13846
13846

శ్రీ వచన భాగవతం

"ஸ்ரீ வசன புராணம்"

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத்ராவிடவேதஸூத்ரகாரசூடாமணியான

பிள்ளைலோகாசார்யர்,

ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தங்களாய்
ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துப்போந்த
அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும்
பின்புள்ளாருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படியாக,
பேரருளாளப்பெருமாள்திருவுள்ளத்தை அடியொத்தி,
அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசநபூஷணமும்,

இதற்கு,
விசதவாக்சிகாமணியும்
யதிவரபுநரவதாரமுமான

ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள்

அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்;

இவை,
வேதாந்தவித்யாவிலாஸ சாஸ்த்ராக்ஷரசாலா
தமிழ்ப்பண்டிதரான
ஸ்ரீ - உ - அரசாணிபாலை-கந்தாடை-
கிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
ஸ்ரீ - உ - மண்டயம்-கிருஷ்ணய்யன் -
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யராலும்,
அநேகப்ரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு
பத்தி-இராமாநுஜலுநாயக்கரவர்களால்
ஸ்வகீய
ஸ்ரீநிகேதநமுத்ராக்ஷரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Madras,

1879.

ஸ்ரீ [illegible]

[illegible]

[illegible]

தனியன்கள்

— ० —

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

—

௨१

[illegible]

தனியன் [illegible]

[illegible]

தனியன்

[illegible]

தனியன்

[illegible]

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கேஉரியனவாய்,இதின் இருவகையான ப்ரகரணபேதம் முதலியதைக்காட்டும் தனியன்கள்.

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் ஶ்லோகம்.

(க) புருஷகாரவைபவஞ்ச (உ) ஸாதநஸ்ய கௌரவம் *
(ங) ததாதிகாரிக்ருத்யம் (ச) அஸ்யஸத்குரூபஸேவநம், *
(ரு) ஹரிதயாமஹேதுகீம் (சா) குரோருபாயதாஞ்சயோ- *
வசநபூஷணேவதஜ் ஜகத்குரும் தமாஶ்ரயே. *

ஸாங்காகிலத்ராவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூபவேத- * *
ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹ மஹாரஸவாக்யஜாதம், * *
ஸர்வஜ்ஞலோககுருநிர்மித மார்யபோக்யம்- * *
வந்தேஸதா வசநபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ரம். * *

ஆகண்டோத்கண்டவைகுண்டப்ரியாணாங் கண்டபூஷணம், *
குருஜநஹ்ருதாமுக்தம் வ்யாப்தம்வசநபூஷணம். * *

ஆறுப்ரகரணமாகவகுக்கும் பாட்டு. §

(க) பேறுதருவிக்குமவள்தன்பெருமை, (உ) யாறு, (ங) பெறுவான்முறை, (ச) யவன்,
கூறுகுருவைப்பணுவல், (ரு) கொள்வதிலையாகியகுளிர்ந்தவருள்தான்,
(சா) மாறில்புகழ்நற்குருவின்வண்மையோடெலாம்வசநபூடணமதில்,
தேறிடநமக்கருள்முடும்பையிறையவன்கழல்கள்சேரென்மனனே.

ஒன்பதுப்ரகரணமாகவகுக்கும் பாட்டு. §

(க) திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமுந், ...
(உ) திருமால்திருவடிசேர்வழிநன்மையும், ...
(ங) அவ்வழியொழிந்தனவனைத்தின்புன்மையு, ...
(ச) மெய்வழியூன்றியமிக்கோர்பெருமையும், ...
(ரு) ஆரணம்வல்லவரமருநன்னெறியையும், ...
(சா) நாரணன்றருள்தருநற்குருநீதியுஞ், ...
(எ) சோதிவானருடேமாகுருவின், ...
பாதமாமலர்பணிபவர்தன்மையுந், ...
(அ) தீதில்வானவர்தேவனுயிர்களை, ...
யேதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும், ...

§ இவ்விரண்டும், ப்ரகரணவிபாகங்காட்டும், வ்யாக்யாநாவதாரிகையில்உதாஹ்ருதம் (பக்கம், கூ)

(கூ) மன்னியவின்பமுமாகதியுங்குரு, ...
வென்னுநிலைபெறுமின்பொருடன்னையும், ...
அசைவிலாவேதமதனுளனைத்தையும், ...
வசனபூடணவழியாலருளிய, ... [ரு
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை, ...
யிறையவனெங்கோனேருலகாரியன், ...
தேன்மலர்ச்சேவடிசிந்தைசெய்பவர், ...
மாநிலத்தின்பமதெய்திவாழ்பவரே. ....

லோகாசார்யக்ஐதேலோக ஹிதேவவநஹஷணே, [கo
தத்வார்யஉர்சிநோலோகே தந்நிஷ்டாஸ்வஸ்உர்லஹா8.

ஐமஉாசார்யரஹிதே ஸ்ரீமத்வவநஹஷணே, ...*
தத்வஜ்ஞாநவதந்நிஷ்டா ஷேஹிநாயயநீந்ஃரமே..........*

உலகாசரியன் திருவடிகளேஶரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளேசரணம். [கரு

சாற்றும்போதநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

வாநமாமலைஜீய ரருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசரியன் கூரகுலோத்தமதாதர் *
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை * மணவாளர் *
ஓதரியபுகழ்த்திருநா வுடையபிரான்தாதருடன் * [உo
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே. *

வாழியுலகாசரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம் *
வாழிமுடும்பையென்னு மாநகரம் - வாழி *
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்ப மல்குமிகுநல்லார் - *
இனஞ்சூழ்திருக்கு மிருப்பு. [உரு

ஓதுமுடும்பை யுலகாசரியனருள் *
ஏதுமறவாத வெம்பெருமான் - நீதி *
வழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன்பாதந் *
தொழுவார்க்குவாரா துயர். *

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேஶரணம். [நo
ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

---

* குரவை=குடிப்பேர்.

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும்ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே,“யத்ரர்ஷயஃப்ரதமஜாயேபுராணாஃ” 1. என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்தஸத்த்வமான பரமபதத்திலே, நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், (அநாதிமாயயாஸுப்தஃ) 2. என்கிறபடியேதிலதைலவத்தாருவஹ்நிவத்துர்விவேசத்ரிகுணத்ரவ்யயாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹிதஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாகஸுரநரதிர்யக் ஸ்தாவரயோநிகள்தோறும்“மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து”3. பிறந்தபிறந்தஜன்மங்கள்தோறும்,தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும்,அந்யசேஷத்வமும்,ஆகிறபடுகுழிகளிலேவிழுந்து, தத்தநுகுணஸாத்யஸாதநங்களிலேமண்டி,“யாதானும்பற்றிநீங்கும்விரதத்தை”4. யேறிட்டுக்கொண்டு,ப்ராப்தசேஷியாய்பரமப்ராப்யப்ராபகபூதனானவன்பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய்,கர்ப்ப ஜந்மபால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவிததவிவிய நிரவதிகதுஃகங்களை யநுபவித்துத் திரிகிறவிஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரிலே,ஆரேனும் சிலர்க்கு ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்த்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும், தத்த்வஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அவைதன்னை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது, (அநந்தாவை வேதாஃ) 5. என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யயந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமா யிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்த நிர்ணயம்பண்ண அரிதாகையாலும், அநந்தவேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருதபராவர தத்த்வயாதாத்ம்யரான வ்யாஸாதிபரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும், ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய, தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே, ஸம்

1. ய-வே-அ து ஷி-ப-சூ உ-வா-க. 2. அநாதிமாயயாஸுப்தோயதாஜீவஃ ப்ரபுத்யதே, அஜமநித்ரமஸ்வப்நமத்வைதம்புத்யதேததா, (மாண்டூக்ய-உ-வ-உ-வா-உக.) 3. தி-வா-உ-சூ-அ. 4. தி-வி-கரு. 5. ய-வே- காம்கம். ப்ர-க-ப-சச-வா-சூ.

ஸாரி வேதநோஜ்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேதஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும், அதிஸங்க்ரஹதயா, அதி மஹார்த்தங்களாகையாலும், ஹமவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று-ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்தாநுசநம்பண்ணப்போகாமையாலும்; ருசிபிறந்த வேதந ரிழந்துபோம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடையநிர்ஹேதுககடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் துடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தராய்ஸகலஸாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள்.

அப்படியேஸம்ஸாரிவேதனரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாதபரமக்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாக தாமும் பலப்ரபந்தங்க ளருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களான வர்த்தங்களில் அவர்கள்தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப்போந்தவையாய் அருமைபெருமைகளைப்பற்ற, இதுக்குமுன்புதாமும் ப்ரகாசிப்பியாம லடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்குமேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீவசநபூஷணமாகிற விப்ரபந்தமுகேந வெளியிட் டருளுகிறார்.

முன்பே பேரருளாளப்பெருமாள், தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே-மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சிலவர்த்தவிசேஷங்களை தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச்செய்து, நீர்போய் இரண்டாற்றுக்கும்நடுவேவர்த்தியும்இன்னமுமக்கிவ்வர்த்தங்களெல்லாம்விசதமாகநாமங்கே சொல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக் கொண்டு, தமக்குமுன்பங் கருளிச்செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஏகாந்தமானதொருகோயிலிலே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, தம்முடையஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக, ப்பிள்ளை, ஒருநாளந்தகோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந்தருளி அவ்விடமேகாந்தமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை

பவர்களுக் கருளிச்செய்துகொண் டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்கு பேரருளாளப்பெருமா ளருளிச்செய்தவர்த்த விசேஷங்களாயிருக்கையாலே அவர் ப்ரேமவிஷ்டராய் உள்ளினின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலேவிழுந்து, அவரோநீரென்ன, ஆவதே தென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப்பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளின படியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளின படியையும், இன்னமுமக்கங்கேவிசதமாகச் சொல்லுகிறோமென் றருளிச்செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, கேட்டுமிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையுமஹிமாநித்தருள, அவருமங்குத்தைக் கைங்கர்யபரராய் வர்த்திக்கிறநாளிலே, பெருமாள் அவர்க்குஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோமென்று நீர்பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள்திருவுள்ளமா யருளினாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆனால் அப்படிசெய்வோமென்றுதிருவுள்ளம்பற்றி அநுஸரமிப்ரபந்த மிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

ரத்நப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷண மென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாய் இருக்கையாலே, இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

வ்யாக்யாநாவதாரிகைமுற்றிற்று.

மூலத்தின்ப்ரகரணவிபாக ப்ரகாரம்.

இப்ப்ரபந்தத்தில் (வேதார்த்தமறுதியிடுவது) என்று துடங்கி (அத்தாலேயதுமுற்பட்டது) என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணாயக ப்ரமாண நிர்தேசம்பண்ணுகிற தாகையாலே ப்ரபந்தோ போத்காதம். [வாக்யம், ௧-௪]

(௪)&(௨-) (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டம்) என்று துடங்கி (ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணிற்றுமிவளுக்காக) வென்னுமளவும், ஸாபராதசேதநருடையஸர்வாபராதங்களையும்ஸர்வேஶ்வரனைஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையேஸ்வரூபமானபுருஷகாரவைபவமும், அந்தபுருஷகாரமும் கையாம்படியான வுபாயவைபவமும் சொல்லுகிறது. [வா-ரு-௨௨]

[-௨](ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்னுளவுமிவ்வுபாயவரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதிநியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆச்ரயவிசேஷம், இத்தைஸாதநமாக்கில்வரு

மவஷ்யம், இதின்ஸ்வரூபாங்கங்கள், முதலானவற்றை(சேர)ச்சொல்லி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோக்தோபாய ஸேஷி ¶ மாகையா லுபாயப்ரகரணம். [உரு-அ0] .

இதில் (ப்ராப்திக்கு கப்பானுமவனே) யென்னுமளவும் [ரு ப்ரயோஜந ப்ரமேயம் [உரு-எ0] மேல் ப்ராஸங்கிகம். [எக-அ0].

(ங) (உபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி(உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்) என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவானொருசேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரயோஜநாபேக்ஷிதங்களையும், உபாயாநுஷ்டாந ஹேதுக்களையும், மற்றும்த்யா [க0 ஜ்யோபாதேயங்களா யுள்ளவற்றையும், விஸ்தரேணச் சொல்லுகையாலே அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமஞ் சொல்லுகிறது. [அக-ங0எ]

(ச) (தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது)என்றுதுடங்கி (உகப்பும்உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளானஸதாசார்யலக்ஷ [கரு ணம், ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம், ததுபயர்பரிமாற்றம், தீமனங்கெடுத்தஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் சிஷ்யனுபகாரஸ்ம்ருதிக்ரமம், இவற்றைச்சொல்லுகையாலே,ஸித்தோபாயநிஷ்டனான வதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ்சொல்லுகிறது. [ங0அ-ஙசுரு]

(ரு)(ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்பயஹேது)என்றுதுடங்கி(நிவர் [உ0 த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது)என்னுமளவாக,இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் துடங்கி ப்ராப்திபலமான கைங்கர்ய பர்யந்தமாகவுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய்,ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமான பகவந்நிர்ஹேதுகக்ருபா ப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது. [ஙசுசு-ச0சு]

(சு) (ஸ்வதந்த்ரனேஉபாயமாகத்தான்பற்றினபோதிறே)என் [உரு றுதுடங்கி மேலெல்லாம் * மிக்கவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபர்வநிஷ்டையை வெளியாகச் சொல்லுகிறது. [ச0எ-சசுங]

(வேதார்த்தமறுதியிடுவது) என்றுதுடங்கி இவ்வர்த்தத்திலேதலைக்கட்டுகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தம் வேதாதாத்பர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். [ங0

ஸ்ரீகீதைக்கு சரமஶ்லோகம்போலேயிறேஇப்ப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம். அங்கு, ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பீதனானவனுக்கு, அவற்றைத்தள்ளி, ஸித்தோபாயங்காட்டப்பட்டது.

¶ [விசேஷவிவரண] [ஙரு

இங்கு, ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக் கஞ்சினவனுக்கு, ப்ரதமபர்வத்தைத் தள்ளி சரமபர்வங் காட்டப்பட்டது.

ஆக இப்படி, ஆறுப்ரகரணமாய்,ஆறர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமா யிருக்குமென்னவுமாம் ;—

(க)&(உ)அந்தபக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம்பூர்வவத். [ரு-உஉ]

[-உ]மேல் (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி(பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாய சேஷமாகையால், உபாயப்ரகரணம். [உங-ககரு]

(ங) (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி (ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்) என்னுமளவும், உபாயாந்தரதோஷப்ரகரணம். இப்ப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாய வைலக்ஷண்யகதநம்ப்ராஸங்கிகம். [ககசு-கசக]

(ச)(இவ னவனைப்பெற நினைக்கும்போது)என்றுதுடங்கி (இடைச்சியாய்பெற்று விடுதல்செய்யும்படியாயிருக்கும்)என்னுமளவும், ஸித்தோபாயநிஷ்டருடைய வைபவப்ரகரணம். [கசஉ-உசஉ]

(ரு)(இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)என்றுதுடங்கி(உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும்) என்னுமளவும், ப்ரபந்நவர்ஜ்யா ப்ரகரணம். [உசங-ஙoஎ]

(சு) (தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது)என்றுதுடங்கி(சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே)என்னுமளவும், ஸதாசார்யலக்ஷணப்ரகரணம். [ஙoஅ-ஙஉo]

(எ) (சிஷ்யனென்பது) என்றுதுடங்கி (உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவும், ஸச்சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம். [ஙஉக-ஙகூரு]

(அ) (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்றுதுடங்கி (நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது)என்னுமளவும்,பகவந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரப்ரகரணம் [ஙகூகூ-சoகூ]

(கூ) (ஸ்வதந்த்ரனை) என்றுதுடங்கி, மேலடங்க, சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். [சoஎ-சகூங]

இவ்விரண்டுக்ரமத்தையும் பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமவள்தன்பெருமை" [பக்கம்-ங. வரி-கரு] "திருமாமகள்தன்" [ஷை-வரி-உக] என்கிற தனியன்களிரண்டு மவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸந்திக்கக்குறையில்லை.

இப்ப்ரபந்தந்தான், தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய் மொழிபோலே த்வயவிவரணமா யிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், திருவாய்மொ

ழியில் முதல் மூன்றுபத்தாலே உத்தரவண்டார்த்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வவண்டார்த்தையுஞ்சொல்லி, மேல்நாலுபத்தாலும்அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, தத்வருபார்த்தங்களைச்சொல்லித் தலைகட்டினாப்போலே, இதிலும், ப்ரதமத்திலேபுருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ததுபாயாதிகாரிநிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வவண்டார்த்தையும்;அவ்வதிகாரிநிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரவண்டார்த்தையுஞ்சொல்லி,மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் தது்பதேஷ்டாவான வாசார்யனளவில், இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹாவிஸ்வாஸஹேதுவான ஸம்பந்தநிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய வரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே.

ஒன்பதர்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகார முபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், இவர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கேயுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம்த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகையாலும், த்வயவிவரணமாக நிர்வஹிக்கக்குறையில்லை.

இப்படி த்வயவிவரணமானவிதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலேமற்றைரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களாயிருக்கும் ; எங்ஙனே யென்னில் ;—

(அஹமர்த்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி (அடியானென்றிறே) 1 என்னு மளவாகவும், (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறேப்ரதாநம்)2- என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி) 3-இத்யாதியாலும்,(தன்னைத்தானேமுடிக்கையாவது) என்றுதுடங்கி (இப்படிஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்கிறதற்கு கீழிலுள்ளத்தாலும் 4- நமஸ்ஸப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது-

(பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி) 5-இத்யாதியாலும்(உபேயத்துக்கிளைய பெருமாளையும்) 6-இத்யாதியாலும் (கைங்கர்யந்தான்ஸக்திமூலமல்லாதபோது)7-இத்யாதியாலும்,த்ருதீயபதார்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது

1. வா-௭௪-௭௮. 2. வா-௧௧௩. 3. ௭௧. 4. ௧௮0-௨௪௨. 5. ௭௨. 6. ௮௧. 7. ௨௮௧.

மூலம்.—க. வேதார்த்தம்

(அஜ்ஞானத்தாலே) 1 - இத்யாதியாலும், (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) 2 - இத்யாதியாலும், உபாயாந்தரத்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே, தத்த்யாஜ்யதையையும் த்யாகப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறபடி த்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்புட்டது.

(இதுதனக்குஸ்வரூபம்) 3 - இத்யாதியாலும் (ப்ராப்திக்குபாயம வன்நினைவு) 4- இத்யாதியாலும், "மாமேகம் ஶரணம்"5 என்கிறபதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

(ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு)6-இத்யாதியாலே "வ்ரஜ"5என்கிற ஸ்வீகாரவைலக்ஷண்யஞ் சொல்லப்பட்டது.

(அவனிவனை)என்றுதுடங்கி (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவரும் பாரதந்த்ர்யம்ப்ரவலம்)7என்னுமளவும்,ஸர்வபாபங்களையு நீதள்ளி அங்கீகரிக்கு மீஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், (க்லேபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்)8என்று,பலஸித்தியில்கண்ணழிவில்லாமையுங்கூஞ்சொல்லுகையாலே, உத்தரார்த்தத்தி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

வ்யாக்யாநாரம்பம்

க. (வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன், ப்ரமாணத்தைக்கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஶ்சயிப்பது. அந்தப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அநேகவிதமாகச் சொல்லுவர்கள். உ0

அதில்"ப்ரத்யக்ஷமேகஞ் சார்வாகா:" 9 இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகமந்தர்பவிப்பித்து, அவற்றில்ப்ரத்யக்ஷம்இந்த்ரிய நிரஹணயோக்யங்களிலும், அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷ உரு ஸித்த வ்யாப்திநிரஹணாநுரூபமாக கதிபய பரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து,அதுதன்னிலும் "வேதேகர்த்ரா த்யஹாவாத்பலவதிஹிநயை ஸ்த்வந்முவேநிய மாநேதந்மூலத்வேநமாநம் ததிதரதவிலம் ஜாயதே"10-என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷ ௩0

1. ௪௩. 2. கககூ. 3. ௫௫. 4. கூகூ. 5. நீ-க௮-கூகூ. 6. க௩-௪ 7. க௪௩-க௪௮. 8. ௪0௨. 10. ஸ்ரீரம்-ஸ்த. உத்தரஶ, க௪.

9. ப்ரத்யக்ஷமேகஞ் சார்வாகா: கணாதஸுகதௌபுந:, அநுமாநஞ்சதச்சாபி ஸாங்க்யா: ஶப்தஞ்சதேஅபி. அர்த்தாபத்த்யாஸஹைதாநி சத்வார்யாஹப்ரபாகர:,ந்யாயைகதேஶிநோப்யேவ ௩௫ முபமாநம் ப்ரசக்ஷதே. அபாவஷஷ்டாந்யேதாநி பாட்டாவேதாந்திநஸ்ததா, ஸம்பவைதிஹ்யயுக்தாநி தாநிபௌராணிகாஜகு:

வ்யா.—க்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற, ஸ்வதஃ ப்ராமாண்யமுடையவேதமே, ப்ரபலப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச்செய்கிறவர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம்தோற்ற, முதலிலேவேதத்தை ப்ரமாணமாகவங்கீகரித்துக்கொண்டு, ததர்த்தநிர்ணயம்பண்ணுங்க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈஶ்வரன் அகிலப்ரமேய விலக்ஷணனா யிருக்குமாப்போலேயிறே- அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலேவேதம் அகிலப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி ; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வாதி, "வாசா விருபநித்யயா"1 இத்யாதி ஶ்ருதியாலும், "அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம் புவா - ஆதௌவேதமயீதிவ்யா யதஸ்ஸர்வாஃப்ரஸூதய:" 2 இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகை யாலே, ததபௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதஏவஹ்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாஶக்திருபதோஷ சதுஷ்டயஸம்பாவநாகந்தரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்குமூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்குமேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே "ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்ய முத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே-*வேதஶாஸ்த்ராத்பரம்நாஸ்தி நதைவம்கேஶவாத்பரம்" என்று இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இதினேற்றமெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகுசுருதி" 3 யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப்பின்செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் "ஆதௌவேதாஃ ப்ரமாணம்" 4என்றுறிறே.

இத்தைவேதமென்கிறது, "வேதயதீதிவேத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே பூர்வபூர்வத்ஸர்க்களாய்ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே.

இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாக ஸாமாந்யவாசியான வேதஶப்தத்தாலே ஸாகல்யேநசொல்லுகிறது.

(அர்த்தம்)என்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது.

1. ய-வே-கா-உ-ப்ர-கூ- ப- கூஉ- வா-உ. 2. மநு. * வேதாதி ஶாஸ்த்ரம். 3. தி-வா, க-க-எ. 4. ஸ்ரீரம்.ஸ்த. உத்தரஶ, கக.

வ்யா.—பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோதர்மஜிஜ்ஞாஸா" 1என்றும் "அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" 2என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, ஶாஸ்த்ரத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. [ரு

கர்மத்தினுடைய ஹரிஸமாராதநத்வம் "ஸஆத்மா,அங்கான்யந்யா தேவதா:" 3 என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகலதேவதைகளும், ஹரிவக்ஷரீரஹூதராக ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து,அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக வநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில்,இதினுடைய ஹரிஸமாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களையுத்தேஶித்துப் பண்ணும் கர்மமும், வஸ்துகத்யாஹரிஸமாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். "யேயஜந்திபித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஸஹுதாஶநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவயஜந்திதே" 4 என்னக்கடவதிறே. "யேஉப்யந்யதேவதாபக்தா யஜ[கரு ந்தே ஶ்ரத்தய யாந்விதா:, தேஉபிமாமேவகௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்" 5 என்றுதானே யருளிச்செய்தானிறே.

ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு ஹரிஸமாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற வர்த்தத்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்ய [உ0 யோபாதேயரூபஸகலார்த்தங்களையு மறியலா யிருக்கையாலே, ஶாஸ்த்ரத்வயப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்,கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐஶ்வர்யஸாதநமாய்,முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின்வேஷத்தை[உரு உள்ளபடி யறியவே,அநந்தஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு, இது உபாஸநாங்கத்வேநோபாதேயம், ஐஶ்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம், என்றறியலாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டுஸாதிக்கவேண்டுவ தொன்றில்லாமையாலே, கைங்கர்ய ரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு பாதேயமான ஆ [ந0 காரத்தாலேத்யாஜ்யம்,என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையெல்லா மறியவேண்டுகையாலே, விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின்ஸ்வரூபமறியலாம். அதில்ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான சேதநஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமடியாகவருகிறதா

1. பூர்-மீ-அத்யா-க-ஸூ-க. 2. உத்தர-மீ-அத்யா-க. ஸூ-க.[நரு
3. தை-உப-ஶீக்ஷாவல்லீ-அநு-ரு. 4. தக்ஷ-ஸ்ம்ரு. 5. கீ-கூ-உந.

வ்யா.—க்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற, ஸ்வதஃப்ரா மாண்யமுடையவேதமே, ப்ரவலப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே,இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச்செய்கிற வர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம்தோற்ற, [ரு முதலிலேவேதத்தை ப்ரமாணமாகவங்கீகரித்துக்கொண்டு,தத்வார்த்தநிர்ணயம்பண்ணுங்க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈஸ்வரன்அகிலப்ரமேய விலக்ஷணனாயிருக்குமாப்போலேயிறே- அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலேவேதம் அகிலப்ரமாணவிலக்ஷண [ம மாயிருக்கும்படி ; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வாதி, "வாசா விருபநித்யயா"1 இத்யாதி ஸ்ருதியாலும், "அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டாஸ்வயம் பூவா - ஆதௌவேதமயீதிவ்யா யதஸ்ஸர்வாஃப்ரஸூதய:" 2 இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல் [கரு லுகை யாலே, ததபௌருஷேயத்வமும் ஸித்யமிறே. அதஏவப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாஸக்திருபதோஷ வதுஷ்டயஸம்பாவநாகந்தரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்குமூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்குமேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே "ஸத்யஂஸத்யஂபுநஸ்ஸத்ய முத்ருத்யபுஜமுச்யதே-*வேதஸாத்ராத்பரம்நாஸ்தி நதைவஂகேஸவாத்பரம்" என்று [உ0 இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இதினேற்றமெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகுசுருதி" 3 யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப்பின்செ [உரு ல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் "ஆதௌவேதாஃ ப்ரமாணம்" 4என்றாறிறே.

இத்தைவேதமென்கிறது, "வேதயதீதிவேத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே பூர்வோத்தரஹோகங்ளாய்ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. [ஙூ0

இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாக ஸாமாந்யவாசியான வேதஸப்தத்தாலே ஸாகல்யேநசொல்லுகிறது.

(அர்த்தம்)என்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், [ஙரு உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது.

---

1. ய-வே-கா-உ-ப்ர-சு- ப- சுஉ- வா-உ. 2. மநு. * வேதாதிஸாஸ்த்ரம். 3. தி-வா, க-க-எ. 4. ஸ்ரீரம். ஸ்த. உத்தரஶ, கசு.

வ்யா.—பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" 1என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" 2என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, ஶாஸ்த்ரத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே.

கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் "ஸ ஆத்மா,அங்காந்யந்யா தேவதா:" 3 என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகலதேவதைகளும், பகவச்சரீரபூதராக ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து,அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக வநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில்,இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களையுத்தேஶித்துப் பண்ணும் கர்மமும், வஸ்துகத்யா பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். "யேயஜந்தி பித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஸஹுதாஶநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவயஜந்தி தே" 4 என்னக்கடவதிறே. "யேऽப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா:, தேऽபிமாமேவகௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்" 5 என்றுதானே யருளிச்செய்தானிறே.

ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற வர்த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூபஸகலார்த்தங்களையு மறியலா யிருக்கையாலே, ஶாஸ்த்ரத்வயப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்,கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐஶ்வர்யஸாதநமாய்,முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின்வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே,அநந்தஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு, இது உபாஸநாங்கத்வேநோபாதேயம், ஐஶ்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம், என்றறியலாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டுஸாதிக்கவேண்டுவ தொன்றில்லாமையாலே, கைங்கர்ய ரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு பாதேயமான ஆகாரத்தாலேத்யாஜ்யம்,என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையெல்லா மறியவேண்டுகையாலே, விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின்ஸ்வரூபமறியலாம். அதில்ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான சேதநஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமடியாகவருகிறதா

---

1. பூர்-மீ-அத்யா-க-ஸூ-க. 2. உத்தர-மீ-அத்யா-க. ஸூ-க.
3. தை-உப-ஶீக்ஷாவல்லீ-அநு-ரு. 4. தக்ஷ-ஸ்ம்ரு. 5. கீ-கூ- உங.

மூ.—அறுதியிடுவது

வ்யா.—கையாலே, கைவல்யத்தின் வேஷமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறியவே, தத்அநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். தத்உபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களை யறியவே, தத்ப்ராப்திஸாதநவிசேஷங்களையறியலாம். ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும், அநந்யஸாத்யத்வத்தையும், தத்ப்ரகார தயாபரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்சிக்கவே, ஸாத்யஸ்வபாவம் ஸுஸ்பஷ்டமாகவறியலாம். ஆக இப்படி இருக்கையாலே ஸமத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதநஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. "த்வதர்தாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோபாக: த்வதீஹாகுணவிபவபரிஜ்ஞாபனைஸ்த்வத்பதாப்தௌ"1 என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது.

இப்படி ஸமத்வய ப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை யறுதியிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்கபலாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும் ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது ஸகலசாகா ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும், ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் செய்யவேணும்.

அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யய ந்யாயமாவது;-ஒருவாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராக வறிகைக்காக, சாகாந்தரங்க ளெல்லாத்திலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற வர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம்பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக் கந்யோந்ய விரோதங்களையும் சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை.

ஸகலவேதாந்த ப்ரத்யயந்யாயமாவது;—ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில்சொல்லுகிற வர்த்தங்களுக் கந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமான வர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை.

இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்கு செய்யப்போகாமையால், உபப்ரும்ஹணங்கள்கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே தந்நிர்ணாயகங்களையருளிச்செய்கிறார்.

1. ஸ்ரீரங்-ஸ்த-உத்தரச, கக.

மூ.—ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.
உ. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்த
மறுதியிடக்கடவது;

வ்யா.—(ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே)யென்று. ஸ்ம்ருதிகளாவன-ஆப்தரான மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்மஶாஸ்த்ரங்கள்.

இதிஹாஸங்களாவன;—புராவ்ருத்தப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீமத்ராமாயண மஹாபாரதாதிகள்.

புராணங்களாவன—ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள்.

வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்றாலே யென்று இப்படி நியமேன வருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்பஶ்ருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்திவருமாகையாலே, வேதகாலுஷ்யஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம்ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பஶ்ருதாத்வேதோ மாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி" என்று பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

இவ்வுபக்ரமவாக்யப்ரக்ரியையாலே, புருஷகாரவைபவந்துடங்கி ஆசார்யாபிமாநபர்யந்தமாக, இப்ப்ரபந்தத்திலவருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம், உபப்ரும்ஹணங்கள்கொண்டே நிஶ்சயித் தருளிச்செய்கிறாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான்தத்ததர்த்தங்களருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமென்னுமிடமும், ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உ. இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்ம்ருதியாலே யென்றுதுடங்கி) உபப்ரும்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்தவிஶேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து. அப்படியே உபப்ரும்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யவிஶேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோபப்ரும்ஹணங்களாகவும், இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோபப்ரும்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்தத்ரூப ப்ரும்ஹணங்களைக் கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிஶ்சயம் பண்ணவேண்டியிறே

ஸூ,—மற்றை யிரண்டாலும் உத்தரபாகத்திலர்த்த
மறுதியிடக்கடவது. ௩.
இவை யிரண்டிலும்வைத்துக்கொண்டிதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

வ்யா.—யிருப்பது, அத்தைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹாரப்ராயஶ்சித்தாதிகளுக்குப்ரதிபாதகங்களான தர்மஶாஸ்த்ராதிகளாலே கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவது. பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களானஇதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி லர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறார்.

இப்படி உபயவிதமான உபப்ரும்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது;--அநதிகதஶாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான இவற்றாலே, அதிகதஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை, அபேக்ஷிதவிஶேஷங்களோடேகூட நிஶ்சயிக்கை.

ஸ்ம்ருதிகள்தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதநமு முண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம், கர்மங்களினுடைய ததாராதநரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும். ஆகையாலே, இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை.

“ப்ராயேணபூர்வபாகார்த்தபூரணம் தர்மஶாஸ்த்ரத:, இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதார்த்த:ப்ரகாஶ்யதே” என்னக்கடவதிறே.

௩. உத்தரபாகோபப்ரும்ஹணத்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோ வென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்—அன்றிக்கே ஏகபாகவிஷயமான விரண்டு உபப்ரும்ஹணங்களிலும் இன்னது ப்ராபல்ய மென்னுமத்தையும் தர்ஶிப்பிக்கவேணுமென்று, தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

(இவை இரண்டிலு மென்றுதுடங்கி) அதாவது ஶ்ரேஷ்ட பாகோபப்ரும்ஹணதயாவந்த சேர்த்தியை யுடைத்தான விவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யமுண்டென்கை.

புராணத்திற்காட்டி லிதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிஶயம் மத்யஸ்ததை கர்த்ராப்ததமத்வம் ஆகிறவிவற்றாலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, ஶாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். “ வேதவேத்யே

வ்யா.—பரேபு0ஸி ஜாதேதஸரதாத்மஜெ, வேதஃப்ராசேதஸா ஷாஸீத்ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா. மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌப்ருதிஸாகராத், ஜகத்திதாயஜநிதோமஹாபாரதசந்த்ரமா:. வ்யாஸவாக்யஜலௌகேநகுயர்மதருஹாரிணா, வேதசைலாவதீர்ணேந நீரஜஸ்காமஹீக்ருதா. ஸிமேதி மஹநாபாமாஸ்த் ராந்நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷயாத், பாரதஸ்ஸாஸ்த்ர ஸாரோ உயமதஃ காவ்யாத்மநாக்ருத:. விஷ்ணௌவேதேஷு விப்ரேஷு பித்ருஷ்வ ராஹ்மணேஷு ச, பக்திர்பவதிகல்யாணீ பாரதாதேவயீமதாம்" இத்யாதிகளாலே புராணவிசேஷங்களிலே இதிஹாஸம்ஸ்லாவிக்கப்படா நின்றதிறே.

மத்யஸ்தையாவது; - "யஸ்மிந்கல்பேதுயத்ப்ரோக்த0புராண0 ப்ரஹ்மணாபுரா, தஸ்யதஸ்யதுமாஹாத்ம்ய0 தத்ஸ்வரூபேணவர்ண்யதே" என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்குயாதொருகல்பத்திலே குணத்ரயத்தில்யாதொருகுணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்தகுணத்து குணதேவதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தை புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிகவைதிகஸகலார்த்தநிர்ணயத்திலே அபிக்ஞதங்களாகையாலே ஒருவிஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யிருக்கை.

கர்த்துராப்ததமத்வ மாவது,—ப்ரபந்த கர்த்தாவானவன், யதார்த்ததர்சந ஸாமர்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனா யிருக்கை.

" அதேதிஹாஸ புராணயோரிதிஹாஸா பலீயா0ஸ:, குத:, தேஷா0 பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ரமாத்யஸ்த்யேந ஸ்ருதார்த்த ப்ரதீதே:, வைதிகௌஷ்ட்யேந, கர்த்துராப்ததமத்வாச்ச" என்றுதுடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணாதிதிஹாஸப்ராபல்யம், ஸாமாந்யேந தத்த்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும்; "மஹாபாரத0ஹி பரிக்ரஹவிசேஷாவஸிதம்" என்றுதுடங்கி, "யர்மேவார்த்தேகாமேவ மோக்ஷேசபரதர்ஷப, யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்திநதத்க்வசித்" "இதி லௌகிக வைதிகஸகலார்த்தநிர்ணயாபிக்ஞதத்வேந, க்வசிதபிஅபக்ஷபாதித்வாச்ச, புராணேப்யோபலவத்தரம்" என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்தையாலும் புராணங்களிற்காட்டில் இதிஹாஸவிசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம், ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே.

மூ.—ச. அத்தாலே யதுமுற்பட்டது.

வ்யா.—ச.—அதின்ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிருர் (அத்தாலே,என்றுதுடங்கி). அந்தப்ராபல்யத்தாலே, "இதிஹாஸ புராணம்பஞ்சமம்" என்றும், இதிஹாஸபுராணுஞ்யாம்"1.என்றும், ஶ்ருதிஸ்ம் ஜதிகளிலே இரண்டையும் சேரச்சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னேசொல்லப்பட்டதென்கை. ஓவ நிஃவஸமாஸத்தில், அல்பாசுதரமாதல் அஹ்யர்ஹிதமாதலி றே முற்படுவது. அதிலல்பாசுதரமன்றியிலே யிருக்க, அது முற்பட்டது அஹ்யர்ஹிதத்வததாலேயிறே; இந்தவஹ்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின்ப்ராபல் மென்றுகருத்து.

அயவா (ஸ்ம்ஜநீதிஹாஸபுராணங்களாலே) என்று ஹாம ஃவயோபஸ்ஜo ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், "இதிஹாஸாஃவ புராணுநிவ இதிஹாஸபுராணுநி, ஸ்ம்ர்த யஸ்வ இதிஹாஸ புராணுநிவ ஸ்ம்ர்தீதி ஹாஸபுராணுநி" என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷை யாகையாலே, அல்பாசுதரமானபுராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின்கருத்தை (இவையிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிருராகவுமாம்.

இந்தயோஜனையில், (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிறவிதுக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸபுராணங்களாலே) யென்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக்கடவது.

ஆக வேதார்ய நிர்ணயம்பண்ணுமளவில், ததுபஸ்ர்oஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில்பூர்வோத்தரஹாமோபஸ்ர்oஹணங்களின்னதென்றும், உத்தரஹாமோபஸ்ர்oஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களிலிதிஹாஸம்ப்ரபலமென்றும், அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச்செய்யப்புகுகிற வர்யங்களுக்குப்ரமாணமொருங்கவிட் டருளினாராய்த்து.

(வா-ரு—ஙoஎ. பூர்வவண்டார்யம்)
புருஷகாரவைபவம்.

ரு. முதலிலே (வேதார்யம்) இத்யாதியாலே வேததார்யத துபஸ்ர்oஹணங்களை ஸாகல்யேநோபாதாநம் பண்ணி, அந்தவேதத்தினுடைய ஹாமவிஹாம ததுபஸ்ர்oஹண விஹாமங்களையும், பண்ணினரே யாகிலும் வேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபேக்ஷிதார்யங்களையருளிச்செய்ய விழிந்தவராகையாலும், அதுதான்

1. வார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ஜதி.

மூ.—ரு. இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால்

வ்யா.—பூர்வபாகவேத்ய மன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்ய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்ஶமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தப்ரதிபாதந ஸ்தலங்களிலே தத்தத்குண த்யாஜ்யோபாதேய கதநமுகேந ஜ்ஞாபிக்கலாயிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவ்ர்த்தராய், அதுதன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிரவிடங்களில், ஸாராஸாரவிவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை, ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்ஶயவிபர்யயமற வேதநர்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி யருளிச்செய்து செல்லுகிறார்மேல். அதில், ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோப ப்ரும்ஹணத்வயத்தில் ப்ரபலமாகச் சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா னின்றுகொண்டு, தத்ப்ரதிபாத்யவிஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்

(இதிஹாஸச்ரேஷ்டமென்றுதுடங்கி). ஸ்ரீராமாயணத்துக்குஇதிஹாஸச்ரேஷ்டத்வமாவது, "வால்மீகயேமஹர்ஷயேஸந்திதேஶாஸநஞ்தஃ, ப்ரஹ்மணஸ்ஸமநுஜ்ஞாத ஸ்ஶோப்யுபாவிஶதாஸநே" 1. என்று ஸகலலோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், "நதேவாகந்ருதாகாவ்யே காசித்ரபவிஷ்யதி" 2. என்று ப்ரஹ்மா வநுக்ரஹிக்கையாலே இதில்சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக்கடவதாகையாலும், "தாவத்ராமாயணகதா-லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி"3. என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும்,இதிஹாஸாந்தரங்களைப்பற்ற ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் "வேதவேத்யேபரேபும்ஸி" 4. இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேச்வரன்ஸம்ஸாரிவேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதரஸஜாதீயனா யவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணோத்க்ர்ஷ்டமான வேதமும், ததவதாரகுணவேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந ததாஶ்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, ஸ்ரீ ராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும்,இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

1. ரா-பா-உ-உசு. 2. ரா-பா-உ-ாரு. 3. ரா-பா-உ-ாஎ.
4. ரா-உத்த-அந்த்ய-ஸ.

மூ.—சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச்செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவதிவ்யமஹிஷியான தன்பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும்பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையைவிடுவிக்கைக்காகத் தான்சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. ப்ரஜைகிணற்றிலேவிழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர்விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்துபிறந்து, இவர்கள்பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிகமாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தால்வந்த நிரதிசயவாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த மாஹாத்ம்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் "தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்" 1. என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே, இவரிப்படியருளிச்செய்கைக்குமூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது, கர்மநிபந்தநமாகிலிறே. ஆஸ்ரிதரான தேவர்களுடையஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலேதானே வலியச்செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது. ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப் பிறக்கிறவிது "பலபிறப்பாயொளிவரும்" 2. என்னும்படி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாகநினைப்பார், இவள் ஸக்திவிசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. "ஸீதோ பவ" 3. என்னவள் "நஷ்டோ பவ" என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால், இது, தன்னநுக்ரஹத்தாலே பரரக்ஷணார்த்தமாகச்செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்ரீ ராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிறதென்னுமிடம் "காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" 4. என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவாந்தானே வாயோலையிட்டுவைத்தானிறே "ஸ்ரீமத்ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச்சரித்ரே" 5. என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

1. தி-வா-ச-அ-டு. 2. தி-வா-க-௩-உ. 3. ரா-ஸு-டு௩-உக. 4. ரா-பா-ச-எ. 5. ஸ்ரீகு-கச.

மூ.—மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ்சொல்லுகிறது.

வ்யா.—அநந்தரம் மஹாபாரதப்ரதிபாத்யத்தையருளிச்செய்கிறார், (மஹாபாரதத்தால், என்றுதுடங்கி). "க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் - வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்-கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய - மஹாபாரதக்ருத் பவேத். ஏவம் வியம் பாரதநு ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா - ஸோऽயம் நாராயணஸ்ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:" என்று பகவதாவேஶாவதாரமாய் "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:" 1. என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவானாலே "வேதாநத்யாபயாமாஸ - மஹாபாரதபஞ்சமாந்" என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேகபுராணப்ரஶஸ்தமாயிருந்துள்ள மஹாபாரதமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தோபாதி ப்ரபலப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர்தாமே யருளிச்செய்தார். பெரியபட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யோபோத்காதத்திலே, "ஸ்ரீ ராமாயணம் மஹாபாரதம் ஶரணம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே. ஸர்வேச்வரனென்னாதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய வாஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனை தன்பெருமையையும் செய்கிறதொழிலின் தண்மையையும்பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக்கழுத்திலே ஓலைகட்டிதூதுபோய்ற்றது,ப்ரணதபாரதந்த்ர்யருசிபரவஶனாயிறே. இதுதானிவனுடைய வாஶ்ரயணஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாஶகமாயிருப்பதொன்றிறே. இந்த ஸௌஶீல்யத்திலே ஈடுபட்டிறே "இன்னார்தூதனெனநின்றான்" 2. என்றும்"குடைமன்னரிடைநடந்ததூதா" 3. என்றும்திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்ததிவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்குமூலம். *பேசிற்றேபேசுகையிறேஇவர்களுக்சேற்றம். தூதுபோனது-தண்மையாவது, கர்மவஶ்யதையடியாக வரிலிறே. இச்சையாக ஆஶ்ரிதவிஷயத்திற் செய்கிறதாழ்ச்சியெல்லாம் யேற்றத்துக்குடலாயிறேயிருப்பது. "ஸஉ ஶ்ரேயாந்பவதிஜாயமாந:" 4. என்று பாரார்த்யமாகப்பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ஶ்ருதிசொன்ன விது, பாரார்த்யமாகத் தன்னிச்சையாலேசெய்யுமவையெல்லாம்இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக் குபலக்ஷணமிறே. இவன்செய்த தௌத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில்

1. ஆரணம். ப்ர-க-அநு-அ. 2. தி-மொ-உ-உ-௩. 3. தி-மொ-சு-உ-கூ. 4. அஷ்டகம், ௩-ப்ர-சு-பு-௩-வா-சு.

மூ—சூ. இவையிரண்டாலும் புருஷகாரவைபவமு முபாயவைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

வ்யா.—தலைநின்றவர்கள் "எத்திறம்" 1. என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள விந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து, இவர் (தூதுபோனவன்) என்றருளிச்செய்தது, மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றஞ் சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹாபாரதகதையை சொல்லத்துடங்குகிறவன் "நாராயணகதாமிமாம்" 2. என்றது.

ஆக ப்ரபந்நத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்ன தென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது.

சூ - உபஸம்ஹரணமுவேந வேதார்த்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலான வற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவிவற்றால் வேதார்த்தத்திலெவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த் தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(இவை, என்றுதுடங்கி). அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான வேதநர்க் காச்ரயணீயையாமளவில் அவிலஜ்ஜமங்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும், நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந் தாச்ரயிக்கலாம்படியாய் அபராதங்களைப் பார்த்துச்சீறி "க்ஷிபாமி" 3. "நக்ஷமாமி" என்னு மீச்வரஹ்ருதயத்தைத்திருத்தி அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையானவள் வைபவமும், அங்கீகரித்தால், பின்னையவள்தானேசிதைகுறைக்கிலும் "என்னடியாரதுசெய்யார்" 4. என்று வறுத்தலைத்துத்தான் திண்ணியனாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்தென்கை (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக் குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை, "மத்ப்ராப்திம்ப்ரதிஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரேபததாமத:, லக்ஷ்மீ:புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டாபரமர்ஷிபி: ; மமாபிமதம்ஹ்யேதந் நாந்யதாலக்ஷணம்பவேத். என்றும், "அஹம்மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ:புருஷகாரேண வல்லபாப்ராப்தி

1. தி-வா-க-ந-க. 2. பார-க-க-உஎ. 3. ஸ்ரீ-கீ-கசு-கக. 4. பெரிஆ-சு-கூ-உ.

வ்யா.—யோகிநீ, ஏதஸ்யாஶ்வவிசேஷோऽயம் நிகமாந்தேஷுஶப்த்யதே" என்றும், ஆகிஞ்சந்யைகஶரணாஃகேஷித் ஹாநியாயிகாஃ புநঃ, மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம்ப்ரபத்யேப்ரீதமாநஸாঃ. லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவத்யோவராநந, மத்க்ஷமாம்ப்ராப்யஸேநே ஶப்ராப்யம் ப்ராபகமேவமாம், லப்த்வாக்ருதார்தாஃ ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸாঃ" என்று,ஸாத்வதஶாஸ்த்ரத்திலே, தானேயருளிச்செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும், இவள்ஸம்பந்தமடியாகவருகிற புருஷகாரத்வமிறேயுள்ளது, இவளைப்போலே, ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே. ஆகையிறே "ஏதத்ஸாபேக்ஷஸம்பந்தாந்யேஷாமமலாத்மநாம், தேவீஸூரிமுமுக்ஷூணாம்ப்ரவர்த்தகத்வம்நதுஸ்வதঃ" என்று தீபஸம்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" என்று ஸநாதநதர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு ததாஸத்தியடியாகவருகிறதிறேயுள்ளது. ஆகையாலேபிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்குபாயத்வமும் நிரூபகமாகத்தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி யுபப்ருஹ்மணமான ப்ரபந்தத்த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமு முபாயத்வமும் உபப்ருஹ்மயமான வேதாந்தத்திலுக்தமானஸ்தலமேதென்னில், கடவல்லியுபநிஷத்ஸித்தமானத்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேரவுக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வரஸமாச்ரயணத்துக் கிவள் புருஷகாரமாகவேண்டுகிறதென்னென்னில், மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலேகாடிந்யமார்தவங்கள்கலந்திருக்கை யன்றிக்கே, கேவலமார்தவமேயாய், பிறர்கண்குழிவுகாணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விழுவரையு மஹிழுவராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணுமவளாகைலாலும்,குற்றவாளர்க்குங் கூசாமல்வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், புஂஸ்த்வப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வப்ரயுக்தமானஹிதபரதையையு முடையனாய், குற்றங்களைபத்தும் பத்தாகக்கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப்பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்குமுன்செல்லக் கூடல்கரிக்கும்படியிருக்கு மீச்வரனை உக்திதோபாயங்களாலே குற்றங்களையடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமாயிருக்கையாலே, அபராதமேவடிவான இச்சேதநன் அவனையாச்ரயிக்குமளவில்இவள் புருஷகாரமாகவேணும். ஆகையிறே அவனை யுபாயமாகவரிக்க விழிகிறவளவில் இவள் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது.

மூ.—எ. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும்பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

வ்யா.—எ. அநந்தரம் புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக் கவச்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார்

(புருஷகாரமாம்போது) என்றுதுடங்கி. (புருஷகாரமாம்போது) என்றது புருஷகாரமாமிடத்திலென்னபடி. க்ருபையாவது- பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது- பராதீநத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது-தத்வ்யதிரிக்தவிஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், வேதநர்ஸம்ஸாரத்தில், படுகிறது:க்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச்சேர்க்கைக் குட்லான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்கவேண்டுகையாலே பாரதந்த்ரயம் வேணும்; நம்மையொழிந்த தொருவிஷயத்துக் கர்ஹமன்றியே நமக்கே யதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோசொல்லுகிறது, என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம்வேணும். ஆகையாலிவைமூன்றும் புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈச்வரக்ருபையிற்காட்டி லிவள்க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனவான் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், வேதநகர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் திருத்துமவனாகையாலே அவனுடையகிருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யமுக்குண்டுகிடந்தோரோதசைகளிலேதலையெடுக்கக்கடவதாயிருக்கும்.இவள் அநுக்ரஹைகசீலையாகையாலே யிவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்று லோகஹிஹவமில்லாமையாலே எப்போதுமொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடையக்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாப்தி போலேயாய்த்து க்ருபையில்வ்யாப்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே, இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது. ஈச்வரவிஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே, "ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ" 1. என்றும் "விஷ்ணுபத்நீ" 2. என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வப்ரயுக்தமாயும், "அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ" என்றும் "ஸ்ரீவத்ஸ

---

1. புருஷஸூக்தம். 2. ஸ்ரீஸூக்தம்.

மூ.—அ. பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக.

வ்யா.—வக்ஷஸ்நித்யஸ்ரீ:'' 1. என்றும்சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதிஸித்தமான ஸம்பந்தப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிதுநஶேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகஶேஷித்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவஹிதமான வுண்டானஸம்பந்தத்தாலேயிறே, இவளுக்கீச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம்வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்று மதத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, "ஶ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிறதாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் "ஶ்ரியதே" என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும், பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களிரண்டும், "ஶ்ரயதே" என்கிறகர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோகவாசியான மதுப்பிலும், ஸித்தமிறே.

அ. இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி, தானேவெளியிட்டருளின வைபவத்தைஸ்ரீராமாயணத்தி லிவளுக்கு சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்தாலும் ஊர்சிப்பிக்கிறார்மேல்,

(பிராட்டி) என்றுதுடங்கி, வாக்யத்ரயத்தாலே.

(பிராட்டி யித்யாதி). அதாவது - "தேவத்வேதேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேசமாநுஷீ- விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம்வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும்" 2. என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தத்தவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹபரிக்ரஹம்பண்ணிவந்தவதரிக்குமவளாகையாலே, "ராகவத்வேஉபவத்ஸீதா" 3. என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனானவாறே ததநுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, இராவணன் பிரித்தானென்றொருவ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப்பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, "தேவ்யாகாருண்யரூபயா" 4. என்று தத்குணஸாரத்வத்தாலே காருண்யந்தானாகச்சொல்லும்படியான தன்னுடையபரம க்ருபையைப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவென்கை. எங்ஙனேயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னைஅல்லும்பகலும் தர்ஜநபர்த்ஸநம்பண்ணியருவித்தின்ன க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடைஸ்வப்நங் கண்டத்தாலேபீதபீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே "பவேயம்ஶரணம்ஹிவ:" 5.

1. ரா-யு-ககச-கரு. 2. வி-பு-க-கூ-கசரு. 3. வி-பு-க-கூ-கசச. 4. லக்ஷ்மீதந்த்ரம்-உஅ-உரு. 5. ரா-ஸு-ருஅ-கூ௩.

மூ.—நடுவிற்பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக.

வ்யா.—என்று நீங்கள்நோவுபடுகிறஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே, நீங்களஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே, ராவணவதாநந்தரம்தனக்கு ஸோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி,அவர்களை வித்ரவயம்பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடேமன்றாடி "ராஜஸம்ச்ரயவ ச்யாநாம்" 1. இத்யாதியாலே யவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உப பாதித்தும், "மர்ஷயாமீஹதுர்பலா" 2. என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்கநெஞ்சுரந் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், "கார்யம்கருணமார்யேண நகச்சிந்நாபராத்யதி" 3. என்று அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி யுபதேசித்தும், இப்படி யொருநிலைநின்று தானடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக ஆர்த்ராபராதைகளான வர்களை ரக்ஷிக்கையாலும, தன்னுடைய க்ஷமையை வெளியிட்டாளிறே.

(நடுவிலித்யாதி). நடுவிற்பிரிவாவது- மீண்டு பெருமாளுடனே கூடி திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியிருக்கிற காலத்திலே "அபத்யலாபோவைதேஹி மமாயம் ஸமுபஸ்திதஃ, கிமிச்சஸிஸகாமாத்வம் ப்ரூஹிஸர்வம் வராநநே"4. என்று உனக் கபேக்ஷையேதென்று கேட்டருள, "தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமிராகவ, கங்காதீரநிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பலமூலாசிநாம்வீர பாதமூலேஷுவர்த்திதும்,ஏஷ மேபரமஃகாமோ யந்மூலபலபோஜிஷு; அப்யேகராத்ரம்காகுத்ஸ்த வஸேயம் புண்யகீர்திஷு"5. என்று தனக்குண்டான வநவாஸரஸவாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்ற போக விடுவாரைப்போலே லோகாபவாதபரிஹாரார்த்தமாகப் பெருமாள்காட்டிலேபோகவிடப் போனது, இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம். பெருமாள் நாட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலேவிட்டபோதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக்கக்கரையேறின வநந்தரம், இளையபெருமாள், கனக்க க்லேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள்திருவுள்ளமாய் விட்டகார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைக்கேட்டுமிகவும் ப்ரலாபித்து "நகல்வத்யைவஸௌமித்ரேஜீவிதம்ஜாஹ்நவீஜலே - த்யஜேயம்ராகவம்வம்சே பர்துர்மாபரிஹாஸ்யதி"*6. என்றருளிறே;

1. ரா-யு-௧௧௬-௩௮. 2. ரா-யு-௧௧௬-௪௦. 3. ரா-யு-௧௧௬-௪௪.
4. ரா-உத்த-௪௨-௩௨. 5. ரா-உத்த-௪௨--௩௩. 6. ரா-உத்த-௪௮-௮.
* பர்த்ரந்வயேபர்த்ரு ஸம்பந்தியிரஷ்வபத்யம் பரிஹீணம் மாபூதிதிஹேதோரத்யைவஜீவிதம் கங்காஜலே நமுஞ்சேய மிதிச்லோகார்த்தஃ. "த்யஜேயம்ராஜவம்சஸ்து பர்துர்மேபரிஹாஸ்யதே" இதி பாடாந்தரமப்யுத்தரார்த்தேத்ருச்யதே. ததா மத்பர்த்ருஸம்பந்தி ராஜஸந்ததிர்விச்சித்யேதேத்யாசயேந ஜீவிதம்நத்யஜேயமித்யர்த்தஃ. உபயத்ராபி "அபத்யலாபோவைதேஹி" இதிபர்த்ரபிமதகர்பஸ்ய ரக்ஷ்யமாணத்வாத் பாரதந்த்ர்யமயா தேஹோரக்ஷிதவ்யஇதிபாவஃ.

மூ.—அநந்தரம்பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

வ்யா.—இத்தால் ஆற்றாமையின்கனத்தாலே, முடிந்துபிழைக்கை தேட்டமாகாநிற்கச்செய்தேயும், அதுசெய்யமாட்டாதே, பெருமாள் நினைவைப்பின்சென்று தன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொண் டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்க்கு, முடிவுதேட்டமானாலும் முடியப்போகாதே! "மாயும்வகையறியேன் வல்வினையேன்பெண்பிறந்தே" 1. என்றாரிறே யாழ்வார்; ப்ரதமவிச்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம்பட்டவள், "பதிர்ஹிதைவதம்நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர் கதி:, ப்ராணைரபிப்ரியஸ்தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம்விசேஷத:" 2. என்றுதானருளிச்செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமேநமக்குஸ்வரூப மென்னும் பாரதந்த்ர்யவைலக்ஷண்யாலேயிறே அநேக ஸம்வத்ஸரம்பாடாற்றி யிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி). அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள்ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச்செய்தே, பிரிந்துபிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்குப்ரயோஜநம், "அநந்யாராகவேணாஹம் பாஸ்கரேணப்ரபாயதா" 3. "அநந்யாஹிமயாஸீதா" 4. என்று ஸ்வயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம்பண்ணி யருளாநிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள்வந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப் பெருமாள் திருச்செவிசாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களையழைத்து விசேஷஜ்ஞரெல்லாரையுங்கூட்டி யவர்கள்பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ்சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுகவித்திரளிலே நாளைவந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாக வென்று, தூதமுகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்தமஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலேவந் தொடுங்கிநிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகிபகவாநும் இவள் சுத்தையென்னுமிடம்பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளு மிவள்சுத்தை யென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷிசொன்

1. தி-வா-௫-௪-௩. 2. ரா-உத்த-௪௮-௧௭, ௧௮. ஸ்ரீம(பதிர் ஹரு:) என்று, மோ-வ்யா. 3. ரா-ஸுந்-௨௧-௧௫. 4. ரா-யு-௧௨௧-௧௯.

வ்யா.—னதுவேபோரும், அனுலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்த மாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ள மானபடியாலே, "ஸர்வாந்ஸமாகதாந்த்ருஷ்ட்வா ஸீதாகாஷாய வாஸிநீ - அப்ரவீத்ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் அதோத்ருஷ்டிரவாங் முகீ" 1. என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய் கவிழ்ந்தலையிட்டுக் கொண்டுநின்று, "யதாஹம்ராகவாதந்யம் மநஸாபி நசிந்தயே - ததாமேமாதவீதேவீ விவரம்தாதுமர்ஹதி; மநஸாகர்மணாவாசா யதாராமம்ஸமர்ச்சயே, ததாமேமாதவீதேவீ விவரம்தாதுமர்ஹதி யதைதத்ஸத்ய முக்தம்மே வேத்மிராமாத்பரம்நச - ததா மேமாதவீதேவீ விவரம்தாதுமர்ஹதி" 2. என்று, சபதம்பண்ண "ததாசபந்த்யாம்வைதேஹ்யாம் ப்ராதுர்பூதம் மஹாத்புதம்- பூ தலாதுத்திதம்திவ்யம் ஸிம்ஹாஸநமநுத்தமம், த்ரியமாணம்சிரோ பிஸ்து நாகைரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம்திவ்யேநவபுஷா § ஸர்வ ரத்ந விபூஷிதம்; தஸ்மிந்ஸ்துதரணீதேவீ பாஹுப்யாம்க்ருஹ்ய மைதிலீம், ஸ்வாகதேநாபிநந்த்யைநா மாஸநேசோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம்ரஸாதலம் - புஷ்பவ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத்" 3. என்று அவ்வளவிலே பூமியில்நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம்வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இவளைஸ்வாகதப்ரச்நபூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுத்துக்கொண்டுபோய்வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொ ண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியாநிற்கிற விவளைக்கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி யிடைவிடாமல் இவள்மேலேவிழுந்ததென்கையாலே, இப்பி ரிவிலே தன்னுடைய வந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

ஆக விவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷ த்ரயத்துக்கும்ஹேது, இக்குணங்களை இப்படிவெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அநபாயிநியாய் அகர்மவச்யையாயிருக்கிற விவளு க்கு, கர்மவச்யரைப்போலே, இப்படி பிரிவுவருகைக்கு யோக்யதை யில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகியான குணங் களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவந்த வவதாரமிறேயிது; ஆகையிறே "யத்தாந்யத்தாஹரஞ்சி ஸீதாவதா ரமுவமேதஜமுக்யயோக்யம்" 4 என்று, பட்டருமருளிச்செய்தது. இப்படி வேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈச்வ ரன்பக்கலணுகி வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும்தா னேவெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில்கேட்கிறமாத்ரமன்றிக்கே

1. ரா-உத்த-கூஎ-கசு. 2. ரா-உத்த-கூஎ-கரு—கஎ. 3. ரா-உத்த கூஎ-கஅ—உக. § ஶ திவ்யரத்நவிபூஷிதை:. 4. ஸ்ரீகுண-ருஎ.

மூ.—கூ. ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வந்தோற்றும்.

வ்யா.—அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகக்காண்கையாலே தன்னை புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருவிச்வாஸங்களுறைக்கைக்குறுப்பாக.

கூ. ஏவம்ஹ-ஏதகுணவிஶிஷ்டையான விவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்கே யென்னவருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(ஸம்ஶ்லேஷவிச்லேஷங்களென்றுதுடங்கி). புருஷகாரத்வமாவது, கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடுகூடியிருக்குந் தசையிலும் நீங்கியிருக்குந்தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ஶ்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப்போவதாகத் தேடினவளவிலே, என்னையுங்கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று "ஸஹ்ராதுஶ்சரணௌ காடம்நிபீட்யரகுநந்தந:-ஸீதாமுவாசாதியஶா:ராகவஞ்சமஹாவ்ரதம்"1 என்கிறபடியே சரணம்புகுகிறவளவிலும்; பஞ்சவடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப்பார்த்து பர்ணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச்செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்லதராய் - "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம்காகுத்ஸ்த மிதம் வசநமப்ரவீத்; பரவாநஸ்மிகாகுத்ஸ்த த்வயிவர்ஷஶதம்ஸ்திதே-ஸ்வயந்துருசிரேதேஶே க்ரியதாமிதிமாம்வத" 2 என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெறுகைக்காகக் கைய்யுமஞ்ஜலியுமாய்நின்றபேக்ஷிக்கிறவளவிலும், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டு தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும்;ஆஸுரப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டுவந்து ஜநகிபக்கலிலே அக்ருத்யப்ரவ்ருத்தனாக. "தர்ப்ரீடதிஸரோஷேணபஞ்சவக்த்ரேணஹோகிநா" 3என்று பெருமாளவன்மேலே சீறித்தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, "ஸபித்ராசபரித்யக்த ஸ்ஸுரைஶ்சஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவஶரணம்கத:" 4 என்கிறபடியே, எங்குஞ்சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடம் இல்லாமையாலே போக்கற்றுசரணம்புக, "ஸதம்நிபதிதம்பூமௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாகதம்,வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்தக்ருபயாபர்யபாலயத்"5 என்றும், "புரதப்பதிதம்தேவீ தரண்யாம்வாயஸந்ததா-தச்சிரப்பாதயோஸ்தஸ்யயோஜயாமாஸஜாநகீ; தமுத்தாப்யகரேணாத க்ருபாபீயூஷ

1. ரா-அயோ-ௗக-உ. 2. ரா-ஆ-கரு-கூ,எ. 3. ரா-ஸு-ௗ0-ௗஅ-உகூ. 4. ரா-ஸு-ௗ0-ௗஅ-ௗௗ. 5. ரா - ஸு-ௗ0 - ௗஅ - ௗச

மூ.—க0. ஸம்ச்லேஷதசையி லீச்வரனைத்திருத்தும்;

வ்யா.—ஸா மர்-ரக்ஷராமோ ம-ணவாந் வாயஸ0தயயைக்ஷத"1 என்றும்ஸ்ரீராமாயண பாத்மபுராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே,இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும்; விச்லேஷதசையிலே "இஹஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்தஸே- தயாஹி விபரீதாதே பு-த்திராசாரவர்ஜிதா" 2 இத்யாதியாலே, விபரீதபுத்தியான ராவணனைப் பெருமாள்திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகுபார்க்கையாலும்; ராவணவதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை வித்ரவயம் பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக்குறித்து, "பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம்ப்லவங்கம-கார்யம்கருணமார்யேண நகச்சிந்நா பராத்யதி" 3 என்று அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச்சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும்; உபயதசையிலும் இவள்புருஷகாரத்வம் தோற்றுநின்றதிறே. திருவடி, ராக்ஷஸிகளை யபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படிக் காட்டித்தரவேணு மென்னவளவில், பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்த வித்தனையன்றோ - "மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயிதயைவார்த்ராபராதாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யாபவநாத்மஜா ல்லகு-தராராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா-காகம்தஞ்சவிபீஷணம் சரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷத ஸ்ஸாநஸ்ஸாந்த்ர மஹாகஸ ஸ்ஸு-கயதுக்ஷாந்தி ஸ்தவாகஸ்மிகீ"4என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றோ பட்டரு மருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை §எங்ஙனேயென்னில்,பலாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன்சொல்வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே" என்று திருவடிவிஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே; ஆகையாலிரண்டுதசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற இவ்வாக்யத்தி லிதுவும் கூட்டக்குறையில்லை.

க0. இவ்வுபயதசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸம்ச்லேஷதசையி லென்றுதுடங்கி).ஈச்வரனைத்திருத்துகையாவது- அபராதத்தையேபார்த்து "க்ஷிபாமி" 5 "நக்ஷமாமி" 6. என்றிருக்குமிருப்பைக்குலைத்து, அங்கீகாரோந் முகனாக்குகை; சேதநனைத்திருத்துகையாவது-அக்ருத்யகரணாதிசீலனாய்ஹமவத்

1. பாத்மபுராணம். 2. ரா-ஸு-௩௰-உக-கூ, க0. 3. ரா-யு-கககூ-சச. 4. ஸ்ரீ ம-டு0.5.ஸ்ரீகீ-கசு-கக 6.வராஹபுராணம்.§ மஎன்னென்னில்.

மூ.—விப்ஸ்லேஷதசையில் சேதநனைத்திருத்தும்.
கக. இருவரையும்

வ்யா.—விமுகனாய்த்திரிகிற ஆகாரத்தைக்குலைத்து, ஆச்ரயணோந் முகனாக்குகை. ஸம்ஸ்லேஷ தசையில், இளையபெருமாளுக்காக ஈச்வரவிஷயத்திலும், விச்லேஷதசையில், ராக்ஷஸிகளுக்காக திருவடிவிஷயத்திலும், புருஷீகரித்தமை, உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வந்தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமான வர்த்தம ஸம்ஸாரிசேதநனையு மீச்வரனையும் சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக் கிப்படியே யர்த்தமாகக்கடவது. ஆகையால் ஈச்வரனோடுதான் கூடியிருக்கும்தசையில், சேதநனாச்ரயணோந் முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தை ப்பார்த்து ஈச்வரனங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதிகுணங்களைக் கிளப்பி யிவனையங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில், ஈச்வரனங்கீகாரோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, இச்சேதநன், கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில், இவன் வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியைவிளைப்பித்தாச்ரயணோந்முகனாக்குகையும், இவளிரண்டு தலையையும் திருத்துகை யாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகாரவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைமாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயணவிரோதியான வைமுக்யத்தை மாற்றி, ஆச்ரயணருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், "ஸ்ரூ-ஹிம்ஸாயாம்" என்கிறதாதுவிலும் "ப்ரூ-விஸ்தாரே" என்கிறதாதுவிலும்நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் "ச்ருணாதி" "ஸ்ருணாதி" என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது; "ஸ்ருணாதிநிகிலாந்தோஷாந்ஸ்ருணாதிச குணைர்ஜகத்"1 என்று, இவ்யுத்பத்தித்வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈச்வரனைத்திருத்தும்) என்கிறவிடத்திலும் இந்தந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படிசொல்லக் குறையில்லை.

கக - இருவரையும் திருத்துவ தெவ்வழியாலே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(இருவரையுமென்றுதுடங்கி). ஈச்வரனைத்திருத்துவது இச்சேதநனுடைய வபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படிதள்ளிக்கதவடைத்தால் இவனுக்குப்போக்குவேறொருபுகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முண்டானஸம்பந்தவிசேஷத்தை ப்பார்த்தால் "உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது"2 என்கிறபடியே குடநீர்வழித்தாலும்

1. ப்ரிதாஸ்யந்யைஸ் ஸர்வைப்ப்ரயஸிரமணம் ஸம்ஸ்ரிதஸிரஸ் ப்ரூணோஷிப்ரேயாம்ஸம் ஸ்ரிதஜநவசஸ் ஸ்ராவயஸிச- ப்ரூணாஸ்யே தத்தோஷாஞ்ஜநநி நிகிலாந்ஸர்வஜகதீம் குணைஸ் ப்ரூணாஸித்வம் தத்ஹஹவதீம்ப்ரீரிதிவிதுஃ. என்று ஸ்ரீவத்ஸகுலதிலக-கந்தாட-வீரராகவா வார்யப்ரணீத ஸ்ரீகுணரத்நகோஶ முத்ரித வ்யாக்யாநத்தில், நாலாம் பக்கத்தில், காணலாம். 2. திருப்பாவை-உஅ.

மூ.—திருத்துவது உபதேசத்தாலே.

வ்யா.— போகாததொன்றன்றே, ஸ்வம்மானவிவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வும்முடைய பேறுயன்றேயிருப்பது, * எதிர்சூழல் புக்குத்திரிகிற வுமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனுய்வந்தவிவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம்விகலமாகாதோ, அநாதிகாலம் நம்முடைய வாஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணிநம்முடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்§ப்போந்தவிவனைஅபராதோசிதஷண்டம் பண்ணாதே அத்தைப்பொறுத்தங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதோ வென்றன்றே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடையக் க்ருபாதிகுணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென், அவைஜீவித்ததாவது இவனைரக்ஷித்தாலன்றே, நியமியாதபோது சாஸ்த்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள் ஜீவியாது, என்செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர்விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை ஸந்முகர்விஷயமாக்கினுல் இரண்டும் ஜீவிக்கும், ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னு முபதேசத்தாலே. இவ்வுபதேசக்ரமம் இவர்தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும், ஆச்சாம்பிள்ளையருளிச்செய்த பரந்தரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேணக்காணலாம். "பிதேவத்வத்ப்ரேயாந் ஜநநிபரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித்கலுஷதீ:, கிமேதந்நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதைருபாயைர் விஸ்மார்யஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந:." 1. என்று,அபராதபரிபூர்ணசேதநவிஷயமாக ஹிதபரனான ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அச்சசையிலிச்சீற்றத்துக் கடியென்னென்பது,—இவ ந்தீரக்கழியச் செய்தவபராதமென்றவன் சொன்னுல், மணற்சொற்றிலே கல்லாராய்வாருண்டோ, இந்தஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரார் என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும்,அருளிச்செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத்திருத்தும் படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதாரதசையிலேயும் ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வாஸீதாயவாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்தாரமுவாசதயயாவிபும்"2 என்று வாசாமகோசரமானமஹாபராதத்தைப் பண்ணினகாகத்தைத் தலையறுப்பதாகவிட்டப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கொருகண்ணழிவுகற்பித்துப்பெருமாள்ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேசத்தாலேயென்னுமிடம், பாத்மபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது உன்ன

§ ம உடலாய். 1. ஸ்ரீகு-ருஉ. 2. பாத்மபுராணம்.

வ்யா.—அபராதத்தின் கனத்தைப்பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலூன்ற விடமில்லை, ஈஶ்வரனவான் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அபராதங்களை பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீர்த்தாநிற்கும்: இவ்வநர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கையொழிய வேறொருவழியில்லை, அபராதபரிபூர்ணனை வென்னையவனங்கீகரிக்குமோ வுண்டியானோ வென்றஞ்சவேண்டா, ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் ஸாத்ம்யமாகக்கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனா யிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீ ஸஜீவமேயிருக்கவேணுமாகி லவனை ஆஶ்ரயிக்கப்பார், என்னும் பரமஹிதோபதேஶத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெடநடந்துதிரிகிற ராவணனைக்குறித்து "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா-வதஞ்சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:; விதிதஸ்ஸ ஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸல: - தேந மைத்ரீ பவது தே யதிஜீவிதுமிச்சஸி" 1 என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகை காணுனக்கு ப்ராப்தம், அதுசெய்யப்பார்த்திலையாகில் வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவிநின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம்வேண்டி யிருந்தாயாகிலும், அவரைப்பற்றவேணும். அவரதல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதிற் காட்டில் பட்டுப்போகவமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை வித்ரவயம்பண்ணாமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்றவேணுங்காண், நான்பண்ணின வபராதத்துக்கு என்னை யவர்கைக்கொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்யம்பண்ணினால் முன்புசெய்தவபராதத்தைப்பார்த்துச் சீறுமந்தபுன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், ஶரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் ஶரணாகததோஷம்பாராத வத்ஸலராக வெல்லாருமறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென்றிச்சித்தாயாகில் அவரோடுனக் குறவுஉண்டாகவேணுமென்று இப்படியச்சமுறுத்தியுபதேஶித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேஶக்குறையன்றே, அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உபயரையு முபதேஶத்தாலே திருத்துமென்கையாலே "ஶ்ரு - ஶ்ரவணே" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீஶப்தத்தில் "ஶ்ருணோதி" "ஶ்ராவயதி" என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு "ஶ்ராவயதி" என்கிற

1-ரா-ஸு0-௨௧-௧௯,௨0,௨௧.

மூ.—௧௨. உபதேசத்தாலே யிருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யங்குலையும்.

௧௩. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது

வ்யா.—வ்யுத்பத்த்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; "ச்ராவயதி" என்கிறவிது ஈச்வரவிஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும், "அநயோரபி சேதநாநாமபி ஸம்ஸாரஹேதுபூத கர்மநாசாய உபதேசம் ச்ராவயித்ருத்வம், 'விதிதஸ்ஸ ஹி தர்மஜ்ஞஸ் சரணாகதவத்ஸல: - தேந மைத்ரீ பவதுதே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி' இதி ராவணம் ப்ரத்யுபதேசாத்" என்று தத்த்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும்சேதந விஷயமாகவும்சொல்லக்குறையில்லை.

௧௨. இவ்வுபதேசத்தா லிரண்டுதலையிலும் பலிக்குமதேதென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(உபதேசத்தாலே)என்றுதுடங்கி. அதாவது-இப்படிஇரண்டு தலைக்கும் தத்தத்அநுகுணமாக விவள்பண்ணுமுபதேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸாரியாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடையகர்ம பாரதந்த்ர்யமும், இவன்பண்ணினகர்மத்தை ப்ரமாணமாக்கி அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவ்ருத்தமாமென்கை.சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் அநாத்யவித்யாஸம்பந்த கார்யமான அவித்யாநிபந்தநம்,ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமான ஸ்வஸங்கல்பநிபந்தநம்;இவைஇரண்டும் அநாதிஸித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும், மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக்கு காப்பையாய்,மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈச்வரனுக்கபிமதையுமானவிவள்,இரண்டுதலையும்நெஞ்சிளகி ஆச்ரயணீஸ்வீகாராபிமுகமாம்படியாகப்பண்ணுமுபதேசத்தாலேநிவ்ருத்தமாகத்தட்டில்லை.

௧௩. இவ்வுபதேசத்தால் இவர்கள்மீளாதபோது இவள்செய்வதென் னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்றுதுடங்கி. சேதநன் மீளாமைக்கடி- அநாதிகாலம் "யாதானும்பற்றிநீங்கும்"[1] என்கிறபடியே ஸம்ஸாரியாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால் வந்த துர்வாஸநாதிகள்;ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி-அபராதாநுகுணமிவனை சிக்ஷிக்கவேணுமென்னும் அபிஸந்தியாலே நின்றநிலை இளகாமல்நிற்கைக்குடலான நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம்.இவ்வோஹே

---

1. தி - வி - ௯௬

மூ.—வேதநனை யருளாலேதிருத்தும்;
ஈஶ்வரனை யழகாலேதிருத்தும்.

௧௪. * அறியாதவர் யங்களை யடையவறிவித்து

வ்யா.—துக்களாலே இரண்டுதலையும் தன்னுடைய உபதேஶத்தால் ஸ்வஸ்வகர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாதவளவில், (வேதநனையருளாலே திருத்துகையாவது)—ஐயோ இவனுடையதுர்வாஸனையிநீங்கி யநுகூல வாஸனையுண்டாகவேணுமென்று அவன்திறத்தில் தான்பண்ணுகிற "பங்கயத்தாள்திருவருள்"1என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபவாஸனையிருலேந்து ஹமவஷஹி முவனும்படி பண்ணுகை.

(ஈஶ்வரனையழகாலே திருத்துகையாவது)—ஓங்காண்போ உனக்குப்பணியன்றேவிது என்றுஉபதேஶத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப்புரட்டுதல் கச்சைநெகிழ்க்குதல்செய்து தன்னழகாலே யவனைப்பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடிபண்ணி அங்கீகாரோந்முவனுக்குகை.

ஆக(புருஷகாரமாம்போது) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிஶேஷங்களையும், அவைதன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும், தத்ப்ரகார விஶேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உபாயவைஹவம்.

௧௪. க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகாரவைஹவ முக்தமானபடியையுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தி லுபாயவைஹவ முக்தமானமையை யுபபாதிக்கிறார் மேல்,

(அறியாதனென்றுதுடங்கி). *அஜ்ஞாதஜ்ஞாபக மாசார்யக்ருத்யமிறே, பாரண்யக்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே "என்னைப்பெற்றவத்தாயாய்த் தந்தையாய்"2என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங்களாகிற மாதாபித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வாபமேவ தமக்குச்செய்த உபகாரத்தையருளிச்செய்தவநந்தரம், ஆசார்யன்செய்யும் விஶேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச்செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் "அறியாதன வறிவித்த"2என்றருளிச்செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்யந்தான் அந்தஉிவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறேயிருக்கிறது.

(அறியாதவர்யங்களையடைய வறிவிக்கையாவது)—தத்த்வவிவேகந்துடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன் பஜ்ஞாத

1. தி-வா-௬-௨-௧. 2. தி-வா-௨-௩-௨.

வ்யா.—மாயிருந்த வர்ஷங்களையெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள்பக்கலிலே*அஸ்தாநேஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்கவேண்டுகையாலே, "நத்வேவாஹம்ஜாது நாஸம்நத்வம் நேமேஜநாதிபா:-நசைவ நபவிஷ்யாம ஸ்ஸர்வேவயமத:பரம்; தேஹிநோஸ்மிந்யதா தேஹேகௌமாரம் யௌவநம்ஜரா—ததாதேஹாந்தரப்ராப்திர் தீரஸ்தத்ரநமுஹ்யதி"1இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வவிவேகத்தையும், "அந்தவந்த இமேதேஹா நித்யஸ்யோக்தா: ஶரீரிண:--அநாஶிநோ௨ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்யுத்யஸ்வபாரத ; நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசி நாயம் பூத்வாபவிதாவா நபூய:--அஜோ நித்யஶ்ஶாஶ்வதோயம் புராணோநஹந்யதே ஹந்யமாநேஶரீரே"2 "வாஸாம்ஸிஜீர்ணாநியதா விஹாய நவாநிக்ருஹ்ணாதி நரோபராணி ததாஶரீராணி விஹாயஜீர்ணா ந்யந்யாநிஸம்யாதிநவாநிதேஹீ"3இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாத்யநித்யத்வங்களையும் ப்ரதமமுபதேசித்து,இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரமத்தைத்தவிர்க்கைக்சாக "பூமிராபோ௨நலோவாயு: ஸம்மநோபுத்திரேவச-அஹங்கார இதீயம்மே பிந்நா:ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம்ப்ரக்ருதிம் வித்திமேபராம்,ஜீவபூதாம்மஹாபாஹோ யயேதம்தார்யதேஜகத்"4என்கிறபடியே வேதநாவேதநஶரீரியாய் "ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச"5என்றும் "ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶே௨ர்ஜுநதிஷ்டதி-ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநிமாயயா"6என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜநஹ்ருதயஸ்தனாய்நின்று, ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வநியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கு மளவன்றிக்கே, "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாயசது்ஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே" 7 என்று அவதாரப்ரயுக்தமானதன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; "ஸமோ௨ஹம்ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷ்யோஸ்திநப்ரிய:"8 என்று தன்னுடைய ஶரணீயத்வேஸாம்யத்தையும்;"ப்ரக்ருதே:க்ரியமாணாநி குணை:கர்மாணிஸர்வஶ:, அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதிமந்யதே" 9 என்ற ஹங்காரதோஷத்தையும்; "யததோஹ்யபிகௌந்தேய புருஷஸ்யவிபஶ்சித:,இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநிஹரந்தி ப்ரஸபம்மந:"10

ஸ்ரீகீ. {1. உ-கஉ-கங. 2. உ-கஅ-உ0. 3. உ-உக. 4. எ-ச-டு 5. கடு-கடு. 6. கஅ-சுக. 7. ச-அ. 8. கூ-உகூ. 9. ங-உஎ 10 உ-சு0.

மூ.—ஆசார்யக்ருத்யத்தையும்

வ்யா.—என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும்; “அஸம்ஶயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம்”1 என்று அந்தப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப்பற்றவும் மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்ஶிப்பிக்கையாலே ஆஶ்ரயணவிரோதிகளையும் “தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வஶே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா”2 என்றும் “யதோ யதோ நிஶ்சலதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்திரம், ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வஶம் நயேத்”3 என்று ஆஶ்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும்; “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுந—ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தார்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப”4 என்று ஆஶ்ரயிக்கும் அதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத்தையும்; “த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச, தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா”5 என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர்கள் தததிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்களென்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும்; “ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநஶ்ஶுபா:, ப்ராதாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே”6 என்று துடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான ஶப்தங்கள், தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்கும்படியையும்; “திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்”7 என்று திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, “பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந்”8 இத்யாதியாலே தன்னுடைய விஶ்வரூபத்தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்யஜ்ஞாநத்தைக்கொடுத்து தன்படிகளை தர்ஶிப்பிக்குமென்னுமத்தையும்; “மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:”9 என்று இப்படியிருந்துள்ள பரத்வஸௌலப்ய யுக்தனை தன்திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்குபாயமாயிருந்துள்ள கர்மஜ்ஞாநரூபாங்கஸஹிதையான பக்தியையும்; “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே”10 “தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே”11 “தமேவ ஶரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத”12 என்று அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும்; சரமஶ்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து சோகிப்பார்க்கு ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தியென்னுமத்தையும் தானே யறிவித்தருளினானிறே. ஆக இப்படியறியாத அர்த்தங்களை யெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்யக்ருத்யத்தைத் தானே இட்டுக்கொண்டானென்கிறது.

ஸ்ரீ கீ. { 1. ௬-௩௫. 2. ௨-௬௧. 3. ௬-௨௬. 4. ௭-௧௬. 5. ௧௬-௬. 6. ௧0-௧௯. 7. ௧௧-௮. 8. ௧௧-௧௫. 9. ௯-௩௪. 10. ௭-௧௪. 11. ௧௫-௪. 12. ௧௮-௬௨.

மூ.—புருஷகாரக்ருத்யத்தையும்,

வ்யா.—இனிபுருஷகாரக்ருத்யமும்ஶரண்யனுனதன்னதன்றே, பிராட்டிக்ருத்யமிறே, "மத்ப்ராப்திம்ப்ரதி ஜந்தூநாம்ஸம்ஸாரேபததாமய: லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டாபரமர்ஷிபி:. மமாபிவமதம்ஹ்யேதந்நாந்யதாலக்ஷணம்பவேத்" இத்யாதிகளாலே இதுதன்னை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானேயருளிச்செய்தானிறே. இவனுக்கு தத்வஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்யக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானுகிறன்; புருஷகாரக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளவேண்டுவானென், அங்கீகரித்து விடவமை யாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கிதுவு மவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே; எங்ஙனேயென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முண்டிறே, இவ்வுபயஸாபேக்ஷதையு முபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமசரமபதங்களிலே காணலாம்; ஸ்ரீமச்சப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும் உத்தமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே வேதநர் தன்னை உபாயமாகப்பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராதபயத்தாலே பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராதநிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தில்சீற்றத்தை யாற்றிச்சேரவிட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராதநிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையுந்தானே தணித்துக் கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும், புருஷகாரக்ருத்யத்தையுந் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது. இனி உபாயக்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க அத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொண்டானென்றது- "த்வமேவோபாய பூதோமேபவ"1 என்றிவனர்த்தித்தால் கார்யஞ் செய்யவமைந்திருக்க, நாமே இவனுக்குபாயமாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணக்கட வோமென்றுதானே யேன்றுகொண்டு "மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ, ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி"2என்கையாலே; அல்லது "உபாயோபேயத்வே ததிஹதவ தத்வம் நதுகுணௌ"3என்கிறவஸ்துவுக்கு உபாயக்ர்த்யம்வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்கவிஶிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமானதன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ர்த்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிற தென்பாருமுண்டு, அது பால் மருந்தாமாப்போலே இவனுபாயமாமிடமெங்கு முள்ளதொன்

1. ஶரணாகதிகத்யம். 2. ஸ்ரீகீ கஅ-கூகூ. 3. ஸ்ரீரம். உத்த. அஎ.

ஸூ.—உபாய க்ருத்யத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாஹாரதத்தி லுபாயவைலவமும் சொல்லிற்றுய்த்து.

வ்யா.—ளுகையாலே, அர்ஜுநனுக்கிப்போது அவஸாநாரணமாகச் செய்ததொன்றல்லாமையாலும், (உபாயம்) என்றே வஸ்துவைநிர் [ரு தேஶித்துதத்வைலவஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும்,இவ்விட த்துக்குவிதமன்று;ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே பொருளாகவே ணும். ஆசார்யக்ருத்யமென்றேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் "காருண்ய ஶோஷோபஹததஸ்வஹாவர் ப்ரஹமித்வா0 யர்மஸம்மூஹவே தாஃ-யக்ஞ்ரேயஸ்யாந்நிஶ் விதம்ஸ்ருஹிதந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹ0 [க0 ஶாயிமா0த்வாம்ப்ரப ந்நம்" 1 என்றிவனர்யித்வ முண்டாகையாலே அந்யக்ர்த்யத்தைத் தானேறிட்டுக் கொண்டமாத்ரமே விவக்ஷிதமா கையாலும், புருஷகாரக்ர்த்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிற வளவில் அந் யக்ர்த்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டமையும் அதுதன்னை யர்யித்வநிர பேக்ஷமாக வேறிட்டுக்கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், [கரு ஸ்வக்ர்த்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அர்யித்வ நிரபேக்ஷமாக ச்செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள் ளுகையாலே)என்கிற விது க்ர்த்ய த்ரயத்திலும் யயாயோ மமந்வயிக்க க்கடவது; ஆசார்யனஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்பண்ண, பிராட்டி புருஷீக ரிக்க,வந்து தன்னை யுபாயமாகப்பற்றினவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்[உ0 த்யாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற் றையுந் தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைலவமிறே.

(ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாஹாரதத்தி லுபாயவை லவஞ் சொல்லிற்றுய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றுய்த் தென்றபடி. [உரு

1. ஶ்ரீகீ. உ-எ.

ஸூ.—௧ரு. புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும் வைபவமாவது-தோஷத்தையும் குணஹாநியையும்பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே. அங்கீகாரத்துக்கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

உபயஸாதாரணவைபவம்.

வ்யா.—௧ரு. ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபயஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(புருஷகாரத்துக்கு மென்றுதுடங்கி). தத்தஸாதாரண வைபவஞ்சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதாநம்பண்ணியருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரணவைபவ மாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரேணோபாதாநம் பண்ணியருளிச்செய்கிறார்; உபயத்துக்கும் அஸாதாரணவைபவம் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே ஸாக்ஷமாக புருஷகாரஸ்வரூபமும், (உபாயக்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே, ஆர்த்தமாக உபாயஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்பட்டது, இங்குஉபயஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்,

(தோஷத்தையும் குணஹாநியையும்பார்த்துஉபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது—அக்ருத்யகரணரூப நிஷித்தாநுஷ்டாநம்; குணஹாநியாவது - விஹிதாகரணம்; இவை இரண்டையும் "மநோவாக்காயை:" இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே; "இதம்குரு" "இதம்மாகார்ஷீ:" என்று விதிநிஷேதாத்மகமான ஶாஸ்த்ரந்தான் பகவதாஜ்ஞாரூபமாயிறே யிருப்பது. "ஶ்ருதிஸ்ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா"1 என்று தானேயருளிச் செய்தானிறே; ஏவம்பூதஶாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச்செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே.

அநாதிகாலம் "க்ஷிபாமி" "நக்ஷமாமி" என்றும் பகவந்நிக்ரஹத்துக் கிலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம், "இவைஇரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே" யென்றது-ஆஶ்ரயணே நிமித்த வேதநமதங்களான விவற்றைதர்ஶித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே யென்றபடி.

"அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை" யாவது-அப்படிப்பட்டதோஷகுணஹாநிகள்தன்னையேமுகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்கு றுப்பானஉபஹாரமாகக்கொள்ளுகை. உபேக்ஷியா

1. ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே-ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:

மூ.—கசு. இரண்டு மிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில்
இரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த்ததாம்.

வ்யா.—மைக்குஹேது தயாக்ஷாந்திகள், பச்சையாகக்கொள்ளுகைக்குஹேது வாத்ஸல்யம், சுவடுபட்டதரையில் புற்கவ்வாதபசு தன்கடையில்நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பைபோக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது. இக்குணத்துக்கொப்பதொருகுணமில்லையிறே, ஆகையாலேயிறே, "நிகரில்புகழாய்"1 என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது; உடையவரும் "அபாரகாருண்ய ஸௌசீல்யவாத்ஸல்ய"2 என்று குணங்களோடொக்கவருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்திதோற்ற மீளவும் "ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதே"2 என்றாரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கதிசயித்திறே யிருப்பது, ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும்தசையில், இச்சேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரிப்பார்களென்கை.

கசு. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும், தோஷகுணஹாநிகள் குலைவதற்குமுன்னே யங்கீகரிக்கிறதென், அவைகுலைந்தே யங்கீகரிக்கக் கடவோமென் றிருந்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இரண்டுமென்றுதுடங்கி). இரண்டுமென்கிறது - புருஷகாரோபாயங்களை. (இரண்டுங்குலையவேணுமென் றிருக்கையாவது) - இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு, இவனுடைய தோஷகுணஹாநிகளிரண்டும் போய்க்கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனை யிவனை யங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாகையாவது)—புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டும்வருகை. எங்ஙனேயென்னில்; தோஷம்வருகையாவது—"த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா"3 "அகிலஜகந்மாதரம்"4 "பிதாஸிலோகஸ்ய சராசரஸ்ய"5 என்கிறபடியே - ஸகலசேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந்தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகுணங்களைப்பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருசஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தைவிளைகை. குணஹாநி வருகையாவது—இவனுடையதுர்க்கதிகண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷ

1. தி-வா-சு-க0-க0. 2. ஶ-ஶர-சு-ம்புடம். 3. விஷ்ணுபு-எ-கூ. 4. ஶ்ரீ. 5. ஶ-ஶர-ங-ம்புடம்.

மூ.— கஎ. இரண்டுங்குலைந்த தென்றிருக்கில்

வ்யா.—த்தை ஹேயமாகக்கொள்ளாமையாலும், க்ருபாவாத்ஸல்யங்களுக்குஹாநிவருகை. அயவா (இரண்டுமுண்டாய்த்ததாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷகுணஹாநிகளாவன—அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம்:-புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது—ஈஶ்வரனையுமுட்பட தோஷங்காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகள்பாராதே கைக்கொண்டு ஈஶ்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிறஸ்வக்ருத்யத்தைச்செய்யாமை. ஈஶ்வரனுக்கு அக்ருத்யகரணமாவது -- ஸம்ஸாரிசேதநருடைய தண்மையைப்பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தமே ஹேதுவாக, அத்வேஷமேதுடங்கி யுண்டாக்குகைக்கு I *எதிர்சூழல்புக்குத்திரிகிறஸர்வஜ்ஞத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில் இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழியவங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப்பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளைப்பண்ணுமை. இதுதான் சேதநனுக்குச்சொன்ன அக்ருத்யகரணாதிகளைப்போலே ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள்ஸ்வபாவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறவை யித்தனையிறே! விமுகரையுமுட்பட தோஷகுணஹாநிகள் பச்சையாக மேல்விழுந் தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான விவர்களுக்கு, அபிமுகசேதநரை யங்கீகரிக்குமளவில், தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலேகூடாமையாலே, இவர்களுக் கிவைவருகைக்கு அவகாஶமில்லையிறே! ஆயிருக்கச்செய்தே இப்படியருளிச்செய்தது—இவ்வர்த்த தத்த்வமறியாதவர்களுக்கு, ஆஶ்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல் அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கவஶ்யகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக.

கஎ. இப்படி, தோஷாதிகள்குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோமென்றிருக்கில் அத்தலைக் கவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, தோஷாதிகள்குலையப்பட்டன்றோ நம்மை யங்கீகரித்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவை யிரண்டும் வருமென்கிறார்மேல்,

(இரண்டுங் குலைந்ததென்றுதுடங்கி). (இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது)—இத்தனைநாளும் நம்மையங்கீகரியா திருந்தவர்கள் இன்றங்கீகரித்தது-நம்தோஷாதிகள்குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால்நமக்கவை குலைந்ததென் றநுஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில்

1. தி-வா-௨-எ-௬.

மூ.—இத்தலைக்கிரண்டு முண்டாய்த்ததாம்.
கஅ. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

வ்யா.—(இத்தலைக்கிரண்டுமுண்டாகையாவது)—அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யாகரணமும்வருகை. எங்ஙனேயென்னில்; இவ்வதிகாரிக்கு, அநாதிகால மங்கீகரியாதவர்களின்று நம்மையங்கீகரித்தது நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டுங் குலைந்தவாறேயன்றோ! என்றநுஸந்திக்கை அக்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்கையாலும்; "நீசனேன்நிறைவொன்றுமிலேன்"1 "அமர்யாத:"2 "ஸஹஸ்வாவ நோவ"3 "அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்"4 இத்யாதிப்படியே-நம்முடைய தோஷ குணஹாநிக ளிப்போதளவாக வொன்றுங் குலைந்ததில்லையென்றும், இப்படி யிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளே பச்சையாகநம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே ! என்று மநுஸந்திக்கை க்ருத்யமாயிருக்க அத்தைச்செய்யாமையாலும் இரண்டும்வருமிறே.

கஅ. இப்படி புருஷகாரமுமுபாயமும் தோஷாதிகள் பச்சையாக வங்கீகரித்தவிடமுண்டோ வென்னு மபேக்ஷையிலே, தத்ததங்கீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுநனுடையவும் தோஷாதிகளை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள்தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்,

(ராக்ஷஸிகள்) என்றுதுடங்கி. ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீமுதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும், பரஹிம்ஸை பண்ணப்பெறிலுண்ணுதேதடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸ மொருபடிப்பட தர்ஜநபர்த்ஸநம்பண்ணி நலிந்துபோந்தவர்களிறே; (இவர்கள்தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது—ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்தி லறியாதாரில்லை யென்றபடி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக்குறித்து, "ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம்"5 "பாபாநாம்வா ஶுபாநாம்வா"6 என்று குற்றத்தை குணமாகஉபபாதித்து, திருவடியோடேமன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து. இவர்கள்தங்களுக்கு குணஹாநியாவது—இடைவிடாமல்நலிந்து போருகிறவிடத்தில், இவளும் நம்மோபாதியொரு பெண்பிறந்தவளன்றோ ! என்றாகிலும் மறந்து மல்பம் நெஞ்சிரக்கமுண்டாதல், "ஸ்வேயம்ஶரணம்ஹிவ:"7 என்றதற்குப் பின்புநலிகிறவிடத்தில், ஐயோ!இப்படிசொன்னவளன்றோ ! என்று சற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை.

1. தி-வா-ரு-ரு-௪. 2. ஸ்தோ-ர-உ. 3. [illegible] 4. [illegible]
5. ரா-யு-ககஅ-ரு-அ.. 6. ரா-யு-ககஅ-சச. 7. ரா-ஸு-ரு-அ சரு.

மூ.—கக. ஜிதேந்த்ரியரில்தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய், "கேஶவஸ்யாத்மா"2 என்று க்ருஷ்ணனுக்கு யாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு ஷோஷமேதென்னில்; ஬ந்யுக்கள் பக்கல்ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வயஹீதியும்.

வ்யா.—கக. இப்படி ஷோஷப்ரஸித்யி அர்ஜுநன்பக்கலில்லாமையாலும், மஹணப்ரயையுண்டாகையாலும், இவனுக்கு ஷோஷமேதென்கிற ஶங்கையை யநுவதித்துக்கொண்டு தத்ஷோஷங்களை டிர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(ஜிதேந்த்ரியரிலென்றுதுடங்கி). (ஜிதேந்த்ரியரில்தலை)என்றது--"ஆஹரணஸ்யாஹரணம்ப்ரஸாயநவியே: ப்ரஸாயநவிஶேஷ:- உபமாநஸ்யாபிஸவே ப்ரத்யுபமாந0வபுஸ்தஸ்யா:" 1 என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வஶிவந்துமேல்விழ, முறைகூறி நமஸ்கரித்துக் கட்க்கநின்றவனாகையாலே, இந்த்ரியஜயம்பண்ணினாரில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனென்கை.

(ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது - யர்மாயர்ம பரலோகவேதநேஶ்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்யவுத்தியுடையவர்களுக்கு முன்நடக்குமவனென்கை.

("கேஶவஸ்யாத்மா" என்றுக்ருஷ்ணனுக்கு யாரகனாயிருக்கிற)என்றது-"அர்ஜுநக்கேஶவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணஶ்சாத்மாகிரீடிந:"2 என்று அந்யோந்யம் ப்ராணஹேதுரா யிருப்பர்களென்கையாலே, இவனைப்பிரியில் க்ருஷ்ணன் யரிக்கமாட்டானென்னும்படி யஹிமதவிஷயமா யிருக்குமவனென்கை.

இப்படியிருக்கிற (அர்ஜுநனுக்குஷோஷமேது) என்று ஶங்கை. (என்னில்) என்றது - அநுவாதம்.

ஷோஷங்கள் தன்னைச்சொல்லுகிறது, (஬ந்யுக்கள்பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வயஹீதியும்) என்று. இவற்றில் ஸ்நேஹகாருண்யங்கள் ஷோஷங்களாகிறது—அஸ்யாநேக்ஷிதங்களாகையாலே; வயஹீதிஷோஷமாகிறது - ஸ்வயர்மத்தில் அயர்மஹுத்யாவந்ததாகையாலே; "அஸ்யாநேஸ்நேஹகாருண்ய யர்மாயர்மயியாகுலம்" 3 என்றிறே ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தது. "யர்மக்ஷேத்ரேகுருக்ஷேத்ரே ஸமவேதாயுயுத்ஸவ:"4 என்கிறபடியே-யுத்யேச்சையாலே இரண்டுதலையும்வந் தணிந்துநின்றபின்பு யுத்யமேகர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தஶையிலே, "நகாங்க்ஷேவிஜய0க்ருஷ்ணநசராஜ்ய0ஸுகாநிச- கிந்நோராஜ்யேநகோவிந்த கி0ஹோகைர்ஜீவிதேநவா;ஏஷாமர்த்யேகாங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்ய0ஹோகாஸ்ஸுகாநிச-

1. 2. 3. ஸ்ரீ-ஸ0-ஞ. 4. ஸ்ரீ-க-க.

மூ,— உ0. த்ரௌபதீபரிபவங்கண்டிருந்தது
க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரயாநதோஷம்.

வ்யா.—தஇமேவஸ்திதாயுத்யே ப்ராணாந்ஸ்த்யக்த்வாதநாநிச''1 இத்யாதிப்படியே-இவர்களைக்கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொருஜீவநமுண்டோவென்றுபந்துக்கள்பக்கல்பண்ணினஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ணவிருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே; "தாந்ஸமீக்ஷ்யஸகௌந்தேயஸ்ஸர்வாந்பந்தூநவஸ்திதாந்-க்ருபயாபரயாவிஷ்டோவிஷீதந்நிதமப்ரவீத்"2 என்னும்படி-அத்தசையில்பண்ணினகாருண்யமும் பசுவாலம்பநத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே; "கதம்நஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும் - குலக்ஷயக்ருதம்தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர் ஜநார்த்தந" 3 என்றுதுடங்கி "அஹோபதமஹத்பாபம் கர்த்தும்வ்யவஸிதாவயம்-யத்ராஜ்யஸுகலோபேநஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதா:"4என்னுமளவும்-ஸ்வவர்ணதர்மமான வதத்திலே அதர்மபுத்தியாபண்ணினபீதியு மப்படியேயிறே.

உ0. இவையெல்லாம் அப்ரதாநம், இன்னமும் ப்ரதாநதோஷம் வேறேயென்கிறார்,

(த்ரௌபதீயென்றுதுடங்கி). முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச்செய்தே, சூதிலேதோற்றமையைநினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் ஶரணாகதாம்"5என்று-க்ருஷ்ணனை ஶரணம்புகுந்தபின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவதாஶ்ரிதரைப்பிறர் பரிபவிக்கக்கண்டால் ஶக்தனாகில்விலக்கவேணும்அஶக்தனாகில் இழவோடேயவ்வருகேபோகவேணும்என்னும் விஶேஷஶாஸ்த்ரமர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில்க்ருஷ்ணனுக்குண்டானஸ்நேஹபக்ஷபாதங்களைநினைத்து அவனை ஶரணம்புகுந்தவள்பரிபவப்படப்பார்த்திருந்தால் அவன்முகத்திலே நாளைவிழிக்கும்படி யென்! என்றுதல், சடக்கெனவெழுந்திருந்து விலக்கவிறே யடுப்பது;. அத்தைச்செய்யாதே,முன்புத்தையிற்காட்டிலொருவிஶேஷமற விருந்தானிறே: இதுவேயாய்த்து இவன்தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன்திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப்பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்கு ப்ராதாந்யம் க்ரௌர்யத்தாலேயிறே. அல்லாதவைபோ லன்றிக்கே, "நக்ஷமாமி" 6 என்னும்படியான தோஷமிறேயிது.

உக. இத்தோஷத்தின் கொடுமையையுபபாதிக்கிறார் மேல், (பாண்டவர்களையுமென்று துடங்கி). அன்றிக்சே, இத்தோஷம்

1. ஸ்ரீகீ-க-ஙஉ. 2. ஸ்ரீகீ-க-உஎ. 3. ஸ்ரீகீ-க-ஙகூ. 4. ஸ்ரீகீ-க-சரு.
5. பார-ஸபா-சூசூ. 6. வராஹபு.

மூ.— உக. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்கப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது த்ரௌபதியுடையமங்களஸூத்ரத்துக்காக.

உஉ. அர்ஜுநனுக்கு ஸாத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்யுபதேஶம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

வ்யா.—ஐவர்க்குமொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலையையும் நிரஸித்துப்பொகடாமல் வைத்ததென்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். முற்பட்டஸங்கதிக்கு, அர்ஜுநனையென்றதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது - இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொக்குமென்று தோற்றுகைக்காகவென்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தரஸங்கதிக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே.பரிஹவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிஹவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது-வஸ்ஸ்ஶப்தத்தாலே. (நிரஸிக்கப்ராப்தமாயிருக்கவைத்தது) என்றது—இவர்கள்செய்தகொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க ப்ராணனோடேயிருக்கும்படிவைத்த தென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக)என்றது--அவளுக்கபிமதமான மங்களஸூத்ரம் போகாமைக்காகவென்றபடி. விரித்ததலைகாணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக்காணமாட்டானிறே.—இத்தால் - ஆஶ்ரிதரை பரிஹவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவ ரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களேயாஶ்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாத தொருஸம்பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக வவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவ ரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து.

உஉ.ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரமரஹஸ்யத்தை யுபதேஶித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(அர்ஜுநனுக்கித்யாதியால்). தூதுபோய்த்தது - 1*பொய்ச்சுற்றம்பேசிச்சென்று பேதம்செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக; (ஸாரத்யம் பண்ணிற்று)-ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே,2*கொல்லாமாக்கோல்கொலைசெய்து பாரதப்போரெல்லாச்சேனையுமிருநிலத்தவிக்கைக்காக ; (ப்ரபத்யுபதேஶம் பண்ணிற்று)-“நயோத்ஸ்யாமி”3என்றிருந்தவனை“கரிஷ்யேவசநந்தவ”4என்னப்பண்ணியுத்யே ப்ரவ்ருத்தனாக்குகைக்காக: இவையெல்லாஞ் செய்தது--ஶரணாகதையான இவள்ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளை யழியச்செய்து இவள்குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே.ஆகையால் அர்ஜுநன்றிறத்தில்செய்தஸாத்யாதித்ரயமும்இவளுக்காகச்செய்தானென்கிறது

(பாண்டவர்களையும்)என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்,கீழ்ச்சொன்ன

1.பெரி-தி-௪-௩-௪.2.தி·வா-௩-௨-௩. 3.ஸ்ரீகீ·௨-௯. 4.ஸ்ரீகீ-௧௮-௭௩.

வ்யா.—ப்ரயாநஷோஷக்ரௌர்ய முபபாஜிதமாய்த்து. ஆகவிப்படி அவ்யாநஸ்நேஹாஜிகளும் ஶரணுமதைபரிஹவங்கண்டிருந்தமஹா ஷோஷிமுமிவனுக்குண்டாயிருக்க“ஸர்வமஹ்யதமம்ஹூயர்ஸ்ரு-ணா மேபரம0வவ:--இஷ்டோஸிமேஷ்ஜுஇதி தடோவக்ஷயாமிதேஹி0தம்; மந்மநாஹவமஷ்ஹக்தோ மஷ்யாஜீமாம்நமஸ்குரு, மாமேவைஷ யஸிஸத்யஞேப்ரதிஜாநேப்ரியோஸிமே”1என்று-இவனளவி லுகப்புத் தோற்றவருளிச்செய்கையாலே, இவன்ஷோஷிங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமைப்ரஸிஷ்யமென்று கருத்து. மஹாணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது,ஷோஷம்பச்சையாமிடத்தில் மஹாணஹாநிகம் பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸிஷ்ய மாகையாலே. இவன் றனக்கு மஹாணஹாநிகளாவன - “ தஸ்மாஷ்யுஷ் யஸ்வஹாரத”2என்றருளிச்செய்தபோதே “ கரிஷ்யேவசநஞ்வ”3என்றெழுந்திருந்துஸ்வக்ஷத்யமான யுஷ்யத்தைப்பண்ணுமையும்,க்ஷஷிணனை ஶரணம்புகுந்தவனைப்பரிஹவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னுமநுதாபலேஶம் நெஞ்சிலில்லாமையும் துடக்கமானவை. ஊ-ஏத்ய ஸாரஷ்யங்கள்பண்ணிற்றும் ப்ரபத்யுபஷேஶம்பண்ணிற்று மிவனுக்காகவாகில் இவன்ஷோஷித்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதியென்னில்;அதுக்கு க்குறையில்லை; இவன் கார்யார்யமாகவிவனைக்குறித்து இவையெல்லாஞ் செய்கிறவிடத்தில் இவன்ஷோஷங்களைப்பார்த்து முகம்சுழியாமல் உகப்போடேசெய்கையாலே:—அர்ஜுநனைக்குறித்து ஆசார்யக்ர்த்யாஜிகளை யேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில் அவன்ஷோஷித்தைப் பச்சையாகக்கொண்டும் ஸாரயியாய்ப்புரையறக்கலந்தும் நின்றுசெய்கை முதலானவை யுண்டாகையால். (அறியாதவர்யங்களை) இத்யாஜியாலே - ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யா பாஜகங்களான வாத்ஸல்யாஜி மஹாணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (ஊ-ஏத்யஸாரஷ்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிறவித்தாலே - “ அஸ்மாந்வேத்யபராந் வேத்யவேத்யார்ய0வேத்ய ஹாஷிதும்-யஷ்யஜஸ்மஷ்யித0க்ர்ஷ்ணதத்ஷ்வாக்யஸ்ஸயோயுந:”4 என்கிறபடியே - கார்யாகார்யஜ்ஞனை தான்போனலல்லது கார்யஸிஷ்யியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுயமெடுக்க வொண்ணுதென்கையாலே ஸாரஷ்யத்திலே ப்ரவர்த்தனுய்க் கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தையழியச்செய்தமையும் தோற்றுகையாலே, ஆஶ்ரிதகார்யாபாஜகங்களான ஜ்ஞாநஶக்த்யாஜிகள்ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்யுபஷேஶம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும்- வரமபஷலோகத்தில்

1. ஸ்ரீகீ-கஅ-சுசு. 2. ஸ்ரீகீ. 3. ஸ்ரீகீ-கஅ-எ௩.
4. ஹார - உஜயோ - எக - கூஉ.

ஸூ.—உ௩. ப்ரபத்திக்கு தேஶநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகார நியமமும் அதிகாரிநியமமும் ஃபலநியமமுமில்லை.

வ்யா.—“ மாம்” “அஹம்” என்கிறபதங்களால் சொல்லப்படுகிறஉஹயவிஷயஜ்ஞாநமும்ஸூசிதமிறே. ஆகையால்,புருஷகாரவைஹவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைஹவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயணபதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே “ வரணௌஶரணம்” என்றதுவும்ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டம்) என்று துடங்கி இவ்வளவும்- ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக் தங்களான புருஷகாரோபாயவைஹவங்கள், தத்தத்ஸ்வரூபங்களோடேவிஶதமாகப்ரதிபாதிக்க ப்பட்டது.

உ௩. கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய்,(ப்ரபத்யுபதேஶம்பண்ணிற்றும்) என்றுப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச் செய்கிறார் மேல்.—அதில் ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்யுபதேஶம்பண்ணுகிறவளவில் யுத்தபூமியிலே யொருகாலவிஶேஷம்பாராமல் ஸ்நாநாதிகளு மின்றிக்கே யிருக்க உபதேஶிப்பானென், இதுக்கு தேஶாதி நியமங்களில்லையோ என்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ப்ரபத்திக்கென்று துடங்கி). ப்ரபத்தியாவது - ஶரணவரணம். தேஶநியமமாவது - புண்யதேஶங்களிலே செய்யவேணும், அந்யதேஶங்களிலாகா தென்னுமது. காலநியமமாவது - வஸந்தாதிகாலங்களிலே செய்யவேணும், அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது ப்ரகாரநியமமாவது - ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதிபூர்வகமாகச் செய்யவேணும், ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணாதென்னுமது. அதிகாரிநியமமாவது – த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணாதென்னுமது. ஃபலநியமமாவது-த்ருஷ்டாத்ருஷ்டஃபலங்களிலின்னஃபலத்துக்கிது ஸாதநம், அந்யஃபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது.-தேஶகாலஸாத்குண்யவைகுண்யங்களடியாகவரு மதிஶயாநதிஶயங்களை யுடைத்தாவதொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்குமளவில் ஶுச்யஶுச்யவிபாகமறஅவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய் ஶுச்யஶுசிவிபாகமறத்தன்னோடேஅந்வயிக்கலாம்படியிருக்கையாலும், வர்ணாத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலும், வேதநருடைய ருசியநுகுணமான ஃபலவிஶேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவதொன்றாகையாலும், இந்நியமங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்கிறது. “ நஜாதி

மூ.—உ௪. விஷயநியமமேயுள்ளது.

உரு. கர்மத்துக்கு புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் ஶாஸ்த்ரோக்தங்களானதத்தத்ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகரென்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

வ்யா.—ஹேது0 நகுல0நலிங்க0 ந ஶுணக்ரியா: - நதேஶகாலௌ நாவஸ்தா0 யோகோஹ்யயமபேக்ஷதே; ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவிஶஶ்ஶூத்ராஸ்த்ரியஶ்வாந்தரஜாதய: - ஸர்வ ஏவப்ரபத்யேரந் ஸர்வதாதாரமச்யுதம்'' 1 என்று-ப்ரபத்திக்கு தேஶகாலப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும், "ப்ரபத்தேர்க்வசித்ப்யேவம்பராபேக்ஷாநவித்யதே - ஸாஹிஸர்வத்ர ஸர்வேஷா0 ஸர்வகாமபலப்ரதா'' 2 என்று-பலநியமாபாவம் ஸநத்குமாரஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

உ௪. இவையில்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தானிதுக்குண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்,

(விஷயநியமமே யுள்ளதென்று). அதாவது-இன்னவிஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிறநியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாந் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே.

உரு. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னையெதுக்குத்தானிவையெல்லாமுள்ளதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்,

(கர்மத்துக்கென்று துடங்கி). கர்மமாவது- ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன - ஶாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா அபிஹிதங்களானதேஶங்கள்.(வஸந்தாதி)என்கிறவிடத்தில்,ஆதிஶப்தத்தாலே-க்ரீஷ்மஶரத்ஶுக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச்சொல்லுகிறது;"வஸந்தேவஸந்தேஜ்யோதிஷாயஜேத'' 3இத்யாதிகளாலே-காலநியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்களாவன) - ஶௌசாசமநஸ்நாநவ்ரதஜபாதிரூபேண அவ்வவகர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவப்ராகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது-உபநயநஸம்ஸ்காரபூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிககர்மாதிகாரமுள்ள தாகையாலே; இதுதான் ஶ்ரீமத்தைமையித்வக்ருஷ்ணகேஶித்வ வேதவேதாங்கயுக்தத்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்) என்றது-நியதங்களாயிருக்குமென்றபடி.

உ௬. ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை யென்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கைக்கு மேல ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேஶகாலநியமாபாவத்தை யுபபாதிக்கிறார்,

மூ.—உ௬. "ஸஏஷதேஶகால:"2என்கையாலே யிதுக்குதேஶகாலநியமமில்லை.

வ்யா.—("ஸஏஷ")என்று துடங்கி. "வத்யவைராத்வபாபாத்வராக்ஷஸேந்த்ராத்விபீஷண:-அதேஶகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா ஶங்க்யதாமயம்"1 என்றுமுன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான்மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறதிருவடி; "அதேஶகாலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம்விபீஷண:-விவக்ஷாவாத்ரமேஉஸ்தியம்தாம்நிபோதயயாமதி; ஸஏஷதேஶகாலஶ்ச ஹவதிஹயதா - புருஷாத் புருஷம்ப்ராப்யதயாதோஷ குணாவபி; தௌராத்ம்யம் ராவணேத்ருஷ்ட்வா விக்ரமம்ஶ்சதயாத்வயி - யுக்தமாகமநம்தஸ்யஸத்ருஶம் தஸ்யபுத்திதா:"2என்று-ராவணனாலே அவமாநிதனாய் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஶரணம்என்றுவந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேஶத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்றுசொல்லப்பட்டது, இந்தபக்ஷத்தில்விசேஷித்து எனக்கிந்தவிவக்ஷை யுண்டாகாநின்றது, அவன்வருகிறவளவில் யாதொருதேஶத்திலே யாதொருகாலத்திலே வந்தான், அவன்வரவுக்கு அந்த இதுவேதேஶமும் அந்த இதுவேகாலமுமாய் யாதொருபடி அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தமப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையேயாத்ரயான ராவணனிற்காட்டில், ஸத்த்வோத்தரராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிறதேவரீரை ப்ராப்யராக புத்திபண்ணி, அப்படியே யவனைவிட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடையவக்ஷீத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்தப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்துபோகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனேகூடப்பெற்றால் தத்ஃபலமான தேவரீர்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைலபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர்திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன்தௌராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களை யநாயாஸேநவழிக்கவல்லதேவராண்பிள்ளைத்தனத்தையுங்கண்டால், விஶேஷஜ்ஞனானவனுக்கு இவ்வரவுப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்குமிதுஸத்ருஶம் என்றானிறே. ஆகஇப்படிஹாவபுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணம்என்றுவந்த தேஶகாலங்களில் குறைபார்க்கக்கடவதல்ல, அவன்வந்ததுவே தேஶமும் காலமும் என்று, ஶரணாகதியார்மஜ்ஞனானதிருவடிநிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்கு தேஶகாலநியமமில்லையென்கை.

ஆ.—உஎ. இவ்வர்ய்ம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரயமபதித்திலே ஸ-ஸ்பஷ்டம்.

உஅ. ப்ரகாரநியதியில்லையென்னுமிட மெங்குங் காணலாம்.

உகூ. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றேப்ரபத்திபண்ணிற்று: [௫

வ்யா.—உஎ. இதுதான் ப்ரபத்யநுஷ்டாநரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலாமென்கிறார்,

(இவ்வர்யமென்று துடங்கி). ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்யபலப்ரதமாய் ஸர்வேஶ்வரனுக் கத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராணாரோத்க்ருஷ்டதயா, "த்வ [௧0 யேமந்த்ரரத்நே" 1 என்கிறபடியே- மந்த்ரரத்நரூபமாயிறே த்வயமிருப்பது; அந்தவைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வயமென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறார்; அதில் ப்ரதமபதத்தில் மதுப்பர்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - ஏதேனுமொருதேஶத்திலே ஏதேனுமொருகாலத்திலே யொருஸம்ஸாரி [௧௫ சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாஶ்ரயணருசிவிளைந்தால், "சஞ்சலம்ஹி மந:"2 "நின்றவாநில்லாநெஞ்சு"3 என்கிறபடியே-சுழல்காற்றுப் போலே சுழன்றுவருகிற நெஞ்சு, தளமாக அங்குரித்து 4 * க்ஷணஸங்குரையான ருசிதீருவதுக்குமுன்னே, தத்க்ஷணத்திலே யாஶ்ரயிக்கலாயிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய [உ0 தேஶகால நியமராஹித்யம் அந்தபதத்திலே நன்றாகத் தோற்றுமென்கிறார்.

உஅ. ப்ரகாரநியமராஹித்யத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல்,

(ப்ரகாரநியதி) என்று துடங்கி. (எங்குங் காணலாம்) என்றது-இத்தை யநுஷ்டிப்பார் ஶ்ரவிப்பார் எல்லார்பக்கலிலுங் காண [உ௫ லாமென்றபடி.

உகூ. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வப்ரக்ருதவிஷயங்களிலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(த்ரௌபதி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது - து-ஶ்ஶாஸநாக்ருஷ்டையாய் [௩0 ஸபையில் வருகிறபோது, "ரஜஸ்வலைகவஸ்த்ராஹம் நதுமாம்நேதுமர்ஹஸி- ருணுஞ்சபுரஸ்யாதும் ஸஹாயாம் நாஹமுத்ஸஹே"5 என்னும்படி யஸ்ப்ருஶ்யையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம்பண்ணியன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்றென்றபடி: இத்தால்-ப்ரபத்திபண்ணுவார் ப்ரயதராய் பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமைகாட்டப்பட்டது. [௩௫

மூ.—அர்ஜுநன் நீசர்நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங்கேட்டது.

௩௦. ஆகையால் ஸாத்யஸாத்யங்களிரண்டுந்தேடவேண்டா; இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை.

வ்யா.—(நீசர்நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங்கேட்டது) என்றவிடத்தில், நீசரென்கிறது-"நெடுந்தகையை நினையாதார்நீசர்"1 என்றுழ்வாரருளிச்செய்த*ஸௌரிவிஷ்ணுவிமுகரானவரை. "விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்துயதிஸ்ச்வபசாதம:" 2 "விப்ராத்த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தநாபபாதாரவிந்தவிமுகாச்ச்வபசம்வரிஷ்டம்"3 என்று-ஸமஷ்விமுகரை ஸ்வபசாதமராகச்சொல்லிற்றிறே; அதுக்குமேல், பரமைகாந்திகளையபரிஹஸித்தும் பரமைகாந்திகளானபாண்டவர்கள்திறத்திலே தீங்குகளைச்செய்தும் போருகையாலே, "ஸஹஸ்ரவண்ணாலதாம் வ்ரஜேத்"4 என்கிறகர்மசண்டாளரிறேகைகலந்துநிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே - தீவஸ்ப்ருஷ்டியாலிவனுக்குண்டான ஸாத்யியும் நீசஸகாஸத்திலே என்னுமிடமும்தோற்றுகிறது. இத்தால்-ப்ரபத்திஸ்ரவணம்பண்ணும்போது நீசஸமயத்தி லாகாதென்னும்நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

௩௦. இத்தால் ஸித்தத்தைச்சொல்லாநின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்,

(ஆகையாலென்றுதுடங்கி). (ஆகையாலென்றது) - அநுஷ்டாநதசையிலும் ஸ்ரவணதசையிலும் இவர்களிருவருமிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (ஸாத்யஸாத்யங்க ளிரண்டுந் தேடவேண்டாவென்றது) - ப்ரபத்தியி லந்வயிக்குமளவில் அஸாத்யனாயிருக்குமவனுக்குஸாத்யிஸம்பாதிக்கவேண்டா, ஸாத்யனாயிருக்குமவனுக்கு அஸாத்யி ஸம்பாதிக்கவேண்டாவென்றபடி. அஸாத்யி தேடவேண்டாவென்றது-கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும்அஸாத்யரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமைசொல்லுகை யாலே அஸாத்யிதானிதுக்குவேணுமோ வென்று ஸங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது-ப்ரபதநகாலத்தில்அஸாத்யனாதல் ஸாத்யனாதல் யாதொருபடியிருந்தான், இருந்ததொருப்ரகாரத்திலே யிதுக்கயதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும் அர்ஜுநனும் ப்ரபத்யநுஷ்டாந தத்ஸ்ரவணதசைகளில்தத்தங்கமமாகஸாத்யிஸம்பாதியாத வோபாதி அஸாத்யியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளானவித்தனையிறே.

௩௧. இவ்வர்த்தவிஷயமாக ஆப்தவசநத்தைஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல்,

ஸூ.—கூக. இவ்விடத்திலே, வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குபிள்ளையருளிச்செய்தவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

கூஉ. அதிகாரிநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளும், த்ரௌபதியும், காகமும், காளியனும்,

---

வ்யா.—(இவ்விடத்திலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, " பெருமாள்கடலை ஶரணம்புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதிநியமோபேதராய்ஶரணம்புகுருகையாலே, இதரோபாயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சிலநியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ" என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; " பெருமாள்பக்கல் கண்டநியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன்வந்தியாயிருப்ப தொன்றன்று, உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; பெருமாள்தமக்கு 'ஸமுத்ரம்ராகவோராஜா ஶரணம்கந்துமர்ஹதி'1 என்றுபதேஶித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானிறே, அவன்றான் பெருமாளை ஶரணம்புகுகிறவிடத்தில் கடலிலே யொருமுழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தது--பெருமாள்இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யராய் ஆசாரப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடையநியமங்களோடேஶரணம்புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே நின்றநிலையிலேஶரணம்புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதைஸம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்றநிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை.

கூஉ. அநந்தரம், அதிகாரி நியமாபாவத்தையுபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்,

(அதிகாரிநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (தர்மபுத்ராதிகளும்) என்று துடங்கி. அதாவது- "த்ரௌபத்யாஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்ஜநார்தநம்" 2 என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; " ஶங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத-கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் ஶரணாகதாம்"3என்று ஸ்த்ரீயானத்ரௌபதியும்; " ஸபித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி:-த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம்கத:"4என்று தேவரூபத்தை மறைத்துவந்துமஹாபராதத்தைப்பண்ணினகாகமும்; "ஸோஹம் தே தேவதேவேஶ நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச-ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே" 5 என்று திர்யக்யோநிஜனாய்ப்ரதிகூலனுமான காளியனும்;

மூ.—ஸ்ரீ மஹேந்த்ராழ்வானும், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும், துடக்கமானவர்கள் ப்ரபத்தி புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

௩௩. ஃபலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடியென்னென்னில்;

வ்யா.—"பரமாபதமாபந்நோமநஸாசிந்தயத்யரிம் - ஸதுநாகவரஸ்ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:" 1 என்று திர்யக்ஜாதியாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ மஹேந்த்ராழ்வானும்; "ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித:--த்யக்த்வாபுத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம்ஶரணம்கத:"2 என்று ராக்ஷஸஜாதீயனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும்; "பாஹும்புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந: - அஞ்ஜலிம்ப்ராங்முகஃக்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யேமஹோததே:" 3 என்று ஸர்வஶரண்யரான பெருமாளும்; "ஸ ப்ராதுஶ்சரணௌகாடம்நிபீட்ய ரகுநந்தந:-ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவஞ்சமஹாவ்ரதம்"4என்று அக்கரையராய் துடர்ந்தடிமைசெய்யவந்த இளையபெருமாளும். (துடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே - "ஸோஹம்த்வாம்ஶரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த:பரமபதம்யதோநகிஞ்சித்-ஸம்ஸாரஶ்ரமபரிதாபதப்தசேதா நிர்வாணே பரிணதயாம்நிஸாபிலாஷ:"5என்று முசுகுந்தனும், "மூடோஹமல்பமதிரல்பவிவேகசித்தோ ஹம்க்லிஷ்டம்மநோஸ்யவிஷயைர்நமயிப்ரஸங்கீ - இத்யம்க்ருபாங்குரு மயிப்ரணதேகிலேஶத்வாம்ஸ்தோதும்ம்பஜஹேவோஸிபஹ்வேஶ:" 6 என்று க்ஷத்ரபந்துவும், "ஹமவஞ்சப்ரபந்நஸாஹமவஞ்சமவாபஹா"7என்று மாயவியும், "தம்ப்ரஹிம்நஶிரோதீவமாஸ்யேஷ்ய: ஸ்ருதஶோணிதம் - விலோக்யஶரணம் ஜக்முஸ்தத்பத்நயோமயஸூதநம்"8 என்று காளியபத்நிகளும், "ப்ரஹ்மப்ரவராதயஶ்சைத்யஸைந்யபராஜிதா: - ஶரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தாதேவதாகணா:"9 என்று இந்த்ராதிதேவர்களும், "ராக்ஷஸைஸ்ஸர்வமாநாநாம்வாநராணாம் மஹாசமூ: - ஶரண்யம்ஶரணம் யாதாராமம்தஶரதாத்மஜம்"10என்று ஸ்ரீவாநரஸேனையும், முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் ஶரணம்புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கின்னாரதிகாரிகளென்றொருநியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளென்கை.

௩௩. அநந்தரம், ஃபலநியமாபாவப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (ஃபலநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (தர்மபுத்ராதிகளுக்குஃபலமென்று துடங்கி). இத்தால் - கீழ் அதிகாரிநியமாபாவத்துக்குடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்மபுத்ராதிகள் துடக்கமான ப்ரபந்நர்களானவர்கள்,

மூ.—பர்மபுத்ராதிகளுக்கு ஃலம் ராஜ்யம், த்ரௌபதிக்குஃலம் வஸ்த்ரம், காகத்துக்கும் காளியனுக்கும்ஃலம் ப்ராணம்,ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு ஃலம் கைங்கர்யம், ஸ்ரீவிபீஷணாழ் வானுக்கு ஃலம் ராமப்ராப்தி,பெருமாளுக்குஃலம்ஸமுத் த்ரதரணம், இளையபெருமாளுக்குஃலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

௬௪.விஷயநியமமாவது-குணபூர்த்தியுள்ளவிடமேவிஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

௬௫. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும்ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

வ்யா.—ராஜ்யார்த்தமாகவும், வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணார்த்தமா கவும்,கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த்யர்த்தமாகவும், ஸமுத்ரதர ணார்த்தமாகவும், ராமாநுவ்ருத்த்யர்த்தமாகவும் ப்ரபத்திபண்ணுகையா லே, ப்ரபத்திக்கு ஃலநியமமில்லை யென்றதாய்த்து.

௬௪. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேஶகாலாதிநியமாபேக்ஷையில்லை யென்ற ப்ரதிஜ்ஞையையுபபாதித்தார்கீழ்; (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்மேல்,

(விஷயநியமமாவது) என்றுதுடங்கி. (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை)என்றது-பரத்வாதிகளெங்கிலும்வைத்துக்கொண்டுஸௌ லப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதானுள்ளதெங்கே யென்ன, (பூர்த்தியுள்ளதுமர்ச் சாவதாரத்திலே)என்கிறார். "அர்ச்சாவதாரவிஷயேமயாப்யுத்தேஶ தஸ்ததா-உக்தா குணாநஶக்யந்தே வக்தும்வர்ஷஶதைரபி" 1 என்று ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானதானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித்தலைக் கட்டவரிதாம்படியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியிருப்பது.

௬௫. இக்குணபூர்த்தியுள்ள வர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்க டைத்தவிஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தருடைய அநுஷ் டாநத்தாலும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் மேல்,

(ஆழ்வார்களென்றுதுடங்கி).*மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையா லே பரத்வாதிகளையெல்லாம் கரதலாமலகமாகக்கண்டிருக்கிறவர் களிறே ஆழ்வார்கள், இப்படியிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிஶயத் தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில், பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்திபண்ணிற்று, ஸ்வலாஞ்சரத்தில் க்வாசித்கமித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில்;ஆழ்வார்களுக்கெல்லா ம் தலைவரான நம்மாழ்வார், "ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" 2 "கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" 3 "நம் பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" 4

மூ.—௩௬.பூர்ணமென்கையாலே எல்லாகுணங்களும்புஷ்கலங்கள்.
௩௭. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள்

வ்யா.—"உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" 1என்றுஇப்படிபலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; 2*பிறந்த[௫ வாறு ஒன்றிலுமிறேஅவதாரத்திலே ஶரணம்புக்கது.--திருமங்கையாழ்வாரும், "வந்துன்திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்" 3 "விரையார்திருவேங்கடவா நாயேன்வந்தடைந்தேன்" 4 "காவளம்பாடிமேயகண்ணனேகளைகணீயே" 5 "ஆழிவண்ணநின்னடியிணையடைந்தேனணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே" 6என்று[௧௦ இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று.—மற்றையாழ்வார்களுக்குமிப்படிதத்தத் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது.—(ப்ரபத்திபண்ணிற்றும்) என்கிறவிந்தஶப்தத்தாலே - (பூர்த்தியுள்ளதும்) என்றுகீழ்ச்சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. [௧௫

௩௬. இப்படி யிவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி-இதின் குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்திதன்னை ஸப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(பூர்ணமென்றுதுடங்கி). (பூர்ணமென்கையாலே) என்றது-[௨௦ "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே- ஸர்வம்பூர்ணம் ஸஹோம்"7என்று ஶ்ருதிசொல்லுகையாலே யென்றபடி. (எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது - ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங்களோடு கார்யாபாதகங்களான குணங்களோடுவாசியற ஸகலகல்யாண குணங்களுமிவ்விஷயத்திலேஸம் [௨௫ பூர்ணமென்றபடி.

௩௭. ஆனால், "வாஸுதேவோஸிபூர்ண:" 8 என்கிற பரத்வத்திற் காட்டில் இங்குத்தைக் கேற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ரபத்திக் கென்றுதுடங்கி). (ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான)என்றது-உபாயமாகப்பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையானவென்றபடி.[௩௦ (ஸௌலப்யாதிகளாவன) - கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமும், மேன்மைகண்டு கலங்காமைக்குறுப்பான ஸௌஶீல்யமும், கார்யஞ்செய்யுமென்று விஶ்வஸிக்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்குறுப்பான வாத்ஸல்யமும். "நிகரில்புகழாய்" 9 இத்யாதியாலே - இந்நாலு குணத்தையுமிறே ஆழ்வா [௩௫ ரருளிச்செய்தது.

மூ.—இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஶிப்பதிங்கே.

௩அ. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு, தன்னையநாதரிக்கிறவர்களை தானாதரித்துநிற்கிறவிடம்.

வ்யா.—(இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஶிப்ப திங்கே) என்றது - பரத்வத்தில் இந்த கு₃ணங்களெல்லா முண்டாயிருக்கச்செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத் திருக்கிறவிடமாகையாலே, பகல்விளக்குப்போலே ப்ரகாஶமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமான விடத்தில் தண்மைக்கெல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையாலே, அந்யகாரத்தில் தீபம்போலே அத்யுஜ்வலமாய்த்தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ளவிடத்தேயிறே கு₃ணங்கள் ப்ரகாஶிப்பது; அங்குள்ளாரும் ஶீலாதிகு₃ணாநுபவம் பண்ணுகைக்குவருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்₄யம்முன்னாகவருளிச்செய்தது - கண்டுபற்றுகைக் குறுப்பான ஸௌலப்₄யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரயாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

௩அ. "இந்த கு₃ணங்கள்ப்ரகாஶிப்பதிங்கே" என்றத்தையுபபாதிக்கிறார், (பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி. (பூர்த்தியாவது) - அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம்; அத்தைக்குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது- இவனிட்டதுகொண்டுத்ருப்தனாக வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) - ஸ்வாதீநஸ்வரூபாதிமத்வம்; அத்தைக்குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - ஆஶ்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனாகை. "தஸ்மிந் யாமஹாதேஜா ஹநுங்க்தேவை ஹக்தவத்ஸலஃ- ஸ்நாநம்பாநம் தயாயாத்ராம்குருதேவை ஜக₃த்பதிஃ; ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸ ஜக₃ந்நாதோப்யஸ்வதந்த்ரோ யதாதயா-ஸர்வஶக்திர்ஜக₃த்₄யாதாப்யஶக்தஇவசேஷ்டதே" 1 என்னக்கடவதிறே. "அர்த்₂வகபராதீநாவிலாத்மஸ்தி₂திஃ" 2என்றருளிச்செய்தாரிறே ப₄ட்டர். தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக்குலைக்கைக்குஹேது வில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத்தானாதரித்துநிற்கிறவிடம்) என்றது-தானிப்படி ஸுலப₄னாய்வந்து நின்றால் அரியவனெளியவனாய்நிற்கப்பெற்றோம்! என்றுவிரும்பி மேல்விழுகையன்றிக்கே, அவ்வெளிமைதானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிறஸம்ஸாரிகளை தான்விடமாட்டாதவளவன்றிக்கே, அவர்களையொழியச்செல்லாமைதோற்றும்படி நிற்கிறஸ்த₂லம் அர்ச்சாவதாரமென்கை.—பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டுநிற்கையாலே- ஸௌலப்₄ய ஸௌஶீல்யங்களும், தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத்தானாதரித்து நிற்கையாலே - ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்றுநின்றதிறே.

மூ.—௩௯. ஸ்தலஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்;

வ்யா.—அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி இவ்வாக்ய மெல்லாவற்றாலும்-ரக்ஷணவதுஷ்டயத்திலும்ப்ரயோஜநமான ஸௌலப்ய லக்ஷ்யத்தையே யோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத் தினுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நித்யஸந்நிதிபண்ணு கிறவளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனா யிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக்கொண்டு, தன்னையநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தானாதரித்துநிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; "ஏவம்பஞ்சப்ரகாரோஹமாத்மநாம்பததாமய: -- பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம் ஸ்சைவோத்தரோத்தர:- ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:"1 என்று பரத்வாதிகளெந்திலும் ஸௌலப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்திற்காட்டிலுத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்யமதிசயித்திருக்குமென்று தானேயருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்யத்துக்கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

௩௯. பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார்மேல், (ஸ்தலஜலமென்றுதுடங்கி). த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கொட்டும்குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத ஸ்தலஜலம்போலே யாய்த்து-கண்டுபற்றவேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும், "கட்கிலீ"2என்கிறபடியே-கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம்.—அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப் புறம்பேபெருகிக்கிடக்கிற ஆவரண ஜலம்போலே யாய்த்து - இவனுக்கும் "அப்பால் முதலாய்நின்றவளப்பரியவாரமுது" 3 என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம்.—அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்கதமாயிருக்கச் செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபகமான பாற்கடல்போலேயாய்த்து - இவனுக்கும், "பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பையாங்கேட்டேயும்" 4 என்கிறபடியே-கேட்டிருக்குமத்தனை யல்லது, சென்றுகாண வரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம்.—ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்குபஜீவ்யமாய் பாஸ்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான

மூ.—பெருக்காறுபோலே விஹவங்கள்; அதிலேதேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

சு0. இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணுதே,

~~~~~~

வ்யா.—பெருக்காறுபோலே யாய்த்து - "மண்மீதுழல்வாய்"1 என்கிறபடியே ஹூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயமாய் பிற்காலத்திலுள்ளுண விவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விஹவம்.—முன்புசொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய்கெடப்பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள்போலேயாய்த்து- இவனுக்கும், தேஶகாலகரண விப்ரக்ஷ்ஷடமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் ஙிஹேறங்களிலும் என்றுமொக்கவெல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற 2* பின்னுனார்வணங்குஞ்சோதியான அர்ச்சாவதாரம். [ரு [க0

"ஹௌமஙிகேதநேஷ்வபிகுடீகுஞ்ஜேஷு" 3 என்கிறபடியே-பலவிடங்களிலும் ஸந்நியிபண்ணிநிற்கும்படியை நினைத்திறே,(மடுக்கள்போலே) என்று வஹுவசநத்தாலேயருளிச்செய்தது. அசேஷகுணங்களெல்லாம் அர்ச்சாஸ்யலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதாரவிக்ரஹங்களே அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கையாலும், (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே)என்கிறது. [கடு [உ0

சு0. இப்படி ஆஶ்ரயணருசிபிறந்தார்க்கு ஆஶ்ரயணீயத்வேஸ்ஸுலஹமாயிருக்குமளவேயன்று,ருசிஜநகத்வாதிகளும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்று இதின்வைஹவத்தை யருளிச்செய்கிறர்மேல்,

(இதுதானென்றுதுடங்கி), ப்ரக்ஷதமான ஸௌலஹ்யாதிகுணயோகத்தையுட்கொண்டு, (இதுதான்) என்றுபராமர்ஶிக்கிறர். [உரு (ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணுமையாவது) - ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுகிறஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்த்ரங்களானவை, அருசிபிறக்கும்படி இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாயிக்யத்தையும், ருசிபிறக்கும்படி ஹகவத்விஷயத்தினுடைய குணுயிக்யத்தையும் உபதேஶித்தாலும், அவற்றுலிதரவிஷயங்களைவிட்டு இவ்விஷயத்தை [ரு0 ப்பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை. தூர்வாஸநாபலம் உபதேஶத்தை நிரர்த்தகமாக்கிவிடுமிறே; "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா ஹுத்திர்ஹாவிதாங்கநும்-தாமேவஹஜதேஜந்து: ருபதேஶோநிரர்த்தக:"4 என்னக்கடவதிறே.
~~~~~~

மூ.—விஷயாந்தரங்களிலேமண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தைமாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தா லுபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

வ்யா.—(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போருகையாவது)- "சிலம்படியுருவிற்கருநெடுங்கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையேமறந்து-புலம்படிந்துண்ணும்போகமேபெருக்கி" 1 என்றும், "சுரிகுழல் மடந்தையர்திறத்துக்-காதலே மிகுத்துக்கண்டவா திரிந்த" 2 என்றும், "மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை" 3 என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதரவிஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், 4* யாதானும் பற்றிநீங்கும் விரதத்தையே பற்றிட்டுக்கொண்டு, பகவத்விஷயத்தில் முகம்வைக்க இசையாதே வர்த்திக்கை; இப்படிப் போரும் சேதநர்க்கு, (வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியைவிளைக்கையாவது) - "போதரேயென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்துதன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன்" 5 என்கிறபடியே - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம்பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோமென்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, கண்டகண்மாறவைக்கமாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தா லுபாயமாகையாவது)-இப்படி தன்வைலக்ஷண்யதர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறவேணுமென்னும் ருசிபிறந்தவனந்தரம், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" 6 என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத்தானே ஸாதநமாகை. (உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கையாவது)- தன்னையுபாயமாகப் பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக்கொரு தேசவிசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதே, "அணியரங்கனென்னமுதினைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே" 7 என்றும், "எனக்குத்தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே" 8 என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே- நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கையாலே, தானேயுபேயமுமாயிருக்கை.

ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகவேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அத்தைப் பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதகுணங்கள் விசதமாகப்ரகாசிப்பதிங்கே யென்றும், இதுதான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னையநாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டு

மூ.—சக. இதில்ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

சஉ. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திவிவஶரும்.

வ்யா.—நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகளோரொருப்ரகாரத்தாலே துர்லபம் இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால் - உபாயோபேயங்களிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதரவிஷயவிரக்திபூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியைஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வஸுலபமாய், தன்படிகளையழியமாறிக்கொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையுமாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுணஸம்பூர்ணமாய்,ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர்க்கு உபாயவரணவிஷயமாயிருந்துள்ள வர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமென்றதாய்த்து.

சக. (ப்ரபத்திக்கு தேஶநியமம்) என்றுதுடங்கி, இவ்வளவும்-உபாயவரணாத்மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேஶகாலாதிநியமாபாவமும் விஷயநியமமும் தர்ஶிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷயவிஶேஷத்தை தர்ஶிப்பித்தவநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதிவிஹிதமானவதிகாரிவிஶேஷங்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதிகாரிவிஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று. அதாவது-ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமானவிவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள், ப்ரபதநஹேதுபேதத்தாலே மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை.

சஉ. அவர்களாரென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞரும்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞராகிறார்) - பகவல்லாபத்துக்குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடானஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம் அஶக்திக்குமுபலக்ஷணம். (ப்ராப்யகாந்தரபரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று) என்று மேலேயிவர்தாமேயருளிச்செய்கிறாரிறே.—(ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்)-ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பகவதத்யந்தபாரதந்த்ரமானஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்ஶநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கும்படிக்கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியுடையவர்கள்.—(பக்திவிவஶராகிறார்) - ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்கக்ஷமரல்லாதபடி பகவத்ப்ரேமாதிஶயத்தாலே ஶிதிலகரணராயிருக்குமவர்கள்.

மூ.—சரு. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்;
ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்;
பக்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.
சசு. இப்படிசொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

வ்யா.—சரு. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிகளடியாக ப்ரபத்திபண்ணினவர்களின்னாரென்னு மிடங்காணலாமிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(அஜ்ஞாநத்தாலே) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞாநத்தாலேப்ரபந்நர்) என்றது - இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தி லிழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு பகவத்விஷயத்திலே ந்யாஸம்பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள்) என்று - ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டியருளிச்செய்கிறார்.—(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாஶகமென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்ஶநத்தாலேவந்த ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு,ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதிந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி.(பூர்வாசார்யர்களாகிறார்)-நாதயாமுநயதிவராதிகள்.—(பக்திபாரவஶ்யத்தாலேப்ரபந்நர்) என்றது- பகவத்ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தாலே, "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" 1 என்றும், "இட்டகாலிட்டகை" 2 என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - ஶிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்காளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன்பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்திபரவஶர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப்போகாதென்னுமிடம், "உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்" 3 என்றும், "என்கொள்வன்" 4 என்கிறபாட்டிலும், ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

சசு. இப்படியஜ்ஞாநாதிகளிலொரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறார்,

(இப்படி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அஜ்ஞாநாஶக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும் பகவத்பக்தியுமாகிற விவை மூன்றிலும், மூவர்க்குமந்வய முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலொரொன்றே இவ்வதிகாரிகள்பக்கலூற்றத்திருக்கையாலே யென்கை.

இத்தால்-முற்பட்டவர்கள்பக்கல்,ஜ்ஞாநஶக்திகளிரண்டுங்குறைந்து அஜ்ஞாநமேவிஞ்சியிருக்கும்;நடுவிலவர்கள்பக்கல், அஜ்ஞாநமல்பமாய் பக்தியுமளவுபட்டு ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்;பிற்பட்டவர்கள்

ஸூ.—௪௫. இம்மூன்றும் மூன்றுதத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

வ்யா.—பக்தி, அஜ்ஞாநமத்யல்பமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுங் குறைவற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரேமமேகரைபுரண்டிருக்கும் ஆகையால், எல்லாமெல்லார்பக்கலிலுமுண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச்செய்தே அதிகமானதுவே அவ்வவர்க்குப்ரபத்திஹேதுவென்றதாய்த்து.—இந்தயோஜநைக்கொருகுறையுண்டு-1*மயர்வறமதிநலம் பெற்றவாழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞாநம் சிறிதுகிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ளவேண்டி யிருக்கையாலே: ஆனாலென்செய்வதென்னில், (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்கிறவித்தை அநுஸந்தாநபரமாக்கி யோஜிக்குமளவில் இவ்விரோதமில்லை; அப்போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு-அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும் பகவத்பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடையவுமநுஸந்தாநம் மூவர்க்குமேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச்செய்தே ஒரொன்றேயிவர்களுக்கு ப்ரபத்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றி லோரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக் கூற்றமாகையாலே யென்று பொருளாகக்கடவது. அதாவது-அநந்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞாநாதித்ரயாநுஸந்தாநமும் மூவர்க்குமுண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக்கநந்யகதிகளாய் ப்ரபத்தியிலிழிகைக்குஹேதுவாக வநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரதமாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவுசொன்னவர்களுக்கும், ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய வாஸநநிவ்ருத்திகூடாமையால், அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் கூடும்; பிற்பட்டவர்கள் 1*மயர்வறமதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே, அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் நைச்யநிபந்தநமாத்ரமே.

௪௫. இவ்வஜ்ஞாநாதித்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார், (இம்மூன்றும்)என்றுதுடங்கி. (மூன்றுதத்வத்தையும்பற்றிவரும்) என்றது-ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு மூலம் கர்மநிபந்தநமான அசித்ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தை ப்பற்றிவரும்; இதரஸாதநங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்திக்கடி - மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்மதத்வத்தைப்பற்றிவரும் ; ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதில்யத்தைப் பண்ணும் பக்திவிவ்ருத்திக்குக் காரணம்- "காதல்கடல் புரையவிளைவித்தகாரமர்மேனி"2 என்னும் பகவத்விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகையாலே, பக்திபாரவச்யம் பகவத்தத்வத்தைப் பற்றிவருமென்றபடி.

மூ.—சசு. "என்னான்செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில்
இம்மூன்று முண்டு.

சஎ. அங்கொன்றைப் பற்றியிருக்கும்.

சஅ. முக்ய மதுவே.

வ்யா.—சசு. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதித்ரயத்திலு மந்வயமுண்டாயிருக்க, ஓரொன்றே ப்ரபதநஹேதுவாகச்சொல்லுகிறது-(ஸாற்றத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதிகாரிபக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங்காணலாமிட முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(என்னான்) என்றதுடங்கி. அதாவது-எம்பெருமான் தம்முடையவார்த்திகண்டிரங்கக் காணாமையாலே, தன்னைப்பெறுமிடத்தில்சில ஸாதநாநுஷ்டாநம பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக்கொண்டு, உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என்செய்கேன்; ஜ்ஞாநந்தந்தாமே என்னில், நீதந்தஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்த்ரயத்தையுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம்அப்ராப்தமென்றிருக்கிற நானென்செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப்பெறலாமாகில் அதுதன்னை யநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே யொன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்கக்ஷமனல்லாதபடி பக்திபரவஶனான நானென்செய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே இவ்விடத்திலே இம்மூன்றுமுண்டென்கை. ஆகையால் இவ்விடத்திலே காணலாமென்றுகருத்து.

சஎ. ஆனாலிம்மூன்றும் அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோவென்ன,

(அங்கொன்றைப் பற்றியிருக்கும்) என்கிறார். அதாவது - அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டுஸான்நியிருக்கிற பக்திபாரவஶ்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப்பற்றியிருக்குமென்றபடி.

சஅ. இந்த ஹேதுத்ரயமடியாகவரும் ப்ரபத்திகளில் முக்ய மேதென்ன,

(முக்யமதுவே) என்கிறார். அதாவது - பக்திபாரவஶ்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில்ப்ராப்யருசி கண்ணழி வறவுண்டாகையாலே, அதுவேமுக்யமென்றபடி.

சகூ. இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும்ப்ரமாணமுண்டோவென்ன; ப்ரயமம், பட்டரருளிச்செய்ததொருஶ்லோகத்தையுதாஹரிக்கிறார்,

மூ.—௪௩. "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே யிம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

ரு0. "இத0 ஶரண மஜ்ஞாநாம்"

வ்யா.—(அவித்யாத:) என்று துடங்கி. "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யாம விதுஷாம்- கதிர் கம்யஸ் த்வாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வய மநோ ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ கலு பகவாந் ஶௌநக முநி:"1. "இச் ச்லோகார்த்தம், ஜிதந்தா வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, 'ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவஶருமென்று த்ரிவிதமாக பட்டருளிச்செய்தாரிறே' என்று துடங்கி, 'அஜ்ஞனாகிறான்-பகவல்லாபத்துக்குத் தன்பக்கலில் ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாதவன், ஸர்வஜ்ஞனாகிறான்-தேஶகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவனீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யோபாயனென்றிருக்குமவன், பக்திபரவஶனாகிறான்-ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே யடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன், இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறுபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய் ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்' என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ரரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீ ஶௌநகபகவான் வ்யாக்யாநம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்தச்லோகத்தில், பகவதநந்யஸாத்யத்வஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வபூர்வகமான ப்ரபதநத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும். கீழுமிதுதானே யர்த்தமாகிறதோவென்னில், ஒண்ணாது; (இம்மூன்றும் மூன்றுதத்த்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றத்தோடு சேராமையால்.

ரு0. அநந்தரம், இவ்வர்த்தவிஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையானபிராட்டி, லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தி லருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம்பண்ணுகிறார்,

(இத0 ஶரணமஜ்ஞாநாம்) என்று. "இத0 ஶரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்- இத0 திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்யமிச்சதாம்."2 இந்த ச்லோகத்தில் "இதம்" என்று பராமர்ஶிக்கிறது-கீழ்ச்சொன்ன ஶரணாகதியை; "அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமா0 ஸ்திதிமாஸ்திதா-ஶரணாகதிரத்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ"3 என்றிறே கீழ்

மூ.—௫௧. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதா யிருக்கும்.

வ்யா.—சொல்லிநின்றது. (இயமென்று ஸ்த்ரீலிங்கநிர்தேசமன்றிக்கே, "இதம்" என்ற நபும்ஸக) § லிங்கவ்யத்யயம் சரணபதவிவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லுகையாலே, மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். "இதம்திதீர்ஷதாம்பாரம்" என்றது-சடக்கென அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையையுடையார்க்கென்றபடி. "ஆநந்த்யமபீப்ஸதாம்" என்றது-ஸ்வரூபப்ராப்தபரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெற்றாலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே. பக்திபாரவச்யம் உபாயாநுஷ்டாநத்தில் அசக்திக்குமுறுப்பாய், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலு மிஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்குமுடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பாக்ஷமதைக் குடலான வாகாரத்தை இந்தச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாகவன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரித்ரைவித்யம் தர்சிப்பிக்கிறவளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத்தட்டில்லை; "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச்சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச்செய்தே, அதிகாரித்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச்சொன்னாப்போலே.

௫௧. ஆக, ப்ரபத்யதிகாரித்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டினாராய் நின்றார்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்யப்ரபத்தியே முக்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று; ஏவம்பூதப்ரபத்திநிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டைகுலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்,

(பக்திதன்னிலே) என்றுதுடங்கி. (பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது) - கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்நக்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக வ்யவஸித்து, அவன்வரவுபார்த்திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலேயாகிலும் அவனை யிப்போதேபெறவேணும் என்னுமதிமாத்ரத்வராவஸ்தைவிளைகை. (இது) என்று-ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தைபிறந்தால் ப்ரபத்திகுலைகையாவது- "என்னான்செய்கேன்"1 என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்று பகவதிந்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலைகை.

§ குண்டலிதமிதம் க்வாசித்கம்.

ஸூ.—௫௨. தன்னைப்பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்.

௫௩. இந்தஸ்வபாவவிசேஷங்கள், கல்யாணகுணங்களிலும்,

வ்யா.—௫௨. இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டையைக்குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தாபேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (தன்னை) என்றுதுடங்கி. (தன்னைப்பேணப் பண்ணுகையாவது)-"காறைபூணும்"1 இத்யாதியிற்படியே - அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது - பமல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டுமென்றபடி. இது, மடலெடுக்கைமுதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப்பண்ணுகையாவது)-அரைக்ஷண மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன்வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளும்படிபண்ணின வதுதானே, அவன்வரக்கொள்ள விளம்பரோஷத்தாலே, "போகுநம்பி" 2 "கழகமேறேல்நம்பி"3 என்று அவனையுபேக்ஷித்துத் தள்ளிதரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவையிரண்டாலும் - "என்னான்செய்கேன்"4 என்றும், "தரியேனினி"5 என்று மிருக்குமிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்குமென்றபடி. ஆகையாலே, ப்ரபத்திநிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளிலிழிகைக்கடி - பக்தியினுடைய வவஸ்தாபேதமென்று கருத்து.

௫௩. (தன்னைப்பேணவும்பண்ணும்தரிக்கவும்பண்ணும்) என்று-எம்பெருமான் வருகைக்குடலாக க்ருஷிபண்ணுகையும் அவன்வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பரவிருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷயமாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்திவஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறார் மேல்,

(இந்த) என்றுதுடங்கி. (இந்தஸ்வபாவவிசேஷங்கள்) என்று-கீழ்ச்சொன்னவை தன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களென்றபடி. அவையாவன - அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச்செய்தே, அத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாய்த் தோற்றுகையும், பாதகமாய்த்தோற்றுகையும். (கல்யாணகுணங்கள்) இத்யாதி. "கோவிந்தன்குணம்பாடி யாவிகாத்திருப்பேனே"6 என்று தாரகமாகவும், "வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" 7 என்று பாதகமாகவும்சொல்லுகையாலே - கல்யாணகுணவிஷயமாகவும்; "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக் கன்றியென்மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே"8

மூ.—திருச்சரங்களிலும், திருநாமங்களிலும், திருக்குழலோசையிலும் காணலாம்.

வ்யா.—என்று யாரகமாகவும், "சரங்களேகொடிதாயடுகின்ற" 1 என்று வாயகமாகவும் சொல்லுகையாலே-திருச்சரவிஷயமாகவும்; "திருமாலைப்பாடக்கேட்டு - மடக்கிளியைக்கைகூப்பிவணங்கினாளே"2 என்று யாரகமாகவும், "கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்"3என்று வாயகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே - திருநாமவிஷயமாகவும்; "எங்களுக்கேயொருநாள் வந்தூதவுன்குழலின்னிசைபோதராயே"4என்று யாரகமாகவும், "அவனுடைத்தீங்குழலீருமாலோ" 5 என்று வாயகமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி.

என்றுமொக்க ஹோக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணாதிகள் யாரகமாய்த்தோற்றுவது, வாயகமாய்த்தோற்றுவதாகிறது-அநுஹோக்தாக்களான விவர்களுடைய ப்ரேமஸ்வஹாவவிஶேஷங்களாலேயிறே; அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூபஹேதுத்காலன்றே; ஆகையால், ஹக்த்யவஸ்யாஹேதுஜநிதங்களானஸ்வஹாவவிஶேஷங்கள் இவ்வோவஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங்காணலாமென்கிறது. குணாதிகள் யாரகங்களாகவும் வாயகங்களாகவும் பேசுகிறவிடத்தில் இரண்டுமொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ஞிதிகளாகையாலும், எல்லாருடையஹக்தியும் ஹகவத்ப்ரஸாதலஹ்யையான பரஹக்தியாகையாலும், அந்த ஹக்தி ஸ்வஹாவவிஶேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே யிவ்விடத்தி லபேக்ஷிதமாகையாலே விரோயமில்லை. "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற"1என்கிறவிது பராஜிதராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை "சரங்களாண்ட"6என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச்சொல்லலாமோவென்னில்; ராமவிஜயம்தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கிலக்காய் தோற்ற ராக்ஷஸர் உசைபிறந்து, பிராட்டிமார் உசைபிறந்து பேசுமாப்போலே, தாமானதன்மை தோற்றாதே தோற்ற ராக்ஷஸர்பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப்பேசி யநுஹவிக்கிறாரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளுகிற வாசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேமஸ்வஹாவத்தாலே தஹவஸ்யா பந்நமானபின்பு திருச்சரங்கள் வாயகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த்தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லக்குறையில்லை.

அயவா, (தன்னைப்பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்) என்றவிவையிரண்டாலும்-அவன்தானே வருமளவும் தரியாமல்வரவுக்குட்டலாக யத்நிக்கப்பண்ணுவது, வரக்கொள்ளப்ரணயரோஷத்தாலே

மூ.—௫௪. இது தன்னைப்பார்த்தால்,

வ்யா.—தள்ளித்தரித்திருக்கப் பண்ணுவதாம்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி விருத்தஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே விளைக்குமென்னுமிது வேறு சிலவிஷயங்களிலுங் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இந்த) என்றுதுடங்கி. அதாவது-இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவவிசேஷங்கள், "கோவிந்தன் குணம்பாடி"1 என்றுதுடங்கி, கீழ்ச்சொன்னபடியே ஒருதசையிலே தாரகமாகப்பேசுவது ஒருதசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்தஸ்வபாவங்களை விளைக்கிற கல்யாண குணங்களிலேயுங் காணலாமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக-ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யத்தையும், தத்விஷயவைலக்ஷண்யத்தையும், தததிகாரித்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவஶ்யஹேதுக ப்ரபத்தியினுடைய முக்யதையையும், அதுதனக்கு ஸ்வஹேதுபூதபக்த்யவஸ்தாஹேதுத்தால்வரும் கொலைத்தலையும், அந்தபக்த்யவஸ்தாஹேதுஞ்செய்விக்கு மம்ஶங்களையு மருளிச்செய்தார்.

௫௪. இப்ப்ரபத்தி தனக்கு (தர்மபுத்ராதிகளும்) என்றுதுடங்கி கீழுக்தரான வதிகாரிகள்பக்கலிலே ஸாதநதயாநுஷ்டாநம் காண்கையாலும், கர்மஜ்ஞாநபக்தி ப்ரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், "யத்ஸாங்க்யைः ப்ராப்யதே ஸ்தாநம் தத்யோகைரபி கம்யதே-முமுக்ஷுபிர்யத்ஸாங்க்யேந யோகேநவபக்திதः-ப்ராப்யதே பரமம்தாமயதோநாவர்த்ததேபுநः-தேநதேநாப்யதே தத்தந்யாஸேநைவமஹாமுநே-பரமாத்மாவதேநைவ ஸாத்யதேபுருஷோத்தமः"2 என்றும், "இதம்ஶரணமஜ்ஞாநாம்"3 என்றும் இப்படியே ஶாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தியோக்யதை யுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே, இப்ப்ரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வருமவத்யத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(இதுதன்னை) என்றுதுடங்கி. (இதுதன்னைப்பார்த்தால்) என்றது-இச்சேதநனீஶ்வரவிஷயத்தில் பண்ணு மிப்ப்ரபத்திதன்னையுபாயமாகப் பார்த்தாலென்றபடி. ஈஶ்வரன்தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விச்சேதநன்பண்ணும் ப்ரபத்திதன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதும் அர்த்தமொக்குமிறே.

மூ.—பிதாவுக்கு புத்ரனெழுத்துவாங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று.

ருரு இதுதனக்குஸ்வரூபம் தன்னைப்பொருதொழிகை.

ருசு. அங்ஹம்தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

வ்யா.—(பிதாவுக்குபுத்ரனெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று) என்றது - உத்பாதகனுகையாலே ஹிதைஷியாய் தானறியாதஉசையிலும் தன்னைரக்ஷித்துக்கொண்டு போருந்தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்தஉசையிலே என்னைநீரக்ஷிக்கவேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டுதலைக்கு முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகார்ணஹூதனாய் ஸர்வஉசையிலும் ரக்ஷகனாய்க்கொண்டுபோருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், மகாரவாச்யனான விவனுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்துக்கவஹ்யகரமென்றபடி. (எழுத்துவாங்குகையாவது)-ரக்ஷகன்பேரைத் தன்மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை.

ருரு. ஆனால் இதுதனக்கு ஸ்வரூபமேதென்னவருளிச் செய்கிறார்.

(இதுதனக்கு)என்றுதுடங்கி. (இதுதனக்குஸ்வரூபம்) என்றது- இப்ப்ரபத்திதனக்கு அஸாயாரணாகாரமென்றபடி. (தன்னைப்பொருதொழிகையாவது) - உபாயவரணாத்மகமானதன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதாவது- ஆபாதப்ரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கையென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப்பொருதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமானதன்னைப் பொருதொழிகையென்று அத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படிசொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வப்ரதிபத்ய ஸஹத்வமேபொருளாமிறே.

ருசு. சரமஶ்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாகவிதிக்கையாலே "யத்யத்ஸாங்கம், தத்தத்ஸாதநம்" என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வாராதோவென்ன; அங்கஸ்வரூபத்தை தர்ஶிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிங்குவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னை யருளிச்செய்கிறார்,

(அங்கம்) என்றுதுடங்கி. (தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகையாவது)-ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த வேதகப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை. ஸாதநரூபஸகலப்ரவ்ருத்திகளி னுடையவும் ஸவாஸநத்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். "யத்யத்ஸாங்கம்" என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்திரூபாங்கஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய வங்கம்நிவ்ருத்திரூபமாகையாலே, இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து.

மூ.—ருஎ. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்;
ருஅ. உபாயாந்தரம் இரண்டையும்பொறுக்கும்;

வ்யா.—ருஎ. இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ஸிடீகரிக்கைக்காக ஸித்யஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச்சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்றவிதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) என்றுதுடங்கி, (பொருது) என்னுமளவாக. (உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்) என்றது-ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே, தன்னையுபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்குமென்றபடி. "உபாயோபேயத்வேதஹிஹதவதத்வ0நதுகுணௌ"1 என்று உபேயத்வத்தோபாதிவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது. "யேவவேதவிதோவிப்ரா யேவாத்யாத்மவிதோஜநா: - தேவதந்திமஹாத்மாந0 க்ருஷ்ண0தர்ம0 ஸநாதநம்-ஶரண்ய0ஶரணஞ்சத்வா மாஹுர்திவ்யாமஹர்ஷய: - அம்ருத0 ஸாயந0ஸ்தாய்ய0 ஸ0பஶ்யந்திமநீஷிண:" 2 என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப்பொறுக்கும்) என்கிறவிவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே - தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்தஸித்தம். இந்தஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸ0ஸர்காஸஹமாயிறே யிருப்பது. இவ்வுபாய விசேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே "3*ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவவாதஸ்வேதம்போலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவத்வ முண்டாகிறது" என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

ருஅ. (உபாயாந்தரமிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது- ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய் ஸ்வயத்நபரராயிருப்பார்க்கு மோக்ஷஸாதநதயா ஶாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திஸஹமுமாய் ஸ்வோத்பத்த்யாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்கஸாபேக்ஷ மாகையாலே ஸ்வ வ்யதிரிக்தங்களையும் ஸஹிக்குமதா யிருக்குமென்றபடி. "ஹக்த்யாலப்யஸ்த்வநந்யயா,"4 "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகஹக்தி யோகைகலப்ய:,"5 "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோத்யாநஸமாதிபி: - நராணா0க்ஷீணபாபாநா0 க்ருஷ்ணே ஹக்தி: ப்ரஜாயதே"6 என்னக்கடவதிறே.

மூ.—ருகூ. இதிரண்டையும் பொருது
சூ0. ஃபலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும்,

வ்யா.—ருகூ. (இதிரண்டையும்பொருது) என்றது - ஸித்யோபாயவரணரூபமாய், நிவ்ருத்திஸாத்யரூபமாய், அதிகாரிவிஶேஷணமாய், ஸ்வரூபாநதிரேகியா யிருக்கிற விந்தப்ரபத்தி, உபயாஸஹமாயிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால் ஸித்யஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையாயிருக்கிற விந்தப்ரபத்திக் குபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாய்த்து.

[ருரு] அன்றிக்கே, (இதுதனக்குஸ்வரூபம்) இத்யாதிக்கு-ஆனால் ஸாங்கமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான விந்தப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச்சொல்லுகிற வங்கந்தானேதென்ன; அவையிரண்டையு மடைவேயருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.—[ருஎ] ஆனால் தன்னைப்பொறுப்பதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) இத்யாதி.—[ருஅ] தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரம்) இத்யாதி.—[ருகூ] இந்த ஸித்யஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்ஶிப்பியா நின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதிஎன்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். அதவா,—[ருரு] இதி னநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்க ளிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.—[ருஎ] இதி னநுபாயத்வத்தை ஸ்த்ருடமாக்குகைக்காக ஸித்யஸாத்யோபாயங்களின்படிகளை தர்ஶிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்யோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) இத்யாதியால்.—[ருஅ] அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியால்.—[ருகூ] இவை யிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்ஶிப்பிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால் என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபயஸங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக்கர்த்தம் பூர்வவத்.

சூ0. இப்படி இப்ப்ரபத்தியுபாயமல்லவாய்விட்டால், ஃபலஸித்திக்கிவன்பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஃபலத்துக்கு) என்று தொடங்கி. (ஃபலத்துக்கு) என்றது-ஃபலஸித்திக்கென்றபடி. (ஆத்மஜ்ஞாநமாவது)- ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது - ததேகஶேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யத்வங்களை யறிகை. (அப்ரதிஷேதமாவது) - நிருபாதிகஶேஷியாய் நிருபாதிகரக்ஷகனான வவன்பண்

மூ.—§ அப்ரதிஷேத்யமுமே வேண்டுவது.
௬௧. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.
௬௨. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ஸ்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

வ்யா.—னும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால் - இவையிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்தில்சொல்லுகிற ஃபலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்தில் சொல்லுகிற வாத்மஜ்ஞாநமும், மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது.

௬௧. இப்படியன்றிக்கே, ஃபலஸாதநமாக விவனுஞ் சிலசெய்யவேணுமென்றால் வரும் தீங்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அல்லாத) என்றுதுடங்கி. (அல்லாதபோது) என்றது-இவ்வளவன்றிக்கே ஃபலஹேதுகமாக விவன் சிலசெய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது) - இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறும்படியான வவனுடைய நிருபாதிக ஸேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் அபேக்ஷியாதநிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த்தலைக்கட்டுகை.

௬௨. ஆனாலும் 1 *அநந்தக்லேஸபாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக்கிடந்தலைகிற தன்னாபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்வப்ரபத்தியாலே வஸீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக்கழித்துக் கொள்ளவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஆபத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற வாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான்பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோனாக ஸ்ரமித்து, ததேகபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூப ஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கிவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது- ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற; அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்துதன்னையே பராமர்ஸித்தபடியன்று.

௬௩. ஆனாலும், "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்ப்ரதீக்ஷதே" 2 என்று-ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்குமென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ விருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

§ ௨௩-வது வாக்யந்துடங்கி, உபாயவைபவம்என்று கொள்ளவேணும்.

ஸூ.—௩௩. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

௩௪. எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்திதசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும்,

வ்யா.—(ரக்ஷணத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன்பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன்பக்கல் வேண்டுவது, நீயெனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையுமிவ்வளவே யென்கை. "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறவபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதிரூபோதகமித்தனையென்று கருத்து. "யாசநாப்ரபத்தி:ப்ரார்த்தநாமதி:" என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேதத்யோதக மென்றிறே இவர்தாமருளிச்செய்தது.

௩௪. இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(எல்லாம்) என்றுதுடங்கி. (எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது) - ஹோமமோக்ஷோபாயங்களி லேதேனுமொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீயிவ்வுபாயத்தையநுஷ்டியென்றால், அப்படியேசெய்கிறேன் என்னுமநுமதி பூர்வகமாக வதிகரிக்கவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால்-ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரிவிசேஷணத்வ மொழிய, ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது.—(சைதந்யகார்யமாகையாவது)-ரக்ஷ்யத்வம் வேதநாவேதந ஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாநஶூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாதவவேதநம்போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாஶ்ரயபூதனாகையாலே யத்தையறிகைக்கு யோக்யனாயிருக்கிற விச்சேதநன்பக்கலுண்டானவநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு வந்ததாயிருக்கை. இத்தால்-இவ்வநுமதி வேதநனானவாசியைப்பற்றவந்ததாகையாலே, ஸாதநகோடியில் அந்வயியாதென்றபடி —(ப்ராப்திதசையிலுமநுவர்த்திக்கையாவது)-உபாய தசையளவிலன்றிக்கே உபேயதசையிலும், அவன்வ்யாமோஹாநுகுணமாகக்கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணுமென்னுமநுமதி யிவனுக்கு நடந்துசெல்லுகை. இத்தால்-ஸாதநமாகில் ஸாத்யஸித்தியளவிலேமீளவேணுமென்றுகருத்து.— (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாவது)-சேஷிசெய்யுமதுக்குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப் புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இத்தால் - ஸாதநமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேணுமென்றுகருத்து. — (அசித்வ்யாவ்ருத்தவேஷமாவது) - ஜ்ஞா

மூ.— அவிஷ்வ்யாவ்ருத்தவேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.
௬ரு. அவிஷ்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியும், உபேயத்திலுகப்பும்.
௬௬. "உன்மனத்தாலென் னினைந்திருந்தாய்" 4 என்கிற [ரு
படியே - ப்ராப்திக்குபாயம் அவன்னினைவு.

வ்யா.—த்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாநஸூந்யமான வஹித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற வாத்மாவினுடையவாகாரம்; இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது-ஜ்ஞாநகார்யமானவநுமதி; இத்தை (ஸாதநமாக்கவொண்ணாது)என்றது-இப்படி இதினுடையஅஸாதநத்வஹேதுக்கள் அநேக[க0 முண்டாகையால் இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகாதென்றபடி. (அவிஷ்வ்யாவ்ருத்திவேஷம்) என்றுபாடமாகில், ஜ்ஞாநஸூந்யமான வஹித்திற் காட்டிலாத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வரூப வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான வநுமதியை யென்று ஸங்க்ஷார்யம்.

௬ரு. ஆனால் இவ்வவிஷ்வ்யாவ்ருத்திதனக் கொருப்ரயோ [கரு ஜநம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அவிஷ்வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்றுதுடங்கி. (உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியாவது) - "என்னைத்திமனங்கெடுத்தாய்,"1 "மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்" 2 என்கிறபடியே-ஸித்தோபாயமான வெம்பெருமான் தன்திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபே[உ0 யத்திலுகப்பாவது) - அவன் திருவடிகளில் தான்பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் "உகந்து பணிசெய்து"3என்கிற உகப்பும், அத்தாலவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக்கண்டு தனக்கு விளைகிறப்ரீதியும்.

௬௬. இப்படி இவன்பக்கலுள்ள தொன்று முபாயமன்றாகில் இவனுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,[உரு

(உன்மனத்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இத்தலையிலுள்ள தொன்றும் பேற்றுக்குபாயமல்லாமையாலே, "உன்மனத்தாலென் னினைந்திருந்தாய்" 4 என்று - கைகழிந்தவற்றுக்கு மொருபோக்கடி பார்த்திருக்கக்கடவ வுன்திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்த தென்னை என்று, ஹிதைஷியான வவன்நினைவே யுபாயமென்று ஆழ்வா [௩0 ரநுஸந்தித்தபடியே, அவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயம் - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய் ப்ராப்தனாய் பரமதயாளுவாயிருக்கிறவவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்யமான நினைவென்றபடி.

மூ.—சுஎ. அதுதானெப்போது முண்டு.

சுஅ. அது ஃபலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.

சுகூ. "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம்-இப்போதுதஞ்சமென் என்கிறநினைவுகுலைகை" என்றுஜீயரருளிச்செய்வர்.

வ்யா.—சுஎ. அந்நினைவுதானவனுக் கெப்போதுண்டாவதெ ன்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அதுதானெப்போது முண்டு) என்று. (எப்போதும்) என்றது-இவன் 1 * யாதானும்பற்றி நீங்கித்திரிகிறகாலத்தோடு இன்றேடுவாசியற ஸர்வகாலத்திலுமென்றபடி.

சுஅ. ஆனால் அது இந்நாள்வரை ஃபலியாதிருப்பா னென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(அது ஃபலிப்பது இவன்னினைவுமாறினால்) என்று. அதாவது - அவன்னினைவு இவனுக்கு கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினகாலத்திலென்றபடி.

சுகூ. இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தயர்யமாக நஞ்சீயர்வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார்,

(அந்திமகாலத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலேயுள்ளாரொருஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "அடியேனுக்கு அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம் - நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை குலைகைகாணும்" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை. ஆகையாலே, ஈஶ்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை ஃபலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து.

எ0. ப்ராபகனீஶ்வரனானாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமிவனன்றோ, ஆனபின் பிவன்னினைவை யிப்படிநேராகத்துடைக்கலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்தாவும்) என்றுதுடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன்கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வமந்யமறத்துடைத்து ஈஶ்வரனே யுபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்த போதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பு மிவனதன்றிக்கே, உபாயஸாதனனை யீஶ்வரனதேயாய்ஃபலித்து விடுகை; ஆகையால் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு கப்பானுமவனே) என்று நிகமிக்கருளுகிறாராகவுமாம்.

மூ.—எ0. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.
எக. ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யஃபலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி ஶேஷத்வஃபலம்.

வ்யா.—(ப்ராப்தா அவனாகையாவது) - "ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம்" 1 என்கிற ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்குமுடையவனைப் போலே இவ்வாத்மாவைப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை.—(ப்ராபகன் அவனாகையாவது)-தானிவனை ப்ராபிக்குமிடத்தில் ப்ராப்திக்குமுபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணவிஶிஷ்டனாய் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை.—(ப்ராப்திக்கு கப்பானவனாகையாவது)-ஸ்வத்தினுடையலாபத்திலே தத்போக்தாவானஸ்வாமிஹ்ருஷ்டனுமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப் பெற்றோமே! என்றுகப்பானும், இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவானதானாயிருக்கை.—இவைமூன்றும்(அவனே) என்கிற அவதாரணத்தாலே-இவற்றிலிவனுக்கு டந்வயிப்பதொன்றுமில்லையென்கை.

இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே) என்கையாலே - இவனுக்குஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்கு கப்பானுமவனே) என்கையாலே - ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும் ஸித்தமாய்த்து.

எக. ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்களையுடையவனாகையாலே ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனாயிருக்க, இவையிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக்கெவ்வழியாலேவருகிறதென்கிறஶங்கையிலே அத்தையருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - ஜ்ஞாத்ருத்வநிபந்தநமானகர்த்ருத்வ முண்டாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வப்ராப்திக்குதானொருயத்நம்பண்ணுமலிருக்கையாகிற விந்தஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி, *பராதீநஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிமத்வமாகிறபாரதந்த்ர்யத்தின்கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வமுண்டா யிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்னவொன்றில் ரஸமின்றிக்கேயிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி, *பராதிஶயாதாயகத்வமேவடிவாயிருக்கையாகிறஶேஷித்வத்தின் கார்யம்.—இத்தால் - பாரதந்த்ர்ய ஶேஷத்வங்களிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையேவருமென்றதாய்த்து.

மூ—எஉ. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நஃபலம்;
தத்விஷயப்ரீதி வைதந்யஃபலம்.
எக. அஹமர்த்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமெ
ன்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்கநிரூபகம். [ரு

வ்யா.—எஉ. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந் வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் வைதந்யத் துக்கும் ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(பரப்ரயோஜந) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி"1 "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்"2 [க0 "உனக்கேநாமாட்செய்வோம்"3 என்கிறபடியே-பரனுக்குப்ரயோஜந மாகப்பண்ணும் கைங்கர்யரூபப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்யுத் யோகரூபமான ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். "நித்யகிங்கரஃப்ரஹர் ஷயிஷ்யாமி"4 என்கிறபடியே- அத்தலையிலுகப்புக்குறுப்பாகத்தான் பண்ணுகிறகைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனாயிருக்கிறவந் [கரு தபரனை விஷயமாகவுடைத்தானப்ரீதி, இவனுடையவநிவ்யாவ்ருத் திரூபமான வைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை. "படியாய்க்கிடந்து ன்பவளவாய்காண்பேனே"5 என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-பாரதந்த் ர்யசேஷத்வங்களாலேஃபலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்திகளை யுடையனானவேதநனுடைய ப்ரயத்நவைதந்யங்களுக்கு, பாரதந் [உ0 த்ரயசேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றாய்த்து.

எக. சேஷத்வாதிகளும்ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்மதர்மங் களாயிருக்கச்செய்தே, சேஷித்வாதிகளைப்ரதாநமாக்கிஜ்ஞாத்ருத்வா திகளைதத்அநுகுணமாகயோஜிக்கைக்குநியாமகமேது, மற்றைப்படிதா னாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், [உரு

(அஹமர்த்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (அஹமர்த்தமாவது)-*ப்ர த்யக்த்வேநாஹம்புத்தியிவ்யவஹாரார்ஹமானவாத்மவஸ்து; ஜ்ஞா நாநந்தங்களாவன - தத்கதமானப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள்; "ஜ் ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா" 6 "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம்ஸ்யாத் ஜ்ஞா நாநந்தைகலக்ஷணம்" 7 என்றுஇவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை [கூ0 நிரூபிப்பது. (தடஸ்தமென்னும்படி) என்றது - பஹிரங்கநிரூபக தயாபுறவிதழென்னும்படியென்றபடி. (தாஸ்யமாவது)-சேஷத்வம். இது (அந்தரங்கநிரூபகமாகையாவது) - பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு தன்வசத்தையாம்படி யிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டுநிரூபி [கூரு த்துக்கொண்டே மற்றுள்ளவாகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும் படி யிருக்கை,—இத்கால் - (நிரூபகமாகையாவது) - வஸ்துவை

மூ.—எச. இதுதான்வந்தேறியன்று.
எடு. ஸ்வாதந்த்ர்யமும்

வ்யா.—வஸ்த்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம்ஸப்ரவரவ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அவிசேஷ வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபகத்வயமும் வஸ்துவுக்கபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே ஹமவத் ப்ரகாரதயாலஸ்யஸத்தாகமானவஸ்துவுக்கு அவித்திற்காட்டில் உண்டானவாசியையறிவிக்கிறமாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமானஶேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (இறே) என்று - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னைஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அவித்வ்யாவர்த்தமுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிறப்ரணவமும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தைப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில்ப்ரமாணம். "தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாநஃபரமாத்மநஃ - நாந்யதாலக்ஷணம்தேஷாம் பந்தேமோக்ஷேததைவச" 1 இத்யாதிகளுமுண்டிறே. "அடியேனுள்ளான்" 2 என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பிஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸ மாழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப்பெற்றவர்த்தமிறேயிது. இப்படிஶேஷத்வமந்தரங்கநிரூபகமாகையாலே நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷிங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே தநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

எச. இதுஸ்வரூபநிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே துடங்கியுண்டாய்ப்போரவேண்டாவோ, இதுக்குமுன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஔபாதிகமாய் நடக்கக்காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இதுதான்வந்தேறியன்று) என்று. (இதுதான்) என்று-ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (வந்தேறியாவது)- ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே - ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. "ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதிதேஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹாயதி - ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்சஸதாஸ்மர"3 "நானுமுனக்குப்பழவடியேன்" 4 என்னக்கடவதிறே.

எடு. ஆனால், வந்தேறியாகவிவக்ஷிதங்களானவையென்ன; இதுக்கு விரோதிகளானவையென் றருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று துடங்கி. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) - நானெனக்குரியனென்றிருக்கை,

மூ.— அந்யஶேஷத்வமும் வந்தேறி.

எகூ. ஶேஷத்வவிரோதிஸ்வாதந்த்ர்யம்; தத்

ஶேஷத்வ விரோதி ததிதரஶேஷத்வம்.

எஎ. அஹங்காரமாகிறவாரப்பைத்துடைத்தால்

ஆத்மாவுக் கழியாதபேரடியா னென்றிறே.

வ்யா.—(அந்யஶேஷித்வமாவது) - ஸமவஷ்ய விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை (வந்தேறி) என்கிறது-இவனுடைய வவிஷ்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே.

எகூ. இவை இதுக்குவிரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல்,

(ஶேஷித்வவிரோதி) என்றுதுடங்கி. (ஶேஷித்வவிரோதிஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது- நானெனக்குரியேனென்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் ஶேஷித்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶேஷத்வத்தையுகிச்க வொட்டாதென்றபடி.

(தத்ஶேஷத்வ விரோதிததிதரஶேஷித்வம்) என்றது - ஸ்வாதந்த்ர்யங்குலைந்து ஶேஷத்வத்துக்கிசைந்தாலும் ஸமவ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே யொன்றுக்குத் தன்னை ஶேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக ஶேஷியானவவன்பக்கல் ஶேஷித்வத்தைத்தலையெடுக்கவொட்டாதென்றபடி.

எஎ. (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்றுதுடங்கியுபபாதித்தவர்யத்தை மூதலிக்கிறார் மேல்,

(அஹங்காரம்) என்றுதுடங்கி. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது; அதில் இங்குஸ்வாதர்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே - அதினுடைய திரோதாயகத்வமும்ஆமர்துகத்வமும் தோற்றுகிறது ; அத்தை (துடைக்கையாவது) - ஸதாசார்யோபதேஶாதிகளாலே ஸவாஸநமாகப்போக்குகை.(ஆத்மாவுக்கழியாத பேரடியான்) என்றது - ஔபாதிகமானஜாதிவர்ணாஶ்ரமாதிகளாலே வந்தழிந்துபோம் நாமங்கள்போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியானநாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி. (இறே) என்று- இவ்வர்யத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. "தாஸஹ்ஷதாஸ்ஸ்வதஃ"1 "ஆத்மதாஸ்யம்" 2 இத்யாதிக ளிவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம், தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிகமென்னக்குறையில்லை யென்றுகருத்து.

எகூ. அதுவென், ஸ்ராமதுலாதிகளால் வரும் வ்யபதேஶம் ன்றோநடந்துபோருகிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

மூ.—எஅ. ஸ்ரீராமகுலாதிகளால்வரும்பேர் அநர்யஹேது.
எகூ. " ஏகாக்ஷீவ்யபதேஷ்டவ்யஃ" 1

வ்யா.—(ஸ்ரீராம) இத்யாதியால். அதாவது - ஸ்ரீராமகுலாதிவ்யபதேஶம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே, ஸ்வரூபஹாநிரூபாநர்யகர [டு மென்றபடி. ஆகையால், அவற்ருலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்றுகருத்து.

எகூ. உக்தார்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறர்மேல், (ஏகாக்ஷீவ்யபதேஷ்டவ்யஃ)என்று."ஏகாக்ஷீவ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவஸ்ரீராமகுலாதிஹிஃ-விஷ்ணுநாவ்யபதேஷ்டவ்ய ஸ்தஸ்யஸர் [க0 வ0ஸஏவஹி".1 இத்தால்-ஸமவதேகபரனுயிருக்குமவன் ஸ்ரீராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன்,ஸமவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கு அந்த ஸ்ரீராமகுலாதிகளெல்லாம்ஸமவானேயென்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதிவாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்நநிவ்ருத்த்யாதிகள் தோற்றின [கடு படியாலே இவற்றுக்கு நிதாநமின்னதென்றும், ஏவ0 ஸூதனுடைய ப்ரயத்நவைதக்யப்ரயோஜநமும் ஶேஷித்வாதிப்ராயாங்யஹேது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாநுரங்ஜ நிரூபகத்வமென்றும், இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாஹாவிகம் ஏதத்விரோயிகள் ஔபாயிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியிலாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்யநிரூபக [உ0 மாயிருக்குமென்கையாலே யிவ்வர்யத்தைமுதலித்தும், ஸ்ரீராமகுலாதிகளாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்றும், உக்தார்யத்தில் ப்ரமாணமுஞ்சொல்லுகையாலே, (ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி) இத்யாதிவாக்யந் துடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால்-ப்ரபத்திக்குதேஶாதிநியங்களில்லை [உடு விஷயநியமமேயுள்ளதென்னு மிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும்,அவ்விஷயத்தினுடையவைலக்ஷண்யமும்,அதில் ப்ரபத்திபண்ணு மயிகாரிகளுடையவைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமயிகாரிகளுடைய த்ரைவிய்யமும், ப்ரபத்தியையுபாயமாக்கினுல் வருமவஷ்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ர [கூ0 பத்தவ்யனேயுபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

மூ.—அ௦. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும்போலே யிருக்க வேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரை [ரு யும் விஜயஞ்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

அக. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும்வாசி, ஶக்தியும் அஶக்தியும்.

வ்யா.— அ௦. அநந்தரம், அபிகாரிஸோயநம்பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும்) [க௦ என்றும்(பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்,தத்விஷயப்ரீதிவை தந்யபலம்) என்றும் உபேயாபிகாரமும் கீழ்ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்டனுனவபிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாபிகாரங்களிலிச்சேதநனின்னவின்னபடி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்ஶநமாக்கிக்கொண் [கரு டருளிச்செய்கிறார்,

(உபாயத்துக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. (உபாயத்துக்கு) என்றது - உபாயத்துக்கபிகாரியாம்போதென்றபடி. உபாயாபிகாரத்துக்கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்திலே [உ௦ ன்றபடி. இப்படியே மற்றையதுவும்.

அக. அவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்ஶிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள்தங்கள்படிகளை யடைவேயருளிச்செய்கிறார்மேல். அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும்படிகளை யருளிச்செய்கைக்குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர் [உரு க்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார்,

(பிராட்டிக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "தத்தஸ்யஸத்ருஶம் ப௦வேத்"1 என்றிருந்த பிராட்டிக்கும்,"ரக்ஷமாம்"2என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில்வாசி, "ஶீதோபவ" 3 என்று நெருப்பை நீராக்கினப்போலே "தஹ்யோபவ" 4 என்று விரோதிவர்க்கத்தை [ரு௦ பஸ்மமாக்கி தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல ஶக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத்தள்ளி தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப்பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக்கீடானஶக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை.

அஉ. ஏவ௦ஹ—ஞதாானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச்செய்கிறார்,

சூ.—அ௨. பிராட்டி ஸ்வஶக்தியைவிட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையைவிட்டாள், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தைவிட்டான்.

அரு. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறுமுண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது

வ்யா.— (பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையைவிட்டாள்) என்று. (ஸ்வஶக்தியை விடுகையாவது) - நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனை யல்லது நம்முடைய ஶக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம்பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஶகமென்று ஸ்வஶக்தியைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை; "அஸந்தேஶாத்துராமஸ்ய தபஸஸ்சாநுபாலநாத் - நத்வா குர்மிதஶக்ரீவ ஹஸ்மஹஸ்மார்ஹதேஜஸா"1என்றுளிறே.—(லஜ்ஜையைவிடுகையாவது)- து:ஶ்ஶாஸநன்ஸஹாமஸ்யே துகிலையுரிகிற அளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருகையை யிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும்விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு பெருமாளேரக்ஷகர் என்று விஶ்வஸித்து ஸ்வஶக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தையிலே, இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனேரக்ஷகன் என்று மஹா விஶ்வாஸம்பண்ணி மஹாஸஹாமத்யே இவள் லஜ்ஜையைவிட்டிறேயிருந்து.—(திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தைவிட்டான்) அதாவது-ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டானென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடையநாயை ஒருஸேவகனடிக்க, அவன் அதுபொறுமல் அடித்தவனோடேயெதிர்த்துப்பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக விருக்கிறபடியைக்கண்டு; ஒரு க்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபிமானத்திலே யொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காக தன்னை யழியமாறினபடிகண்டால் பரமசேதநனபிமானத்திலேயொதுங்கினால் அவனென்படுமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையடையவிட்டு அநந்யோபாயியாகத் தம்மையநுஸந்தித்துக்கொண்டு, அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலேபுகுந்து கண்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

அரு. இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான விளையபெருமாள்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார்,

(பசியர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பசியராயிருப்பார், தங்கள்பசியின்கனத்தாலே, இதுக்கு முன்பாக்கினசோறும் இப்போதாக்குகிறசோறும் எல்லாம் நாமேயுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது,

மூ.—இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையைமுன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும்வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே,

வ்யா.—1*பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில்நின்றும் புறப்படுவதற்குமுன்னேகூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிறபடியைக்கண்டு, நீர்நில்லும் என்று நிர்பந்தித்தருள; "குருஷ்வமாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹாஸ்தி தே - க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே" 2 என்றும், கங்கை கடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக வவரனேகமருளிச்செய்ய, "நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ - முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ"3என்றும்சொல்லுகையாலே, பிரியில்தாமுளராகமாட்டாமையை முன்னிட்டு, "குருஷ்வமாம்"2 என்றவநந்தரத்திலே, "தநுராதாயஸகுணம் கநித்ரபிடகாதர: - அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் - ஆஹரிஷ்யாமிதேநித்யம் மூலாநிசபலாநிச - வந்யாநியாநிசாந்யாநி ஸ்வாஹாராணிதபஸ்விநாம்"4 என்கையாலே ஸ்வசேஷித்வாநுரூபமாகவடிமை செய்யவேணுமென்றும், தநந்தரத்திலே, "ஸ பவாந்ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷுரம்ஸ்யதே- அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஸ்சதே"5 என்கையாலே - அதுதன்னிலுமின்னவின்னவடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும்செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியிலே யெழுந்தருளினபோது,நீரும் நிழலும்வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப்பார்த்து பர்ணசாலையைச்சமையும் என்ன, "ஏவமுக்தஸ்துராமேணலக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி: - ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம்வசநமப்ரவீத்" 6 என்று-நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்லதராய், பிராட்டிமுன்னிலையாகக் கையுமஞ்சலியுமாய்நின்று, "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயிவர்ஷசதம்ஸ்திதே-ஸ்வயம்துருசிரேதேசே க்ரியதாமிதிமாம்வத"7 என்கையாலே - அடிமைசெய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம்கலசாதபடி யுசிதகைங்கர்யங்களிலே யேவிக் கொள்ளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தாரென்கை. — (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படைவீட்டிலே யெழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம்பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட வடிமைசெய்கைக் கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர்யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே,

மூ.—ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும் ஒருதிருக்கையாலே திருவெண் சாமரத்தையும் பரித்தடிமைசெய்தார்.

வ்யா.—ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ ஹரதாழ்வான் துடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமுமோரடிமை செய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "ஹத்ர வாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ நுஜமாமஹா" 1 என்கிறது ஸ்ரீ ராமாயணமன்றோவென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்குமுன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடையதிவ்யாந்தஃபுரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித்திருமாளிகையைநோக்கி திருத்தேரிலேயேறி பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண்டிப்படியருளிச்செய்தாரென்னில்; பாத்மபுராணப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். "அயதஸ்மிந்திநேபுண்யே ஸுஹலதிநே ஸுஹோதயே-ராவவஸ்யாபிஷேகார்த்தம் மங்களஞ்சக்ரிரேஜநாஃ"2 என்றுதுடங்கி பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டுவந்து, "மந்த்ரபூதஜலைஸ் ஸுத்யையர்முநயஸ்ஸம் ஶ்ரிதவ்ரதாஃ- ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந்சதுர்வேதமயாந்ஸுஹாந் - அபிஷேகம் ஸுஹஞ்சக்ருஃ காகுத்ஸ்த்யம் ஜகதாம்பதிம்-தஸ்மிந்ஸுஹதமேலதிநேதேவ துந்துபயோதிவி-நிநேதுஃ புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுஸ் வஸமந்ததஃ-திவ்யாம்பரைர்ஹாரைஷணைஸ்ச திவ்யமந்யாநுலேபநைஃ - புஷ்பைர்நாநாவிதைர்திவ்யைர்தேவ்யாஸஹராவஹாஃ- அலங்க்ருதஸ்ஸுஹஸுஹேமுநிபிர்வேதபாரகைஃ-ஹத்ரஞ்சவாமரம்திவ்யம் த்ருதவாந்லக்ஷ்மணஸ்ததா - பார்ஸ்வே ஹரதஸத்ருக்நௌ தாளவ்ருந்தம் விவேஜதுஃ- தர்ப்பணம்ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோவிபீஷணஃ - ததாரபூர்ணகலஸம் ஸுக்ரீவோ வாநரேஸ்வரஃ - ஜாம்பவாம் ஸ்ச மஹாதேஜாஃ புஷ்பமாலாம்மநோஹராம்-வாலிபுத்ரஸ்துதாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌப்ரியாத்- ஹநூமாந்தீபிகாம்திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்துத்வஜம்ஸுஹம்-பரிவார்யமஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ்ஸமுபாஸிரே"2 என்று பாத்மபுராணத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாமத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. "ஹத்ரஞ்சவாமரம்திவ்யம் த்ருதவாந்" 2 என்றது தோற்றவிறே, (திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும்பரித்து) என்றருளிச்செய்தது.

மூ.—அச. பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூ ரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்; விஜயஜிக்குடம்பு தன்னடையே போய்த்து.

வ்யா.—அச. (பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும்உடம்பையுபேக்ஷித்தார்கள்)ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரைபெரியவுடையார்என்றுய்த்து நம்முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளிதம்மையங்கீகரித்து "இஹவத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்யமேதேநபக்ஷிணு"1என்றவன்றுதுடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய்,பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாஸ்ரமத்துக்காவலங்கமாகவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே,அவிஜ்ஞிதமாக ராவணன்வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக் கொண்டுபோக, அப்போது பிராட்டிஇவரையொருவ்ஜக்ஷத்தின்மேலேகண்டு"என்னையிவனிப்படியபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்" என்று இவர்பேரைச்சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்தஆர்த்தத்வநியைக்கேட்டுகடுணர்ந்து, ராவணன்கொண்டுபோகிறபடியைக்கண்டு "உனக்கிது தகாதுகாண்" என்றுயர்மோபதேசம் பண்ணின வளவில் அவன் கேளாமையாலே, "நம்ப்ராணனோடே யிதுகண்டிருக்கக்கடவோமல்லோம், யுத்தம்பண்ணி மீட்குதலில்லையாகில் முடிதல்செய்யக் கடவோம்" என்று அத்யவஸித்து, அதிபலபராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி,அவன்கையாலே யடிப்பட்டுவிழுந்து தந்திருமேனியைவிட்டாரிறே.—பிள்ளைதிருநறையூ ரரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயண புரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச்சென்று புகுந்தவளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக்கோயிலிலே அக்நிப்ரக்ஷேபத்தைப்பண்ண, உள்ளுநின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே,அந்தவெம்பெருமான் திருமேனிக்சழிவு வருகிறபடியைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாதப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்க முடிவதாக வ்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரைவிட்டுப்போகோம் என்று நிற்க,அவர்களும் தாமும் கூடவதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(விஜயஜிக்குடம்புதன்னடையேபோய்த்து) அதாவது-"காவிஷாவஸயஸ்யாஞே ஸ்யித்வாத்ஜஷ்டிவாலஹிர் மாரும்- தந்மயத்வேநமோவிந்த0 ஜயௌமீலிதலோசநா-தச்சித்த விமலாஹ்லாதக்ஷீணபுண்யசயாதஷா-ததப்ராப்தி மஹாதுகவிலீநா0ஸேஷபாதகா-விஜயஜீஜமத்ஸூதி0 பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம்- நிருச்வாஸதயாமுக்தி0 ஞதாந்யா கோபகந்யகா" என்கிறபடியே திருக்குரவை

மூ.—அரு. உபாயத்துக்கு, ஶக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலையவேணும்; உபேயத்துக்கு, ப்ரேமமும் தன்னைப்பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

வ்யா.—பின்னன்று திருக்குழலோசையைக்கேட்டு, ஶ்ரீப்ருந்தாவநத்தேறப்போவதாகப்புறப்பட்டவளவிலே, மாதுர்ஜநத்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம்பண்ணி, தத்கதசித்தையாகையாலேவந்த நிர்மலஸுகத்தாலும் தத்ப்ராப்திநிபந்தநமான நிரவதிகது:கத்தாலும் ப்ரக்ஷீணஶேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாபக்லேஶத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்கு த்தானுபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி தேஹம்தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை.

அரு. ஆக இப்படி நிதர்ஶநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி இவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தையருளிச்செய்கிறார்,

(உபாயத்துக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போது, தன்னுடையரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான ஶக்தியும், தான்பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளான வற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன்பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும்கை விடவேணும்; உபேயத்துக்கதிகாரியாம்போது, ஶேஷியைப்பிரியாதேநின்று எல்லாவடிமையுமவனேவினபடி செய்யவேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அதுகண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பையுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. — ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது - இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்றுகருத்து.

அசா. "விஷ்ணோ꞉கார்யம் ஸமுத்திஶ்ய தேஹத்யாகோ யதாக்ருத꞉-ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ꞉"1 என்று ஆக்நேயபுராணத்திலும், "தேவகார்யபரோ பூத்வா ஸ்வாஸூந்ய꞉ பரித்யஜேத்-ஸயாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்ய மபிபாதகக்ருந்நர꞉"2 என்று வாயவ்யத்திலும், "ரங்கநாயம்ஸமாப்ரீத்ய தேஹத்யாகம்கரோதிய꞉-தஸ்ய வம்ஶஜாஸ்ஸர்வே முக்திமந்த்யாத்யஸம்ஶயம்"3 என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விஶேஷித்து அஶ்வமேதிகபர்வத்தில் வைஷ்ணவதர்மஶாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே "அக்நிப்ரவேஶம்யஶ்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா - ஸயாத்யக்நிப்ரகாஶேந விமாநேநமமாலயம்-ப்ராணாம்ஸ்த்யஜதியோமர்த்யோ மாம்ப்ரபந்நோ ப்யநாஶகம்-பாலஸூர்யப்ரகாஶேந வ்ரஜேத்யாநேநமத்க்ருஹம்"4

மூ.—அசு. இவனுக்கு வையமாய்வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய்வருமதுத்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

அஎ. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

அஅ. அப்ராப்த விஷயங்களிலே பக்தனானவன் அது லஹிக்கவேணும் என்றிராநின்றால்,

வ்யா.—என்று ஹகவான்தானே யருளிச்செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷஸாதநமாகச்சொல்லப்படுகிற ஹகவத்விஷயமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அநந்யஸாதநனான விவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நராயிருக்கிற பிள்ளை திருநறையூ ரரையரித்தை யநுஷ்டிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இவனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-"இஷ்0குர்யாத்" என்று ஒருவிதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம்பண்ணி யிவனுக்குக்கைவிடலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே, தன்விரஹத்திலாற்றப்போகாதபடி ஹோபியமுமாய் ப்ராப்தமுமானவிஷயத்தில் ராகப்ரயுக்தமாய்வருமதுவருந்தியும் கைவிடப்போகாதிறேயென்கை.

அஎ. வையமாய்வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்யஜமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(உபாயத்வ)இத்யாதியாலே. (உபாயத்வாநுஸந்தாநம்நிவர்த்தகம்) என்றது-வையமாய்வரும்தசையில் தேஹத்யாகரூபப்ரவ்ருத்தியி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை ஸாதநதயாஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்யாகரூப ப்ரவ்ருத்தியில்நின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது-ராகப்ராப்தமாய்வரும்தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக்கண்டிருப்பதில் முடிகையேநல்லது என்று தேஹத்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை யதிலேமூளுவிக்குமென்றபடி.—அன்றிக்கே, வையமாய்வரும்போது, ஹகவத்விஷயத்தி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராகப்ராப்தமாய்வரும்போது, அவ்விஷயத்திலுபேயத்வாநுஸந்தாந மிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமாமென்னவுமாம்.

அஅ. இப்படியொருஸாதநவுத்யா வன்றிக்கே, தத்விஷயப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தைவிடும்படியான நிலைவிளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அப்ராப்த) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஸ்வரூபப்ராப்த மல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலு மவ்விஷயத்தை லஹிக்க வேணும் என்று ஸ்வதேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்றால்,

மூ.—ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

௮௯. அநுஷ்டாநமுமநநுஷ்டாநமு முபாயகோடியிலந்வயியாது.

௯0. அநந்யோபாயத்வமும்

வ்யா.—ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப்பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிற இது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமன்றோவென்கை.—ஒருவேஶ்யையளவிலே யொருவ னதிஸக்தனாய்க்கொண்டுபோருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதிகனக்க வந்தவளவிலே "இவளாறியெழுந்தவாறே நானென்தலையையரிந்து தருகிறேன்" என்றொருதேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

௮௯. உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றுஞ்சொன்ன வநுஷ்டாநங்கள்போலன்றிக்கே, உபாயதயாஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அநந்யஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமான விந்ததேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே ஊஸ்த்யஜமா யிருந்ததேயாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அநுஷ்டாநமும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வஶக்தித்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராநுகுணமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்டாநமாகச்சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாய கோடியிலந்வயியாது ; உபேயாதிகாரத்திலே யநுகுணமத்தனையென்கை. உபாயதயாஶாஸ்த்ரஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யாவநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில் ப்ரபந்நனானவனுபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யாபண்ணுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அந்வயிக்க வேணுமிறே.

௯0. அன்றிக்கே, இந்தப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலேயந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக்குலைத்தல் வருமித்தனையிறே, அதுப்ரேமபரவஶர்க்கவஜ்யமன்றென்கைக்காக ப்ரேமபரவஶர்ப்ரவ்ருத்திகளை தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(அநந்யோபாயத்வமும்) என்றுதுடங்கி. அநந்யோபாயத்வம்குலையும்படியானப்ரவ்ருத்தியாவது- "இருந்தவேநோற்கின்றேன்"[1] "நோற்கின்றநோன்பினைக் குறிக்கொள்"[2] "குதிரியாய்மடலூர்தும்"[3] "ஓதிநாமம்"[4] "ஊராதொழியேன்நான்-வாரார்பூம்பெண்ணைமடல்"[5] "உலகறியவூர்வன்நான்-மன்னியபூம்பெண்ணைமடல்"[6] என்று-நோன்புநோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை.—

மூ.—அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்திகாணாநின்றோமிறே.

கூக. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல்லாம்$அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

கூஉ. உபாயபலமாய்

வ்யா.—அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது-அத்தலைக்கதிஶயத்தை விளைக்கையேபுருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, "நமக்கேநலமாதலில்" 1 என்றும், "தூமலர்தண்ணந்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம்" 2 என்றும்-தனக்கதிஶயந்தேடத் துடங்குகை.—அநந்யதைவத்வம் குலையும்படியானப்ரவ்ருத்தியாவது- "காமதேவாவுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன்" 3 "பேசுவதொன்றுண்டிங்கெம்பெருமான்" 4 என்று - காமன்பக்கலிலே தேவதாவைஷயிபண்ணியாராயிக்கை. (காணாநின்றோமிறே) என்றது - ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முண்டாகக்காணாநின்றோமிறே யென்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்குபாயகோட்யந்வயம்வஸ்துமத்யாவருமென்று கொள்ளுகிறமாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரேயுபாயவைஷய்யாவநுஷ்டித மானவையிறேயிவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவஶர்க்கிது அவஶ்யமன்றென்றுகருத்து.

கூக. இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாந மூலமாய் வருமவையொன்று மாதரணீயமன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஜ்ஞாந)இத்யாதியாலே. (ஜ்ஞாநவிபாகமாவது) - "ஞானங்கனிந்தநலம்"5என்கிறபடியே-ஜ்ஞாநத்தினுடையபரிபாகரூபையானபக்தி; அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது) - அந்தபக்த்யதிஶயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்க ளெல்லாம், ($அடிக்கழஞ்சுபெறும) என்றது- அதிஶ்லாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. கர்மநிபந்தநமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

கூஉ. ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் ஸஹியாதஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(உபாய) இத்யாதியாலே. (உபாயபலம்) என்றது - ஸித்தோபாயமான வவன்பண்ணினக்ருஷிபலமென்றபடி. "மயர்வறமதிநலமருளினன்," 6 "பேரமர்காதல்கடல்புரைய விளைவித்த-காரமர்மேனிநங்கண்ணன்"7 என்றும் - ஏவம்பூதப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவானபக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனுமவனேயிறே; ஆகையாலே, பக்திபாரவஶ்ய நிபந்தநமான விப்ப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபலமென்கிறது.

$ அடிக்கழஞ்சுபெறுகை—அடிக்கழஞ்சுப் பொன்பெறுகை; அதிஶ்லாக்யமென்றபடி.

மூ.—உபேயாநுர்ஹ—ஏதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிவந்தகமாகாது.
கூரு. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

வ்யா.—(உபேயாநுர்ஹ—ஏதமாயிருக்குமது) என்றது - ப்ராப்பத்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற வலமாப்பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப்படிபடப்பெறுவதே! என்று அவன் முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கைதுட்க்கமானவிந்தப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு, உபேயத்திலே அநுர்ஹ—ஏதமாயிருக்கை. (உபாயப்ரதிவந்தகமாகாது) என்றது - ஏவம்ஹ—ஏதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகாதென்றபடி.

கூரு. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாயப்ரதிவந்தகமாகா தென்னுமிடம் சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்தோபாயஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார்மேல்,

(ஸாத்யஸமாநம்) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-ஸாத்யவஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், ஹலவிளம்பத்தை ஸஹியாதே ஶீக்ரமாககார்யம் செய்துகொடுக்குமென்றுமிறே இதரஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்: ஸாத்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்ரஹந்தன்னி லிழிகிறது; அவை இரண்டுமிவற்றுக்குமுண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே யென்னில்; மடலெடுக்கை முதலானப்ரவ்ருத்திகள் ஶேஷிக்கதிஶய கரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களா யிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்பு நோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேஶ்வரன் த்வரித்துக்கொண்டுவந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கையாலே ஹலவிளம்பாஸஹங்களா யிருக்கையாலும், ஸித்தஸாதநம்போலே இதரஸாதநங்களிற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாகவிவற்றிலிழிகிறவாகாரமுமொத்திருக்கையாலே. இத்தால்-ஸித்தோபாயத்தையொழியவுமிதுதானே கார்யம்செய்யவற்றாகையாலே தத்ப்ரதிவந்தகமென்னும் தூஷணமில்லையென்றுகருத்து.— அன்றிக்கே, (உபாயப்ரதிவந்தகமாகாது) என்றத்தையின்னமும்முவஹேதுத்தாலேயுபபாதிக்கிறார், (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-பால்மருந்தாமாப்போலேஸாத்யவஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலேஸாரஸ்யத்தில்ஸாத்யத்தோடொத்திருக்குமென்றும்,ஸாத்யத்தைப்ராபிக்குமளவில் காலவிளம்பத்தைப்பொறாது கடுகப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றே

மூ.—கூச. இவனுக்குப்பிறக்கு மாத்மகுணங்களெல்லாவற்று க்கும் ப்ரயோஜநஹேது விந்தப்ராவண்யம்.

வ்யா.—ஸாதநாந்தரத்திற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கேற் றம்; இப்போதிதுசொல்லுகிறது, இவ்வாகாரத்வயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்யஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையா லே, தானடியாகவிளைந்து க்ஷணகாலவிளம்பம்பொறுமல் துடிக்கு ம்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடு க்கைமுதலான விஸ்ஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏ வம்ஹிதப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட் டுச்செய்கிற விப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம்மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய் கைக்குடலாமித்தனையல்லது தத்ப்ரதிபந்தகமாகாதென்றுகருத்து.

ஆக, (இவனுக்குவையமாய்வருமதிறேத்யஜிக்கலாவது) [அகூ] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்வர, பிள்ளைதிருநறையூரரையர்ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, ஸமவத்ப்ரபந்நனாயிருந்தானேயாகிலும் உபேய பரனானவனுக்கு தத்விஷயப்ராவண்யத்தால்வரும் ஸ்வதேஹத்யா கம்ஸ்வத்யஜம், உபாயபுத்யாவநுஷ்டிதமல்லாமையாலேஅதுதா னுபாயகோடியிலன்வயியாது, வஸ்துமத்யா அந்வயித்ததாகிலும்ப்ரே மபரவசர்க்குதோஷாயவன்று, புத்திபூர்வகமாகவநந்யோபாயத் வாதிகள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக்கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாநமூலமேயாகிலும் ப்ரேமகார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலேவந்தவையாகையால் அதிப்ரஸா வ்யங்கள், ஸித்தோபாயப்ரதிபந்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ விவற்றின் பெருமை யென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணுமை) என்றுசொன்ன விது அநந்யஸாதநத்வத்துக்குச் சேரு மோவென்னு மதிஸங்காபரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

கூச. ஏவம்ஹிதமான ப்ராவண்யம் விஷயவைலக்ஷண்யாதீ நமத்தனையன்றோ,ஸமதமாத்யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன; அவைதன்னையுமிதுதானே யுண்டாக்கு மென்கிறார்மேல்,

(இவனுக்கு) என்றுதுடங்கி. "ஸமதமநியதாத்மா" 1 "அமாநித் வம்" 2இத்யாதியிற்சொல்லுகிறபடியே-இச்சேதநனுக்குண்டாகத்தக்க வாத்மகுணங்கள்தானனேகமுண்டிறே; அவையெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம் (ப்ரயோஜநஹேதுவாகையாவது) - அநுகூல ஸஹவாஸ ஸாஸ்த்ராப்யாஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத் வந்தரங்களிற்காட்டில் முக்யஹேதுவா யிருக்கை.

மூ.—கூரு. "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப," 1 "பரமாத்மநியோ ரக்த:" 2 "கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து." 3

கூசு. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரயாநம் ஶமமும்தமமும்.

வ்யா.—கூரு. இவ்வர்யத்தில் ப்ரமாணோபாதாநம்பண்ணுகிறார், (மாற்பால்) என்றுதுடங்கி. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு - நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்" 1 என்று - ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம்ப்ரவணமாக, ஹேயையைகளான ஸ்த்ரீகளுடையதோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸைவைக்க வெளிதாமென்றும்; "பரமாத்மநியோரக்தோவிரக்தோபரமாத்மநி"2 என்று-பரமாத்மாவின்பக்கலிலே ரக்தனாய்அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும்; "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதிர்கண்டு - கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுழலுமைங்கருவிகண்ட வின்பம் தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்"3 என்று - பெரியபிராட்டியாரும் தேவருமாயொருதேஶவிஶேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனானேனென்றும்; ஹகவத்ப்ராவண்யமிதரவிஷயவிரக்தி ஹேதுவாகச்சொல்லப் பட்டதிறே.

கூசு. ஹகவத்ப்ராவண்யமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரயாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாபித்து, இதரவிஷயவிரக்திஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை உர்ஶிப்பிப்பானென்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ஆத்மகுணங்களில் ப்ரயாநம் ஶமமும்தமமும்) என்று. ஶமமாவது - அந்த:கரணநியமநம்; தமமாவது - பாஹ்யகரணநியமநம். "ஶமம்வித்தப்ரஶாந்திஸ்யாத்தமஶ்சேந்த்ரியநிக்ரஹ:" 4 என்னக்கடவதிறே. "க்ஷமாஸத்யம்தமஶ்ஶம:" 5 என்கிறவிடத்தில், "தமோபாஹ்யகரணாநாமநர்த விஷயேஹ்யோநியமநம்; ஶமோந்த:கரணஸ்யதந்நியமநம்" 6 என்றிறேபாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்தஶமதமங்களுண்டானவிடத்தில் அல்லாத குணங்கள்தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரயாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்றுகருத்து. — அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம், ஸகலாத்மகுணோத்பத்திக்கும் ஹேதுவென்னு மிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்மகுணங்களில் ப்ரயாநமேதென்கிற ஶங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரயாநம் ஶமமும்தமமும்) என்றருளிச்செய்தா ராகவுமாம்.

மூ.—கூஎ. இவையிரண்டு முண்டானல் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம்கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம்கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன்கைபுகுரும்; ஈஶ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" 1 என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமிகைபுகுரும்.

கூஎ. இந்தஸம்பந்தங்களுண்டானு லிவனுக்குண்டாகக்கடவ ஃபலபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(இவையிரண்டும்) என்று துடங்கி. ஸம்பவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான ஸம்பந்தங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்கு பூர்வபாவியான வளவிலே யொதுக்கிச்சொல்லுகிறது. இந்த ஸம்பந்தங்களிரண்டு முண்டானலாசார்யன் கைபுகுருகையாவது-இவ்வாத்மகுணம் கண்டுகந்துஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக வுபதேஶிக்கும்படி யிவனுக்கு வஶ்யனாகை. "தஸ்மைஸவித்வாநுபஸந்நாயஸம்யக்ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய - யேநாக்ஷரம்புருஷம் வேதஸத்யம் ப்ரோவாசதாம் தத்த்வதோப்ரஹ்மவித்யாம்" 2 என்று ஸம்பந்தமோபேதனைக்கொண்டு பஸந்நனானவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்த்வதஃ உபதேஶிக்கச் சொல்லிற்று. இந்தஶ்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக் குடலாகச்சொன்ன ஸம்பந்தங்களுக்கு, "ஏதே நஶ்ரவணோபயுக்த மவயாநம்விவக்ஷிதம் - நதுபாஸநோபயுக்தாத்யஜேந்த்ரியஜயாதி:"3 என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று.—(ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது)–"தம்மந்த்ரம்ப்ராஹ்மணாயீநம்"4 என்று-திருமந்த்ரம் ஆசார்யாயீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, தது-பதேஶமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. "ப்ரஹ்மவித்ப்ராஹ்மணோவித்வாந்"5 என்கையாலே-ப்ராஹ்மணாயீநம் என்கிறவிடத்தில், ப்ராஹ்மணஶப்தத்தால்- ஆசார்யனைச்சொல்லுகிறது.—(திருமந்த்ரம்கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன்கைபுகுருகையாவது)- "மந்த்ராயீநஸ்துதைவதம்"6 என்று-திருமந்த்ரமிட்டவழக்காயிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத்ப்ரதிபாத்யனான தானிவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை. — (ஈஶ்வரன்கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர்மற்றதுகையதுவே" 1 என்கிறபடியே-ப்ராப்யபூமிகைபுகுருகையாவது) - "தைவாயீநம்ஜகத்ஸர்வம்" 7 என்று-உபயவிபூதியுமீஶ்வரனிட்டவழக்காகையாலே,அவன் ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்டமிவனுக்கத்யந்தஸுலபமாகை.

மூ.—௯அ. ப்ராப்யலாபம்ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம்திரு மந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

௯௯. இதுதான், ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

க00. மூவரிலும்வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

வ்யா.—௯அ. இப்படி ஶமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும்ப்ரகாரத்தை ஆரோஹக்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அதுநியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ராப்யலாபம்) இத்யாதியாலே. இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்தஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது ஶமதமங்களாகையாலே, அவஶ்யமிவையிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணுமென்கை. ஈஶ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாபமீஶ்வரனாலேஎன்கிற ஸ்தாநத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச்செய்தது.

௯௯. இந்தஶமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார்,

(இதுதான்)என்றுதுடங்கி. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு ஸ்வர்காதிபோக மேபுருஷார்த்தமாகிலும், தத்ஸாதநாநுஷ்டாநதஶையில் ஶமதமாதிகள்வேணும்; "இந்த்ரியாணிபுராஜித்வாஜிதம்த்ரிபுவநம்த்வயா"1 "படிமன்னு பல்கலன்பற்றோடறுத்தைம்புலன்வென்று" 2 என்னக்கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" 2 என்றது-மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம்.—உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயாஶமாதிவேணும்: "தஸ்மாதேவம்வித்ஶாந்தோதாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு:ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்"3 "புன்புலவழியடைத்தரக்கிலச்சினைசெய்து நன்புலவழிதிறந்துஞான நற்சுடர்கொளீ"4என்னக்கடவதிறே.—ப்ரபந்நர்க்கதிகாரார்த்தமாக ஶமாதிவேணும்; "ஏகாந்தீ துவிநிஶ்சித்யதேவதா விஷயாந்தரை: - பக்த்யுபாயம்ஸமம்க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:" 5 "அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி யாசையாமவைத்-துடக்கறுத்துவந்து நின்தொழிற்கணின்ற வென்னை" 6 என்னக்கடவதிறே.

க00. இப்படி யதிகாரித்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அங்கமாகவேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார்.

(மூவரிலும்) என்றுதுடங்கி. இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

ஸூ.—க0க. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியேயமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

*க0உ. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க் காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

வ்யா.—க0க. அவ்வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார், (மற்றையிருவர்க்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸ்வர்க்காதிபோகபரனான ஐச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், ஶாஸ்த்ரநிஷித்தவிஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்திமாத்ரமமையும்; தத்வ்யதிரிக்தனாயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, ஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐஶ்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், ஃபலதசையில் போக்யதாபுத்த்யாப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு ஃபலம்ப்ரஹ்மாநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலேஃபலதசையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும், உபாஸநதசையில தர்மபுத்த்யாப்ரவ்ருத்திவேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யாப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹிதவிஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்றதாய்த்து.

க0உ. தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதாபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸநைபண்ணிப்போந்தவிஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான்பிறக்கும்படி யெங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (இதுதான் சிலர்க்கு) என்றுதுடங்கி. (சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது-ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத்தத்த்வரான பக்திபாரவஶ்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்விக்ரஹஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்குமென்றபடி.—(சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது-தத்த்வயாதாத்ம்யதர்ஶிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மையநுபவிக்க† இட்டுப்பிறந்தவஸ்து இப்படி அந்யவிஷயப்ரவணமாய நர்யப்படுவதே!" என்று, அந்யவிஷயஸம்பந்தமறும்படி யவன்பண்ணும் பரமக்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி.— (சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது - அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் "மர்யாதாநாஞ்சலோகஸ்ய கர்த்தாகாரயிதா சஸ:" 1 என்கிறபடியே - அதிகாராநுரூபமாக வவனுசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்க ளாசரித்துப்போந்தபடிகளையும், ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேஶக்ரமத்தாலு மறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப்பிறக்குமென்றபடி.

† இட்டுப்பிறக்கை - ததர்த்தமாகவுண்டாகை.

மூ.—௧0௩. பிறக்கும் க்ரமமென்னென்னில்; அழகஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியைவிளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தைவிளைக்கும்.

௧0௪. இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—௧0௩. இவ்வோஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை யநுவதித்துக்கொண் டருளிச்செய்கிறார், (பிறக்கும்க்ரமம்)என்றுதுடங்கி. (அழகுஅஜ்ஞாநத்தைவிளைக்கையாவது) - சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரங் தன்னையொன்றுகவறியாதபடியாக்குகை. (அருள்அருசியைவிளைக்கையாவது)- விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக்காறித்து மிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது) - ருசி செல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமேஸம்பவிக்கும் என்று, விஷயஸ்பர்ஶத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்றுகருத்து.

௧0௪. இந்தத்ரிவிதப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதித்ரயத்திலோரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாநத்தையருளிச்செய்கிறார்,

(இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது)என்று. அதாவது- (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) [௪௩] இத்யாதியால்-இவர்களுக்குச்சொன்னப்ரபத்திஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொன்னப்போலே, (அழகாலேபிறக்கும்) என்றுதுடங்கிச்சொன்ன விரக்திஹேதுக்களான விவையும் ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிற தென்கை.—இத்தால் - பக்திபாரவஶ்யப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்சத்துக்கடியான ஆசாராநுஸந்தாநமு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, பகவத்விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித் தநுபவிக்குமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே யெப்போதும் நெஞ்சுபற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடி பண்ணுமவ்வழகே யவர்கள்பக்கலுறைத்திருக்கும்; ஜ்ஞாநாதிக்யப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும் பயஹேதுவான ப்ராக்தநஶிஷ்டாசாராநுஸந்தாந முமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன்தன்க்ருபையை முழுமடைசெய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபையவர்கள்பக்கலுறைத்திருக்கும்; அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹஸௌந்தர்யாநுபவமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேது

மூ.—க0ரு. அருவிபிறக்கும்போதைக்கு ஷோஷ
ஷர்ஸந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.
க0௬. அதுப்ரயாநஹேதுவன்று.
க0எ. அப்ராப்ததையே ப்ரயாநஹேது. [ரு
க0அ. ஹமவஷ்விஷயத்திலிழிகிறதும் ம௱ணங்
கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.

வ்யா.—வானவவ்வாவாரங்கள் அவர்கள்நெஞ்சிலே யூன்றியிரு
க்கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஓரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொ
ல்லுகிற தென்றதாய்த்து. [க0

க0ரு. விஷய வைலக்ஷண்யாதிஸயத்தாலே விஷயாஷ ராஜ்
ஞாநம் விளையவும் கூடும், ஆப்தரானஸிஷ்டர்களுடைய வாவாராநு
ஸந்தாநத்தாலே அவிஹிதவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஸத்தி லச்சம்விளைய
வும்கூடும், அநாதிகாலமாசைப்பட்டு மேல்விழுந்துபோந்தவிஷயங்
களிலே யருவிபிறக்கை அவடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட வருவி [கரு
தா னவனருளாலேபிறக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்ஸத்தையரு
ளிச் செய்கிறார்,

(அருவி) என்றுதுடங்கி. (ஷோஷதர்ஸநமாவது) - ஹோதிய
தாவ௱ம்யாபரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்ஷேஹம், 1 * மாஂஸாஸ்ஜக்பூய
விண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்யி ஸமூஹாயமாய் வர்மாவநர்யமாய் [௨0
ஷ௱ர்மங்யியாயிருக்கும் படியையும், ஹோமந்தா னல்பமாய் அஸ்யி
ரமாய் ஷ௱ஃவமிஸ்ரமாய் அநர்யாவஹமா யிருக்கும்படியையும்,ப்ரத்
யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே ஷர்ஸிக்கை.

க0௬. ஆனுல் அதுவோ பின்னையருவிஹேது வென்னவருளி
ச்செய்கிறார், [௨ரு

(அது) இத்யாதியால். (ப்ரயாநஹேதுவன்று) என்றது-அதுவு
மொருஹேது, முவ்யஹேதுவன்றென்றபடி.

க0எ. ஆனுல் ப்ரயாநஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததை
யேப்ரயாநஹேது) என்கிறார். (அப்ராப்ததையாவது)- ஹமவஷேக
ஹோமமானஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - [௩0
அருளருவியை விளைக்குமிடத்தில் ஷோஷஷர்ஸநாதிகளைப் பண்ணு
வித்து விளைப்பிக்கையால், ஷோஷஷர்ஸநமும் அப்ராப்திஷர்ஸநமும்
அருவிக்கு மௌணமுவ்யஹேதுக்களா யிருக்குமென்றதாய்த்து.

க0அ. "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப"2இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய
விஷயமாகச்சொன்ன ஹமவஷ்விஷயத்தில் ம௱ணங்கண்டிழிகிற [௩ரு
வோபாதி, இதுவும் ஷோஷங்கண்டேவிடுகிறதானுலோவென்ன;

(ஹமவஷ்விஷயத்திலிழிகிறதும் ம௱ணங்கண்டன்று) என்கிறார்.
ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று) என்கிறார்.
அதாவது - ஹமவஷ்விஷயத்தைப்பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண
ம௱ணங்களடியாகவன்று, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்தவிஷயமெ [௪0
ன்னுமத்தாலே யென்கை.

ஸூ.—க0கூ. இப்படி கொள்ளாதபோது, ஶுணஹீநமென்று நினைத்தஒஶையில் ஹமவஷ்விஷயப்ரவ்ஜுத்தியும், ஞோஷாநு ஸந்யாநஒஶையில் ஸ0ஸாரத்தில் ப்ரவ்ஜுத்தியும் கூடாது.

கக0. "கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றேகிடக்கும்" 1

வ்யா.—க0கூ. கீழ்தாமருளிச்செய்தபடியே யர்யத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோயங்காட்டுகிறார்,

(இப்படி) என்றுதுடங்கி. (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது-இதரவிஷயங்களிலருவிக்குஹேதுஅப்ராப்ததை,ஹமவஷ்விஷயத்தில் ருவிக்குஹேது ப்ராப்ததைஎன்றுகொள்ளாதே,ஞோஷஒர்ஶநத்தையும் ஶுணஒர்ஶநத்தையும் இவற்றுக்குஹேதுவாகக் கொள்ளும்போதென்றபடி. (ஶுணஹீநமென்றுநினைத்தஒஶையில் ஹமவஷ்விஷயப்ரவ்ஜுத்தியாவது)-பிரிவாற்றாமைகரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத்துடித்து அலமராநிற்க சடக்கெனவந்து முகங்காட்டாமையாலே ஶுணஹீநமென்று விஷித்தஒஶையிலே, பின்னையும் "அவனை யல்லதறியேன்" என்று அவன்பக்கலிலேயத்யஹிநிவேஶத்தைப்பண்ணுகை.--(ஞோஷாநுஸங்யாநஒஶையில் ஸ0ஸாரத்தில் ப்ரவ்ஜுத்தியாவது) - மாதாபித்ராஒிகளும் ஹார்யாபுத்ராஒிகளும் ஜ்ஞாதிகளும்பங்யுக்களும் ஜிஹேக்ஷேத்ராஒிகளுமாய் ஶுஷ்ஒாஒிஹோமங்களையநுஹவித்திருக்கையாகிற ஸ0ஸாரத்தின் ஒுர்வஸஹுளத்வாஒிஞோஷத்தைப்ரத்யக்ஷாஒிகளாலே யறிந்தநுஸங்யியாநிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அஹிநிவேஶம் நடந்துசெல்லுகை. இவையிரண்டுங்கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (ஞோஷாநுஸங்யாநஒஶையில் ஸ0ஸாரத்தில் ப்ரவ்ஜுத்தியாவது) - தத்த்வவித்துக்களான மஹர்ஷிகள் துடக்கமானோர், ஸாராஸாரவிவேகவத்தயாவிஷயஞோஷாநுஸங்யாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஶாஸ்த்ரத்தை விஹிதயாப்ராப்தமென்கிற ஸுய்யியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாஒநாஒிரூப ஸ0ஸாரத்தில் ப்ரவ்ஜுத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்றுவிரோயங்காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்யாபிக்கப்பட்டது.

கக0. ஶுணஹீநமென்று நினைத்த ஒஶையில் ஹமவஷ்விஷயப்ரவ்ஜுத்தியெங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(கொடியவென்னெஞ்சம்)என்றுதுடங்கி. அதாவது-"கடியன்"1 என்றுதுடங்கி " அறிவருமேனிமாயத்தன்" 1 என்னுமளவும்-ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், ஒுர்ஜ்ஞேயஸ்வஹாவன் என்று அவன் ஶுணஹாநியைச்சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோகக்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்லதறியாதே யிருக்குமென்றும்;

மூ.— "அடியேன் நான்பின்னுமுன் சேவடியன்றிநய வேன்" 1 என்னாநின்றார்களிறே.

௧௧௧. குணக்ருததாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

௧௧௨. அநஸூயைக்குப் பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா.—வேம்புக்கிட்டப்பிறந்தபுழு அந்தவேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக்கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, "கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பு" 1 என்னும்படி நிரதிஶயபோக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவன்றும், த்வதநந்யார்ஹஶேஷபூதனான நான் எனக்குவகுத்தஶேஷியான உன்திருவடிகளையொழியவாசைப் படேனென்றும்; 2 * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யாநின்றார்களிறே யென்கை.

௧௧௧. "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" 3 என்றருமில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(குணக்ருததாஸ்யத்திலும்) என்றுதுடங்கி. (குணக்ருததாஸ்யமாவது) - அவன்குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதாஸ்யமாவது)-ஶேஷத்வைகநிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபமிப்படியிருந்தாலும், குணாதிகவிஷயமாகையாலே குணக்ருததாஸ்யமுமிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியாநிற்கும்; ஆகையிறே, ஶேஷத்வைகநிரூபகரான இளையபெருமாள்தாமப்படி யருளிச்செய்ததும். ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிகமாகையாலே யப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே தத்ப்ராதாந்யப்ரஸித்திதோற்ற வருளிச்செய்தது.

௧௧௨. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல்,

(அநஸூயைக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அத்ரிமஹர்ஷியாஶ்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையநுவர்த்தித்திருந்த வநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்றநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே, அவள், பிராட்டியைப்பார்த்து, "பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் விட்டு பெருமாள்பின்னே காட்டிலேபோந்தவிது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம் வநஸ்தனாகிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம் தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம்பர்த்தாவேகிடீர், நீரிப்படி யெப்போதும் பெருமாள்விஷயமாகவநுகூலித்துப்போரும்" என்ன; பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்து,

மூ.—௧௧௩. பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னைச்சேருமோ வென்னில்; அதுக்கடிப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அது தானௌபாயிகமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

௧௧௪. அந்தஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அதுகுலையாமைக்காக வருமவையெல்லா மவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்திசேரும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா.—"எனக்குப் பெருமாள்பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம் குணாதிகரா யிருக்கையாலே, என்னுடையபாவபந்தத்தை குணநிபந்தநமேயென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாஶயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக்காட்டவொண்ணாமையாலே நானவர்பக்கலிருக்குமிருப்பையறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நாளவர்பக்கலிப்படி காணுமிருப்பது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

௧௧௩. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரயோஜநமாகில், ஶேஷிசெய்தபடிகண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக்குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோவென்கிற ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார், (பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (அதுக்கடிப்ராவண்யம்) என்றுதுடங்கி. ப்ராவண்யமாவது - அதிமாத்ரஸ்நேஹம். அந்தப்ராவண்யத்துக்கடி விஷயவைலக்ஷண்யமன்றோவென்ன, (அதுக்கடிஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது)-ஶேஷிஶேஷபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோவென்ன, (அதுதானௌபாயிகமன்று, ஸத்தாப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தாப்ரயுக்தம்) என்றது-இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.

௧௧௪. இத்தால் கீழ்ப்பண்ணின ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமானதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே. (அந்தஸத்தைப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்றது - அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்தஸம்பந்தமடியாய்வருகிற ப்ராவண்யகார்யமான பகவதநுபவமில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி.—(அதுகுலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய்ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும்) என்றது - அந்தஸத்தையழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத்தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் ஶேஷிக்கதிஶயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்குமென்றபடி. — (ஆகையாலே பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்திசேரும்) என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு, ப்ரக்ருதஶங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப்ரதமப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண ம்.

த்விதீயப்ரகரணம்.

மூ.—௧௧௫. ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோதமேப்ரதாநஹேது.
௧௧௬. ப்ராபகாந்தரமஜ்ஞர்க்குபாயம்.
௧௧௭. ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்.
௧௧௮. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே.

ப்ராபகாந்தரபரித்யாகஹேதூபபாதநம்.

வ்யா.—௧௧௫. இதரவிஷய பரித்யாகத்துக்கும் ஸகவிஷயபரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாநஹேதுக்களின்னதென்றார் கீழ்; இந்தப்ரஸங்கத்திலே,இதரோபாயபரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவின்னதென்கிறார் மேல்,

(ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. (ப்ராபகாந்தரங்களாவன) - ப்ரபத்யுபாயத்தை யொழிந்த வுபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று) என்றது - அவற்றையறிகைக்கு மநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநஶக்திகளில்லாமை தத்த்யாகத்துக்குப்ரதாநஹேதுவன்றென்றபடி. (ஸ்வரூபவிரோதமே ப்ரதாநஹேது) என்றது- ஸகவத்யநந்யபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்யஹேது வென்றபடி.—இத்தால் - (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்கிறவிடத்தில்சொன்ன அஜ்ஞாநாஶக்திகள் முக்யஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாஶக்திகளடியாக விடில் ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடாதொழிவது.

௧௧௬. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும்மோக்ஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அதுபின்னையார்க்குபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ராபகாந்தரம்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞர்க்குபாயம்) என்றது- ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நகந்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி தர்ஶிப்பிக்கைக் கீடானஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக் குபாயமாயிருக்குமென்றபடி.

௧௧௭. ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கி தெங்ஙனேயென்ன,

(ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்) என்கிறார். அதாவது - ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை.

௧௧௮. இவர்களுக்கு அபாயமாவா னென்னென்ன,

(அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே) என்கிறார். ஸ்வரூபமாவது - அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம்; இதுக்குஸ்வயத்நரூபமான வதுநாஶகமிறே.

ஸூ.—௧௧௯. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" 1 என்னுநின்றதிறே.

௧௨௦. "வர்த்ததேமேமஹத்பயம்" 2 என்கையாலே பயஜநகம், "மாஶுச:" 3 என்கையாலே ஶோகஜநகம்.

௧௨௧. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதிகூடாது.

வ்யா.—௧௧௯. ததுபாயத்வத்தை 4 * ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரரான வாழ்வார்பாசுரத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(நெறிகாட்டி) என்று துடங்கி. அதாவது - உன்னை யொழியவேறொருபாயத்தைக்காட்டி யுன்பக்கலினின்று மகற்றப்பார்க்கிறாயோ வென்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே யென்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமானவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித்தனக்கசலாக்குகையிறே.

௧௨௦. இதினுடைய ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிஶேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்,

(வர்த்ததே) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - "காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத-ஶரீரே ச கதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்பயம்" 2 என்று - உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான காலதேஶதேஹவிஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள்தன்விஷயமாகவு மெனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தரஶ்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு ஶோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேஶித்து, "மாஶுச:" 3 என்று ஶோகாபநோதநம்பண்ணி யருளுகையாலும், ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய்ஶோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை.

௧௨௧. கீழ்ச்சொன்னபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதவளவில் விரோதங்காட்டுகிறார்,

(இப்படிகொள்ளாதபோது) என்று துடங்கி. (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூபநாஶகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி. (ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி கூடாது) என்றது - "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்-உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதேநயா-அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்-ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்-உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவ ஹி" 5 என்று ப்ரபந்நனவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்தகாலத்தில், அபாயப்ரவ்ருத்தியில்போலே புந:ப்ரபதநரூப ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதிக்கக்கூடாதென்கை. புந:ப்ரபதநமாவது - பூர்வப்ரபதநஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று.

மூ.—௧௨௨. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதிராபிந்துமிஶ்ரமான ஶாதகும்பமயகும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிஶ்ரமானவுபாயாந்தரம்.

வ்யா.—௧௨௨. இப்படி ஸ்வரூபநாஶகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய வத்யந்தநிஷித்தத்வத்தை யுக்தவசநத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்) என்றுதுடங்கி. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானாகிறார் - ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலேஸேவித்து தத்கடாக்ஷவிஷயமாய் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையு மாராய்ந்தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே,ஆப்ததமராயிருக்குமவரிறே. (பணிக்கும்படி) என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ஶலேஶமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலேநிஷித்தமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும், தத்ஸ்பர்ஶலேஶமுள்ளவஸ்துவும் தத்வந்நிஷித்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. (ஶாதகும்பமாவது)- ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது - உள்ளுத்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப்பண்ணின குடமென்றபடி; இத்தால் - பாத்ரஶுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கததீர்த்தஸலிலம்)என்கையாலே-அதுக்குள்ளிருக்கிறஜலத்தின் பாவநத்வம்சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்காரமிஶ்ரமானஉபாயாந்தரம்) என்கையாலே-இங்கும் பாத்ரஶுத்தியும் தத்கதபதார்த்தஶுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது - "ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமல:"1என்கிற ஸ்வதோநிர்மலதையாலும் ஸம்ஸ்காரஶேஷதையாலும் பரிஶுத்தமாயிறே ஸக்த்யாஶ்ரயமான வாத்மவஸ்துவிருப்பது; தத்கதஸக்தியும் ஸர்வேஶ்வரவிஷயதயா பரிஶுத்தையாயிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒருகுறையில்லையே.—ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ரகதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரஶுத்தியுமுண்டாய்த் தானும்பரிஶுத்தமாயிருக்க, ஸுராபிந்துமிஶ்ரதையாலே நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிஶுத்தமான வாத்மவஸ்துகதையாய் ஸர்வேஶ்வரவிஷயதயா பரிஶுத்தையாயிருக்கிற ஸக்திதான், ஸ்வயத்நமூலமான வஹங்காரஸ்பர்ஶத்தாலே ஜ்ஞாநிக ளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச்சேர, வாக்யத்தின்முடிவிலே, என்று என்கிறவித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

மூ.—௧௨௩. ரத்நத்துக்குப் பலகரைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கெலுமிச்சம்பழம்போலேயும், ஃபலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.
௧௨௪. தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக்கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.
௧௨௫. அவன் தந்தத்தைக்கொடுக்குமிடத்தில்,

வ்யா.—௧௨௩. இன்னமுமிதுக்கு ஃபலவிஸத்ருசத்வ மென்பதொருதூஷணமுண்டென்கிறார்,

(ரத்நத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-த்வீபாந்தரங்களிலேசிலர் பலகரையாபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகரையைக்கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக்கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள்ராஜ்யார்த்தியாய்வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்குராஜ்யத்தைக்கொடுப்பர்கள்; இப்படிகொடுப்பர்களென்றால், மஹார்க்ஷமான ரத்நத்துக்கும் மஹாஸம்பத்தானராஜ்யத்துக்கும், பலகரையுமெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருசஸாதந மல்லாதாப்போலே, "பக்த்யாலப்யஸ்த்வநந்யயா" 1 "பக்த்யாத்வநந்யயாலப்ய:" 2 என்கிறபடியே - பக்திவபலனாய் பரமோதாரனான ஈச்வரன் இவன்பக்கல் பக்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், ஃபலத்துக்கிது ஸத்ருசஸாதநமன்றென்கை.

௧௨௪. ஆனால் விஸத்ருசமானபலகரையையுமெலுமிச்சம்பழத்தையு முபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவ்வோபாதியாகிறதென்ன; அதுதனக்கும் யோக்யதை யில்லையென்கிறார்,

(தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்ன வொருபலகரையும் எலுமிச்சம்பழமு முண்டாகையாலே யதுசெய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே, "யானேநீ யென்னுடைமையும்நீயே"3என்கிறபடியே- ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டுமங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்குஹேதுவாக அவன்விஷயத்தில்தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்று மில்லையென்கை.

௧௨௫. மோக்ஷதாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் தக்ஷிணைகொடுக்குமாப்போலே, அவன்தந்ததுதன்னை யவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அவன்) என்றுதுடங்கி. (அவன்தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) - "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராயநிவேதிதும் - பூர்வமேவக்ருதாப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" 4 என்றும், "அந்நாள் நீதந்தவாக்கை" 5 என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை, "மந்மநாபவமத்பக்தோ மத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு" 6 என்றும் "ஸததம்கீர்த்தயந்தோமாம் யதந்தச்சத்ருடவ்ரதா:" 7 என்றும் சொல்லுகிறபடியே - த்யாநார்ச்சநப்ரணாமாதிகளாலே ததிஷ்டவிநியோகமாம்படிபண்ணுகை.

மூ.—அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவுவெளிப்படும்.

௧௨௬. ஸர்த்ஸஹோகத்தை வயிறுவளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப் போலே, இருவர்க்குமவத்யம். [ரு

௧௨௭. வேதாந்தங்களுபாயமாக விதிக்கிறபடி யென்னென்னில்;

வ்யா.—(அடைவிலே கொடுக்கையாவது) - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிகொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனத்தை யவனுக்கேகொடுத்த வித்தனையொழிய தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அதுயேற்றுக்குபாயமாகமா [௪௦ காதென்றபடி. (அடைவுகெடக்கொடுக்கையாவது) - மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிசெய்யில் (களவுவெளிப்படும்) என்றது - ஸமவஸ்த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. † ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலேகளவுகண்டு § ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன்கொடை. [௪ரு

௧௨௬. இன்னமுமுபாயாகாரத்துக்கொருதூஷணம் சொல்லுகிறார், (ஸர்த்ஸஹோக) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஸார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமானஸர்த்ஸஹோகத்தை ஸ்வோதரபோஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை ஸார்யையாக விரும்பினஸர்த்தாவுக்கும் தத்ஸார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தன [௨௦ க்குமவத்யமாமாப்போலே, ஸமவஸ்வைலக்ஷண்யாநுஸவத்தாலே விளைந்தஹோகருபையானஸக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில், தன்னைஶேஷிஸூதனாகவிரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின விப்ரவரனுக்கும் தச்ஶேஷஸூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை.—“ராத்ரிஸர்த்தாவோடே ஸம் [௨ரு ஶ்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலிதரவேணும் என்றுவளைக்குமாப் போலே, ஸக்தியை யுபாயமாகக்கொள்ளுகை” என்றிறே பிள்ளானுமருளிச்செய்தது.

௧௨௭. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதிதோஷதுஷ்டமானவித்தை, ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள், “ஓமித்யாத்மா [௩௦ நம்யாயத” 1 “ஆத்மாநமேவலோகமுபாஸீத” 2 “ஆத்மாவாஅரேத்ரஷ்டவ்யஶ் ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோநிதித்யாஸிதவ்ய:” 3 என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்குநிதாநமருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (வேதாந்தங்கள்) என்று துடங்கி. [௩ரு

† ராஜமஹேந்த்ரன் என்று - பெரியபெருமாளுடைய திருவபிஷேகத்துக்குப் பேர். § ஓலக்கம் - ஸபை.

மூ.—௧௨௮. ஔஷதஸேவைபண்ணாதவர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களிலே அத்தைக்கலசியிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரனைக்கலந்து விதிக்கிறதித்தனை.

௧௨௯. இத்தைப்ரவர்த்திப்பித்தது

வ்யா.—௧௨௮. தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே. அதாவது-அத்யந்தருசிமராய்த்திரியாநிற்கச்செய்தே அத்தையவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னாலதுக்கிசையாத பாலபுத்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, ஶீக்ரமாக ஸம்ஸாரவ்யாதியைத்தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற [1]*நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வகமாகஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேஶித்தால், அநாதியாய்வருகிற ஸ்வயத்நவாஸனையாலே அதுக்கிசையாதவேதநரையும்விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக்கபிமதமானஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே தஜ்ஞந்தத்வேந ஸித்தோபாயமான வீஶ்வரனைக்கலந்து தாத்ருஶமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை.--த்ருஷ்டாந்தத்தில், அபிமதவஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிஶ்ரமாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதிஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கேதந்மிஶ்ரனானவீஶ்வரனே யுபாயமென்னுமிடம்ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவதாநேநஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேநவ்யாதியைப்போக்கும் ஔஷதம்; அபிமதவஸ்துமிஶ்ரமானபோது விளம்பேநகார்யகரமாகிறாப்போலே யாய்த்து, உபாஸநமிஶ்ரனானபோது ஈஶ்வரன்விளம்ப்ய ஃபலப்ரதனாகிறதும்.

௧௨௯. இனி இப்படி யிதுதன்னைவிதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக்குலைத்துமேலே கொண்டுபோகைக்காக வித்தனையென்கிறார்,

(இத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஶாஸ்த்ரமாகிறது, "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:"2 என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்யவயிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியறவத்ஸலையாயிருக்குமாப்போலே,3*மாதாபித்ருஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடுஸத்த்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபயேப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட்க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய குணாநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேஶித்து, கொள்கொம்பிலே யேற்றுகைக்குச்சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்ஶத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ப்ரயேநவிதிதுடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாகவருமளவும் வேதநர் நின்றநின்றவளவுக்கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்தஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து

மூ.—பரஹிம்ஸையைநிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.
௩௰. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே

வ்யா.—பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தைப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை[௫ நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.—(பரஹிம்ஸை) என்றது-மேலானஹிம்ஸையென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில்-மேலானதேவதை, மேலானகதி என்றர்த்தமாகிறாப்போலே. அதாவது-ஶ்யேநவிதிக்குமேலாக விதிக்கப்பட்ட பஶ்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தைஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில் ; விஹிதஹிம்ஸை [௧௦ யென்னக்கடவதிறே. " அக்நீஷோமீயம்பஶுமாலபேத" 1 என்கிற விடத்தில்,ஆலம்பஶப்தமும், "ஆலம்ப: ஸ்பர்ஶஹிம்ஸயோ:"2 என்கையாலே ஹிம்ஸாவாசியிறே. இத்தால்- காம்யகர்மத்தைச்சொன்னபடி. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை) என்று ஶ்யேநவிதியைச் சொல்லுகையாலும், தத்பரிவிஹிதமானகாம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். [௧௫ அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், ஸமவத்தேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு அக்நீந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமிஸமாராதநமாகவேபண்ணும் பஶ்வாலம்பநாதியுக்தயாகாதிகர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனாய்க் கொண்டு ஸ்வர்காதி ஃபலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதிதேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேஶித்துப்பண்ணும் பஶ் [௨௦ வாலம்பநாதியுக்தகாம்யகர்மம் விஶேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தையிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸையென்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் ஸமவத்தேகவிஷயமுமாயிருக்கிற ப்ராபகாஷரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயமென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி [௨௫ விஶேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. "அயபாதகஸீதஸ்த்வம்"3 என்று -உபாயாஷரத்தை பாதகமாகச்சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். பலமுக்ஷுவுக் குபாதேயமானபுண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபஶப்தவாச்யமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும்- இவ்விடத்தில் காம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படி தான் [௩௦ யோஜிக்கிறது- உபாஸநவிதிக்கு நிவர்த்யம் காம்யகர்மமாக விவர்தாமே பரந்தரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே.

௩௰. ஆனால்இப்படி விதித்தத்தைப்பின்னைநிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இதுதான்)என்று துடங்கி. (இதுதான்)என்கிறது-கீழ்ச்சொ[௩௫ ன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸையாவது)- "ஶ்யேநேநாபிசரந்யஜேத"4 என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்டஅபிசாரகர்மம்; அது, தமப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்யகர்மங்களிலேயிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜஃப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே, [௪௦

மூ.—விதிநிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.
௧௩௧. அத்தை ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது;
இத்தைஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது.
௧௩௨. அதுதோல்புரையேபோம்; இதுமர்மஸ்பர்ஶி.
௧௩௩. இதுதான்

வ்யா,—உபாஸநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யாந்ய ஶேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வப்ரவணரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம்பிறந்து பகவதேகோபாயத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸத்த்வநிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை.

௧௩௧. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையானவிவைதன்னை அடியிலே யெதுக்காகவிதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-"ஶம்விதஶாஸ்த்ரவஶதோபாயோஹிவாரஶ்ருதி:" 1 என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, ஶாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும்நாஸ்திகனுக்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தைவிதித்தது, தன்னைஸ்வதந்த்ரனென்றும் அந்யஶேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுக்கு, அவையிரண்டும் வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்றவேஷமென்று தன்ஸ்வரூபத்தில் விஶ்வாஸம்பிறக்கைக்காகவென்கை.

௧௩௨. இப்படி யோரோவிஶ்வாஸத்துக்காக விதித்துநிஷேதித்தமையொத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தைவிடாமல் பற்றி நின்றால் அபிசாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றேயிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார்,

(அது) என்றுதுடங்கி. பரஹிம்ஸாரூபமான வந்தவபிசாரகர்மம், தேஹாத்மாபிமாநிசெயலாய் விஶிஷ்டவேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும்பலமும் சில துஃகாநுபவமாத்ரமாய்க்கொண்டு மேலெழப்போகையாலே, (தோல்புரையேபோம்) என்கிறது; அஹங்காரமர்ஶமான விந்தவுபாஸநம், ஆத்மஜ்ஞாநம்பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதியாய் பகவதேகபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே, (மர்மஸ்பர்ஶி) என்கிறது.

௧௩௩. இவ்வளவேயன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார்,

(இதுதான்) இத்யாதியாலே. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபாஸநந்தான், "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாநாஶகேந ப்ராஹ்மணாவிவிதிஷந்தி" 2 "அவித்யயாம்ருத்யுந்தீர்த்வாவித்யயாம்ருதமஶ்நுதே" 3 "ஸர்வாபேக்ஷா ச"4 "யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத்" 5 "கஷாயபங்க்தே꞉ கர்மாணிஜ்ஞாநந்துபரமாகதி:" 6 "கஷாயேகர்மபி꞉ பக்வே ததோஜ்ஞாநம்ப்ரவர்த்ததே" 7 "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:" 8 "நராணாம்க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே

மூ.—கர்மஸாம்யமாகையாலே ஊஷ்கரமுமாயிருக்கும்.
கநுச.ப்ரபத்யுபாயத்துக்கிக்குற்றங்களொன்று மில்லை.
கநுரு.ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்குசிதமுமாய், "சிற்றவேண்டா" 1 என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாம்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

வ்யா.—ஸக்திர்ப்ரஜாயதே"1 இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-காயக்லேஸகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாத்யிக்கப்படுமதாகையாலே, அஸக்தனனவிவனுல்செய்து தலைக்கட்டவுமரிதாயிருக்குமென்கை.—ஆக, (ப்ராபகாஷுரபரித்யாகத்துக்கும்) [ககரு] என்று துடங்கி இவ்வளவாக, உபாயாஷுரதோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ப்ரஸங்காத் ப்ரபத்திவைலக்ஷண்ய கதநம்.

கநுச. இப்படி ப்ராபகாஷுரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர்,

(ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு)என்று துடங்கி. (இக்குற்றங்கள்)என்று-ஸ்வரூபவிரோதம்முதலாக ஊஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்ஸிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது-ஒருதோஷமும் இதின்பக்கலில்லை யென்றபடி.—(இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே - மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம்தோற்றுகிறது. அதாவது - வஸ்துதः உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்யர்ஹமாம்படி யிருக்கை.

கநுரு. இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கைக்காக, இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸுகரத்வங்களை யருளிச் செய்கிருர்,

(ஆத்மயாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே. இப்ப்ரபத்தி,(ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநகார்யமாகையாவது)-திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதத்தில்சொல்லுகிறபடியே, ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்திதவேஷமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக் குசிதமாகையாவது) - அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது- சிற்றுதல்-சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது-ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்திஸாம்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்) என்றது- "ஸமவத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திர்ப்ரபத்திः" 2 என்கிறபடியே - ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாத்யிக்கப்படுமதாகையாலே, எளிதாகச்செய்யலுமாயிருக்குமென்கை.—

ஸூ.—௩௬௬. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது.

௩௬எ. ஆபிமுக்யஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம்விளையும்.

வ்யா,—இவை யிரண்டையும்சொல்லவே,கீழ்ச்சொன்னதோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ ஸோகஜநகத்வாஹங்காரமிச்ரதயா நிஷித்தத்வாவஷ்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப்பற்றிவருகிறவை யாகையாலும், ஃபலவிஸத்ருசத்வம் இது ஃபலஸாதநமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமேஃபலஸாதநமாய் இதுதத்வரணமாத்ரமாய் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின் பக்கல்வருகைக் கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறுதோஷமு மிதுக்கில்லாமை(ஸ்வரூபத்துக்குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே; கர்மஸாத்யதயாவரும் து:ஷ்கரத்வமில்லையென்னுமிடம், (நிவ்ருத்திஸாத்யமாகையாலேஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே.ஆகையால்,ஸ்வரூபௌசித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து.

௩௬௬. இப்படி உபாயமவனென் றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிடவமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாகவிவன் சிலபச்சையிடவேண்டாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார், (பூர்ணவிஷயம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக்கீடாகவிறே யிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கி லப்படி யிடவேணுமிறே; அவன் 1* அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக் கநுரூபமாக விவனாலொரு பச்சையிடப்போகாதென்கை.

௩௬எ. ஆனால் அவனுக்கிவனளவில் ஸந்தோஷம்விளையும்படியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஆபிமுக்ய)இத்யாதியாலே. அதாவது-அநாதிகாலம்2*யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப்போந்தவிவன்,அந்நிலைகுலைந்து தன்பக்க லபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்றவளவிலே, "இத்தனைகாலம் விமுகனாய்ப்போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப்பெறுவதே !" என்று அவன்றிருவுள்ளம் மிகவுமுகக்குமென்றபடி.

௩௬அ. அவனப்படியிருந்தாலும், அவன்பூர்த்தியானது, அபிஜ்ஞரான நம்மாலவனை யுகப்பித்தலாகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

மூ.—கரு அ. பூர்த்தி, கைவாங்காதேமேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

கருகூ. "பத்ர௦புஷ்பம்" 1 "அநபத்பூர்ணுத்" 2

(பூர்த்தி) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அவனுடைய 3* அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆஶ்ரயணுேந்முவனுனவிவன் "நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது" என்று தஶ்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுக வேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, நம்பக்கல்பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று மஹிநிவேசித்துப்பற்றுகைக் குடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிக்கே, அவன்பூர்த்தி அவனையிப்படி ஸந்தோஷிக்கவொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணுதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறுராகவுமாம். அதாவது - அவனுடைய பூர்த்தியானது, "இவன்பச்சையிட்டிலன்" என்றநாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, "ஆஹிமுவ்யவஸாயமாத்ரத்துக்குமேற்பட நமக்கிவன்சிலசெய்யவேண்டுவதுண்டோ" என்று விரும்பிக்கைக் கொள்ளுகைக் குடலாமித்தனையென்கை.

கருகூ. இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர்மேல்,

(பத்ர௦புஷ்பம்) என்றுதுடங்கி. "பத்ர௦புஷ்ப௦ஃபல௦தோய௦ யோமேபக்த்யாப்ரயச்சதி - ததஹ௦பக்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமிப்ரியதாத்மந:" 1 என்று - பத்ரத்தையாகவுமாம், புஷ்பத்தையாகவுமாம், ஃபலத்தையாகவுமாம், ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவனெனக்கு பக்தியாலேதருகிறுன், அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற ஶுத்தியோடேகூடின மநஸ்ஸையுடையனுனவனுடைய வப்படிப்பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, 3* அவாப்தஸமஸ்தகாமனுயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித்தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலேகலங்கி யடைவுகெடவிநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானேயருளிச்செய்தானிறே.

"அந்யத்பூர்ணுதபா௦ குஂபாதந்யத்பாதாவநேஜநாத் - அந்யத்குஶலஸ௦ப்ரஶ்நாந்நசேச்சதிஜநார்தந:" 2. அதாவது - ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்ட்ரன், "பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருக்கிறக்ருஷ்ணன் வாராநின்றுன், அவனுக்குச் சிலநாட்டையுங்கொடுத்துப் பொன்னையுங்கொடுத்து நமக்காக்கிக்கொள்ளுகிறுேம்" என்றுப்போலே சிலவற்றைச்சொல்ல; நினைவுஞ்சொலவுமொத்திராதவஞ்சகனுனவவன்கருத்தையறிந்த ஸஞ்ஜயன், "வருகிறவனங்ஙனொத்தவனல்லகாண், அவனுக்குவேண்டுவதிவ்வளவு" என்கிறுன்.

மூ.—"புரிவதுவும் புகைபூவே" 1

௧௪0. புல்லைக்காட்டியழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே,

வ்யா.—அதாவது - தான்குடிக்குந்தண்ணீரை யொருகுடத்திலேநிறைத்துக் குளிரவைக்கக்கடவனே, அத்தை அவன்வருகிற வழியிலே வாசலிலேவைக்கவமையும், அதுக்குமே லொன்றும்வேண்டா; தன்க்ருஹத்திலே அதிதிவந்துபுகுந்தால் காலைக்கழுவுவதாகஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் விதித்துவைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன்றிருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனுனவாசிக்கு விஶேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம்வந்தவனை குஶலப்ரஶ்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி யோரின்சொல்சொல்லவமையும், ஏற்றமாகவொன்றும்வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சியான்காணவனென்கை.—இத்தால் - நீகொடுக்கநினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொருசரக்காகநினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்யஸூசகமாக விவ்வளவுகளைச் செய்யப்பாரென்றபடி.

"பரிவதிலீசனை" 1 என்றுதுடங்கி "புரிவதுவும்புகைபூவே" 1 என்று - [ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை ஸம்ஸாராந்முக்தராயநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" 2 என்கிறபடியே பாடி, விஸ்த்ஜிதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபார்த்தகலுகைதவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனுமொருபடிப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு ¶அருள்கொடையாகக்கொடுப்பதுவு மேதேனுமொருபுகையும் ஏதேனுமொருபூவும், இவ்வளவுமமையுங் கிடிகோளவனுக்கு] $ என்று அவனுடைய ஸ்வாராதநதையை ஸம்ஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே.

௧௪0. (பூர்ணவிஷயம்) என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்- ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகவந்தவித்தனையிறே, ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம்சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் ஃபலத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை முந்தறவருளிச்செய்கிறார்,

(புல்லைக்காட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பசுவைவரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு ப்ராஸாதிகளையிட்டு நோக்கநினைப்பார், தத்ப்ரியமான புல்லுதன்னையே தத்வஶீகாரஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலுமிடுமளவில் ஃபலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணஸகுணவிக்ரஹ

¶ அருள்கொடை-வ்யாக்யாநம். $ இது ஒன்பதினாயிரப்படியின்வாக்யம்.

மூ.—ஃலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

கசக. ஆகையாலே, ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

வ்யா.—விஸிஷ்டனானதானே முந்தறவிவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குபாயமாய், பின்னையென்றுமொக்க விவனுக்குபேய மாயிருக்கையாலே, ஃலஸாதநங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை.

கசக. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் ஃலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது- ஸாத்யவஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத்வரணரூபமானவிதுதேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்றபடி.

அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்,

(புல்லை) இத்யாதியாலே. அதாவது-புல்லைக்காட்டியே நுவ அழைத்துக்கொண்டு பின்னை அப்புல்லையேயிடுமளவில் ஃலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, "ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி:" 1 "நமஸ்வக்ருர்ஜநார்தநம்" 2 இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதிரூபையான ப்ரபத்தியைமுன்னிட்டு ஈஸ்வரனைவஸீகரித்தால் பின்னை யவனுக்குகப்பாகச்செய்யுமடிமையும், "வய்யாஞ்ஜலி புடாஹ்ருஷ்டாநம இத்யேவவாதிந:" 3 "கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னை" 4 இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே-தன்ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதிவ்ருத்திவிஸேஷங்களாகையாலே, ஃலஸாதநங்களுக்குபேதமில்லை. இப்படி ஃலமானதுதானேஸாதநமாகையாலே, இப் ப்ரபத்திதான்தேவையாயிராதே, இவனுக்கு ஸ்வரூபமா யிருக்குமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு) [கடுச] என்று துடங்கி, இவ்வளவாக-ப்ரபத்தியினுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

மூ.—கசஉ. இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்தப்ரபத்தியு மூபாயமன்று.

கசங. அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

கசச. இவையிரண்டும், ஸ்ரீ பரதாழ்வான்பக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் காணலாம்.

ஸித்யோபாயநிஷ்டர்வைபவம்.

வ்யா.—கசஉ. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய வநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால்) [ருச] இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன்நினைவு) [ஙங] இத்யாதியாலும் கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, மூவாறு ரேண வருளிச்செய்கிறார்மேல்.

அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வித்தை ஸாதநமாக்கிக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனானவவனை யிவன் பெறப்பார்க்குமன்று, அவன்நினைவுகூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார்,

(இவனவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-உடைமையை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியானவவன்றானேவந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனான விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன்ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனானவவனைப்பெறநினைக்குமளவில், அவன்நினைவுகூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப்ஸாதநமாகாதென்றபடி.

கசங. இனி அவனேஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ளவாசி சொல்லுகிறார்,

(அவனிவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனானவவன், ஸ்வமாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்ணப்படும்பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை.

இவை யிரண்டாலும்-ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. "விதக்பரமஹில்லா ஹேப்ரபத்திரபிரேபயி: - விபர்யயேதுநைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்" 3 என்னக்கடவதிறே.

கசச. இப்படியிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(இவை) என்றுதுடங்கி.

மூ.—௧௪௫. ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே
தீமையாய்த்து; ஸ்ரீமஹாராஜப்பெருமா
ளுக்கு, தீமைதானே நன்மையாய்த்து.
௧௪௬. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான
ப்ரபத்திதானும் அபராதகோடியிலேயாய்

வ்யா.—௧௪௫. அவர்கள்தங்கள் பக்கலிலேகண்டபடி யென் னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது- பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித் து தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" 1 இத்யாதிப்படியே-வழியேபிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டுசென்றுபெரியவார்த்தியோடேயவர்திருவடி களிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு, அப்படிபண்ணின ப்ரபத்தியாகிறநன்மைதானே, ஶரண்யரான பெருமாள்திருவு ள்ளத்துக் கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது.—"ஏழையேதல ன்"2 இத்யாதிப்படியே பெருமாள்தாமேவந் தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ மஹாராஜப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே§பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிறதீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை.—"யத்வத் ப்ரியம் தத்தி புண்யம புண்யமந்யத்" 3 என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம்; ஆகையா லிவர்கள்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

௧௪௬. இவன்பண்ணும் ப்ரபதநம் ஶரண்யஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடிவடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய் தார்கீழ்; இதுதானிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அப ராதகோடியிலே யாயிருக்குமென்னு மிடத்தை ப்ரகாஶிப் பிக்கைக்காக ஹாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாநப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல்,

(ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயஃ"4 என்கிறபடியே- அபராதங்களுக்கெல்லாம் $கொள்கலமாயிருக்கிற விச்சேதநன் ப்ரபத்திபண்ணவே, "ஸர் வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"5 என்னும்படி இவனளவில் ஸர் வேஶ்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய்விடுகையாலே,ஸர்வாபராதங் களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதானிருப்பது; இப்படியிரு ந்துள்ள ப்ரபத்தியை, "த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத் யே"6 என்றுபண்ணியருளின ஹாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வவ்ருத் தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானும் அபராதகோடியிலேயாய்

§ பச்சை-உபஹாரம். $ கொள்கலம்-இட்டுவைக்கும்பாத்ரம்.

மூ.—க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

கசஎ. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த ஹார்யை, லஜ்ஜாஹய ங்களின்றிக்கே ஹர்த்ஸேகாஶத்திலேநின்று "என்னையங் கீகரிக்கவேணும்'' என்றபேக்ஷிக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி.

வ்யா.—"த்வமேவமாதாவ'' 1 என்றுதுடங்கி இத்தலையி லபராதத்தைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான ஸம்பந்தவிஶேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, "தஸ்மாத்ப்ரணம்ய'' 2 இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல்வந்துநின்று ப்ரபத் திபண்ணின விவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷா மணம்பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே யென்கை. ஆகையால், இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி வடிதமாயிருக்குமென்கை.—அ நாதிகாலமபராதத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருநாளிலே ஆநுகூல்யம் பண்ணினனேயாகிலும், "ரிபூணாமபிவத்ஸல:''3 "யதிவாராவண ஸ்ஸ்வயம்''4 என்றிருக்கு மீஶ்வரஹ்ருதயத்தைப்பார்த்தால், அவன் கைக்கொள்ள ஒருகுறையில்லை. அவனப்படியிருந்தானேயாகிலும், தன்பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை யபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம்பண்ண வேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது.

கசஎ. இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால் அபராதகோடியிலே யாயிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்,

(நெடுநாள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - நெடுங்காலம் ஹர்த்தா வோடு$ஒட்டற்று பரபுருஷகாமிநியாய் தந்நிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப் போந்தாளொருஹார்யை, "இப்படிப்பட்டநா மவன்ஸந்நிதியி லே கூசாமல்சென்று நிற்கும்படியென்!'' என்கிறலஜ்ஜையும், "இத் தனைகாலமும் நாம் செய்துதிரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப் போது நம்மைவந் திப்படியபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில்செய்வ தென்!'' என்னும் ஹயமுமின்றிக்கே, அவன்முன்னேசென்று நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்குமளவில் எதத்தனை யபராதமுண்டு; அப்படியேயிருப்பதொன்றிறே, ஹகவதநந்யார்ஹ னய்வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன்$பற்றின்றிக்கே யந்யபரனாய்ப் போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாநுஸந்தாநத்தால்வரும் லஜ் ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனானவன்தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும்ஹய முமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலேசென்று நின்று தன்னையங்கீகரி க்கவேணுமென்று பண்ணுகிற ஶரணவரணமென்கை.—ஆக, இவ்வ ளவும், ஸ்வமதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரமதஸ்வீகாரோபாயத்வ மும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

$ ஒட்டு - பற்று - ஸம்பந்தம்.

மூ.—கசஅ. க்ருபையாலேவரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவரும் பாரதந்த்ர்யம்ப்ரபலம்.

கசகூ. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷனபேக்ஷித்தான்.

கரு0. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு மிதுண்டாய்த்து.

வ்யா.—கசஅ. இனி, இவன்ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனாவதிலும் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால்வந்து பரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமென்கிறார்,

(க்ருபையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஆர்த்தராய் அநந்யஶரணராய் தன்திருவடிகளிலேவந்து ஶரணம்புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள்சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவானையு மரசும்போலே தன்நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரையங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கிவைக்கையும், இரண்டுமீஶ்வரனுக்குள்ளதொன்று ; இதில்முற்பட்டது, ஓரோதஶைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்யமாய் விஹலிக்கவுங்கூடும்; பிறபட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங்காட்டி லிதுப்ரபலமென்கை.

கசகூ. இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார்மேல்,

(இவ்வர்த்தத்தை) என்றுதுடங்கி. (இவ்வர்த்தம்) என்கிறது - கீழ் ப்ரபலமாகச்சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தையபேக்ஷித்தான்) என்றது - "நாயமாத்மாப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநாஶ்ருதேந - யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்"1 என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸக்ருத்கீர்த்தந மபேக்ஷாகார்யமிறே.

கரு0. இத்தலையிலபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப்பெற்றவர்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) என்றுதுடங்கி. அதாவது - தந்தாம்பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமேசென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகாரமுண்டாய்த்தென்கை.

மூ.—கருக. இவன்முன்னிடுமவர்களை யவன்முன்னிடுமென்னு
மிடம் அஹயப்ரதாநத்திலுங் காணலாம்.

வ்யா.—கருக. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாயிவர்களை யங்கீகரிக்கிற
விடத்திலும், "தமஸ்ய ஹாஷவஸஉமித்ரேஸு—மீரீவஸவிவoகபிம்"1 [ரு
"மாழைமான்மடநோக்கியுன் தோழியும்பியெம்பி" 2 என்று இளைய
பெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும்
புருஷகாரத்தைமுன்னிட்டு அங்கீகரித்த விடம்காணலாமோவென்
ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இச்சேதநன்தான் ஆ [க0
ஸ்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடு மவர்களை, அவனு மங்கீ
கரிக்கும்போதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீமஹா
ஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்தஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ
விபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்தஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை.—
எங்ஙனே யென்னில்; "ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேநதாஸவச்சாவ [கரு
மாநிதஃ- த்யக்த்வாபுத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் ஸரணம்கதஃ"3
என்று ஸரணம் புகுந்து, "ஸர்வலோகஸரண்யாய ராகவாயமஹாத்
மநே-நிவேதயதமாம்க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்"4 என்று நின்ற
விபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில்,
"ஆநயைநம்ஹரிஸ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம்மயா- விபீஷணோ [உ0
வாஸுக்ரீவ யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்"5 என்று முதலிகளுக்கெல்லா
ம் மூலஸ்ருதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது.
திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில் பிரா
ட்டி ஸந்நிதியையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்
றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளுகிறபோது [உரு
மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே திருவாபரணங்களை
யும்பொகட்டு கடாக்ஷித்துவைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே
யெழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளி
லே வரும்படி பிராட்டி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிரு
வரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீ [ரு0
கரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையானவவளுக்கு இத்த
லையில் நினைவொழியத்தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்திகூடாதிறே; ஆகையா
லேயிறே, பரமதஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணா
ழ்வானையங்கீகரித்தத்தையுமிவர்ஸஹபடித்தது.

கருஉ. இவன் நிருபாதிகஸேஷிஸூதனாய் அவன் நிருபா [ருரு
திகஸேஷியாயிருக்கையாலே அவ்யவதாநேந ஆஸ்ரயிக்கவும் அங்கீ
கரிக்கவுமமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடு
கிறதெதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

ஸூ.—கருஉ. இருவர்முன்னிடுகிறதும் தந்தாங்குற்றங்களை ஶமிப்பிக்கைக்காக.

கருங. ஸ்வரூபஸித்தியு மத்தாலே.

கருச. ஔபாயிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டிறே.

கருரு. அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ர்யமும்

(இருவர்) என்றுதுடங்கி. வேதநனுக்குக் குற்றமாவது-அநாதி காலமவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்யவிஷயப்ரவணனாய் தஶாஜ்ஞாதிலங்கநமேபண்ணி † கூடுபூரித்து வைத்தவபராதம்; ஈஶ்வரனுக்குக் குற்றமாவது - அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன்குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது - இத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரன் சீறுதபடி பண்ணுகை; அவன்றன்குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது-இத்தைநினைத்து வேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

கருங. இவ்வளவேயன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார்,

(ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே. ஸ்வரூபமாவது - இவனுக்கு ததீயபாரதந்த்ர்யம்; அவனுக்குஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம். "தேவுந்தன்னையும்"1 என்று ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாக வாழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே யென்கை.

கருச. கீழே "ஸ்வரூபம்" என்று சொன்னத்தை உபபாதிக்கிறார்,

(ஔபாயிகமுமாய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - வேதநனுக்கிவ்விஷயத்தில்பாரதந்த்ர்யம் ததீயத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாயிகமுமாய், அவ்வுபாயிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாயிகஸம்பந்தத்தோபாதிநித்யமுமாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆஶ்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாயிகமுமாய் அவ்வுபாயிநித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. (இருவர்க்கு முண்டு) என்னாதே, (உண்டிறே) என்றது-இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியையைத் தோற்றுவிக்கைக்காக.

கருரு. இவ்வளவன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார்,

(அநித்யமான) என்று துடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது-கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் வேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது- 2* அவஶ்யமநுபோக்தவ்யங்களான ஸுகது:கஹேதுகர்மங்களின் வசத்திலேஇழுப்புண்டுஸம்ஸரிக்கை; ஈஶ்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது-தான்செய்தகர்மம் தானநுபவிக்கிறானாகில்நாம்செய்வதென்

† கூடுபூரித்து-கூட்டைப்பூரித்து-உறையைநிறைத்து. குவித்தென்றபடி.

மூ.—குலைவதுமத்தாலே.

கருசு. ஸஹஸாக்ஷிகமாகையாலே இஸ்ஸம்பந்தத்தை யிருவராலுமில்லைசெய்யப்போகாது.

கருஎ. "என்னைநெகிழ்க்கிலும்" 1 "கோலமலர்ப் பாவைக் கன்பாகிய." 2

வ்யா.—என்று இவன்செய்தகர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக் கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இதுநடப்பது "ஸர்வ பாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" 3 என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே குலை கையாவது-இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவ ன் முன்னிடு மளவில் இத்தலையைத்திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகஸாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவைதன்னடை யே நிவ்ருத்தமாகை.

கருசு. அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனாய்4*யாதானும் பற்றிநீங் கித்திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆநுகூல்யம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோ டேயிருக்கையாலேபூர்வவாஸநைமேலிட்டு ஆஸ்ரயணங்கீகாரங்களா லேஉத்பந்தமான விந்தரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தத்தை யில்லைசெய்து பழை யபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநுகுண மாகவிவனை லீலையிலேயநாதிகாலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த வீஸ்வரன்று னிஸ்ஸம்பந்தத்தையில்லைசெய்து முன்புபோலே இவனை கர்மாநு குணமாக நிர்வஹிக்கப்பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸஸாக்ஷிகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இந்தரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டுதலையுமறிந்ததாகவந்ததன்றிக்கே புருஷகார ரூப ஸாக்ஷிஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலு மழியமாறப் போகாதென்கை.

கருஎ. இதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் மேல்,

(என்னை) என்றுதுடங்கி. நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள்நடுவே யென்னையங்கீகரித்தபின்பு ஸர்வஸக்தி யான தானுங்கைவிடமாட்டானென்கையாலே, "என்னைநெகிழ்க்கி லும்" 1 என்கிறபாட்டு அவனாலேயிஸ்ஸம்பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம்.—பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியா கையாலே அவள்பரிகரஹமான வென்பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவந்து என்னோடேகலந்த வுன்னைப்பெற்று வைத்து இனிநழுவவிடுவேனோ வென்கையாலே, "கோலமலர்ப்பா வைக்கு"2என்கிறபாட்டு புருஷகாரம் முன்னாகவந்த விஸ்ஸம்பந்தத் தை சேதநனாலு மில்லைசெய்யப்போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்,

மூ.--கருஅ. கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிறகர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தைநினைப்பது.
கருக. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயம்.

வ்யா.—கருஅ. (ஸாக்ஷிகமான விஶ்வஸ்யத்தை யில்லை செய்யப்போகாது) என்றது ஸாக்ஷியான புருஷகாரவிஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றவாகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல்,

(கர்மணி) என்றுதுடங்கி. (கர்மணிவ்யுத்பத்தியாவது)-"ஶ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிறதாதுவில், ஶ்ரீயதேஎன்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக் கர்த்தம் - ஸேவிக்கப்படாநின்றாளென்றிறே. இவ்வ்யுத்பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால்வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யமாவது)- ஶேஷத்வமாகிறஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிறகுணத்தாலும், வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது - இரண்டுதலைக்கு மிவள்விஷயத்திலுண்டானஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது - இவ்விஷயத்தி லிரண்டுதலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

கருக. இப்படியிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் அவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல்,

(அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயமாவது) - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்திவிவஶர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகாரமவர்ஜநீயம்) என்றது - குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கைமுதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதாகைவிடவொண்ணாதென்கை.—அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்திபண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார், (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது- ஐஶ்வர்யகைவல்யபகவச்சரணார்திகளை. இவர்கள்மூவர்க்கும் (புருஷகாரமவர்ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வாபிலஷிதஸித்திக்கு ஈஶ்வரனையுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகாரமவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கை. "பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகாரபூர்வகமான உபாயவரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே,உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநவிஶேஷம் பலசதுஷ்டயஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்குஅபிலஷிதமான பலவிஶேஷமின்னதென்னு மிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்"என்று பரந்தபடியிலும்; "கீழ்ச்சொன்னஸாதநம்பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இவனுக்கபேக்ஷிதமான பலவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று ஶ்ரீயப்பதிப்படியிலும்;

வ்யா.—“ உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம்சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்றென்கை;” இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. “‘திருமாலைக்கைதொழுவர்’1 ‘அடியாரைச்சேர்தல்தீர்க்குந்திருமாலே’2 என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னாகப்பற்றிப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றையொழிந்து 3* ஒண்டொடியாள்திருமகளு மவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப்பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன வுபாயபலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு” என்றிறே, இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல்ரஹஸ்யத்திலருளிச்செய்தது.—ஆக, (இவனவனே) [கசஉ]என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக - ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும் படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதுதனக்கு ப்ரயோஜந மின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீய மென்னுமதும் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரதமப்ரகரணத்திலே, புருஷகாரவைபவகதநமுகேந ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தையும்,உபாயவைபவகதநமுகேந “நாராயணசரணௌ ஶரணம்”4 என்கிற பதங்களிலர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்தவநந்தரம், (ப்ரபத்திக்குதேஶநியமமும்)[உங]என்றுதுடங்கி“ப்ரபத்யே”4 என்கிறபதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேஶாதிநியமாபாவத்தையும், அதுக்குவிஷயநியமம் சொல்லுகைக்காக(குணபூர்த்தியுள்ளவிடமேவிஷயமாகை)[ஙச]என்றுதுடங்கி முக்தகண்டமாகவும் நாராயணபதார்த்தத்தையும்,(இதில்ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள்மூவர்)[சக]என்று உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும்,ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான ஶக்திலஜ்ஜா யத்ந நிவ்ருத்தி ஶமதமாதிஶயம் முதலானவற்றையும்,ப்ரபத்த்யங்கதயாத்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷபூயஸ்தையையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும்,ப்ரபத்திப்ரஸங்கத்தாலே முவஹேதேநஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனேஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டேஸ்வீகரிக்கு மென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களையும், அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீய மென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

மூ.—கரு0. தனக்குத் தான்தேடும்நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

கருக. அழகுக்கிட்டசட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே.

வ்யா.—கரு0. இப்ப்ரகரணாதியிலே (உபாயத்துக்கு) [அ0,அரு] என்றுதுடங்கி உபேயாதிகாரமும் சிலசொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிகமித்தனை, இனி உபேயாதிகார பரமான ப்ரகரணஶேஷத்தாலும் உத்தரவாக்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அதுசெய்கிறவிடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்ரயத்தில் உத்தரவாக்ய மநுஸந்தித்தருளின க்ரமத்திலே, நமஶ்ஶப்தார்த்தம் முன்னாகவருளிச்செய்கிறார். அதில் இந்த நமஶ்ஶப்தந்தான் ப்ராப்யவிரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்யவிரோதிகளானவற்றை தர்ஶிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றையருளிச்செய்கிறார்,

(தனக்குத்தான்) என்றுதுடங்கி. கீழே (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குநன்மைதானே தீமையாய்த்து) [கசரு] என்று-ஸ்வமதப்ரபத்திஶரண்யஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாய்த் தலைக்கட்டும்படிசொன்னவித்தாலே, உபாயதஶையில் தனக்குத்தான் தேடும்நன்மை தீமையாமென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய்,இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேயதஶையிலும் தான் தனக்குத்தேடும்நன்மை தீமையாய் விடுமென்னுமிட மருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோடிதுக்கு ஸங்கதி (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது-ஶேஷியானவன் போகதஶையில்தன் வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது"1 என்னும்படிதன்திறத்தில்மிகவும்தாழநின்று பரிமாறுமளவில்,"நாம் ஶேஷபூதரன்றோ, நம்ஶேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே § பிற்காலித்து, தனக்குதான்தேடுகிற ஶேஷத்வமாகிறநன்மை, அநாதிகாலம் "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன்போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாயிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று - அக்ருத்யகரணாதிகளைச்சொல்லவுமாம்.

கருக. ஶேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற ஶேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(அழகுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது- ஸ்த்ரீக்கு அழகுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய் அவளுக்கலங்காரமுமாயிருந்ததேயாகிலும்,போகதஶையில் ஆலிங்கந விரோதியாமாப்போலே, இதுவும் போகவிரோதியாமென்றபடி.

§ பிற்காலித்து - பின்வாங்கி.

மூ.—௧௬௨. "ஹாரோடபி"1

௧௬௩. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுஹவத்துக்கு விலக்கு.

வ்யா.—௧௬௨. அழகுக்குடலானது அநுஹவவிரோயியாமென்னுமிடம் ஸேஷிவசநத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்மேல்,

(ஹாரோபி) என்று. "ஹாரோபிநார்ப்பிதஃகண்டேஸ்பர்ஸஸம்ரோயஹீருணா - ஆவயோர்ஙரேஜாதாஃ பர்வதாஸ்ஸரிதோத்ருமா:"1 என்று-¶ஸம்ஸ்லேஷதஸையில் ஸ்பர்ஸவிரோயியாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டிதிருக்கழுத்திலொருமுத்துவடமுட்படப்பூண்பதில்லைஎன்றாரிறேபெருமாள். "ஹீருணா" என்கிற லிங்ஙவ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக்கிட்டதணைக்கைக்கு விரோயியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்ஙாநுஙுணமாக பெருமாள்தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

௧௬௩. ஆனால் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(புண்யம்போலே) என்று துடங்கி. (புண்யம்) என்கிறது-கீழ்(நன்மை) [௧௪௫,௧௬0] என்கிறசொல்லாலே சொன்ன ஸேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வகைஙர்யாநுஸந்யாநத்தாலே†யிருய்க்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி ஹோஙவிரோயியாகாநிற்கும், அப்படியே, ஹோஙதஸையில் அவனுக்கு எதிர்விழிகொடாதேஅவித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவலபாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிஸாபேக்ஷனான ஈஸ்வரனுடைய ஹோஙத்துக்கு மிடறுபிடியாமென்றபடி.

அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடிபாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கச்செய்தே ஹவத்ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகமாகாநிற்கும், அப்படியே, இருய்க்கைக்குறுப்பான ஸேஷத்வத்திற்காட்டில் அவித்துப்போலே எதிர்த்தலையிட்டதுவழக்காயிருக்கைக்குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக்குறுப்பில்லாமையாலே பரனுடையவநுஹவத்துக்கு ப்ரதிவந்யகமாமென்னவுமாம்.

இத்தால் - கேவலஸேஷத்வமும் கேவலபாரதந்த்ர்யமும் ஒரோராகாரங்களாலே ஹோஙவிரோயியாகாநிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தோடேகூடின ஸேஷத்வமேஉத்தேஸ்யமென்கை.

௧௬௪. இப்படிஉபேயதஸையில் ஸேஷித்வபாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுஹவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த வநந்தரம், ப்ராப்திதஸையில் இவனுடைய நிர்வந்யமூலமாக வுண்டான தோஷநிவ்ருத்தி பராநுஹவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்கிறார்,

---

¶ "ஆலிங்ஙநதஸையில்" என்றும் சிலஸ்ரீகோஸங்களில்காண்கிறது.

† இருய்க்கை - பின்வாங்குகை.

மூ.—கஙுச. ரக்ஷணம்போலே ஶோஷநிவ்ருத்தி.
கசுரு. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்குஅபி மதமாயிராநின்றதிறே.
கசுசு. "ஸ்நாநம்ரோஷஜநகம்" என்கிற [ரு
வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா.—(ரக்ஷணம்போலே ஶோஷநிவ்ருத்தி) என்று. (ரக்ஷணம்) என்கிறது-கீழ்விரோயியாகச் சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கரக்ஷணமாயிறேயிருப்பது. இதுபோலே (ஶோஷநிவ்ருத்தி) என்றது - இவ்வாத் [க௦
மரக்ஷணத்வயமும்கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடிபராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது, அப்படியே, இவன்நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஶோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமஶரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிதுநாள்வைத்தநுபவிக்கவிஷிக்கிற வவனுடையவநுபவத்துக்கு விலக்காமென் [கரு
கை. — (ரக்ஷணம்போலே) என்று - பாரதந்த்ர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிறதாகவுமாம்.

கசுரு. ஶோஷநிவ்ருத்தியிலாத்மஸ்வரூபம் அத்யந்த பரிஶுத்யமாய் ஶோபியமாயிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு ஶோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய் ஶோஷமபிமதமா யிருக்கக்கூடுமோ [உ௦
வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஆபரணம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் விஷயப்ரவணராயிருப்பார்க்கு, அபிமதவிஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான வாபரணமநபிமதமாய், அநௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான வழுக்கபிமதமாயிராநின்றதிறேயென்கை. [உரு

கசுசு. இதுதான் லௌகிகத்திலன்றிக்கே பிராட்டிதிறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமானவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல்,

(ஸ்நாநம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பிராட்டி திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை ப்ர[௩௦
காஶிப்பிக்கிற "தீபோநேத்ராதுரஸ்யேவப்ரதிகூலாஸிமேத்ருவம்"1 என்கிறவார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக் குடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. "ஸபங்காமநலங்காராம்"2 இத்யாதிப்படியே-பத்துமாஸம்திருமஞ்ஜநம்பண்ணமலழுக்கடைந் திருந்தவடிவைக் காணவாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள்திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் [௩ரு
சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், "தீர்வமூஷிணம்விநிஸ்வஸ்யமேதிநீமவலோகயந்- உவாசமேகஸங்காஶம் விபீஷணமுபஸ்யிதம்-திவ்யாங்கராகாம்வைதேஹீம் திவ்யாபரணபூஷிதாம்- இஹஸீதாம்ஶிரஸ்ஸ்நாதாமுபஸ்யாபயமாசிரம்"3 என்று இவர்தாமேயன்றோதிருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ் [ச௦

ஸூ.—௧௬௭. "வஞ்சக்கள்வன் - மங்கவொட்டு" 1

வ்யா.—வானைப்பார்த் தருளிச்செய்தவர், இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னைரோஷம்ஜநிப்பானென்னென்னில்; நாம் நல்லவார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானேயறியாளோஎன்று சொல்லிவிட்டாரித்தனைபோக்கி, அதுஸஹ்ஜீஷயமாகச்சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோதுருஷ்டராகக்கூடாதிறே. அவள்தான், " அஸ்நாதாஷ்ரஷ்டுமிச்ஹாமி ஹர்த்தாரம்ராக்ஷஸாயிப" 2 என்றிருக்கச்செய்தே; " யதாஹராமோஹர்த்தா தேதயாதத்கர்த்துமர்ஹஸி" 3 என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிர்பந்தித்துச்சொன்ன பின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம்பண்ணிற்றென்னில்; அவன், பெருமாள்திருவுள்ளக்கருத்தையறியாதே, அருளிச்செய்தவார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாஞ் செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண ஹவநத்திலேயிருந்த விவள் சிறையிருந்தவேஷத்தோடேசென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம்பண்ணேன் என்றிருக்கவேணுமிறே ; அதுசெய்யாதே, சடக்கெனதிருமஞ்ஜநம்பண்ணிவந்தாளிறே; அது,அவ்விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம்ரோஷஜநகம்) என்னக்குறையில்லை.

அன்றிக்கே,(ஸ்நாநம்ரோஷஜநகமென்கிறவார்த்தையாவது) - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம்செய்தருளச்சொன்னபோது,பெருமாள்திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, " அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷஜநகமாய் வந்துமுடியும் " என்று நினைத்து, " அஸ்நாதாஷ்ரஷ்டுமிச்ஹாமி ஹர்த்தாரம்ராக்ஷஸாயிப"2 என்று பிராட்டியருளிச்செய்தவார்த்தை யாகவுமாம். ரோஷஜநகமென்னுமதை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறவார்த்தை யென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்குமொக்கும்.

௧௬௭. இப்படி யபிமதவிஷயத்தி லழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவிவன் "அழுக்குடம்பு"4என்று கழிக்கிறவிக்ஷேஹத்தை ஈஸ்வரன்விரும்ப வெங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(வஞ்சக்கள்வன்)இத்யாதியாலே. அதாவது-" வஞ்சக்கள்வன்"1என்றுதுடங்கி "மங்கவொட்டு"1என்னுமளவாக-தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணியவனநுபவித்தபடிகளையும்; அவ்வளவன்றிக்கே, அதிவ்யாமோஹத்தாலே இத்திருமேனியோடேதம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவதாகவவன் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, " பிரானே!இப்படிசெய்தருளவொண்ணாது" என்று நிர்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக்குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமானவிதுமங்கும்படியிசையவேணும் என்று கால்கட்டி, அவனித்தைவிடுவித்துக்கொண்டுபோம்படி வருந்தி யிசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

மூ.—௧௬அ. வேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்ருதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

௧௬௯. பரமார்த்தனான விவனுடைய ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேது, கேவலபகவதிச்சையிறே.

வ்யா.—௧௬அ. அபிமதவிஷயத்திலழுக்குப்போலே யாதரிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளமிந்தேஹத்திலே ப்ரகாஶிக்கையாலும் இத்தை யாதரிக்குமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவருளிச்செய்கிருர்,

(வேர்) இத்யாதியாலே. அதாவது-மணத்தின்வாசியறிந்துவேர்ச்சூடும்போகிகளானவர்கள்,மண்ணையுதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக்கழற்ருதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகியான ஸர்வேஶ்வரன் ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், "ஆஹ்லாதஶீதநேத்ராம்பு:"1இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாநகார்யமானவிக்ருதிகளுக்கெல்லா மாஶ்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தோடே கூட விரும்புமென்றபடி.

௧௬௯. இன்னம் முவாஞரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை த்ருஶிப்பிக்கிருர்,

(பரமார்த்தன்)என்றுதுடங்கி.(பரமார்த்தனுகிருன்)-"இந்நின்றநீர்மையினியாமுருமை,"2"எந்நாள்யானுன்னை யினிவந்துகூடுவன்,"3 "எங்கினித்தலைப்பெய்வன்,"4 "நாளேலறியேன்,"5"தரியேனினி" 6 "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ"7என்று ஸம்ஸாரத்தில் §அடிக்கொதிப்பாலும்,பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும்,"இதுக்குமேலில்லை" என்னும்படியார்த்திவிளைந்தவன்; ஏவம்பூதனுனவனுடைய ஶரீரஸ்திதிக்குஹேது ப்ராரப்தகர்மமென்னவொண்ணுதிறே, "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" 8 என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே. "ஆர்த்தாநாமாஶுபலதா ஸக்ருத்தேவக்ருதாஞ்ஜலி:-த்ருப்தாநாமபிஜந்தூநாம்தேஹாந்தரநிவாரிணீ" 9 என்றிறேப்ரபத்திஸ்வபாவந்தானிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேது, "இன்னமும் சிலநாளிவனை யிஶ்ஶரீரத்தோடேவைத்தநுபவிக்கவேணும்"என்கிற ஈஶ்வரேச்சையொழியவேருென்றில்லாமையாலே, (கேவலபகவதிச்சையிறே) என்கிருர். ப்ராரப்தகர்மமடியாகவிருக்கிற த்ருப்தவிஷயத்திலும் பகவதிச்சையுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவலஶப்தத்தாலே.

---

§ அடிக்கொதிப்பு - அடிசுடுதல் - பாதம்தபிக்கை.

ஸூ.—௧௭0. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே"1 என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை யிவனுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே பண்ணும்.

௧௭௧. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்.

௧௭௨. "கல்லுங்கனைகடலும்" 2 என்கிறபடியே

வ்யா.—௧௭0. இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன் ஶரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறார் மேல், (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்றுதுடங்கி. அதாவது- தெற்குத் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்னுத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான், ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக்குத்திருமலையையும் என்னுடைய ஶரீரத்தையுமொக்கவிரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படி யோரோரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில்பண்ணும்விருப்பத்தைப்பண்ணினானென்றவிது, எல்லாத்திருப்பதிகளிலும்பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றானென்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே, தனக்கபிமதமான திவ்யதேஶங்களெல்லாவற்றிலும்பண்ணும்விருப்பத்தை ஜ்ஞாநியான விவனுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

௧௭௧. உகந்தருளினநிலங்களி லெல்லாவற்றிலும்பண்ணும் விருப்பத்தை யிவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார்கீழ்; இவ்விஷயம்ஸித்தித்தால் உகந்தருளினநிலங்களிலாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்குமுண்டான வாஸியை யருளிச்செய்கிறார், (அங்குத்தை)என்றுதுடங்கி. உகந்தருளினநிலங்களில் விரும்பி வர்த்திக்கிறது உபாதோபாயங்களாலே வேதநரையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காகையாலே, (அங்குத்தை வாஸம்ஸாதநம்) என்கிறது. இதுவே தநன்திருந்தி இவன்ஹ்ருதயத்திலுள்ளே தான்வஸிக்கப் பெற்றவிது அங்குநின்றும் பண்ணின க்லேஶபலமாகையாலே,(இங்குத்தைவாஸம்ஸாத்யம்) என்கிறது. "நாகத்தணைக்குடந்தை"3 "மலைமேல்தான்நின்று" 4 "பனிக்கடலுட்பள்ளிகோளை" 5 இத்யாதிகளிலே,இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யங்கள் தோற்றுநின்றதிறே.

௧௭௨. இந்தஸாதநஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான வாதரதாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (கல்லும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - தன்திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப்புறம்பொன்றிலுமாதரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன்னை நியாநந்தாலே வோஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேஶமும் புல்லியவாய்க்கொண்டோ என்றாரிறே யாழ்வார் ; இப்படியே,

மூ.—இதுஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

களங."இளங்கோயில்கைவிடேல்" 1 என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும்.

களச.ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்.

வ்யா.—ஸாத்யமான திவ்யதேஹஸம்ஸித்தித்தால், இதுக்குஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேஶங்களிலாதரம் ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்கை. ஸாத்யம்கைபுகுருமளவுமிறே ஸாதநத்திலாதரமிக்கிருப்பது.

களங. ஆதரம்மட்டமாம்படிக்கு அவஸ்தையைதர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(இளங்கோயில்) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப்பெறுகைக்குறுப்பாகமுன்பு தான்விரும்பின திவ்யதேஶங்களில் முன்புத்தையாதரமின்றிக்கே தன்றிருவுள்ளத்திலே யத்யாதரத்தைப்பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக்கண்டு,அவ்வோதிவ்யதேஶங்களைக்கைவிடப் புகுகிறானோ என்றதிஶங்கைபண்ணி, என்ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்றாரிறே. ஆகையால், இப்படி யிவன்ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றிலாதரம் மட்டமாம்படியென்கை.

களச. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம் ஸித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை யபிமதங்களாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே. (ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது)-தனக்கு ப்ராப்யபூதனான திவ்யதேஹனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமாயிருக்கை. 2 * கண்டியூரரங்கம் மெய்யம்கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டியிறே யிவனிருப்பது. (க்ருதஜ்ஞதையாவது) - "இவ்வோதேஶவாஸத்தாலேயன்றோ நாமிவனைப்பெற்றது" என்று அத்தேஶம்தனக்குப்பண்ணின வுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்யமான திவ்யதேஹன் கைபுகுந்திருக்கச்செய்தேயும்அவனுக்கு அவ்வோதேஶங்களபிமதங்களாயிருக்குமென்கை.

ஆக, (மணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) [கசுச] என்றுகீழ்ச் சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகுணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்குவிலக்கு) [கசுரு]என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கபிமதமாயிருக்கும்படியையும்,இவன் "அழுக்குடம்பு"3என்றுகழிக்கிறவிதிலே யவனத்யாதரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியானவிவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிஶேஷத்தையும், பரமார்த்தனானவிவன் தேஹஸ்திதிகொண்டே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பமறியலாமென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தைவிரும்பும்ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமான திவ்யஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம்

மூ.—களரு. ஆகையாலே, தோஷநிவ்ருத்தி போலே
ஆநுகூல்யமும் விரோதியாயிருக்கும்.
களசு. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

~~~~~~

வ்யா.—மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் "அவ்வவதோஷங்களைக்கைவிடாதொழியவேணும்" என்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்யம்ஸித்தித்திருக்கச்செய்தேயும் ஹேதுத்வயத்தாலே அவனுக்கவை அபிமதங்களாயிருக்கும்படியையுமருளிச் செய்தார்.

களரு. இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையுமருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அதுதன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழ்ச்சொன்னசேஷித்வபாரதந்த்ர்ய ரூபாத்மகமான ஆநுகூல்யத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்வீகரிக்கிறார்,

(ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. (ஆகையாலே) என்று-கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தையநுவதிக்கிறார். (தோஷநிவ்ருத்திபோலே) என்றது - தோஷங்கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்குறுப்பாயிருக்கச்செய்தேயும் தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியானவனுக்கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலேயென்றபடி. (ஆநுகூல்யம்) என்கிறது-சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை (ஆநுகூல்யம்) என்கிறது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவவிரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும், (ஆநுகூல்யம்) என்கிறது-பாரதந்த்ர்யமொன்றையுமாகவுமாம்.

களசு. இப்படி சொல்லுகைக்கு தோஷநிவ்ருத்தியில் வரும் தோஷமேதென்ன; வேறொருதோஷமும் வேண்டா, இதுதானே தோஷமாமென்கிறார்,

(தோஷ)இத்யாதியாலே. அதாவது-காமினியானவள் தன்னுடம்பிலழுக்குக்கழற்றி போகத்திலேயந்வயிக்க விரும்பிக்குமாப்போலே, ஸ்வதஸ்பரிஶுத்யமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக்கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்படவேணும் என்று ஸ்வநிர்பந்தத்தாலே இவன்பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிறதோஷநிவ்ருத்திதானே, காமினியுடையவழுக்குகக்கும்காமுகனைப்போலே தோஷமேயபிமதமாய் இத்தோடே தன்னை ஸம்ஶ்லேஷிக்கவாதரிக்கிற பரனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாமிறேயென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்தது கீழுபபாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து.
~~~~~~

மூ.—௧௭௭. "தன்னால்வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே,
அவனால்வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே"
என்றுபிள்ளான் வார்த்தை,

௧௭௮. அவனையொழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேடுகையாவது - ஸ்தநந்யப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள்கையில்நின்றும்வாங்கிவாதுகனை ஆட்டுவாணியன்கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று.

வ்யா—௧௭௭. ஆக, (நன்மைதானேதீமையாய்த்து)[௧௪௫] என்றும், (தனக்குத்தான்தேடும் நன்மை தீமையோபாதிவிலக்காயிருக்கும்)[௧௫௦] என்றும், (தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) [௧௭௬] என்றும்-தான்தனக்குத் தேடும்நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன்தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் ஃபலித்ததிறே; இப்படி தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன்தேடும்நன்மை யுபாதேயமென்னுமிடத்தை ஆப்தவசநத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்,

(தன்னால்) என்றுதுடங்கி. (தன்னால்வரும்நன்மையாவது)- ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது - ஔபாயிகமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை.—(அவனால்வரும்நன்மையாவது)- நிருபாயிகஸ்வாமியானவவன்றானே இவனுக்கிதுவேணும் என்றுண்டாக்கும்நன்மை. (முலைப்பால்போலே) என்றது - நிருபாயிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை.

௧௭௮. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேடவிழிந்தால் ஸ்வவிநாஶமேஃபலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்ஶநமாக வருளிச்செய்கிறார்,

(அவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவனிவனுக்கு நன்மைதேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டானதான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மைஸம்பாதிக்கையாவது - ஸ்வரக்ஷணோபயோகியானஜ்ஞாநஶக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதிகளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்யப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள்கையில்நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக்கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக்கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசிவிற்றுவிடும் வாதுகனை ஆட்டுவாணியன்†கையிலே இத்தைநோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப் போலேயிருப்பதொன்றென்கை.—இத்தால் - ஸர்வேஶ்வரனேரக்ஷகன், தான்தனக்கு நாஶகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

௧௭௯. இப்படிஇவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

---

† வாணியன் - வர்த்தகம்செய்யுமவன்.

ஸூ.—௭௪௯. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

௧௮0. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

௧௮௧. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்ஶம்போலே.

வ்யா—(தன்னைத்தானே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரனிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாஶத்துக்கு ஒருநாளுமவன் ஹேதுவன்று, இனி "அஸந்நேவ" 1 என்னும்படி தன்னைநஶிப்பித்துக்கொள்ளுவான்தானேயிறே யென்கை.— "யானேயென்னை" 2 என்கிறபாட்டிலே, "யானே" என்று- என்னிழவு ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஸம்மதமல்ல, அவன் 3 * எதிர்சூழல்புக்குத்திரியாநிற்க நானேகிடீர்விநாஶத்தைச்சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறேயாழ்வார்.

௧௮0. இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவதேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(தன்னைத்தானே) என்றுதுடங்கி. (அஹங்காரமாவது) - தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன)-விஹிதநிஷித்தவிஷயங்கள்; இவற்றை (விரும்புகையாவது)-இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்மஸ்வரூபந்தான் ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாய் ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஏகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாத்ருஶ ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையிறே - இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது.— உத்தரவாக்யநமஶ்ஶப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவைஎல்லாமென்னென்னில்; உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே-புருஷார்த்தத்துக்கிடைச்சுவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்றவிறே, "மநோவாக்காயை:" 4 என்றுதுடங்கிமூன்றுவகைச் சூர்ணையாலே ஸகலவிரோதிநிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்தநமஶ்ஶப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே யவித்யாதிகளும்கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும், தேஹாத்மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், தத்கார்யமான ஸர்வஜ்ஞதாபசாரம் முதலான விரோதிகளையெல்லாம், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

௧௮௧. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத்திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார்,

(அஹங்காரம்)என்றுதுடங்கி.(அக்நிஸ்பர்ஶம்போலே)என்றது- அக்நிஸ்பர்ஶமானது அந்வயித்தவிடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப் போலே, இதுவும்ஆஶ்ரயநாஶியாய் ஸ்வரூபத்தைநேராக வுருவழித்துவிடுமென்கை.

மூ.—க௮௨. "நகாமகலுஷம்சித்தம்" 1, "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்த:" 2, "நதேஹம்" 3,

வ்யா.—க௮௨. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார்மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, ஜிதந்தே ருஷிவிலமானஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; "நகாமகலுஷம்சித்தம் மமதேபாதஸம்ஸ்திதம் - காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம்"1. இதுக்கர்த்தம்- நிருபாதிகஶேஷியாய் நிரதிஶயபோக்யரான தேவரீர்திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக்கலங்கியிருக்கிறதன்று, ஸர்வஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கேஶேஷமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்றதென்று. கேவலபதத்தால் - இத்தலைக்குமாயிருக்குமிருப்பைச்சுழிக்கிறது; துஶ்ஶஃதம் அவதாரணார்த்தம். இத்தால் - மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால்வருமதெல்லாம்அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பிராட்டிவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், "நஹிமேஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்நச பூஷணை: - வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம்மஹாரதம்" 2. இதுக்கர்த்தம் - மஹாரதரான பெருமாளைப்பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவேவஸியாநிற்கிறவெனக்கு ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜநமில்லை, அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலுமொருப்ரயோஜநமில்லை என்று. இத்தால் - ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையில் விநியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கானபோது அஹங்காரஸ்பர்ஶியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், "நதேஹம்நப்ராணாந் நசஸுகமஶேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம்நாந்யத்கிமபிதவஶேஷத்வ விபவாத்- பஹிர்பூதம்நாத க்ஷணமபிஸஹேயாதுஶததா விநாஶம்தத்ஸத்யம் மதுமதநவிஜ்ஞாபநமிதம்"3. இதுக்கர்த்தம் - எனக்குவகுத்த ஶேஷியானவனே, உன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிறவைஶ்வர்யத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு தாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்படப்பட்ட ஸுகத்தையும்ஸஹியேன், புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான வாத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி ஶததாவாக நஶித்துப்போகவேணும், இந்தவிஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப்பொய்யனான மதுபட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால் - அத்தலையில் ஶேஷத்வத்துக்குப்புறம்பானதெல்லாம் அஹங்காரதூஷிதமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

மூ.—“எம்மாவீட்டுத்திறமும்” 1.

௧அ௩. ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்ஶம் விஷஸ்பர்ஶம்போலே; அநுகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷமிஶ்ரபோஜநம்போலே.

வ்யா.—அநந்தரம், 2*மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர்வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், (எம்மாவீட்டுத்திறமும்) என்று. அதாவது - “ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக்கொள்ளும்” என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிறமோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், அதின்¶ இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோமல்லோமென்கை. இத்தால்- தன்னுகப்பால்வரும் மோக்ஷமும்அஹங்காரகர்ஹமாகையாலே, ஐஶ்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

௧அ௩. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்தார்கீழ்; அநந்தரம், விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம்) என்று துடங்கி. (ப்ரதிகூலவிஷயமாவது)- லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை(விஷஸ்பர்ஶம்போலே) என்றது- ப்ராணவாயகத்வேநப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந்தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்ஶம்போலே, ஶாஸ்த்ரநிஷித்ததயாப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றேதோற்றி யிருந்து ஸ்வரூபநாஶத்தைப் பண்ணுகையாலே.—(அநுகூலவிஷயமாவது) - லோகவிருத்தமுமன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விஶிஷ்டவேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ளவிஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை (விஷமிஶ்ரபோஜநம்போலே)என்றது-விஷமிஶ்ராந்நபோஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன்ப்ராணனைமுடித்துவிடுமாப்போலே, ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையாலே. “விஷஸ்யவிஷயாணாஞ்சதூரமத்யந்தமந்தரம் உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி”3என்று-புஜிக்கவும்வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற் காட்டில் விஷயமதிக்ரூரமென்னுநின்றதிறே.

௧அ௪. இப்படி விநாஶகரமானவிஷயங்களிலே ப்ராவண்யம் ஸ்வீகரிக்கைக்குமது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்தத்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார்,

---

¶ இடையாட்டம் - வ்யாபாரம், விஷயம்.

மூ.—கஅச. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கிவிடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகிக்கநினைக்கை.

கஅரு. அசனிபாதமாமுடியுமாப்போலே, ஸம்வஸ்துஸம்வைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதர்ஶநத்தாலே முடியும்படி.

கஅசா. "காட்டிப்படுப்பாயோ"1 என்னக்கடவதிறே.

வ்யா.—(அக்நிஜ்வாலையை) என்று துடங்கி. அதாவது-"ஆஸ்வாத்ய ஹஸஜ்வாலாமுதந்யா பமஸ்யயா-தயாவிஷயஸம்ஸர்காத் ஸுவவிஷ்ராமஶரீரிண:"1 என்றும், "விஷயாஜுஷம்ஸர்காத்யேவிஹாத்திஸுவந்நர: - நூநம் த்யஹ்ந ஹணீநதீ ஹாயாம் விப்ரமாயாஶ்ரயேதஸ:"2 என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கித்தன்விடாயதீரநினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்யகிரணங்களாலே அதிமாத்ரதப்தனானவன் அந்தத்தாபத்தையாற்றுகைக்காக, நிழலென்கிறமாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆஶ்ரயணீயத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப்படத்தைவிரித்து நின்றாடுகிறபாம்பின்நிழலிலே யொதுங்கநினைக்குமாப்போலேயும் இருப்பதொன்று, ஸாயகமானவிஷயங்களை ஸுகாவஹமாகஷ்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றையநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

கஅரு. விஷய ஸ்பர்ஶம் ஸ்வரூப நாஶகம், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்ஶம் வேண்டா, ஸம்வஸ்ஸம்வணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக்காணவே முடியுமென்கிறார்மேல், (அசனிபாதமா) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அசனிபாதமாவென்கிறபக்ஷி அதிமதுரமான ஶப்தஶ்ரவணத்தாலே நெஞ்சுநீர்ப் பண்டமாயிளகினதுவைபவயிலே அதிகடிநமான பறையையடிக்கக்கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே யாய்த்து, ஸம்வஸ்துஸம்வமொன்றிலுமே தத்பரனாய்தத்ஸம்வரணத்திலே நைந்து இதரவிஷயங்களின் பேர்கேட்கிலும் § மாந்தும்படி ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் ஸம்வஸ்வேதகஹேயத்வரூபஸ்வரூபநாஶகங்களான விஷயங்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே மேங்கிமுடியும்படியென்கை.

கஅசா. இவ்வர்த்தத்தை யாப்தவசநத்தாலே யிசைவிக்கிறார், (காட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அல்பாஸ்தங்களாய் அநேகவியங்களாயிருந்துள்ள ஶப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின வென்னை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

---

§ மாந்துகை - க்லேஶிக்கை.

மூ.—கஅஎ. அஜ்ஞானவிஷயப்ரவணன் கேவலநாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே.

கஅஅ. கேவலநாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

வ்யா.—கஅஎ. ஏவம்ஹூதவிஷய தோஷத்தை யறியாமையாலேயிதிலே ப்ரவணனாமவனுக்கும், இத்தையறிந்துவைத்தே ப்ரவணனாமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(அஜ்ஞான) என்றுதுடங்கி.(அஜ்ஞான விஷயப்ரவணனாகிறான்) - விஷயங்களினுடைய தோஷஹூயஸ்தையையும் ஸ்வரூபவிருத்தையையும் அறியாதே, அவற்றையாசைப்பட்டு மேல்விழுகிறவன். (கேவலநாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்மபரலோகவேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்யபுத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைரஸஞ்சாரபரனாய்த் திரிகிற ஶுத்தநாஸ்திகன்.—(ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணனாகிறான்)- விஷயங்களினுடைய தோஷது:ஷ்டதையையும் ஸ்வரூபவிருத்ததையையு மறிந்துவைத்தே,அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். (ஆஸ்திகநாஸ்திகனாகிறான்)- தர்மாதர்மாதிஸகலப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படியிருப்பானாய், அந்தஶாஸ்த்ரமர்யாதையிலடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்துதிரிகையாலே நாஸ்திகஸமனாயிருக்குமவன்.

கஅஅ. உக்தோஷஹூதரான விவர்களிருவர்க்கும் விஶேஷமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(கேவல)இத்யாதியாலே. அதாவது-ஶாஸ்த்ரத்தையில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை, ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதேஶங்களைப்பண்ணி விதிநிஷேதவஶ்யனாம்படி திருத்தலாம்; ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய், தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாபஹயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரஸஞ்சரிக்கிறவனைச்சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேஶமுகத்தாலொருநாளும் திருத்தவொண்ணாதென்கை.—இத்தால்-அஜ்ஞான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேஶமுகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வ்யக்தமாகவறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலே ததுபதேஶத்தாலொருநாளும் திருத்தவரிதென்றதாய்த்து.— "அஜ்ஞஸ்ஸுகமாராத்யஸ்ஸுகதரமாராத்யதே விஶேஷஜ்ஞ: - ஜ்ஞானலவது:ர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி"] என்னக்கடவதிறே. ஆகையால், அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்றுகருத்து.

மூ.—௧௮௯. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவதவிரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

௧௯௦. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப்போருமவர்கள் தக்தபடம்போலே.

௧௯௧. மடிப்புடவைவெந்தா லுண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

வ்யா.—௧௮௯. (தன்னைத்தானே) [௧௭௯] என்கிறவாக்யத்தில் ஸ்வரூபநாஶகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத்தனித்தனியே யருளிச்செய்தார்கீழ்; உபயத்துக்கு முள்ளதொருக்ரௌர்யவிஶேஷத்தை தந்த்ரேணவருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(இவை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - உக்ததோஷயுக்தமான வி வ்வஹங்காரமும் விஷயப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும், தானானவாகாரத்தாலே நின்று நஶிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாஶத்தையும் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது - ஸ்வேநரூபேணவென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனானவுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினவுள்ள பகவந்நிக்ரஹம்.

௧௯௦. ஆனால் பாகவதவிரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூபநாஶம் பிறக்குமாகில், பாகவதவிரோதத்தைப் பண்ணிப்போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராய்க்கொண்டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(நாமரூபங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான தாஸ்யநாமத்தையும் ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொருபசையின்றிக்கே அஹங்காராதிவஶ்யராய் பாகவதர்கள்திறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப்போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப் போலே தோற்றியிருக்கும் தக்தபடத்தோடு ஸத்ருஶரென்கை.

௧௯௧. தக்தபடத்தின்படிதன்னைதர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்,

(மடி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலேயொத்திருக்கும், ஒருகாற்றுவந்து சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணாதபடி பாறிப்பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராநிஷ்டராய்வைத்து நாமரூபங்களோடேயிருக்கிறவர்களும் பகவந்நிக்ரஹவிஶேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்றுகருத்து.

மூ.—௧௧௨. "ஈஶ்வரனவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் ஸாமவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயாருளிச்செய்வர்.

௧௧௩. "அவமாநக்ரியா" 1

௧௧௪. ஸாமவதாபசாரந்தான் அநேகவிஷயம்.

௧௧௫. அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல்ஜந்மநிரூபணம்.

௧௧௬. இதுதான்

வ்யா.—௧௧௨. ஸாமவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈஶ்வரன் அஸஹமானாய் உசிதஜண்டம்பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலேயருளிச்செய்கிறார்,

(ஈஶ்வரன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன் தன்னையழியமாறி இதரஸஜாதீயனாயவதரித்துக்†கைதொடனாய்நின்றுசெய்தஹிரண்யராவணாதிநிரஸநரூபா ஷ்யதிமாநுஷவே ஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள்துடக்கமான அவ்வோஸாமவதவிஷயங்களில் அவ்வவர்பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமையாலேயென்று ஆப்ததமரான நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வரென்கை.

௧௧௩. இந்த ஸாமவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் ஸம்வாதத்தியை தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(அவமாநக்ரியா) என்று. "யாப்ரீதிர்மயிஸம்வ்ருத்தாமத்ஸக்தேஷுஸதாஸ்துதே - அவமாநக்ரியாதேஷாம்ஸம்ஹரத்யகிலம்ஜமத்"1 என்றானிறே.

௧௧௪. இப்படிப்பட்ட ஸாமவதாபசாரத்தினுடையவைவிஷயத்தையருளிச்செய்கிறார்,

(ஸாமவதாபசாரந்தான்) என்றுதுடங்கி. (அநேகவிஷயம்) என்றது - ஜந்மநிரூபணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், பந்துநிரூபணம், வாஸநிரூபணம், இத்யாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருக்குமென்றபடி.

௧௧௫. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார்,

(அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல்ஜந்மநிரூபணம்) என்று. (ஜந்மநிரூபணமாவது) - நிக்ருஷ்டகுலங்களிலே யவதீர்ணரான ஸாமவதர்களை, ஸாமவதீயத்வ ப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷ பந்தியாதத்தஜ்ஜந்மங்களை நிரூபிக்கை.

௧௧௬. இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்,

(இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்று - ஸாமவதஜந்மநிரூபணத்தை பராமர்ஶிக்கிறது.

† கைதொடனாய் - கையாலே தொட்டுச்செய்கிற ஸஹாயபூதனாய். கைவிடாதேயென்றபடி.

மூ.—அர்வாவதாரத்தி லுபாதாநஸம்ஜிதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

கசுஎ. அத்தை மாத்ஜயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும்
என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

கசுஅ. த்ரிஶங்குவைப்போலே [டு

வ்யா.—(அர்சாவதாரத்திலுபாதாநஸம்ஜிதியாவது)- ஆப்ரிதருகந்ததேதேனு மொருத்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ஜதிவ்யவிக்ரஹத்தில் பண்ணும்விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷிவஸ்யிபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்யமின்னதன்றேவெ[சO ன்று விஞ்சிக்கை; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமாகையாவது - அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அத்யநுகிக்ரஹஹேதுவாகை.

கசுஎ. அதுதன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வளவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(அத்தை)இத்யாதியாலே. "அர்வாவதாரோபாதாநOவைஷ்[கடு ணவோத்பத்திவிஞநம் - மாத்ஜயோநிபரீக்ஷாயா ஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண:"1என்றுகின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ஜயோநிபரீக்ஷாஸாம்யமாக ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்வாவதாரத்திலுபாதாநஸம்ஜிதிக்கு நிதர்ஶநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்திவிஞந மதிலும்க்ரூரமென்றிவர்க்குக்கருத்து.(மாத்ஜ [உO யோநி பரீக்ஷையாவது) - அந்யஸ்த்ரீயோநிவைலக்ஷண்யாவை லக்ஷண்யநிரூபணவாஸனையாலே யித்தையுமப்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படிநிரூபித்தால் அதுக்கு எத்தனைபாபமுண்டு, அர்வாவதார விக்ரஹோபாதாநவிஞநத்திலு மத்தனைபாபமுண்டென்றபடி. [உடு

கசுஅ. இவ்வபவாரத்துக்குபலம் - உகியபடம்போலே நஷ்டகல்பனுயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்துபோமளவேயல்ல, இவ்வபவாரம்பண்ணினபோதே கர்மசண்டாலனாய் விடுமென்கிறார்,

(த்ரிஶங்குவைப்போலே)என்றுதுடங்கி.அதாவது-இக்ஷ்வாகு[௬O வம்ஶ்யனாயிருக்கிற த்ரிஶங்குவாகிற ராஜா, தன் குலகுருவாயிருக்கிற வஸிஷ்஠மஹர்ஷியை, "ஸஶரீரஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, "அதுநமக்கஶக்யம்" என்ன; அங்குநின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸுபண்ணுகிறவிடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச்சொல்லி அவர்களை [௬டு மிகவுமநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னையிப்படி யஜிப்பிக்கவேணும்" என்று நிர்பந்திக்க; "நீ குருர்வஸ்யியாயிருந்தாய், மஹர்ஷி 'போகாது' என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன;

மூ.—கர்மசண்டாலனாய், மார்விலிட்ட
யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

௧௯௯. ஜாதிசண்டாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே ஸாமவதனை
கைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

௨00. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

வ்யா.—“தேஷாம்தத்வசநம் ச்ருத்வாக்ரோதபர்யாகுலாக்ஷரம்-ஸராஜாபுநரேவைதா நிதம்வசநமப்ரவீத் - ப்ரத்யாக்யாதோஸ்மிகவதா மஹர்குபுத்ரைஸ்ததைவச - அந்யாம்கதிம்கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்திவோஸ்துதபோதநா:”1 என்று - அவன் க்ருத்தனாய், “ குருவானவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றீர்களாகில் நான்மற்றொருவரிடத்திலேபோகிறேன், நீங்கள் ஸுகமேயிருங்கோள்” என்ன; “ருஷிபுத்ராஸ்துதச்ச்ருத்வா வாக்யம்கோராபிஸம்ஹிதம் - சேபுஃபரமஸம்க்ருத்தாச் சண்டாலத்வம்கமிஷ்யஸி” 2 என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களானதங்களையுமிவன் அவமதிபண்ணிச்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், “ நீ சண்டாலனாகக்கடவை” என்று சபிக்க; “அதராத்ர்யாம்வ்யதீதாயாம் ராஜாசண்டாலதாங்கத: - நீலவஸ்த்ரதரோநீல: பருஷோத்வஸ்தமூர்த்தஜ: - சித்ரமால்யாங்கராகஸ்ச ஆயஸாபரணோபவத்”3 என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாலனாய்விட்டானிறே. அப்படியே, ஸாமவதாபவாரம்பண்ணினபோதே கர்மசண்டாலனாய், ப்ராஹ்மணஸத்வத்துக் குறிப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாலவேஷத்துக் கடைத்தவாராய்விடுமென்கை. அங்குசாபவிஷயமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு சாஸ்த்ரவிஷயமாகையாலே ஜ்ஞாநத்ருஷ்டிவிஷயமாக விருக்கும். “அநாசாராந் துராசாராந ஜ்ஞாத்ரூந்ஹீநஜந்மந:-மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோநிந்தந் ஸத்யஸ் சண்டாலதாம்வ்ரஜேத்” 4 என்னக்கடவதிறே.

௧௯௯. சண்டாலனோபாதியாகிலும் இவனுமொருகாலத்திலே பேறுபெறுமென்றுநினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதிசண்டாலனில் கர்மசண்டாலனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஜாதிசண்டாலனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜாத்யா சண்டாலனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் ஸாமவத்கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனாய் ஸாமவத்ஸம்பந்த நிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு, அந்தயோக்யதையுமில்லை ஸாமவதாபசார ரூபகர்மத்தாலேசண்டாலனான விப்யாபிஷ்டனுக்கு.

௨00. அதுக்கடி - ஸாமவதத்வமாகிற உயர்ந்தநிலத்திலேயேறி “பத்மகோடிசதேநாபி நக்ஷமாமி” 5 என்னும்படி அதிக்ரூரமான ஸாமவந்நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான ஸாமவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அதஃபதித்தவனாகையாலே யென்கை.

மூ.—௨0௧. இதுதனக்கு அதிகாரிநியமமில்லை.

௨0௨. "தமர்களில் தலைவராயசாதியந்தணர்களேலும்" 1 என்கையாலே.

௨0௩. இவ்விடத்திலே, வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்,

வ்யா—௨0௧. இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள்உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில்பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலுமொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இதுதனக்கு) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஸாமவதாபவாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோரதிகாரி நியதியில்லையென்கை.

௨0௨. இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(தமர்களில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்யயநம்பண்ணி ததீயஸ்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவர்திருவடிகளில் ஸம்பந்தைகநிரூபகரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பார்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந்தன்னிலே யவர்கள்தாங்கள் சண்டாளரும், இவர்களுக்கொருபோலிமாத்ரமென்னும்படி யவர்களிற்காட்டி லத்யந்தநீசரா வரென்று, தத்த்வயாதாத்ம்யதர்சிகளான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரருளிச்செய்கையாலேயென்கை.

௨0௩. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்,

(இவ்விடத்திலே) என்றுதுடங்கி. (வைநதேயவ்ருத்தாந்தமாவது)-விஸ்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லாமதிகரித்தகாலவனென்கிறப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணைகொடுத்தாலொழியநமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்றுபார்த்து, "நானிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்கதேது" என்றுகேட்க; "நீநமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய ஸுஸ்ரூஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலேபோயிரு" என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய்யாதே, ஸர்வதா, "என்பக்கலிலே தக்ஷிணைவாங்கிக்கொள்ளவேணும்" என்றுஅதிநிர்பந்தம் பண்ணுகையாலே, "கிஞ்சிதாகதஸம்ரம்போவிஸ்வாமித்ரோப்ரவீதிதம் - ஏகதஸ்ஸ்யாமகர்ணாநாம் ஸதாந்யஷ்டௌ ததேஹிமே- ஹயாநாம்சந்த்ரஸுப்ராணாம்கச்சகாலவமாசிரம்" 2 என்று-அவன்குபிதனாய், இவனைப்பார்த்து, "உடம்பெங்கும்

வ்யா.—சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவிபச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறுகுதிரை நமக்குக்கொண்டுவந்துதர" என்ன; இத்தைக்கேட்டு மஹாவ்யாகுலனாய், "இதுக்கினிச்செய்வதென்" என்று பஹுப்ரகாரமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான ஸர்வேச்வரனையுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பேயிவனுக்கு ஸகாவாயிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்குவந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, "இதுக்குச்செய்யவடுப்பதென்" என்றுகேட்க; அவர், "உன்னைநானிப்பூமியெங்கும் கொண்டுபோகிறேன், இருவருங்கூட ஆராய்வோம்வா" என்று, இவனை இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, "இங்கேயிளைப்பாறிப்போகக்கடவோம்" என்று, மேல்ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின்மேலே வஸியாநிற்பாளாய் ஜ்ஞாநாயிகையாயிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற ஸாமவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விஸ்ராந்தராய் சயிக்கிறவளவிலே; "இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவள் ஒருவிலக்ஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லை" என்றுபெரியதிருவடிநாயனார் விசாரித்து, "இவளையிங்குநின்றும் நாமொருதிவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய்வைக்கக்கடவோம்" என்று நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த ஸாமவதையிருந்த தேசத்தைக்குறையநினைத்த அபசாரத்தாலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து நிஸ்சேஷ்டராய்விட; இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன்கண்டு, "கிந்துதேமநஸா த்யாதமசுபம் பததாம்வர - நஹ்யயம்பவதஸ்ஸ்வல்போவ்யபிசாரோபவிஷ்யதி" 1 என்று- "ஏதேனும் உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்குநினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வருகைக்குயோக்யதையில்லையே" என்ன; "உண்டாய்த்துக்காண்" என்று, தாமந்தஸாமவதை விஷயத்தில் நினைத்தப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம், "இத்தைப்பொறுக்கவேணும்" என்றுஅவளைச்சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலே யானாரென்கிறது. — இதுதான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீ தூதெழுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே, க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக் குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக்குறித்துப் பலகதைகளும்சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவானநுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதார்த்தோபப்ரும்ஹணீயமிறே.

ஸூ.—பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான்
பணித்தவார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

வ்யா.—(பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானுக்காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது) - பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவதவிஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, "இவர்க்கு இவ்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித்தானே மேலாய்விநாசபர்யவஸாநமாக்கிவிடும், அதுக்குவேலியிட்டுவைக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயநத்தினன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப்பார்த்து, "எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொருதாநம்பண்ணமாட்டீரோ" என்ன; "அடியேனெத்தைதாநம்பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதாயிருந்ததே!" என்ன; "அர்த்தஸ்திதியன்றேவது, அவ்வளவுபோராது, 'கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம்பண்ணித்தரவேணும்" என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக்கொடுத்த வநந்தரம், ஒருபாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலேநினைத்து, "நாமினிமுடிந்தோம்" என்றுபயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில் வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வானிவர்திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி, "ஏன்தான், †முசிப்பென்" என்றுவினவியருள; தாம் மநஸ்ஸாலநினைத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து, "கரணத்ரயத்தாலுமபசாரம்புகுராதபடி யிச்தேஹத்தோடுவர்த்திக்கையரிதாயிராநின்றது, என்செய்யக்கடவேன்" என்றுதிருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்துக்லேசிக்க; "இத்தனை யநுதாபமிவர்க்குண்டாகப்பெற்றோமே!" என்றுகந்தருளி, "மநஸ்ஸாலேநினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈஸ்வரன்க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷதண்டஸ்தாநத்தாலேகாயிகமாகவொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டுமமக்குககழித்துத்தந்தோம், இனி வாககொன்றையும் நன்றாகக்குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப்போரும்" என்றருளிச்செய்தது.

௨0௪. பகவல்லாபஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையானொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாய்த்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லவமானதொருதண்டங்களைப்பண்ணி கூட்டிக்கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டுமவஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்விடுமென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

† முசிப்பு - சோம்பல.

மூ.—உ௦௪. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள் பக்கலபவாரமே போரும். [ரு

உ௦ரு. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதிநியமமில்லை.

வ்யா.—(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-“உ-ஹாஷ்யாமேவபக்ஷாஷ்யா மாகாமேப க்ஷிணு௦மதிஃ- தயைவஜ்ஞாநகர்மஷ்யா௦ ப்ராப்யதே ஹமவாந்ஹரிஃ¶”1 என்றும், “வீசுஞ்சிறகால் பறத்திர்விண்ணுடுநுங்கட்கெளிது”2 என்றும் சொல்லுகிறபடியே-[க௦ ஹமவல்லாஹஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் தது௩ருபாநுஷ்டாநமுமின்றிக்கேயொழிந்தாலும், ஹமவல்லாஹத்துக்கு, “பஶுர்மநுஷ்யஃ பக்ஷீவாயேவவைஷ்ணவஸ௦ஶ்ரயாஃ-தேநைவதேப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோஃபரம௦பதம்”3 என்றும், “ய௦ய௦ஸ்ப்ருஶதிபாணிஷ்யா௦ ய௦ய௦ பஶ்யதிவக்ஷுஷா - ஸ்யாவராண்யபிமுச்யந்தே கி௦புநர்வாந் [கரு யவாஜநாஃ”4 என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஹாமவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறப்போலே, அந்தஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் குறைவறவுண்டாய்த்தாகிலும் ஹமவத்விஷயத்தை யிழந்து போகைக்கு ஹமவதுஹிமதரான அந்தஹாமவதவிஷயத்தில் பண்ணுமபவாரமே நிரபேக்ஷஸாதநமாகப் போருமென்றபடி. [உ௦

உ௦ரு. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதிநியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(இதில்) என்றுதுடங்கி. (இதில்) என்றது - “பேற்றுக்கு ஹாமவதஸம்பந்தமேயமையும், இழவுக்கு அவர்கள்பக்கலபவாரமேபோரும்” என்றுசொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்மவ்ரு [உரு த்தாதிநியமமில்லை) என்றது - ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான ஹாமவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்குஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள்திறத்தில் பண்ணுமபவாரமே யிழவுக்குடலா [ரு௦வது, அவற்றாலபக்ருஷ்டரானவர்கள்திறத்தில் பண்ணும் அபவாரம் அப்படி யிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி.

உ௦௬. இவவர்யங் காணலாமிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

¶ “புருஷோத்தமஃ” என்று சிலஸ்ரீகோஶங்களில் பாடங்காண்கிறது.

ஸூ.—உ0கூ. இவ்வர்த்தம், கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும்,

வ்யா.—(இவ்வர்த்தம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- வரசகுலோத்பவரான ஸோமஶர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச்செய்வதாகவுபக்ரமித்து யதாக்ரமமநுஷ்டியாமல் அதுஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிப்பதும்செய்கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க; "மந்த்ரஹீநம் ஸ்வபசம்வாபி"1 என்கிறபடியே- ஜந்மஸித்தமானநைச்யத்தையுடையராய் ஸாமஸங்கீதமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொருஸாமவதர், உத்தாநஏகாதஶியினன்றுராத்ரி ஸித்தாஶ்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே,அவரைபக்ஷிப்பதாகவந்தடர்க்க†,அவர்மீண்டுவருகைக்குறுப்பான வநேகஶபதங்களைப்பண்ணிக்கொடுத்து தத்நுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம்ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்தப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்துவந்து, "யதேஷ்டம், இனியென்ஶரீரத்தை நீ ஹிம்ஸி" என்ன; அவன், இவருடையஸத்யவாதித்வாதிவைஶத்தைக்கண்டு,"நீ இன்றுபாடினபாட்டின்ஃபலத்தைத்தா நானுன்னை ப்ராணனோடேபோகவிடும்படி" என்ன; அவரதுக்கிசையாதொழிய; அர்த்தராத்ரத்தில் ஃபலம், ஏகயாமத்தில் ஃபலம் என்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும், "நானதுசெய்வதில்லை, முன்பு நீசொன்னபடியே என்னைஸக்ஷிக்கும" என்று ஒருநிலைநின்றபடியாலே, "த்வம்வைகீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி- ஏவமுக்த்வாதுசண்டாலம் ராக்ஷஸஶ்ஶரணம்கத:"2 என்கிறபடியே- "நீயுன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரையேற்றவேணும்" என்று ஶரணம்புக; அந்தஸாமவதர், "யந்மயாபஶ்சிமம்கீதம் ஸ்வரம்கைஶிகமுத்தமம்"3 இத்யாதிப்படியே - தாம்பின்புபாடின கைஶிகமாகிற பண்ணின்ஃபலத்தைக்கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால்வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைக்கழித்து, முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே ஸாமவதனுமாயுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே - ஜந்மாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான ஸாமவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமே யுஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்றாலபக்ருஷ்டரானவர்க ளோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது என்கிறநியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

---

† அடர்தல் - நெருங்கல்.

மூ.—உபரிவரவஸுவ்ருத்தாஷத்திலும்

வ்யா.—ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே யர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படிவித்யாயிகனுமாய், ஸ்வவர்ணாநுரூபவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக் கேஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணாதனாய், ஹமவதாராயநதத்பரனாய்க்கொண்டுபோருகையாலே வந்தவ்ருத்தாயிகனுமாய், ஸ்வதபோபலத்தாலேஸவாஹநபரிவாரனாய்க்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பஸுநிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களிலே விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, "ஸார்தாமதோங்ருபஸ்ரேஷ்ட0ஸ்த0தேஶ0ப்ராப்தவாந்வஸு:-அந்தரிக்ஷசரஃஶ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந: - த0த்ருஷ்ட்வாஸஹஸாயாந்த0வஸு0 தேத்வந்தரிக்ஷகம்-ஊசுர்த்விஜாதயோதேவா ஏஷஶ்சேத்ஸ்யதிஸ0ஶயம்"1 என்று - ஆகாஶத்திலே போகாநின்றவிவனைக்கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸ0ஶயத்தை யறுக்கவல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச்சென்றுகிட்டி, "செய்யவடுப்பதேது" என்றுகேட்க, அவன் "உந்தாமுடைய மதங்களைச் சொல்லுங்கோள்" என்ன, "யாந்யைர்யஷ்டவ்யமித்யேஷபக்ஷோஉஸ்மாக0 நராயிப - தேவாநா0ஹிபஸுநிஃபக்ஷோராஜந்வத:ஸ்வந:"2 என்று- "யாங்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென், சொல்" என்று ருஷிகள் சொல்ல, "தேவாநாந்துமத0 ஜ்ஞாத்வாவஸுநாபக்ஷஸ0ஶ்ரயாத்-சாகேநாஜேநயஷ்டவ்யமேவமுக்த0வஸ்தயா"3 என்கிறபடியே-அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தால் "ஹாமத்தாலே யஜிக்கவேணும்" என்ன, "குபிதாஸ்தேததஸ்ஸர்வேமுநயஸ்ஸூர்யவர்சஸ:-ஊசுர்வஸு0 விமாநஸ்த0 தேவபக்ஷார்த்தவாதிநம் - ஸுரபக்ஷோக்ருஹீதஸ்தே யஸ்மாத்தஸ்மாத்திவஃபத - அத்யப்ரப்ருதிதேராஜந்நாகாஶேவிஹதாகதி:- அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீ0பித்வாப்ரவேக்ஷ்யஸி- விருத்த0வேதஸூத்ராணாமுக்த0யதிபவேந்ருப - வய0விருத்தவசநா யதிதத்ரபதாமஹே"4 என்று - ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவபக்ஷார்த்தவாதியாய் விமாநஸ்தனாயிருக்கிற விவனைப்பார்த்து, "நீசொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய் வார்த்தைசொன்ன நீ த்யௌவில்நின்றும் அயஃபதியாய், இப்போதுதுடங்கி யுன்னுடைய வாகாஶகமநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவை, நாங்கள்தான் விருத்தவசநம்சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலேவிழக்கடவோம்" என்று சொல்லி ஶபிக்க; "ததஸ்தஸ்மிந்முஹூர்த்தேது ராஜோபரிசரஸ்ததா - அதோவைஸ0பபூவாஶு பூமேர்விவரகோ ந்ருப:"5என்கிறபடியே - அப்போதே பாதாளத்திலேவிழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தில்,,

மூ.—காணலாம்.

௨0எ. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது - வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில்,

---

வ்யா.—ருஷிகளும் தர்மஸம்ஶயங்கள்தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளாலவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள்திறத்திலபசாரத்தாலே அதஃபதித்தமைகாண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டர்திறத்தில் அபக்ருஷ்டர்பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில்பண்ணுமபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிறநியமமில்லையென்னுமதுகாணலாமென்கை. ஜந்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாதிக்யமிவனுக் குண்டாகையாலே அவர்களிலிவனுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளுமொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறேயிருப்பது.

கைஶிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனா ரருளிச்செய்ததாகையாலும் உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷதர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீ பீஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும், இவைதான் ஆப்தப்ரமாணஸித்தமிறே.

௨0எ. இப்படி ஜந்மாதிகளால்வருமுத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்று சொல்லலாமோ ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை யத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(ப்ராஹ்மண்யம்) என்றுதுடங்கி. (விலைச்செல்லுகையாவது)-விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச்செல்லுகை. (வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகையாவது)- "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி"[1] என்றும், "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய꞉"[2] என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஆராதநஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தரபாகங்களாலே ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமாயிருக்கிறவேதத்தை, "ஸ்வாத்யாயோऽத்யேதவ்ய꞉"[3] என்கிறபடியே விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே ததர்த்தநிர்ணயம்செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில்)என்றது-அந்தப்ராஹ்மண்யந்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு, "மத்பக்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யஶ் சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்"[4] என்கிறபடியே-பகவதீயநிந்தாஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத்விஷயத்துக்கசலாய்ப்போகைக்குறுப்பாகிலென்றபடி.

மூ.—த்யாஜ்யமாமிறே.

உ0அ. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய வுத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும், பேற்றுக்குமிழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்.

உ0கூ. ப்ரயோஜகம் - பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும்.

வ்யா.—(த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்தியைத்தோற்றவருளிச் செய்தது- யாதொன்றுபகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அதுஉபாதேயம் யாதொன்றுதத்அலாபத்துக்குறுப்பு அதுத்யாஜ்யமாய்த்தபின்பு, இதுவுமிழவுக்குறுப்பானபோதே அப்படியாகக்குறையில்லையென்கிற நிஶ்சயத்தாலே.

உ0அ. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதிகளிழவுக்குறுப்பாமாகில் அபக்ருஷ்டஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்,

(ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்குமிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய வபகர்ஷமுமிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதிநியமமில்லை) என்பது, (இழவுக்குறுப்பாமாகில்த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகாநின்றீர், இங்ஙனேசொல்லலாமோ, வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகையாலே ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம்பேற்றுக் குடலாகவும், அவற்றினுடையவபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கநர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன - பகவல்லாப தத்அலாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது)-பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக்காண்கையாலும், இவையிரண்டு மிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே.

உ0கூ. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ரயோஜகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் - நாம் பகவதநந்யார்ஹ ஶேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத்ஸம்பந்தம்; தத்அலாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம் - ததநந்யார்ஹஶேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவமென்றபடி.

மூ.—உக0. ஸமவத்ஸம்பந்தமுண்டானா லிரண்டு
மொக்குமோவென்னில்;

உகக. ஒவ்வாது.

உகஉ. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம் ப்ரம்ம
ஸம் பாவனையாலே "ஶரீரேவ"1
என்கிறபடியே பயஜநகம்.

உக௩. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான
நைச்யம் பாவிக்கவேணும்.

வ்யா.—உக0. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் பாகவதத்வஸாம்யமன்றோவுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுண்டையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப்பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (ஸமவத்ஸம்பந்தமுண்டானாலிரண்டுமொக்குமோவென்னில்) என்று. (இரண்டும்) என்று-உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

உகக. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை யபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாகநினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார்,
(ஒவ்வாது) என்று.

உகஉ. அத்தை உபபாதிக்கிறார்,
(உத்க்ருஷ்டமாக) என்றுதுடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாகநினைத்து ப்ரஶ்நம்பண்ணிற்று2* அதஸ்மிந்ஸ்தத் புத்தியாலே யென்னுமிடந்தோற்ற, (உத்க்ருஷ்டமாகப்ரமித்தஜந்மம்) என்கிறார். (ப்ரம்மஸம்பாவனையாவது) - உபாயாந்தரங்களிலந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல்வருகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. (ஶரீரேவஎன்கிறபடியே பயஜநகம்) என்றது-"காலேஷ்வபிவஸர்வேஷு"3 என்றுதுடங்கி, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிறவடைவிலே அவையெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, "ஶரீரேவவர்த்ததேமமஹத்பயம்"1 என்று சொல்லுகிறபடியே-ஸ்வரூபயாதாத்ம்யவித்துக்களாய் உபாயாந்தரஸந்யாஸஸ்ரா யிருக்குமதிகாரிகளுக்கும் இது இருக்கவிருக்களன்செய்யத்தேடுகிறது என்னும் பயத்தைவிளைக்குமதாயிருக்குமென்றபடி.

உக௩. இன்னமுமிதுக்கொருதோஷமருளிச்செய்கிறார்,
(அதுக்கு) என்றுதுடங்கி. (அதுக்கு) என்று- கீழ்ச்சொன்னஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஸ்வரூபப்ராப்தமானநைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது - பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில் வந்தால் ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியானதாழ்ச்சி, பிறர்செய்கிறதுகண்டநுகரித்துக்கற்கவேணுமென்றபடி.

மூ.—உகச. அபக்ருஷ்டமாகப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கிரண்டுதோஷமுமில்லை.

உகரு. நைச்யம் ஜந்மஸித்தம்.

உகசு. ஆகையால், உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டம்.

உகஎ. "ஶ்வபசோபிமஹீபால"

வ்யா.—உகச. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தையருளிச்செய்கிறார்,

(அபக்ருஷ்டமாக) என்றுதுடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளால்வரும அஹங்காரயோக்யதையின்றிக்கே ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை யபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் 2*அதஸ்மிந்ஸ்தத்புத்தியென்னுமிடந்தோற்ற, (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்) என்கிறார். (இரண்டுதோஷமுமில்லை) என்றது- ப்ரம்ஶஸம்பாவனையாலேவரும்பயஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேண்டுகையுமாகிற தோஷத்வயமுமில்லையென்றபடி.

உகரு. ப்ரம்ஶஸம்பாவனையன்றோஇல்லாதது, நைச்யபாவனையில்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(நைச்யம்ஜந்மஸித்தம்) என்று. அதாவது - பகவதநுவர்த்தநாதிகளுக்குறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலேபாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாயிருக்குமென்றபடி.

உகசு. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்,

(ஆகையால்) என்றுதுடங்கி. (ஆகையால்) என்றது - இப்படி அது ஸதோஷமும் இதுநிர்தோஷமுமாகையாலென்றபடி. (உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டம்) என்றது - ஶேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற விந்தஜந்மமே ததநுசிதஜந்மத்தைப்பற்றஶ்ரேஷ்டமென்றபடி.

உகஎ. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார்,

(ஶ்வபசோபிமஹீபால) என்று. "ஶ்வபசோபிமஹீபால விஷ்ணோர்பக்தோத்விஜாதிக: - விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம:" 1 - எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்தனானவன் த்விஜனிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவளவன்றிக்கே உத்தமாஶ்ரமியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்திஹீநனானவன் ஶ்வபசனிற்காட்டில் அதமனென்று,வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத்ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷஹேதுவாகச்சொல்லுகையாலே, ப்ரம்ஶஸம்பாவநாதிகளாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில் ததநுரூபமான ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டமென்றுகருத்து.இங்ஙனன்றாகில், கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்கு இது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே.

மூ.—உகஅ. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால்வந்த தோஷம் ஶமிப்பது விலக்ஷணஸம்பந்தத்தாலே.

உகக. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தைபோகவேணும்.

உஉ0. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும் அதுக்கு பரிஹாரமும், "பழுதிலாவொழுகல்" 1 என்கிறபாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

வ்யா.—உகஅ. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்க ளின்னதென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டதுகீழ்; அதில் நிக்ருஷ்ட-ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம்ஶமிப்பதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது -அஹங்காரஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமானஜந்மமடியாகவந்த நைச்யம்பாவிக்கவேண்டுகை முதலானதோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மவிஷயமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாநுராந்வயயோக்யதாநந்யரஹித ராயிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான ஶேஷத்வரூபஸம்பந்தத்தாலேயென்கை.

உகக. தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸம்பந்தத்துக்கு)என்றுதுடங்கி.அதாவது-அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதை யிவனுக்குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.

உஉ0. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையேது, தத்பரிஹாரமேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ஜந்மத்துக்கு) என்றுதுடங்கி.அதாவது-2*மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று தத்த்வவித்ரேஸரராய் ததீயஶேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், "பழுதிலாவொழுகல்" 1 இத்யாதியாலே - ப்ரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும்வர நெடுகப்போருகிற வம்ஶப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள், இதில்கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான ஸாதாரணஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்களவர்கள்காலிலேவிழுந்து ஆராதியுங்கோள், அவர்களுங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷபண்ணில் நீங்களாதரித்துச்சொல்லுங்கோள்,அவர்கள்ஹ்ருதவஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்குப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள்,எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலு மவர்களையாராதித்து நல்வழி

மூ.—உஉக. வேதகப்பொன்போலே யிவர்க
ளோட்டை ஸம்பந்தம்.

உஉஉ. இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும்
ஆதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

உஉ௩. அதாவது - ஆசார்யதுல்யரென்றும்

வ்யா.—போகுங்கோள் என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை "ஹக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபிவர்த்ததே - தஸ்மைதேயம்ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்" 1 என்று - பரமாப்தரான தேவரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சய[மு]முண்டோ, இப்படியுபதேசித்தமாத்ரமாய்ப்போகாதே கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள்தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோவென்ன ; இப்பாட்டிலே அபிஜநாத்யபிமாநஜந்மக்கொத்தைஅந்தஃகரணமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தநவிசேஷ மநுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை.

உஉக. ஏவம்ஸூதமான ஜந்மக்கொத்தைகழிந்து விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தமுண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(வேதகப்பொன்) என்றுதுடங்கி. வேதகமென்கிறவித்தை - வேதகமென்று, த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) - அநேகஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள்கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அதுஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப்பொன்னாக்குமாப்போலேயாய்த்து, ஜந்மஸித்தமானநைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்படி.

உஉஉ. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக்கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத்தரும் விலக்ஷணரானவர்களை யெங்ஙனே ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கவேணு மென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

உஉ௩. இத்தை விவரிக்கிறார்,

(அதாவது) என்றுதுடங்கி, (ஆசார்யதுல்யரென்று நினைக்கையாவது) - "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம" 2 இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனான வாசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்திபண்ணுகை.

மூ.—ஸம்ஸாரிகளிலும்தன்னிலுமீஶ்வரனிலு
மதிகரென்றும் நினைக்கை.
உஉச. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி - ஆசார்யவசநம்.
உஉரு. இப்படிநினையாதொழிகையுமபசாரம்.

வ்யா.—(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது) - ஜாத்யாதிகளையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுத்திபண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால்வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்றுநினைக்கையாவது) - ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்குமுண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத்தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு ஶேஷிகளான வாகாரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (ஈஶ்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது)- ஶேஷித்வத்தையிட்டு நமக்கவனுமிவர்களுமொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகங்கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வஸமாஶ்ரயணதசையில் புருஷகாரம்வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கச்செய்தேயும் அர்ச்சாவதாரஸமாதியாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே யிருக்குமவனைப்போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய், ஸ்வாஶ்ரயணத்தில் புருஷகாரநிரபேக்ஷராய், வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேஶித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே, தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

உஉச. ஆசார்யனோடொருவிஷயத்தையும் ஸமபுத்திபண்ணுகையயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்யஸாம்யபுத்திக்கடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ஆசார்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஆசார்யஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்மைக்கண்டாப்போலேகாணென்று உபதேஶஸமயத்திலே ஆசார்யனருளிச்செய்தவசநமென்கை.

உஉரு. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்தமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இப்படி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜந்மாதிகளையிட்டு நிகர்ஷபுத்திபண்ணுகையபசாரமானாப்போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்றபடி.

உஉசு. இப்படி யிந்த ஸாத்வதவைபவம் ஆப்தவசநங்களிலே விஶதமாகக் காணலாமிடங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

ஸூ.—உஉகூ. இவ்வர்யம், இதிஹாஸபுராணங்களிலும்,

வ்யா.—(இவ்வர்யமிதிஹாஸபுராணங்களிலும்)என்றுதுடங்கி. (இவ்வர்யம்) என்று-கீழ்விஸ்தரேணோக்தமான ஶாமவதவைஶவத்தைபராமர்ஶிக்கிறது. மஹாபாரதத்திலே, "மஷ்ஹக்த0ஶ-ஏஷ் ரஸாமாங்யா உவமங்யந்தியேநராஃ - நரகேஷ்வவதிஷ்ஂந்திவர்ஷகோடிர்நராயமாஃ- வண்டாலமபிமஷ்ஹக்த0 நாமமங்யேதவ-ூஂயிமாந்-அவமாநாத்பதத்யேவரௌரவே நரகேவஸஃ"1 இத்யாதியாலும்,"நஶ-ஏஷ்ராஶமவஷ்ஹக்தா விப்ராஶாமவதாஸ்ஸ்ம்ஜுதாஃ - ஸர்வவர்ணேஷ-தேபு-ஏஷ்ராயேஷ்ப ஹக்தாஜநார்தநே" 2 இத்யாதியாலும்," மஷ்ஹக்தஜநவாத்ஸல்ய0 பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம் - ஸ்வயமஷ்யர்வநஞ்சைவமதர்யே௰0ஹவர்ஜநம் - மத்கயாப்ரவணே ஹக்திஸ்ஸ்வரநேத்ராங்மவிக்ரியா-மமாநுஸ்மரண0நித்ய0 யஞ்சமா0 நோபஜீவதி-ஹக்திரஷ்டவியாஷ்யேஷா யஸ்மிம்லேஞ்ஹேபிவர்த்ததே-ஸவிப்ரேந்த்ரோமுநிஶ் ஶ்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸவபண்டிதஃ-நமேபூஜ்யஶ்வதுர்வேதீ பூஜயந்ஹக்திவர்ஜிதஃ-ஸமேபூஜ்யஸ்ஸதாவாஜௌ மதீஹக்தஶ்வபமேவாபியஃ- தஸ்மைதேய0ததோ ரீராஷ்ய0ஸவபூஜ்யோயயாஷ்யஹம்"3இத்யாதியாலும்-பலவிடங்களிலும் ஶாமவதவைஶவம் ப்ரதிபாதிதம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே, "ஶ-ஏஷ்ர0வாஶமவஷ்ஹக்த0நிஷ்தாத0ஶ்வபவ0தயா- வீக்ஷதேஜாதிஸாமாங்யாத் ஸயாதிநரக0நரஃ"4இத்யாதியாலே-ஶாமவதப்ரஶாவம்ப்ரஶீர்த்திதம்;இன்னமுமிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலே - ஶாமவதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதநம் வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது; ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே, "மஷ்ஹக்த0ஶ்வபவ0வாபி நிந்தா0குர்வந்தியேநராஃ - பத்மகோடிஶதேநாபிநக்ஷமாமிவஸ-ூந்யரே" 5 இத்யாதியாலே - ஶாமவதவைஶவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீஶாமவதத்திலே, "ஶ்வபவோபிமஹீபாலவிஷ்ணுஹக்தோத்விஜாயிகஃ - விஷ்ணுஹக்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்வஶ்வபவாயமஃ: விப்ராத்த்விஷத்குணயுதாதரவிந்தநாஹபாதாரவிந்தவிமுவாஞ்ஷ்வபவ0வரிஷ்ஂம் - மங்யேதர்ப்பிதமநோ வசநேஹிதார்யப்ராணஂபுநாதி ஸகல0நது ஶ-ஏரிமாநஃ"6இத்யாதிகளாலே - ஶாமவதவைஶவம் பலவிடங்களிலும் அஹிஹிதம்; ஸ்காந்தத்திலும்," வைஷ்ணவாநா0 விஶேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயதந0மஶத்ஜங்மமஶ்ரீவிமாநாநிஷ்ஜுதயாநிமநீஷிணும்-யஃபஶ்யதிஶ-ூஶாவார0 வைஷ்ணவ0வீதகல்மஷம்-யஸ்மிங்கஸ்மிந் குலேஜாத0 ப்ரணமேத்தண்ஷவத்ஶ-ூவி"7 இத்யாதியாலே-ஶாமவதவைஶவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி ஶாமவதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதநம் பலபுராணங்களிலுமுண்டாகையாலே, அந்தவந்தஸ்யலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளிலுபாத்தவசநங்களிலே - ஶாமவதர்களை ஜந்மநிரூபணேநாவமதிசெய்தால்வருமநர்யவிஶேஷமும், ஶாமவதரானபோதே யவர்களபக்ஜுஷ்டஜாதீயரல்லர் உத்க்ஜுஷ்டஜாதீயதுல்யரே

மூ.— 1 * பயிலுஞ்சுடரொளி 2* நெடுமாற்கடிமையிலும், 3 * கண்சோரவெங்குருதியிலும்,

வ்யா.—ன்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்குஜ்ஞாநப்ரதாநத்தாலே ஆசார்யருமாய் பரமசேஷியான ஸர்வேஸ்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள்திறத்தில் அபசாரம்காலதத்வமுள்ளதனையு மீஸ்வரன்பொறானென்றும், கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ராணாதிகளோடு வாசியற ஸமவத்விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்ஸபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதயமீஸ்வரனுக்கு ஜந்மபூமியாகமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால் உண்ணவத்ப்ரணாமம்செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸபுராணங்களிலும்: நம்மாழ்வார், "பாற்கடல்சேர்ந்த பரமனைப்பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும்பிறப்பிடைதோறெம்மையாளும் பரமர்"4 என்றுதுடங்கி-ஸமவத் ஸம்ஸ்லேஷிதாதிகளிலே ப்ரவணரானஸமவதர்களே தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தைப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில், "யவரேலுமவர்கண்டீர்"4 "கும்பிநாகர்களேத்துவரேலுமவர்கண்டீர்"5 "எத்தனைநலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்"6 என்று ஜந்மாதிகளாலெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமாநமில்லாதவர்கள்கிடீர் நமக்கு மிகவுமுத்தேஸ்யரென்றருளிச்செய்த 1* பயிலுஞ்சுடரொளியிலும்; "கொடுமாவினையேனவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்-வியன்மூவுலகுபெறினும்-விடுமாறென்பதென்னந்தோ"7 என்றுதுடங்கி-ஸமவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தைப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மவ்ருத்தாதிவிஸாமமன்றிக்கே, "சயமேயடிமைதலைநின்றார்"8 "அவனடியார்"9 "மணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்"10 "கோதிலடியார்"11 "நீக்கமில்லாவடியார்" 12 என்று-ஸமவத்ஸௌந்தர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்கு மாகாரமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாகவருளிச்செய்த 2* நெடுமாற்கடிமையிலும்: திருமங்கையாழ்வார், "தண்சேறையெம்பெருமான்றாள்தொழுவார்காண்மின் னென்தலைமேலார்" 13 என்றுதுடங்கி - அர்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்எனக்கு ஸிரஸாவாஹ்யர், ஸஹாய்யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை யொருக்ஷணகாலமும்பிரியக்ஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென்ஹ்ருதயம்14* தேனூறியெப்பொழுதுமினியதாகாநின்றது, அவர்களைக்கண்டமாத்ரத்திலேகண்டிகோளேயென்னுடைய மநோவ்ருத்திகள்களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலேநினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்குமஞ்சவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள்விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கண்டிகோளே என்று இப்படி யருளிச்செய்கிறவிடத்தில், ஜந்மாதிப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த 3* கண்சோரவெங்குருதியிலும்;

மூ.— 1 * நண்ணுதவாளவுணரிலும், 2 * தேட்டருந்திறத்தினிலும், 3 * மேம்பொருளுக்கு மேலிற்பாட்டுக்களிலு

வ்யா.—"கடன்மல்லைத்தலசயனமாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மையாள்வாரே" 4 என்று-ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளையுடையராகவுமாம், திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள் நின்றநிலைகளிலே ப்ரமாணம்காட்டாதே நம்மைக்காரியங்கொள்ள வுரியாரென்றுதுடங்கி, "ஞானத்திறைளியுருவைநினைவாரென்னுயகர்"5"அவரெங்கள் குலதெய்வமே"6என்று - உகந்தருளினநிலத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமவர்களே நமக்கு ஶேஷிகள் என்றருளிச்செய்த 1 * நண்ணுதவாளவுணரிலும் : ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள்,"மெய்யடியார்கள்தம்மீட்டங்கண்டிடக் கூடுமேலதுகாணும் கண்பயனாவது"7 "தொண்டரடிப்பொடியாடநாம் பெறில்கங்கைநீர்குடைந்தாடும்வேட்கையென்னாவது"8 இத்யாதிகளாலே-தம்முடைய ஸாமவதப்ரேமப்ரகர்ஷத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மாத்யுத்கர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸங்கமின்றியே ஸமவத்ஸக்திபாரவஶ்யமேயவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த4*தேட்டருந்திறத்தேனிலும்:ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்,ஷ்வயநிஷ்டர்பக்க லீஶ்வரனுக்குண்டான வுகப்பையருளிச்செய்த "மேம்பொருள்" 9 என்கிறபாட்டுக்கு மேலில்- எத்தனையேனும் தண்ணியஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் 3* மேம்பொருளில்சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையராகில் திருத்துழாயோபாதி ஈஶ்வரனுக்கு ஶிரஸாவாஹ்யரென்றும், ஜந்மத்தால்வந்த தண்மையேயன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணியவ்ருத்தமுடையாருமிந்த ஜ்ஞாநநிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருதபலமநுபவியாரென்றும், தங்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால்வரும் குறையில்லாமையேயன்று தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தால் பரிஶுத்தராம்படியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையன்றே யிந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநவிதுரராய் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேஶ்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாநதாநப்ரதிக்ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதிவைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்தஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை ஸமவத்ப்ரஸாதத்தால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே கர்மநிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையேபுத்திபண்ணித் தாழநினைத்தார்களாகில் அந்தக்ஷணத்திலேயவர்கள் கர்மசண்டாலராவரென்றும், இப்படி ப்ரதிபாதித்தவர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமானபேற்றை திர்யக்ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்றபின்புசொல்ல வேணுமோவென்றுமருளிச்செய்த ஆறுபாட்டுக்களிலும்:

மூ.—விஸஷமாகக்காணலாம்.

உஉஎ. க்ஷத்ரியனுன விஸ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானுன்.

உஉஅ. விபீஷணனை ராவணன் "குலபாம்ஸநம்" 1 என்ருன்;

வ்யா.—(விஸஷமாகக்காணலாம்) என்றது - ஸம்ஶயவிபர் [டு யயமறஷர்ஶிக்கலாமென்றபடி.

உஉஎ. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே ஸாமவதவைஷம்ய சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், "நஶூத்ராபகவத்பக்தா விப்ராபாக தாஸ்ஸ்ம்ஸ்தா:-ஸர்வவர்ணேஷுதேஶூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே"2 என்றுசொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமாமித்தனையல் [க0 லது, அபக்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்த ஶரீரந்தன்னி லுத்க்ருஷ்டனு கக்கூடுமோவென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச்செய்கிருர்,

(க்ஷத்ரியனுன) என்றுதுடங்கி. அதாவது-க்ஷத்ரியகுலோத்பவ னுன விஸ்வாமித்ரன், தஜ்ஜந்மத்திலே தான்பண்ணின தபோ [கடு விஶேஷமடியாக, வஸிஷ்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் † பின்னு ட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய்விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தா பக்ருஷ்டகுலோத்பவரானுலும் அந்த ஶரீரந்தன்னுடே அநவ யிகஶக்திக ஸமவத்ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே, அ த்யந்தோத்க்ருஷ்ட குலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராக[உ0 க்குறையில்லையென்கை. அல்பஶக்திகவஸிஷ்டவாக்யம்செய்தபடி கண்டால், ஸர்வஶக்திஸம்பந்தவிஶேஷ மென்செய்யமாட்டாது!.

உஉஅ. இதிஹாஸாதிப்ரமாணமுகத்தாலே ஸாமவதவைஷ வத்தை தர்ஶிப்பித்தார்கீழ்; ஶிஷ்டர்களுடைய வாசாரமுகத்தா லும் ஸாமவதவைஷவத்தை தர்ஶிப்பிக்கிருர்மேல். "தர்மஜ்ஞ[உடு ஸமயப்ரமாணம் வேதாஶ்ச"3 என்று-ஆப்தப்ரமாணமான வேதத்து க்குமுன்னேயெடுக்கும்படியிறே ஶிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமா ண்யமிருப்பது; அதில்ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்டஜாதீயரானவர்கள் அந்தஶரீரத்தோடே ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர் களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக, [ந0 ராவணுநுஜனைக்குறித்துப் பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிருர்,

(விபீஷணனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "ப்ரதீயதாம்தாஶ ரதாய மைதிலீ"4 என்று தனக்கு ஹிதத்தைச்சொன்ன தர்மாத்மா வான ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானை, பாபிஷ்டனுனராவணன் குபிதனுய், [நடு "த்வாந்து-திக்குலபாம்ஸநம்"1 என்று-இக்குலத்துக்கு § இழுக்காகப் பிறந்தவுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்;

† பின்னுட்டுகை-அநுஸரிக்கை.

§ இழுக்கு-தண்மை.

மூ.—பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யராகநினைத்து வார்த்தையருளிச்செய்தார்.

௨௨௯. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம்பண்ணியருளினார்.

௨௩௦. தர்மபுத்ரர்,

வ்யா.—இக்ஷ்வாகுகுலநாதரான பெருமாள் இவனை தாஜராபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம், "ஆக்யாஹிமமதத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்"1 என்று-"ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படி நமக்குச்சொல்லும்" என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாகநினையாதே, திருத்தம்பிமாரோபாதியாக ஸம்மாநித்து வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்கை.—இவ்வாக்யத்திலே - ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள்பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, ஸமவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர்"இவன்நமக்குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், ஸமவான்விரும்பி மேல்விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

௨௨௯. இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே, ஸாமவதவைஸவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார்,

(பெரியவுடையார்க்கு) என்றுதுடங்கி. "மர்யாதாநாஞ்சலோகஸ்ய கர்த்தாகாரயிதாசஸ:"2என்கிறபடியே - லோகமர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்யதர்மஸ்தாபநஶீலரா யிருப்பாரொருவரிறே பெருமாள் ; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டிபிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தம்மையழியமாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ர ஶிஷ்யர்கள்பண்ணும் ப்ராஹ்மமேதஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடையப்ரேமாதிக்யமேஹேதுவாக, திருத்தம்பியார் கூடநிற்கச்செய்தே தாமேஸாதரமாகப்பண்ணி யருளினாரிறே.—இத்தால் - ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷணஸாமவதவிஷயத்தில் புத்ரக்ருத்யமநுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

௨௩௦. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார்,

(தர்மபுத்ரர்) என்றுதுடங்கி. பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்யதர்மத்தைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும்,விஶேஷதர்மத்திலேதிருவுள்ளம் § ஊற்றிருக்கையாலே யவர்க்கதுசெய்யலாம்;இவர்செய்ததிறேயரிது. ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேஶ்யமாகநினைத்துஸர்வாவஸ்தையிலும் அதுக்கொரு நழுவுதல்வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படியிருக்கிறவர்,

§ ஊற்றிருக்கை-ஊன்றிக்கொண்டிருக்கை.

மூ.—அஶரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுங் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

உ௩க. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன்வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களோட்டிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

வ்யா.—ஸ்ரீ விதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிறதஶையில், அவருடைய வர்ணத்தைப்பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப்பார்ப்பதாய், "என்செய்யக்கடவோம்" என்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே, "தர்மராஜஸ்துதத்ரைநம் ஸம்ஸ்காரயிஷுஸ்ததா - தத்யுகாமோஹவ்ஶ்சைவா நததாகாஶேவவோஹ ஶ்ரவீத்-ஹோஹோராஜந்நதஹ்யஶ்மேதத்விதுராஸம்ஜ்ஞிகம் - களேபரமிஹைதத்தே நைஷதர்மஸ்ஸநாதநஃ - லோகஸ்ஸவலக்ஷணோநாம ஹவிஷ்யத்யஸ்யபார்திவ - யதிதர்மமவாப்தோஹஸௌநஶோஹவஹரதர்ஷஹ" 1 என்று - இவர்ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன அஶரீரிவாக்யத்தாலும்,ஸம்ப்ரதிபந்நமான இவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று, வைதிகாதிரேஸரர்க்குச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

உ௩க. அநந்தரம், ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானருஷிகள், ததபக்ருஷ்டன்பக்கலிலே தர்மஶ்ரவணம்பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார், (ருஷிகள்) என்றுதுடங்கி. சதுர்வேததரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது ; ஏவம்ஹூதரானவர்கள், வேதப்ரவணயோக்யதையில்லாதகுலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதிஸ்ம்ருதியோடேஜாதனானையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ஹ்ரம்ஶமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷா விஶேஷத்தாலும் ஸகலதர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநனாயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலேசென்று, மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷைகபரனாயிருக்கிறவனவஸரம்பார்த்துத்துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களானதர்மங்களில் தங்களுக்குஸந்திக்தங்களானவையெல்லாமவன்பக்கலிலேகேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப்போக்கிக்கொண்டார்களென்கை.

"கஶ்சித்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீதபோதநஃ-தபஸ்வீதர்மஶீலஸ்ச கௌஶிகோநாமஹாரத-ஸாங்கோபநிஷதாந்வேதாநதீதேத்விஜஸத்தமஃ- ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஶ்சித்வேதாநுச்சாரயந்ஸ்திதஃ-உபரிஷ்டாச்சவ்ருக்ஷஸ்யவலாகாஸம்ஶ்ரீயத-தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம்ப்ராஹ்மணஸ்யததோபரஸி"2என்றுதுடங்கி-கௌஶிகனென்றுபேரையுடையனாய் அதீதஸாங்கஸஶிரஸ்கஸகலவேதத்தையுடையனாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்திலே வேதங்களை யுருச்சரித்துக்கொண்டுநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலேயிருந்ததொருகொக்குஎச்சமிட்டதுதன்மார்பிலேவந்து
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

வ்யா.—பட்டவாறேக்ருப்யனாய், பார்த்தபார்வையிலே யதுபட்டு விழ, அத்தைககண்டு தப்தவித்தனாய்க்கனக்கஶோகித்து, "ராமஷ்வேஷவலாத் க்ஷேதராய்க்கொண்டு அக்ஷேத்யத்தைச்செய்தோம்" என்று பலகாலும்சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலேசென்று, "பிக்ஷாம்தேஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹிணியானவள், "நில்லும், வருகிறேன்" என்றுசொல்லி, கரஶுத்த்யாதிகளைப் பண்ணி பிக்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்யோகியாநிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதிக்ஷுத்யார்த்தனாய்வந்துபுகுர, அவள்பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷைகொண்டுவருகிறத்தைவிட்டு பாத்யாசமநீயாஸநப்ரதாநாதிகளாலே அவனை ஶுஶ்ரூஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன்நிற்கிறத்தைமறந்து, நெடும்போதுநின்று, பின்னையவன் நிற்கிறத்தைக்கண்டு நடுங்கி, பிக்ஷைகொண்டுவந்தவளவிலே, "என்னைநிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானென்" என்று அவன்குபிதனானவாறே; அவளவனை ஸாந்த்வநம்பண்ணி, "இத்தைப்பொறுக்கவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, "நான் 'பர்த்தாவேதெய்வம்' என்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்துவருகையாலே தச்சுஶ்ரூஷை பண்ணிநின்றேனித்தனை" என்ன; "உனக்கு பர்த்தாவையன்றோ ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவப்ரதிபத்தியில்லையே!" என்று வ்யங்க்யமாகச்சொல்லி, "க்ருஹஸ்தர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படி யவமதி பண்ணலாகாதுகாண்" என்ன; "நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதிபண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாகவறிவன்" என்று பரக்கச்சொல்லிக்காட்டி, "இவ்வபராதத்தைப்பொறுக்கவேணும், 'பர்த்தாவேதெய்வம்' என்றிருக்கையாலே தச்சுஶ்ரூஷையிலே பரவஶையாய்நின்றேனித்தனை, என்னுடைய பதிஶுஶ்ரூஷையினுடைய பலத்தைப்பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக்கொக்குயாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவுமெனக்கு விதிதங்காணும்" என்றுசொல்லி, "க்ரோதஶ்ஶத்ருஶ்ஶரீரஸ்தோ மநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம - யக்க்ரோதமோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:"1 என்றுதுடங்கி - "காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக்காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிகளுண்டாகவேணும்" என்று விஸ்தரேணதான்ப்ரதிபாதித்து, "பவாநபி ச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதஶ்ஶுசி: - நது தத்த்வேந பகவந் தர்மாந்வேத்ஸீதி மே மதி: - மாதாபித்ரோஶ்ச ஶுஶ்ரூஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய: - மிதிலாயாம் வஸந்வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி - தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதாகாமம் த்விஜோத்தம - வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸ தே ச்சேத்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" 2 என்று-

வ்யா.—“நீரும் யர்மஜ்ஞர், வேஷாம்யயநிரதர், ஸத்யர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும், யர்மங்களை யுள்ளபடியறியீர் என்றெனக்குநிணவு, மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷுவாய் ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனுய்க்கொண்டு மிதிலையிலேயிருக்கிற வ்யாயன் உமக்குயர்மங்களை டுச்சொல்லக்கடவன் அங்கேபோம், உமக்கு நன்மையுண்டாவதாக, பரமயர்மாத்மாவாயிருக்கிற அந்தவ்யாயன் வேண்டினபடியும்முடையஸம்ஶயங்களை யெல்லாம் போக்கக்கடவன்” என்ன; அவன்ப்ரீதனுய் இவளைக்கனக்கஸ்தோத்ரம்பண்ணி, அங்குநின்றும் மிதிலையிலே சென்று, “பஞ்சகாநிபவித்ராணிஶிஷ்டா வாரேஷுநித்யஶ-ஏத ந்மஹாமதேவ்யாய ப்ரஸ்ரவீஹியயாதயம்”1 என்று - “ஶிஷ்டாவாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமேவை, மஹாமதியானவனே இத்தைச்சொல்லவேணும்”என்ன; “யஜ்ஞோஷாநம்தபோவேஷா ஸ்ஸத்யஞ்சத்விஜஸத்தம- பஞ்சைதாநிபவித்ராணி ஶிஷ்டாவாரேஷுநித்யஶா” 2 என்று - “யஜ்ஞமும் ஷாநமும் தபஸ்ஸும் வேஷங்களும்ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவிவையைந்தும் ஶிஷ்டாவாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும்” என்று இத்யாதியாலே அவனித்தையுபஷேஶிக்க, இப்படிமேன்மேலும் தனக்குஸம்ஶயமானவை யெல்லாமிவன்கேட்கக்கேட்க, உபஷேஶமுவத்தாலே ஸகலயர்மஸம்ஶயங்களையும் யர்மவ்யாயனறுத்தப்ரகாரத்தை யர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்யபர்வத்திலே இருநூற்றுமத்யாயந்துடங்கி பதின்மூன்றத்யாயத்தாலே பரக்கச்சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமுமிப்படிபலருமிவன்வாசலிலேதுவண்டு யர்மஸந்தேஹங்கள் ஶமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால் - ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தஷபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள்வாசலிலேதுவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக்குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

௨௩௨. அநந்தரம், “யத்யஷாவரதிஶ்ரேஷ்ட:” 3 என்றுக்ருஷ்ணனுவரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்,

(க்ருஷ்ணன்) என்றுதுடங்கி. 4*யர்மஸம்ஸ்யாபநார்த்தமாகவவதரித்தருளி, “லோகஸங்க்ரஹமேவாபிஸம்பஶ்யந்கர்த்துமர்ஹஸி”5 என்று - “ஜ்ஞாநியானுலும் லோகஸங்க்ரஹத்தைப்பார்த்து வர்ணாஶ்ரமயர்மங்கள் நன்றாகவநுஷ்டிக்கவேணும்” என்று உபஷேஶித்தும், “யதிஹ்யஹம்நவர்த்தேயம்ஜாதுகர்மண்யதந்த்ரித: - மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா:பார்த்தஸர்வஶ:” 6 என்று - “ஒருக்கால் கர்மத்திலசோம்பாதே நான்ப்ரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்ய

மூ.—௨௬௨. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதி க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிதுரர்திருமாளிகையிலே யமுதுசெய்தான்.

௨௬௩. பெருமாள் ஸ்ரீசபரிகையாலே யமுதுசெய்தருளினார்.

வ்யா.—ரெல்லா மென்வழியைப்பின்செல்லும்'' என்றபடியே பரார்த்தமாகத்தான் குறிக்கொண்டநுஷ்டித்தும் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம்பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது, "பீஷ்மத்ரோண வதிக்ரம்யமாஞ்சைவ மதுஸூதந-கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷளபோஜநம்"[1] என்னும்படி-உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் இங்கேயெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களையுபேக்ஷித்து, வர்ணோத்கர்ஷரஹிதராய் அத்தாலேஇங்கேயெழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுரர்திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச்சென்றுபுக்கு, "ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்யதே கோவிந்த ஏதந்நஃபரமம்வ்ரதம்"[2] என்று-பக்திபரவசரானவவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களையெல்லாங்கண்டுகந்து, "விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச"[3] என்கிறபடியே - அஹங்காரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்த்யுபஹ்ருத மாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வபோக்யத்வங்க ளடியாக அத்யாதரம்பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

௨௬௩. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்தப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(பெருமாள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ரகுகுலதிலகராய் ஆசாரப்ரதானரான பெருமாள், "சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:"[4] என்னும்படி - வேடுவிச்சியாய்வைத்தே மதங்கசிஷ்யசுச்ரூஷையிலேபழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்னுக்கினியதாயிருந்தபல மூலாதிகளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக் கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்னாதராநுகுணமாகத் தன்கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அதிஸந்துஷ்டராயமுதுசெய்தாரென்கை.—இத்தால் - அபிஜநாதிகளால் வருமபிமாநகந்தமற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகருடையவபிமாந ஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணதர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதிபாவநபோக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

௨௬௪. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவதவைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவ்வர்த்தவிஷயமாக பூர்வாசார்யவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்,

ஸூ.—௨௩௪. மாறனேரிநம்பிவிஷயமாக பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்தவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

௨௩௫. "ப்ராதுர்பாவை:" 1 இத்யாதி.

வ்யா.—(மாறனேரிநம்பி) என்று துடங்கி. அதாவது - அபிமாநஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தாதிகளின்றிக்கே ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்யாத்மஜ்ஞாந பரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடையவஸாநதஶையிலே, "ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின விக்ரஹத்தை ப்ராக்ருதவஸ்துக்கள் ஸ்பர்ஶிக்கில் செய்வதென்!" என்று அதிஶங்கைபண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப்பார்த்து, "புரோடாஶத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர்" என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரியநம்பியும், அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமேபள்ளிபடுத்துவந் தெழுந்தருளியிருக்க; இத்தைஉடையவர்கேட்டருளி, பெரியநம்பிஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, "ஜீயா, மர்யாதைகிடக்கக்காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருளவேண்டிற்றோ" என்ன; "ஆளிட்டந்திதொழவோ†, நான்பெருமாளிற்காட்டிலுத்க்ருஷ்டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ,2* பயிலுஞ்சுடரொளி3* நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிதுகுறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

௨௩௫. இனி, பாகவதஜந்மாதி ஶ்லாக்யதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷ நிந்த்யதையை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார்,

("ப்ராதுர்பாவை:"1 இத்யாதி) என்று. "ப்ராதுர்பாவைஸ்ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ்ததீயா ஜாத்யாவ்ருத்தைரபிச குணதஸ்தாத்ருஶோநாத்ரகர்ஹா -கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோऽந்யேஷு வித்யா வ்ருத்தப்ராயோ பவதிவிதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:"1 இத்தால்-4*அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன்ப்ராதுர்பாவங்களாலே ஸுரநரஸஜாதீயனாகாநிற்கும், ததீயரும் ஜாதியாலும்வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலுமப்படி இதரஸமராயிருப்பார்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ஶ்லாகையேயுள்ளது, உபயருமிப்படிநிற்கிறது இந்தலோகரக்ஷணநிமித்தமாக, இனி அபாகவதர்பக்கலுண்டான வித்யாவ்ருத்தவாஹுள்ய ரூபமானவுத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகாநின்றதென்கிறது.

௨௩௬. பாகவதர்களன்றென்று அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம்சொல்லாநின்றதிறேயென்கிறார்,

---

† ஆளிட்டந்திதொழுகை- ஸந்த்யாவந்தநத்தை யொருத்தரைக்கொண்டு பண்ணுவிக்கை.

ஸூ.—உ௩௬. "ஸாமவதனன்றிக்கே வேதார்யஜ்ஞாநாதிகளை யுடையவன்குங்குமஞ்சுமந்தகழுதையோபாதி" என்று சொல்லாநின்றதிறே.

உ௩எ. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்,

உ௩அ. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும்,

வ்யா.—(ஸாமவதனன்றிக்கே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "சதுர்வேதயரோவிப்ரோ வாஸுதேவம்நவிந்தி- வேதஸாரஸராக்ராந்த ஸ்ஸவைப்ராஹ்மணகர்தபஃ"1 என்று - வேததாத்பர்யமான ஸாமவஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே ஸாமவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்யூலார்யஜ்ஞாநாதிகளையுடையனு யிருக்குமவன், ஹோமிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமளத்ரவ்யமான குங்குமத்தைச்சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின்வாசியறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தரஸாமங்களாலே ஆராயநஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு ஸாமவசேஷபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷணவஸ்துஸாரத்தைக் கினியச்சுமந்துகொண் டிருக்கச்செய்தே அதின் சுவடறியாத ப்ராஹ்மணகழுதையென்று வேதோபப்ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கை.

உ௩எ. ஸாமவத்ஸம்பந்தரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸ்தரீஹிதமென்னுமத்தை தர்ஸிப்பித்தார்கீழ்; தத்ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யகாதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்யமென்னுமத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார்மேல்,

(ராஜாவான) என்றுதுடங்கி. அதாவது-த்விதீயவர்ணரான வேற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களானவை, "வாஹிகைர்பக்ஷிம்ஜமதாம்"2 இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே, "வேங்கடத்துக்கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே"3 "மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே"4 "செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே"5 "தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே"6 என்று-திருமலையாழ்வாரோடுஸம்பந்தமுடையதிர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களைப்$பெறாப்பேறாக வாசைப்பட்டாரென்றபடி.

உ௩அ. இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்தஜந்மத்தையாஸ்தாநம்பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ராஹ்மணோத்தமரான)என்றுதுடங்கி. அதாவது-"இனிஇதுக்குமேலில்லை" என்னும்படியான வர்ணத்திலேயவதரித்து வித்யாமாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீயஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும்,

---

$ பெறாப்பேறு - அலப்யலாஸம்.

மூ.—திருமகளாரும், ஶோபஜந்மத்தை யாஸ்தாநம்பண்ணினார்கள்.

௨௩௯. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் 1* நாரீணாமுத்தமையுடைய வவஸ்தையைவரக் கடவதாயிருக்கும்.

௨௪0. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்தியாத்மஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

வ்யா.—2*வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவவர்தம்மைப்போலேயே தைப்பருவத்திலே வேதவ்யாஸார்யவித்தமையாயிருக்கும் அவர்திருமகளானவாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாராநுபவத்தி லபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே,"மிடுக்கிலாமையால நான் மெலிந்தேன்நங்காய்"3 "என்மகன்கோவிந்தன்"4"பன்னிருதிங்கள்வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால்"5இத்யாதியாலும், "ஆய்ப்பாடிச்செல்வச்சிறுமீர்காள்"6"நாமும்நம்பாவைக்கு"7"ஆய்க்குலத்துன்றன்னைப்பிறவிபெறுந்தனைபுண்ணியம்யாமுடையோம்"8 இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றும் வர்ணமாகையாலே §கண்ணிதாயிருந்துள்ள9*அறிவொன்றுமில்லாதஶோபஜந்மத்தைப் புரையறவேறிட்டுக் கொண்டார்களென்கை.

௨௩௯. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல்கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படி தானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (கந்தல்கழிந்தால்) என்றுதுடங்கி—அன்றிக்கே,இப்படி விஶிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைக ளின்றிக்கே கந்தல்கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தை தானேதென்னவருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

(கந்தல்கழிந்தால்)இத்யாதி. அதாவது-ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாஶியாதபடி அநாதிகாலமபிபவித்துப்போந்த வந்தேறியான அவித்யாதிதோஷம் ஸ்ரீபகவத்ப்ரஸாதவிஶேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமாவதூ:"10என்கிறபடியே- ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணங்க ளெல்லாவற்றாலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகலஸ்த்ரீணாமுத்தமையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

௨௪0. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யத்தையுபபாதிக்கிறார்,

(ஆறுப்ரகாரத்தாலே)என்றுதுடங்கி. அதாவது-அநந்யார்ஹஶேஷத்வம்,அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம்,ஸம்ஶ்லேஷத்தில்தரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில்தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிஶ்ஶேஷநிவ்ருத்தாவித்யாதிதோஷதயா பரிஶுத்யமானவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடுஸாம்யம்நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்குமென்கை.

---

§ தண்ணிது - நிக்ருஷ்டம்.

மூ.—உசக. ஶ்ரேஷ்டத்திலுத்கர்ஷமஹங்காரத்தாலே; அஶ்ரேஷ்டத்திலுத்கர்ஷமஹங்காரராஹித்யத்தாலே.

உசஉ. ப்ரஹ்மாவாயிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

வ்யா.—இந்த ஸாம்யஷட்கத்தை நினைத்திறே, "கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்"[1] என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது.—ஆக, இவ்விரண்டுவாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம்.

உசக. இனி, அவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்டமானஜந்மங்களை விரும்புவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஶ்ரேஷ்டத்தில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐஶ்வர்யமுமாகிற ஶ்ரேஷ்டபுருஷார்த்தத்திலொருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி, விஶ்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான் நின்றநிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம்தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலேயுண்டாம்; ஶேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்யஸம்பத்துமாகிற அஶ்ரேஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி, இவற்றினுடைய வஹிவ்ஜைய்யியிலாமையாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படியான வஹங்காரராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

உசஉ. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்களிழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ரஹ்மாவாய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஶ்ரேஷ்டோத்கர்ஷாதிஶயத்துக்குத்தக்க வஹங்காராதிகனான ப்ரஹ்மாவாய், "த்விபரார்த்தாவஸாநேமாம்ப்ராப்துமர்ஹஸிபத்மஜ"[2] என்றும் "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும்காண்கிலான்கண்ணனடிக்கமலந்தன்னையயன்"[3] என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்துபோதல், அஹங்காரஹேதுக்களொன்றுமில்லாமையாலே தத்ரஹிதையாய் இடக்கைவலக்கையறியாதவிடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், "முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா"[4] என்னும்படி அவன்றிருவடிகளைப்பெற்றுவிடுதல்செய்யும்படியாயிருக்கும் இவ்வஹங்காரதத்ராஹித்யங்களின்ஸ்வபாவமென்கை.—இப்படி அஹங்கார தத்ராஹித்யங்கள் அவனையிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே; ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்காரஹேதுவான ஜந்மங்களையநாதரித்து தத்ரஹிதஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

மூ.—௨௪௩. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடையகார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக்கண்டால் ஶத்ருவைக்கண்டாப்போலேயும்;

வ்யா.—௨௪௩. (தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது) [௧௮௦] என்று துடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷமுபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம், ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுமவனேயென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யாவிஶேஷம் சொல்லப்படுகிறது; (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று துடங்கி, (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலேவர்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று - கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவாகையாவது)-ஸ்வரூபேண முடித்தும், ஸாமவதவிரோதத்தைவிளைத்து முடித்தும், ஸாமவல்லாஸவிரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும், "அஸந்நேவ" 1 என்கிறபடியே - அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை யுருவழியப்பண்ணுமதாயிருக்கை. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும், தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநரூபமாயும், இரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது; இவ்விடத்தில், அவையிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடையகார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்காரகார்யமென்கிறது. விஷயஶப்தத்தாலே-கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும்சொல்லப்பட்ட விஹிதநிஷித்தரூபவிஷயத்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம்தானாகையாலே) என்றது - இவையிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமியாய் ஸாமவத் ஸ்வரூபதிரோதாநாதிகளைப்பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மகப்ரக்ருதிபரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிஶேஷாரப்தமாயிருக்கிற ஶரீரவிஶிஷ்டனானதானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் ஶரீரவிஶிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித்தானல்லாத தேஹத்தைத்தானாகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமாநிப்பதும் தனக்கநர்ஹகரமான விஷயங்களிலே யத்யாதரத்தைப்பண்ணுவதா மவன்தானே யிறே. (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம்போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமானஶரீர விஶிஷ்டனாயிருக்கிற தன்னைதர்ஶித்தால், "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனாய்ப் ¶பற்கவ்வித்திரியும் ஶத்ருவைக்கண்டாப் போலே குடல்கரித்து தனக்குநாஶகனாக நினைத்தும் :

¶ பற்கவ்வுகை - கோபத்தாலே புதட்டைக்கடிக்கை.

மூ.—அவற்றுக்கு வர்யகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் பந்துக்களைக்கண்டாப்போலேயும்; ஈஸ்வரனைக்கண்டால் பிதாவைக்கண்டாப்போலேயும்; ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாப் போலேயும்;

வ்யா.—தங்களுடைய வுக்திவ்ருத்திகளாலே தூர்வாஸனையைக்கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேல் வளரும்படிபண்ணும் துஸ்ஸஹயவர்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரேகண்டால், அணுகில்மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலே யஞ்சிநடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு வாயகரென்றேநினைத்தும் : தங்களுடைய உபதேஶாநுஷ்டாநங்களிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷதர்ஶநத்தைப்பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே ஹீதஹீதனும்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக வவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபதநிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய வநர்யாப்யுதயங்களிரண்டும் தங்களதாய் தீயதுவிலக்கி நல்லதில்மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக்கண்டாப்போலே யத்யாதரம்பண்ணி நமக்குநற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும் : அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்தும் அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி ஶாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் ஶிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடையஹிதமேபார்த்துப்போரு மீஶ்வரனை அர்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக்கண்டால், உத்பாதகனுய் வித்யாப்ரதனுய் அபயேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸவிநயங்களையுடையனுய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்: அநாதிகாலம் "அஸந்நேவ"1 என்னும்படிகிடந்ததன்னை ஹமவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானுக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேஶத்தாலே ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திகளை விளைத்து 2*கையிற்கனியென்ன ஹமவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனுய் "உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்"3 என்றும், "உன்றன்மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றிவேண்டிலன்"4 என்றும் சொல்லுகிறபடியே - குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு யாரகபோக்யனுயிருக்கு மாசார்யனைக்கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும்பசியன் யாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக்கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேஶத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு யாரகபோக்ய விஷயமென்றே நினைத்தும் :

மூ.—ஶிஷ்யனைக்கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக்கண்டாப்போலேயும் நினைத்து; ¶ அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர்பக்கலநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல்ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்கலபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும்

வ்யா.—ஸாய்யாதுரநிவ்ருத்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வஹாவஸம்பந்நயாஹஸம்யக்ஜ்ஞாநப்ரேமவானாயிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக் கண்டால், தனக்காநந்தாவஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே ஹமவத்குணாநுஸந்தாநதஶையில் நாம்சொல்லுகிற ஹமவத்குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுஹாஷிப்பது வியயனாவதாமாகாரங்களினாலே நமக்காநந்தாவஹனென்று நினைத்தும். (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல்அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்: அதாவது-ஶேஷித்வத்தை தன்ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் "நநமேயம்"1என்றிருக்குமதொழிய ஒருவிஷயத்திலும் தலைதாழ்க்கவிசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் "நம்முடைய ஶேஷிகள்" என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்துப்ரணாமாதிபூர்வகமாக வநுவர்த்தநங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களிலதிகனாகவாதல் அவர்களைத்தன்னோடு ஸமராகவாதல் வுத்தியிபண்ணியநாதரித்திருக்கும்படிபண்ணுமென்கை. அர்த்தம்ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது-ஆரையாகிலும்சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசுபெற்றதாய் விடவேணுமென்னும்படியிறே அர்த்தராகமிருக்கும்படி; ஆகையால்,அதுஸ்வரூபநாஶகத்வேநப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவியோடிப்போகவேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவுபண்ணிஅவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது அவர்களையழைத்து விருந்திடுவது அவர்கள்குணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள்விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்கலபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்; "காம்யதஇதிகாமஃ" 2 என்கிறபடியே - காமஶப்தத்தாலே விஷயஸம்போகஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, "ஈசிபோமின்"3இத்யாதிப்படியே - தாரிதீர்யவார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம்பாராமல் தள்ளிக்கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம்பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே, "ஏழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர்"4என்கிறபடியே - அவர்களுபேக்ஷாவாதம் முதலானவைதன்னையே யுத்தேஶ்யமாகக்கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியானஹேயாபேக்ஷையைவிளைக்குமென்கை.

¶ "அர்த்தகாமாபிமாநங்கள்மூன்றும்" என்னும் பாடாந்தரம், வ்யாக்யாநத்தில் ஸுஸ்பஷ்டம்.

மூ.—என்றஞ்சி; ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்றுதுணிந்து; தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும், ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷையும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்திநிவ்ருத்தியும்,

---

வ்யா.—ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாசகத்தையோடே யுபேக்ஷகருமாயிருக்குமவர்களை யபேக்ஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி.— (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், "ஸர்வோऽபிமாநோऽஹங்காரः" 1 என்கிறபடியே - அபிமாநசப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிற தாகையாலே, (அநுகூலர்பக்கல்) இத்யாதியை நிரைநிரையாக்காதே யதாயோக்யங்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது. (ஆத்மகுணங்கள்) இத்யாதி. சமதமாத்யாத்மகுணங்கள், அநாதிகாலமஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக்கூடப்பூரித்துக்கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகுணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுணபரிபூர்ணராய் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும்பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாது; ஆத்மகுணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலேநம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்மகுணங்களுண்டாவதெப்போதோவென்றுபலகாலும் கரைவது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க்கொண்டுபோரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாகவருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணோதய விரோதிபாபக்ஷயம்பிறக்கும்படி 2* அமலங்களாகவிழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலேபிறக்குமத்தனையென் றத்யவஸித்து. (தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையாவது)-தேஹரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷையாவது) - சேஷத்வமேவடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவகைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில்பெற்றவளவால் த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலுமாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்திநிவ்ருத்தியாவது) - அசநாச்சாதநாதிகளுக்குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக்கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை.

மூ.—தேஹதாரணம் பரமாத்மஸமாராதநஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற வைசிஷ்ட்யவிசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபலமென்றுதல் க்ருபாபலமென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்,

வ்யா.—(தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராப்தவஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்குத்தக்கவளவு ஸ்வீகரிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்திரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற வைசிஷ்ட்யவிசேஷமு மென்கை.— அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதநஸமாப்தி) என்கிற வைசிஷ்ட்யவிசேஷமும், தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற வைசிஷ்ட்யவிசேஷமும் என்னவுமாம். (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது- முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனானாலும் ப்ராரப்தசரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம்வருகை தவிராதிறே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களிலேதேனுமொருக்லேச முண்டானால், "இது அநுபவ விநாச்யமான ப்ராரப்தகர்மபலமன்றோ, ஏவம்விதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ விச்சரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றாகிலுங்கழியப்பெற்றோமே" என்கிற வநுஸந்தாநத்தாலேயாதல், "தேஹவாஸனையாலே யிவ்வுடம்பைவிடவிசையாமல் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சநத்தைப்பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோகநினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின்பலமன்றோவிது" என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியுமென்கை. பூர்வாகமுத்தராகம் ப்ராரப்தவண்டமெல்லாம்கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமான சரீரத்திலநுபாவ்யகர்மமித்தனையும் கழிக்கையரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்கபரம்பரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் "இத்தேஹத்தைவிட" என்றால்இசையாதவிவனை நிர்த்துக்கனாக்கிவைப்போமாகில், இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விஷஹித்தல் இன்னமொரு சரீரந்தன்னை பரிக்ரஹிக்குதல்செய்யுமாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மமநுபவித்தேயிருக்கக்கடவனென்றிறேவைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டானகர்மங்களெல்லாம்கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்நின்றுமிவனைக் கடுகத்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையிலுண்டானக்ருபையாலேயாறுப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல்வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரந்தோறு மநுபவித்த துக்கம் ஸ்வதந்த்ரநிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; "யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்" 1 என்றானிறே; ஆகையாலித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது.

மூ.—ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்திநிவ்ருத்தியும், விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சை யும், உகந்தருளினநிலங்களி லாதராதிசயமும், மங் களாசாஸநமும், இதரவிஷயங்களிலருசியும், ஆர்த் தியும், அநுவர்த்தநநியதியும், ஆஹாரநியதியும்,

---

வ்யா.—(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியா வது) - ப்ரபந்நனை தன்னுடைய அதிகாராநுகுணமாக வநுஷ் டித்துக்கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களை பேற்றுக்கு ஸாதந மாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடையஜ்ஞாநாநுஷ்டா நங்களில் வாஞ்சையாவது) - 1* நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நா ரணனை நண்ணியிருக்கையாலே நிர்மலஜ்ஞாந பக்திகராயிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குமுண்டாகவேணு மென்னுமாசை. (உகந் தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமாவது) - "தானுகந்தவூர்" 2 என்கிறபடியே - ஸர்வேஸ்வரனுகந்துவர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்க ளென்றால், "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டினார்"3என்கிறபடியே - மநஸ்ஸு அங்கே மண்டிவிழும்படி மே ன்மேலும் பெருகுகிறவாதரம். (மங்களாசாஸநமாவது) - அவ்வோ திவ்யதேசங்களை விரும்பிவர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌ குமார்யத்தையும், வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, "என்செய் யத்தேடுகிறது!" என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லா ண்டுபாடுகை. (இதரவிஷயங்களி லருசியாவது) - பகவத்வ்யதிரிக்த ங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிக ளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது) - இதரவிஷயப்ராவண்ய ஹேதுவானவிவ்வுடம்போடே4* இருள்தருமாஞாலத்திலிருக்கிற விதில டிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்யதர்சநத்தால்வந்த ப்ரா ப்திவிளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேசம். (அநுவர்த்தநநி யதியாவது) - பகவத்பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷித் வாநுரூபமாக நீசோக்தி நீசவ்ருத்திகளாலே பண்ணுமநுவர்த்தந த்தை ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் மறந்தும்செய்யாதொழிகை. (ஆஹா ரநியதியாவது)- ஜாத்யாச்ரயநிமித்தாதுஷ்டங்களாய் ஸர்வேச்வர னுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக்கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொ ள்ளக்கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

மூ.—அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

பிள்ளைலோகாசார்யர்திருவடிகளேஶரணம்.

வ்யா.—(அநுகூலஸஹவாஸமாவது) - ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தியாவது) - ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களைநசிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடிவர்த்தியாதொழிகை.—இங்குச்சொன்னவநுகூலரும் ப்ரதிகூலருமின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமேயருளிச்செய்யக்கடவரிறே.—(ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது - கீழ்ச்சொன்னவிவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தியாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவ னென்றபடி. ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டுபோருகையாவது-தத்ப்ரஸாதகங்களைச்செய்துகொண்டுபோருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன - இதினுடையவுபபாதநஸ்தலத்திலருளிச்செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேணவருளிச்செய்தது- இதினுடைய வஶ்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

பெரியஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ப்ராபகாந்தரபரித்யாக ப்ரகரணமான

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண ம்.

த்ருதீயப்ரகரணம்.

(மங்களாஶாஸநப்ரகரணம்)

ஸூ.—௨௪௪. மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்த மன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாநதஶையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம்தன்கப்பிலேகிடக்கும்; ப்ரேமதஶையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

௨௪௫. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால்,

மங்களாஶாஸநத்தின் ஸ்வரூபௌசித்யவிசாரம்.

வ்யா.—௨௪௪. இந்தநிகமனத்திற் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத்திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார்,

(மங்களாஶாஸநம்)என்றுதுடங்கி. 1*ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதானனாய் ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேஶ்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிறவனைக்கொண்டு தனக்குண்டான வமங்களங்களைப் போக்கி இல்லாதமங்களங்களை யுண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷ்யபூதனானவிவன், தனக்குரக்ஷகனான வவனுக்குத்தான்மங்களங்களை யாஶாஸிக்கை தச்சேஷகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிறஶங்கையை யநுவதிக்கிறார், (மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோவென்னில்) என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார், (ஜ்ஞாநதஶையில்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதஶையாவது) - ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனாகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் ப்ரணவத்திற்சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண்டநுஸந்திக்கும்தஶை; அந்ததஶையில், "களைவாய்துன்பம்களையா தொழிவாய்"2இத்யாதிப்படியே - தன்னுடையவநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளுக் கவனேகடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தனக்கடைத்த ஆஶ்ரயத்திலேகிடக்கும். (ப்ரேமதஶையாவது)-ஸர்வேஶ்வரனுடையஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்துக்கென்வருகிறதோ" என்று அஸ்தாநேபயஶங்கை பண்ணி அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்கக்ஷமனன்றிக்கே நெஞ்சுமறுகும்படியானதஶை ; அந்ததஶையில் ஈஶ்வரனைரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈஶ்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபாவமும் சேதநன்பக்கலிலேரக்ஷகபாவமுமாய்த் தனக்கடைத்தவாஶ்ரயத்திலன்றிக்கேமாறுடிக்கிடக்கு மென்றபடி.

௨௪௫. உக்தார்த்தத்தைவிஶதீகரிக்கிறார்,

(அவன்ஸ்வரூபத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ப்ரதமாக்ஷரத்தில்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனானவவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால்,

மூ.—அவனைக்கடாகக்கொண்டு தன்னைநோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், தன்னைக்கடாகக்கொண்டு அவனைநோக்கும்.

உசக. இவ்வர்த்தம், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்,

வ்யா.—அவனைத்தனக்க நிஷ்டநிவாரகனாகக்கொண்டு, அஜ்ஞனாய் அஶக்தனாய் அப்ராப்தனான தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்; §பேசப்பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வஶக்தித்வாதிகளை மறந்து¶குழைச்சரக்காக நினைத்துத் தன்னை ரக்ஷகனாகக்கொண்டு மங்களாஶாஸநம்பண்ணி யவனை ரக்ஷிக்குமென்கை.—இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற் றில்லையேயாகிலும், அதுவும் மங்களாஶாஸநஹேதுவாகையாலும் மேலேசொல்லுகையாலும், ஸௌகுமார்ய மிதுக்குமுபலக்ஷணம்.

உசகு. இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டுகலங்கி ரக்ஷகனானவவனுடைய ஶக்திவைபவத்தைமறந்து தானவனைரக்ஷிக்குமென்கிற விவ்வர்த்தமெங்கேகாணலாமென்னு மபேக்ஷையிலே, இதுஶிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார்மேல்,

(இவ்வர்த்தம்) என்று துடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத்திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்துதோற்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே யிவருடைய ஶக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக வறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமேபார்த்து, "என்னாகப்புகுகிறதோ!" என்று பீதனாய், தான்முன்னே யோடிச் சென்று, "க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: - பாலாநாம்மமபுத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி"1 என்று ஶரணம்புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள்மேலே யடர்ந்துசெல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று, "கதோராம இதிஶ்ருத்வா ஹ்ருஷ்டப்ரமுதிதோந்ருப: - புநர்ஜாதம்ததாமேநே ஸுதாநாத்மாநமேவச"2 என்கிறபடியே - அவன்தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு, தானும்பிள்ளைகளும் மறுபிறவிபிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளாயிருக்கச் செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக வலங்க்ருதஶிவ்ய மாத்ரராய்க்கொண்டு சக்ரவர்த்தித் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலேதோற்று "இதுக்கென்வருகிறதோ!" என்று ப்ரேமத்தாலேகலங்கி,

---

§பேசப்பிசகுகை-வார்த்தைசொல்லில் ஸௌகுமார்யத்தாலே அந்யதாவாகை.
¶குழைச்சரக்கு - கெட்டுப்போகிறசரக்கு. மநஸ்ஸையிளகப்பண்ணும் சரக்கு. ரக்ஷ்யவஸ்து வென்றபடி.

மூ.—விஶ்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளானருஷிகள்,

வ்யா.—"பதிஸம்மாநிதாஸீதாஹர்த்தார மஸிதேக்ஷணு - ஆசீர்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ"1 என்று-திருவாசலளவும் தான் மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, "பூர்வ0ரு திஶ0வஜ்ரப்ரோதக்ஷிணு0பாதுதேயமஃ - வருணஃபஶ்சிமாமாஶா0 ய்நேஶஸ்துத்தரா0திஶம்" 2 என்று - திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராகவபேக்ஷித்தாளிறே.—(ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும்(திருமகள்) என்றும் பிரித்துச்சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு; ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேஶ்வரசநுர்ஹங்கத்தாலே பெருமாளுடைய ஶக்திவைஹவத்தைக்கண்டிருக்கச்செய்தேயும், "இய0ஸீதாமமஸுதாஸஹதர்மசரீதவ - ப்ரதீச்ச்சைநா0 ஹத்ரஞ்தே பாணி0க்ருஹ்ணிஷ்வபாணிநா "3 என்று - "ஆஹிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான விவளைக்கைக்கொண்டருளும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்குவாராதொழிய வேணும் என்று "ஹத்ரஞ்தே"3என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணினனென்கை.

விஶ்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வரத்ராணார்த்தமாகப் பெருமாளையழைத்துக்கொண்டுபோருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய † வார்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, "அஹ0வேத்மிமஹாத்மாந0 ராம0ஸத்யபராக்ரமம்"4என்கிறபடியே - பெருமாளுடைய ஶக்திவைஹவத்தை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக்கலங்கி, "விஶ்வாமித்ரஸ்துஶ்ரஹ்மர்ஷிர்ஹுங்காரேணாஹிஹர்த்ஸ்யதாம் - ஸ்வஸ்திராஹவயோரஸ்து ஜயஞ்சைவ வாதஹ்யஹாஷத" 5 என்கிறபடியே-தான் முன்னேநின்று அவளை ஹுங்கரித்து, பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒரு தீங்குவாராமைக்காக மங்களாஶாஸநமும் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், "தேத0வோமமிவோத்யத0 த்ருஷ்ட்வாவை யர்மசாரிண ஃ - மங்களாநிப்ரயுஞ்ஜா நாஃ ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதாஃ" 6 என்று - தங்களாபந்நிவ்ருத்தியையும் அபிமதஸித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாயநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றைமறந்து, இவர்வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாஶாஸநம்பண்ணினர்களிறே.

† ஆர்ப்பரவம்-ஆரவாரம்.

மூ.—திருவடி, மஹாராஜர்,

வ்யா.—திருவடி,ப்ரயமதர்ஶநத்திலே,"ஆயதாப்0வஸ-வ்ருத்தாஶ்வ பாஹவ:பரிகோபமா:-ஸர்வபூ-ஷணபூ-ஷார்ஹா: கிமர்த்0நவிபூ-ஷிதா:"1 என்று-கணையங்கள்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு,"நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக்குறையில்லை" என்று வைஶ்யிபண்ணுநிற்கச்செய்தே, அவற்றினழகைக்கண் டுபட்டு, "பிறர்கண்ணெச்சில்படில்செய்வதென்" என்றதிஶங்கை பண்ணி,"திருவாபரணங்களாலே யித்தை மறைத்திட்டுவையாதே யிப்படி வெளியிடக்காரணமென்!"என்று வயிறுபிடித்து.பின்பும். பெருமாளுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணுநிற்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே "இவர்க்கென் வருகிறதோ"என்று¶ துணுக்குத்துணுக்கென்று ஸர்வதஶையிலும் கூடநின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர்,வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய ஶக்திகௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையேபார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, "ஏஷஸர்வாயுதோபேதஶ்சதுர்பி:ஸஹ ராக்ஷஸை: - ராக்ஷஸோப்4யேதிபஶ்யத்4வமஸ்மாந்ஹந்தும் நஸம்ஶய:"2என்று-நமக்கெல்லாம்3 * ஓருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக்காட்டி, "ராவவம்ஶரணம்0தத:"4 "நிவேதயதமாம்க்ஷிப்ரம்" 5 என்ற உக்திகளைக் கேட்டுவைத்தும், "வத்4யதாமேஷ தீவ்ரேண த3ண்டே3நஸசிவைஸ்ஸஹ - ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்4ராதாஹ்யேஷவிபீஷண:" 6 என்று-ராவணஸம்பந்தத்தையேபார்த்து இவனை விதரவதம்பண்ணவேணுமென்பது, "ராவணேநப்ரணுஹிதம் தமவைஹிநிஶாசரம் - தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம்மந்யே க்ஷமம்க்ஷமவதாம்வர" 7 என்று-ராவணன்வரவிடவந்தவனென்றே யவனைத்திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று வைஶ்யிபண்ணுநின்றேன் என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையுஞ்சொல்லி, "இவனைஸர்வதாகைக்கொள்ளவொண்ணாது" என்று ஒருநிலைநின்று, "பிஶாசாந்தா3நவாந்" 8 இத்யாதியாலே தம்முடைய பலத்தைக்காட்டியும், கபோதோபாக்யாநம் கண்டூபாக்யாநம் இவையருளிச்செய்தும் தெளிவித்து ஹயத்தைக்கெடுத்து,"ஆநயைநம்ஹரிஶ்ரேஷ்ட2"9 என்னவேண்டும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக்காத்துக்கொண்டு போந்தாரிறே.—(மஹாராஜர்) என்கிறது - ஸ்ரீஜடாயு

¶ துணுக்குத்துணுக்கென்று-திடுக்கிட்டு, பயப்பட்டு, கலங்கியென்றபடி.

மூ.—ஸ்ரீநந்தகோபர், ஸ்ரீவிதுரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்,

வ்யா.—மஹாராஜரையென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது- ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காகராவணனோடேபொருது குற்றுயிராய்க்கிடக்கிறதம்மைப் பெருமாள்வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் தனிவீரஞ்செய்துநின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், "யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந்நந்வேஷஸிமஹாவநே- ஸாதேவீமமப்ராணாராவணேநோபயம்ஹ்ருதம்"1 என்று-"அருமருந்துதேடுவாரடவிதோறுந்தடுமாறுமாப்போலேயாவளொருத்தியையிந்தப்பரந்தகாட்டிலேதேடிக்கொண்டுதிரிகிறீர், உமக்கு2*நித்யப்ராணஸமையானவவளும்என்னுடைய ப்ராணங்களுமிரண்டும் ராவணனாகிற‡பையலாலே யபஹ்ருதமாய்த்துக்காணும்" என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே, இவருடையவிரஹக்லேசத்தால்வந்ததளர்த்தியையும்ஸௌகுமார்யத்தையும் ராக்ஷஸரோட்டை வான்பகையையும் நினைத்து,"என்னாகத்தேடுகிறதோ" என்றஞ்சி, "ஆயுஷ்மந்"1 என்று - ஆயுஸ்ஸைப்ராார்த்தித்தாரிறே.

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநாநிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசக்தியோகத்தைக்கண்டிருக்கச் செய்தேயும், சைசவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக்கலங்கி வயிறெரிந்து,"ரக்ஷது த்வாமசேஷாணாம் பூதாநாம் ப்ரபவோ ஹரி: - யஸ்யநாபிஸமுத்பூத பங்கஜாதபவஜ்ஜகத்"3என்று- "ஸர்வஜகத்காரணபூதனாய் ஸகலவிரோதிநிரஸநசீலனான ஸர்வேஸ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக" என்று ரக்ஷையிட்டாரிறே.

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வசக்தித்வாதிகளை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், துர்யோதநகோஷ்டியில் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்டபடியைக்கண்டஞ்சி,ப்ரேமாந்ததையாலே, "ஸம்ஸ்ப்ருஸ்ய்ஆஸநம்ஸௌரேர்விதுரஸ்ஸமஹாமதி:" 4 என்று - தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்டவாஸநத்தையுமதிசங்கைபண்ணித் தன்கையாலே யமுக்கிப்பார்த்தாரிறே.

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளெல்லாமறிந்து, "பெருமாள் நமக்குரக்ஷகர்" என்றிராநிற்கச்செய்தேயும், ப்ரேமபரவசராகையாலே, "பெருமாளுலாவியருளும்போது எங்கேனுமொருவலநம் பிறக்கில் நம்ப்ராணனைவிடுமித்தனை" என்று § சொட்டையையுருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

---

‡ பையல் - சூத்ரன்.

§ சொட்டை - ஓராயுதம்.

மூ.—துடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

உசஎ. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமா ளதிஸங்கை பண்ண, இருவரையு மதிஸங்கைபண்ணி ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே. [டு

வ்யா.—(துடக்கமானவர்கள்)என்கிறவித்தால்- "ஸ்த்ரியோவ்ரு த்தாஸ்தருண்யஸ்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா:-ஸர்வாந்தேவாந்நம ஸ்யந்திராமஸ்யார்த்தேயஸஸ்விந:" 1என்கிற திருவயோத்யாவாஸிஜந ங்கள்; "யந்மங்களம் ஸுவர்ணஸ்ய விநதாகல்பயத்புரா-அம்ருதம்ப் ரார்த்தயாநஸ்யதத்தேபவதுமங்களம்" 2என்ற ஸ்ரீகௌஸல்யையார்;[க௦ "ஜாதோஉஸிதேவதேவேஸ ஸங்கசக்ரகதாதர - திவ்யரூபமிதம் தேவப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர"3 என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர்; "உபஸம் ஹரஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்புஜம் - ஜாநாதுமாவதாரந்தே கம்ஸோஉயம்திதிஜந்மஜ:"4 என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானாரை யெல்லாம் நினைக்கிறது. [கடு

உசஎ. இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும் மங்களாஸா ஸநத்திலே மூட்டுமென்னு மிடத்துக்கின்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார்,

(இளையபெருமாளை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸ்ருங்கிபேரபு ரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தரு [உ௦ ளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ண ஸய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, 5*பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தராகையாலே என்வருகிறதோவெ ன்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கட்டினவிரற்சரடும்நா ணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடை-[உடு யாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற விளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள், ஒருதம்பிதாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டின காப்போடே காட்டிலேதள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபா தியொருதம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செய்யநினைத்திப்படியா யத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாது என்றதிஸங்கைபண்ணி, [௩௦ அப்படி யேதேனுமொரு தீங்குநினைக்கில் இவன்றன்னைத்தீரக்காணக் கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே யடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளேவற்றொழிற்செய்து திரியும் பரிகரம், "அவன்ஜ்ஞாதி, இவன்குறும்பனவன்னியன், இவர்களி ருவருமாக விவ்விஷயத்தை யென்செய்யத்தேடுகிறார்களோ" [௩டு என்றுஇருவரையுமதிஸங்கைபண்ணி,அப்படிசெய்யில்இவர்களையழி யச்செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே யென்கை.

மூ.—௨௪௮. ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை
வடிவழகு படுத்தும்பாடாய்த்திது.
௨௪௯. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே
யென்னும்படியாய்த்து

வ்யா.—ஸ்ரீகுஹராதாழ்வானுக்கு விசேஷம்சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீமஹாப்பெருமாள், "நியம்யப்ருஷ்டே து தலாங்மளித்ரவாங் ஶரைஸ்ஸம்பூர்ணமிஷூதி பரந்தப:-மஹத்யநுஸ்ஸஜ்யமபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிஶாமதிஷ்டத்வரிதோஸ்யகேவலாம்-ததஸ்த்வஹம்சோத்தம வாபவாணஷ்டித்ஸ்திதோஹவம் தத்ரஸயத்ரலக்ஷ்மண:-அதந்த்ரிர்ஜ்ஞாதிபிராத்தகார்முகைர்மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா"1 என்றதைத ராத்ரியில் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னாளிறே.

௨௪௮. ஸ்ரீமஹாப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கு மன்றுகண்டமாத்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸனையில்லையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக் கிவ்வாகாரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஒருநாள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-நெடுநாள் வாஸம்பண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகஷர்ஶநம்பண்ணினவர்களையும் அவன்விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் படுத்தும்படியாய்த் திதுவென்கை.2*ஸக்ருதாபஶ்யதிபண்ணிணரோபாதி ஸக்ருத்ஷர்ஶநம்பண்ணிணரையும் ப்ரேமாந்தராய் அஸ்தாநே பயஶங்கையாலே அநுகூலரையு மதிஶங்கைபண்ணிப் பரிந்துநோக்கும்படி பண்ணவற்றாயிறே அவன் விக்ரஹஸௌந்தர்யமிருப்பது.

௨௪௯. இன்னமுமிவ்வர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்ச் சொன்னவர்களிற்காட்டில்வ்யாவ்ருத்தரானவாழ்வார்களுடைய மங்களாஶாஸந நிஷ்டையை யருளிச்செய்கிறார்,

(இவர்கள்) என்றுதுடங்கி. (இவர்கள்) என்று-சக்ரவர்த்தி முதலாகக் கீழ்ச்சொன்ன வதிகாரிகளையடைய பராமர்ஶிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையு மொக்கச்சொல்லலாமோவென்னில்; ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங் காட்டில் பெரியாழ்வார்க்கேற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, ஸோமபரவஶையான வவளிற்காட்டில் மங்களாஶாஸநத்தி லூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஆனாலும், (நம்முடையகோடியிலே) என்னலாமோவென்னில்;இவ்வர்த்தநிஷ்டையிலவர்களுடைய வாயிக்யத்தை தர்ஶிப்பிக்கைக்காகச்சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷய வைலக்ஷண்யகலுஷிதராய் இதுக்கென்வருகிறதோவென்று பரிந்துநோக்கினவர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்களெல்லாரு மென்றபடி. (நம்முடையகோடியிலே யென்னும்படியாய்த்து) என்றது - இவ்விஷயத்திலே யங்வயித்திருக்கச்செய்தேயும் ப்ரேமாஸாவத்தாலே மங்களாஶாஸநத்திலூற்றமற்றிருக்கிற நம்போல்வார்மாத்ரமென்று சொல்லலாம்படியாய்த்தென்றபடி.

மூ.—ஆழ்வார்கள்நிலை.

௨௫0. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

௨௫௧. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம், இவர்க்கிது நித்யம்.

௨௫௨. அவர்களுடைய வாழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

வ்யா.—(ஆழ்வார்கள்நிலை) என்றது-1* மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிஶய ப்ரேமயுக்தரான வாழ்வார்களுடைய மங்களாஶாஸந நிஷ்டையென்றபடி.

௨௫0. இவ்வாழ்வார்கள்தாங்கள் மங்களாஶாஸநத்தில் வந்தால் தங்களிலொப்பர்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ஆழ்வார்கள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - 2*மங்களாசாஸநத்தில்மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசியுண்டென்கை.

௨௫௧. அவர்களைப்பற்ற விவர்க்கிதிலேற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அவர்களுக்கிது) என்றுதுடங்கி. அதாவது-1*மயர்வறமதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே, வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தும் ஸௌவஷ்விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யநுபவிக்கத்தால், உத்தரோத்தராநுபவகாமராகாநிற்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு, பரவஶஜேய்யியியே ப்ரயோஜநமான விந்த மங்களாஶாஸநம் எப்போதுமொக்கவின்றிக்கே எங்கேனு மொரு தஶையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வைலக்ஷண்ய தர்ஶநாநந்தரம் தத்நுபவபரராகையன்றிக்கே, அஸ்தாநே பயஶங்கைபண்ணித் திருப்பல்லாண்டுபாடும் ப்ரேமஸ்வபாவரானவிவர்க்கிந்தமங்களாஶாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச்செல்லுமென்கை.

௨௫௨. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அவர்களுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அநுபவபரரானவவர்களை3* ஓஷ்டி வித்தாபஹாரம்பண்ணி ஆழங்கால்படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே, அதுக்கென்வருகிறதோ!என்றஞ்சிமேன்மேலும்காப்பிடும்படி மங்களாஶாஸநபரரான விவர்க்கு தரித்துநின்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்குமென்கை.

௨௫௩. அதெங்ஙனேயென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

ஸூ.—உருரு. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நிருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயஸித்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

உருச. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு

வ்யா.—(அவர்களுக்குஉபயசேஷத்வத்தையும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பகவத்பாகவதைகபரராய் தத்லாபத்திலாற்றாமை கரைபுரளும்படியிருக்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு,“கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனொருவர்க்குரியேனோ” 1 என்றும் “உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை”2என்றும் அநுஸந்திக்கும்படி ப்ரதம மத்யம பதஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிற உபயசேஷத்வத்தையும், “நமக்கேநலமாதலில்”3என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலேமூட்டியும்,விளம்பரோஷத்தாலே“போகுநம்பி”4 “கழகமேறேல்நம்பி”5 என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகாதென்னுமளவில் “உங்களோடெங்களிடையில்லை”6என்று உதறும்படிபண்ணியும், “வெஞ்சிறைப்புள்”7இத்யாதியாலேவெறுத்து வார்த்தைசொல்லுவித்து மழித்து,பராதீநயகரத்வமேவடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸநமென்பதொன்றறியாதபடி தன்பக்கலிலே மக்நமாகப்பண்ணுமதான பகவத்ஸௌந்தர்யம்; அந்தஸௌந்தர்யதர்ஶநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சுசெல்லாதேஅதுக்கென்வருகிறதோவென்றுவயிறெரிந்து காப்பிடுமவரானவிவர்க்கு,“உன்சேவடிசெவ்விதிருக்காப்பு”8 “மங்கையும்பல்லாண்டு”9 “சுடராழியும்பல்லாண்டு”9 “பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டு”9 என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணுவிக்கையாலே, உபயசேஷத்வஸித்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிறவனுடையஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படிசெய்கையாலே அவர்களுடைய வாழுங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப்போலே காதாசித்கமாகையன்றிக்கே மங்களாசாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச்செல்லுமென்றதாய்த்து.

உருச. மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்குநிதாந மின்னதென்று தர்ஶிப்பித்தார்கீழ்; இதுதானிவர்க்கு நித்யமாய்ச்செல்லும்படிதன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(பயநிவர்த்தகங்களுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிறவிவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக

மூ.—பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக்கொள்வது, அதீதகாலங்களி லபசாரங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்திபலமுமிதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப்பார்த்து "உறகலுறகல்"1 என்பதாய்க்கொண்டு இது தானே யாத்ரையாய்நடக்கும்.

வ்யா.—மல்லவர்மத்தை யநாயாஸேநவழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இந்தத்தோள்வலியைநினைத்து மதியாதே அஸுரராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில்என்னுகக்கடவது என்று அதுதனக்குபயப்பட்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுவது; உண்டான வமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாதமங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிறவிவள் "அகலகில்லேனிறையும்"2 என்றுநம்மைப்பிரியமாட்டாதே யிருக்க நமக்குவருவதொரு வமங்களங்களுண்டோ! என்செய்யப்படுகிறீர்! என்றுலக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக்காட்ட, இச்சேர்த்திதனக்கொரு தீங்குவரிற்செய்வதென் என்றஞ்சி, "மங்கையும்பல்லாண்டு" 3 என்றுமங்களாஸாஸநம்பண்ணுவது; இந்தபயத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதீங்குவாராதபடி கல்மதிளிட்டாப்போலே யிருக்கிறவிவர்களைப்பாரீரென்று இரண்டிடத்திலுமேந்தின வாழ்வார்களைக்காட்ட, அவர்கள்தங்களுக்கொரு தீங்குவரிற்செய்வதென் என்றஞ்சி, "சுடராழியும் பல்லாண்டு"3 "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு"3 என்றுமங்களாஸாஸநம் பண்ணுவது; அநந்யப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான ஸமவச்சரணார்த்திகளை மங்களாஸாஸநத்துக்குத் துணையாகக்கூட்டிக்கொண்டவளவாலே பர்யாப்திபிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதயா ப்ரதிகூலரானகேவலரையும் ஐஸ்வர்யார்த்திகளையும்திருத்தி மங்களாஸாஸநத்துக்காளாம்படி யநுகூலராக்கிக்கொள்வது; "இலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்"4 இத்யாதியாலே - கீழ்கழிந்தகாலத்திலவன் செய்தவபசாரங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவது; "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு"என்று ஸமவத்ப்ராப்திக்கு பலமுமிந்தமங்களாஸாஸநமேயென்பது; "ஸ்நேஹாத்ஸ்யாநரக்ஷாவ்யஸநிபிரஹம் ஶார்ங்கசக்ராஸிமுக்யை:" 6 என்கிறபடியே - அஸ்யாநேரக்ஷாவ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷராயிருக்கிறதிவ்யாயுதாழ்வார்கள்முதலானவரைப்பார்த்து ஸுணவிஸ்மயராய் நஞ்சுண்டாரைப்போலே உந்தாமையறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலேயிழிந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க்கொண்டு இம்மங்களாஸாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

ஸூ.—௨௫௫. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே, "ஆளுமாளார்" 1 என்கிறவனுடைய தனிமையைத்தவிர்க்கைக்காக வாய்த்து பாஷ்யகாரருமிவருமுபதேஶிப்பது.

வ்யா.—௨௫௫. இப்படி மங்களாஶாஸநத்துக்காள்தேடி ப்ரதிகூலரையநுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிறவுபதேஶம் திருப்பல்லாண்டொன்றிலுமன்றேவுள்ளது, மேலிவருபதேஶித்த விடங்களில் அல்லாதாருபதேஶத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியென்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(அல்லாதவர்களைப்போலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பரோபதேஶத்தில்வந்தால்,மற்றுள்ளவாழ்வார்களையும்ஆசார்யர்களையும்போலே உபதேஶிக்கிற வர்களுங் கேட்கிறஸம்ஸாரிகளுடைய வநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை யகன்று திரிகையால்வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாநஸபையிலே 2 *போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் வந்ததனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேஶிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகினவாழ்வாராராய்ந்து பார்த்தவிடத்திலடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபயவிபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம்வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளுமாளுகிறிலரே யென்றுபேசும்படியிருக்கிற நிரதிஶயஸௌகுமார்யயுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தனிமை தீரமங்களாஶாஸநத்துக்கிவர்களாக வேணுமென்னு மிதுவேப்ரயோஜநமாகவாய்த்து, ப்ராமாணிகரானவாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும், 3 * மயர்வறமதிநலம் பெற்றவர்களிலிவ்வாழ்வாரு முபதேஶித்தருளுவதென்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேஶிக்குமிடமெல்லாம்மங்களாஶாஸநார்த்தமாகவென்னக்குறையில்லையென்றுகருத்து.—எம்பெருமானாரென்னாதே, பாஷ்யகாரரென்றது - ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம்பண்ணி யருளினவரென்னும் வைபவந் தோற்றுகைக்காக.

௨௫௬. 3 *மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத்தர்ஶநாநுபவகைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றேதோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்குமொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாஶாஸநமே யாத்ரையாகநடக்குமென்னு மிதுகூடும்படி. யென்னென்கிறஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

ஸூ.—௨௫௬. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்ஶநாநுபவகைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாஶாஸநத்தாலே.

வ்யா.—(அல்லாதார்க்கு) என்றுதுடங்கி. ஸத்தையாவது-தாங்களுளராகை. இது ஸ்வவிஷயதர்ஶநாநுபவ கைங்கர்யகாமரான மற்றை யாழ்வார்களுக் கவனைக்காணுதபோது தரிக்கமாட்டாதே, 1*காணவாராயென்றென்று கூப்பிடுகையாலே, தத்தர்ஶநத்தாலே யாயிருக்கும்; "அவராவிதுவராமுன் - அவர் வீதியொருநாள்-அருளாழிப்புட்கடவீர்"2 என்று-எங்கள்ஸத்தைகிடக்கைக்கு ஜாலகரந்த்ரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால்காணும்படி யெங்கள்தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல்லென்கையாலே, தர்ஶநமே ஸத்தாஹேதுவென்னுமிடம்ஸித்தமிறே. (ஸம்ருத்தியாவது)- உளராயிருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந்தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு 3*அந்தாமத்தன்பு 4*முடிச்சோதிதுடக்கமான வற்றிற்போலுண்டான வநுபவத்தாலும், 5*ஒழிவில்காலத்திற்படியேசெய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்ஶநாநுபவங்களிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச்சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்தஸத்தைப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், நாளைவிநியோமங் கொள்ளுகிறேமென்னில்§அழுகவுங்கூடஸத்தையில்லையென்று கைங்கர்யம்ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலேசொல்லுகையாலும், "கண்டுகளிப்பன்"6 என்று தர்ஶநந்தான்ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும்ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். 7*மயர்வறமதிநலம்பெற்றவன்றுமுதல் ஸ்வவிஷயத்து ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக்கென்வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து மங்களாஶாஸநநிஷ்டரானவிவர்க்கு, மங்களாஶாஸநவிச்சேதம்வரில் தாமுளராகமாட்டாமையாலும், அப்படியவிச்சிந்நமாய்ச்செல்லுமதுதானே தழைப்புக்குடலாயிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியுமிரண்டும் மங்களாஶாஸநத்தாலேயாயிருக்கும்; ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாஶாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத்தட்டில்லையென்று கருத்து.

௨௫௭. ஆக, மங்களாஶாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரதநிஷ்டையை தர்ஶிப்பித்தாரீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிஶயமும் மங்களாஶாஸநமும்) [௨௪௩] என்று முன்பு திநவர்யையிலுக்தமான மங்களாஶாஸநத்தினுடைய அவஶ்யகர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார்,

§ "அழியவுங்கூட" என்றும்பாடங்காண்கிறது.

மூ.—௨௫௭. உகந்தருளினநிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமு மின்றிக்கே இவருடையயாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

௨௫௮. ஆகையாலே மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

௨௫௯. அநுகூலராகிறார் - ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்கள்

வ்யா.—(உகந்தருளினநிலங்களை) என்று துடங்கி. அதாவது- அத்யந்த ஸுகுமாரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதஸௌலப்யார்த்தமாகத்தன்னையமைத்துக்கொண்டு "தானுகந்தவூர்"[1] என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும்கோயில் திருமலைமுதலான திவ்யதேஶங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாயபஹுளமான தேஶமாகையாலே இங்கெழுந்தருளிநிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள் வரிலென்னாகக்கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹாரநித்ரைகளிலு மந்வயமின்றிக்கே நிரதிஶய ப்ரேமயுக்தரான இவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தரமங்களாஶாஸநயாத்ரையே ஶேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்கை.

௨௫௮. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்,

(ஆகையாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படி ஶேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவஶ்யகர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமென்கை. ஶேஷவஸ்துவாகில் ஶேஷிக்கதிஶயத்தை விளைத்தே தன்ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, ஶேஷிக்கதிஶயத்தையாஶாஸிக்கிறவிது ஶேஷபூதனானவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமிறே.

௨௫௯. இப்படி திநசர்யையிலுக்தமான மங்களாஶாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூபவிருத்தத்வஶங்கையைப் பரிஹரித்தவநந்தரம், "அநுகூலஸஹவாஸம்" என்றவிடத்திற்சொன்னவநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(அநுகூலர்) என்று துடங்கி. (அநுகூலராகிறார்) என்றது-ஜ்ஞாநாதிவர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்யராகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறாரென்றபடி. (ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாவன)- தத்வயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், பகவதேகவிஷயையான பக்தியும், தத்கார்யமாய்வரும் பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயவிரக்தியும். இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கேற்றஞ்சொல்லுவது. ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவ்யவைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், "அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராஶயே - அகாதபகவத்பக்திஸிந்தவே"[2] என்றருளிச்செய்தது.

மூ.—இட்டுமாறினப்போலே வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

உகூ0.ஒருசெய்நிரம்பநீர்நின்றால் அசல்செய்பொசிந்து காட்டு மாப்போலே, இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே யுறாவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்.

வ்யா.—(இட்டுமாறினப்போலே) என்றது - ஒருபதார்த்தமிருந்தபாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தையிட்டு முன்பிருந்தத்தைமாற்றினாலதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாப்போலே, இந்தஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரய மதமாயிருக்கச்செய்தே யிவற்றிலோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றைமாற்றினப்போலே இதுவேயிவ்வாச்ரயத்திலுள்ள தென்றுதோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலேதொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது) - இவர்கள்வடிவுகண்டபோதே இவற்றோடிவர்களுக்குண்டான ஸம்பந்தம் நிரஹிக்கலாம்படியிருக்கை. த்யாஜ்யோபாதேயவிவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்; "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:"1 "காலுமெழாகண்ணநீருநில்லாது"2 இத்யாதிப்படியே யிருக்கையாலே, பக்திவடிவிலேதொடைகொள்ளலாம்; இதரவிஷயங்களைக் கடைக்கணியாமலிருக்கையாலே வைராக்யம்வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம். அன்றிக்கே,ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷசாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமானஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்திலவற்றை மாற்றினப்போலே, தங்கள்வடிவிலே யிவைகாணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தரென்னவுமாம். (பரமார்த்தர்) என்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக்கிட்டப் பெறுமையாலும் இனியிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான வார்த்தியையுடையவர்களென்கை.

உகூ0. இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் லபிக்குமதேதென்னவருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ஒருசெய்) என்று துடங்கி. அதாவது-ஒருவயலிலேநிறைய நீர்நின்றால் நீரற்றுறாவிக்கிடக்கிறவசல்வயல் தஜாஸத்தியால்வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாப்போலே, ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாகிற விவையில்லாமையாலே ஸ்வரூபமுறாவிக்கிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றால் பரிபூர்ணரான விவர்களோட்டை ஸஹவாஸரூபஸம்பந்தத்தாலே இவற்றிலே சிறிதந்வயமுண்டாய் இவைநேராக வில்லாமையாலுண்டான வுறாவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

மூ.—உசுக. ஆறுநீர்வரவணித்தானால் அதுக்கீடான வடையாளங்களுண்டாமாப்போலே, ப்ராப்தியணித்தானவாறேஇந்தஸ்வஹாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதாயிருக்கும்.

உசுஉ. இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்கேயறுதியிடலாயிருக்கும்.

உசுங. ப்ரதிகூலராகிறார் - தேஹாத்மாஹிமாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யசேஷபூதரும்,

---

வ்யா.—உசுக. ஏதத்ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உருவுதல்தீர்ந்துகிடக்குமளவோவென்னில்; இவ்வளவுமன்று, இந்த ஸ்வஹாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்திக்குமுன்னே பூர்ணமாக விளைந்தறுமென்கிறார்,

(ஆறுநீர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - வற்றிக்கிடக்கிறஆறு நீர்வரத்தாஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல்பொசிகைமுதலான வடையாளங்களுண்டாமாப்போலே, ஹகவத்ப்ராப்தி யாஸந்நையானவாறே தத்ஸூசகமான விந்தஜ்ஞாநாதி ஸ்வஹாவவிசேஷங்கள் ஸ்வயமேவவிளையக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

உசுஉ. இவையிப்படி விளைந்துவரப்புக்கால் ப்ராப்தியணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இவற்றைக்கொண்டு) என்றுதுடங்கி. அதாவது- இப்படி மேன்மேலும்¶புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநஹக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனி நமக்கொரு சரீரபரிக்ரஹமில்லை, இது சரமசரீரம்" என்று தன்மநஸ்ஸுக்கே நிஶ்சயித்துக்கொள்ளலாயிருக்குமென்கை.

உசுங. ஆக, இப்படி ஸஹவாஸவிஷயமாக ஜிகவர்யையிற் சொன்ன வநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸபலத்தையு மருளிச்செய்து, தஅநந்தரம் ஸஹவாஸநிவ்ருத்திவிஷயமாகச் சொன்ன ப்ரதிகூலரின்னாரென்னுமிட மருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றுதுடங்கி. (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது-ஜ்ஞாநாதிநாஶகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்யரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறாரென்றபடி. (தேஹாத்மாஹிமாநிகள்) இத்யாதி. (தேஹாத்மாஹிமாநிகளாகிறார்) - காண்கிறதேஹத்துக்கவ்வருகோராத்மாவுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணி அத்தையே யாத்மாவாகவஹிமாநித்திருக்குமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - தேஹாதிரிக்தமான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத்தனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக்கிசையாதவர்கள். (அந்யசேஷபூதராகிறார்) - சேஷத்வத்தையிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தையப்ராப்தவிஷயங்களிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள்.

¶ புதுக்கணிப்பு-நவீநகாந்தி. நூதநத்வம்.

மூ.—உபாயாந்தரநிஷ்டரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

உகூச. இவர்களுக்கு உத்தேஶ்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

உகூரு. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உத்தேஶ்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேஶ்யர்

வ்யா.—(உபாயாந்தரநிஷ்டராகிறார்) - ப்ராப்தஶேஷிவிஷயஶேஷத்வத்தை யுடையராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த ஶரணாகதியென்றிருக்கையன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றிநிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்) - ப்ராப்தஶேஷிசரணகமலங்களை யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றின பற்றை யுபாயமாக நினைத்தும்,உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்விதீயாக்ஷரத்தாலே - ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே - பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே - ததநந்யார்ஹத்வத்தையும்,மத்யமபதத்தாலே - அநந்யஶரணத்வத்தையும்,சரமபதத்தாலே - அநந்யபோக்யத்வத்தையும் தர்ஶித்திருக்குமதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

உகூச. இந்தப்ராதிகூல்யத்தை யுபபாதிக்கைக்காக விவர்களுடைய விப்ரதிபத்திநிபந்தநமான வுத்தேஶ்யாதிபேதங்களையருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(இவர்களுக்கு) என்றுதுடங்கி. (உத்தேஶ்யராகிறார்) - ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார் - இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமதப்ரதரானவர்கள். (உபாயங்களாவன) - ஸ்வாபிமதபுருஷார்த்தஸாதநங்கள். (உபேயங்களாவன)- ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) - தத்தத்விப்ரதிபத்த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

உகூரு. அதுதன்னையடைவேயுபபாதிக்கிறார்மேல்,

(தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-தேஹத்தையேதானாக வபிமாநித்திருக்குமவர்களுக் குத்தேஶ்யர், தாரகபோஷகபோக்யபதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தைநன்றாகவளர்த்துக்கொண்டுபோரும் மநுஷ்யர் ; அபிமதஸித்திக்குபாயம், ஸ்வர்ணாதியானதநம் ; அபிமதமானஉபேயம், இஹலோகத்தி லுண்டான ஸ்த்ர்யந்நபாநாதிவிஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தனா யிருப்பானொரு ஆத்மா உளன் அவன்றான் ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ யுக்தனாயிருக்குமென்கிறமாத்ரத்தை ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களைஸ்வதந்த்ரராகநினைத்திருக்கு மவர்களுக்கு த்தேஶ்யர்,

மூ.—ஸ்வர்க்காதிபோகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காதிபோகம்; அந்யஶேஷபூதர்க்கு உத்தேஶ்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாஶ்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாநுஷ்டாதர்க்கு உத்தேஶ்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்,

---

வ்யா.—அநுஷ்டித்தஸாதநத்துக் கநுகுணமாக ஸ்வர்க்காத்யாமுஷ்மிகபோகங்களைக்கொடுக்கு மக்நீந்த்ராதிதேவதைகள்; உபாயம் "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத" 1 இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்திஸஹிதமான யாகாதிகர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம், விஹிதபோகாத்விலக்ஷணமான ஸ்வர்க்காத்யநுபவம்; ஜகத்து தெய்வாதீந மென்னுமத்தை ஶாஸ்த்ரங்களிற்கேட்கையாலே ஶேஷத்வத்தை யிசைந்துவைத்தே பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போகவறியாதே, ஆபாதப்ரதீதிஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்குமந்யஶேஷபூதர்க்கு உத்தேஶ்யர் ஜகத்ஸர்க்காதிகர்த்ருதயா பரத்வஶங்காயோக்யரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள்; உபாயம், துராராத்யரானவர்கள்பக்கல் பண்ணும் துஷ்டிகரஸமாஶ்ரயணம்; உபேயம், அவர்களோடு ஸமாநபோகதையாகிறஸாயுஜ்யம்; "ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யாவிஶிஷ்டதா - ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போகஸ்ய தாரதம்யவிஹீநதா"2 என்னக்கடவதிறே. ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹஶேஷ மென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந வறிந்துவைத்தே அபிமதலாபத்துக்கவன்றன்னையேயுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கவறியாதே உபாயாநுஷ்டாதரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யன் அக்நீந்த்ராதிதேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான ஈஶ்வரன். இதுகர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம். ஜ்ஞாநயோகபக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரணவிக்ரஹவிஷயத்வ முண்டேயாகிலும் கர்மாநுஷ்டாநம்தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனானவனே ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹ விஶிஷ்டவேஷத்தைநமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தானென்னும் நினைவுடைக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே யுத்தேஶ்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். உபாயம், தனித்தனிமோக்ஷஸாதநதயா ஶாஸ்த்ரஸித்தங்களான கர்மஜ்ஞாநபக்தியோகங்கள்; இவைதனித்தனியுபாயமாமிடத்தில் ஒரொன்றுக்கு மற்றை யவையிரண்டுமங்கமாயிருக்கும். "ஜ்ஞாநபக்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருஶ்யதே - கர்மபக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு - கர்மஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாதப்ரமுகாஶ்ரயே"3 என்னக்கடவதிறே.—அன்றிக்கே, (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்கிறவிடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியோகமுபாயமாய், ததநுகுணதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்றுபசரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

மூ.—உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்குத்தேஶ்யன் "நெஞ்சினால்நினைப்பான் யவன்" 1 என்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்.

௨௯௯. முதல்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றை யிருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

வ்யா.—உபேயம், "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" 2 இத்யாதிஶ்ருதிகளாலும், "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷணா। பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" 3 இத்யாதிஶ்ருத்யுபப்ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிஶயாநந்தரூப பகவதநுபவம். இந்தஶ்லோகத்தில் "பகவத்ப்ராப்தி:" 3 என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலேயருளிச்செய்தது. கர்மாத்யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வஸாத்யயாலேயவற்றைவிட்டு ஸுகரத்வஸாத்யயாப்ரபத்தியிலே யிழிந்தஸ்வப்ரயோஜந பரர்க்குத்தேஶ்யன், "நெஞ்சினால் நினைப்பான்யவன்" 1 என்கிறபடியே - ஆஶ்ரிதர்தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொருத்ரவ்யத்தைத்தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள், அத்தையே தனக்குத்திருமேனியாகவபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிறவர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேஶ்வரன்; உபாயம், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்குமவனை யுபாயமாகநினைத்து தான்பற்றினபற்று; உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணுங்கைங்கர்யம்.

௨௯௯. ஆக, உத்தேஶ்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்யவிஶேஷத்தை தர்ஶிப்பித்தார்கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டறநின்ற மூவர்க்கும் பகவத்விஷயத்தையேபற்றிநின்ற விருவருக்குண்டான விஶேஷத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல்,

(முதல்சொன்னமூவரும்)என்றுதுடங்கி. அதாவது-தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யஶேஷத்வமுமாகிற விவற்றுக்கவ்வருகொன்றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்தரஹிதரான மூவரும், "க்ஷிபாமி" 4 என்கிற பகவந்நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதேஃபரமாய் பகவதநந்யார்ஹஶேஷமானஸ்வரூபத்தையறிந்து பகவதநுபவகைங்கர்யங்களை புருஷார்த்தமாகக்கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்மஜ்ஞாநாதிகளானவுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும் நிஷ்டரானவிருவரும், "ததாமி" 5 "மோக்ஷயிஷ்யாமி" 6 என்கிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

மூ.—௨௬௭. மூவருடையவும் கர்மமநுபவவிநாஶ்யம்; நாலாமயிகாரிக்கு ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யம்; அஞ்சாமயிகாரிக்கு புருஷகாரவிநாஶ்யம்.

௨௬௮. உபாயம், ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமா யிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமா யிருக்கும்.

வ்யா.—௨௬௭. இவர்களுக்கு கர்மவிநாஶஹேது ஹேதுத்தால் வந்த விஶேஷங்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல்,

(மூவருடையவும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - நிதிரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸுகஸுத்கர்மம், "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம் - நாபுக்தம் க்ஷீயதேகர்மகல்பகோடிஶதைரபி"1 என்கிறபடியே - அவஶ்யம்தத்ஃபலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே, (அநுபவவிநாஶ்யம்) என்கிறார். அநுக்ரஹத்துக் கிலக்காகச்சொன்ன விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தரநிஷ்டனான நாலாமயிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயவிஶேஷங்களிலொன்றையநுஷ்டித்தாலத்தை ப்ராயஶ்சித்தஸ்தாநீயமாக்கி ஈஶ்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்மம்ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்ய மென்கிறார். ப்ரபந்நநிஷ்டனானவஞ்சாமயிகாரிக்கு, ஆஶ்ரயணவேளையிலே யநாதிகால க்ருதாபராதஸீதனாய் அவற்றையடைய ஈஶ்வரன் பொறுக்கைக்குறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாஶ்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடையவபராதத்தை யெல்லாமவன்பொறுத்தங்கீகரித்து இவனுடையவகிலகர்மங்களையும் தள்ளிப்பொகடுகையாலே புருஷகாரவிநாஶ்ய மென்கிறார்.

௨௬௮. இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யஹாநி வாராதோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(உபாயம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்கா ஸஹமானஸித்தோபாயம், ஶரணவரணரூபஸ்வீகார காலத்தில், ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக்கநிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிலிறே யுபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்குஹாநிவருவதென்று கருத்து.

மூ.—௨௬௯. ஸ்வப்ரயோஜந பரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூல ராகநினைக்கலாமோ வென்னில்;

௨௭0. இங்கு, ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது - ஆஸ்ரய தோஷஜந்யமானத்தை.

௨௭௧. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

வ்யா.—௨௬௯. ஸ்வப்ரயோஜநபரரை, (ப்ரதிகூலர்) [௨௬௯] என்றுஅவிஶேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே; இந்தஸ்வப்ரயோஜந பரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள்பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமானப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்,

(ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும்) என்றுதுடங்கி. "நமக்கே நலமாதலில்"1என்றும், "நாம்கண்டுகந்துகூத்தாடநாலத்தூடே நடவாயே"2என்றும், "கண்டுநானுன்னையுகக்க"3என்றும், இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலானப்ரவ்ருத்திகளாலும், ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வமுண்டாகத் தோற்றாநின்றதிறே; ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படிநினைக்கவேண்டிவாராதோவென்று ஶங்கைக்கபிப்ராயம்.

௨௭0. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்,

(இங்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ப்ரதிகூலர்வகை சொல்லுகிற விடத்தில், ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது - அநுபவஜநிதகைங்கர்யங்களுக் காஸ்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தையென்கை.—இத்தை (ஆஸ்ரயதோஷஜந்யம்) என்றெதுக்குகையாலே, ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷஜந்யமென்று கருத்து. இதுதன்னை (விஷயதோஷத்தாலேவருமவை) [௨௭௨] என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே.

௨௭௧. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்,

(ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று. அதாவது - ப்ராதிகூல்ய ஹேதுவாகச்சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆஸ்ரயதோஷஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள்பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷஜந்யமா யிருக்கையாலே, அந்தப்ராதிகூல்ய மிவர்கள்பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேநப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அநுகூலரான ஆழ்வார்கள்பக்கலிலு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதைதோற்றுகையாலே அவர்களையும்ப்ரதிகூலரென்று நினைக்கவேண்டிவருகையால்,ஸ்வப்ரயோஜநபரரைப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிறஶங்கை

சூ.—உஎஉ. விஷயதோஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் உபாஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பது.

உஎ௩. "ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை"

வ்யா.—யையநுவதிக்கிறார், (ஸ்வப்ரயோஜந பரரெல்லாரை யும்ப்ரதிகூலராகநினைக்கலாமோவென்னில்) [உசுகூ] என்று அத்தை ப்பரிஹரிக்கிறார், (இங்கு) [உஎ0] என்றுதுடங்கி. அர்த்தம்பூர்வவத். நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று. (ஆகையாலே) என்கிறதுக்கர்த்தம்பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது-ஸ்வப்ரயோஜந பரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னத்தில் தோஷமில்லையெ ன்கை என்று இங்ஙனேயோஜிக்கவுமாம்.

உஎஉ. இப்படி ஆஸ்ரயதோஷஜந்ய மன்றிக்கே விஷயதோஷ ஜந்யமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(விஷயதோஷத்தாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணு டையுடுத்தும்படியான விக்ரஹவைலக்ஷண்ய மாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜந பரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், தத் விஷயமான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத் தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விடவரிதாயிறே யிருப்பதெ ன்கை. (விஷயதோஷத்தாலே வருமது) என்றுபாடமானபோது, ஸ்வப்ரயோஜந மாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது.

உஎ௩. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் உபாஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார்மேல்,

("ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை," "கயமங்யதிக்கதி") என்று. "மற்றிருந்தீர்கட்கு"1 என்றுதுடங்கி, "அத்தலையாலே பேறெ ன்றறுதியிட்டா லவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்திபார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீயிங்ஙன்பதறலாகாதுகாண்" என்ற தாய்மாரைக்கு றித்து, "இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய மின்றிக்கே என்னுடைய நிலை க்குவேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக்கோடுகிற உசையறியப்போ காது, அவனவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ஸ்ரீயஃபதிவிஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவவுடையேனாய், இப்படி யவனையொழி யச்செல்லாமையுண்டானாலவனிருந்த விடத்தேசென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்குக்கால்நடை தாராதபடி யிருக்கிறவெனா க்கு, நானவனோடேசென்று சேராமைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம், கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள்வார்த் தைசொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்று" என்று ஆண்டாளரு ளிச்செய்கையாலும்;

மூ.—" கயமநயஜிகஹதி" 1

௨௭௪. இப்படி யிவையித்தனையும் ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ்தவ்யம், ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத்ஸந்நிதியும்; வக்தவ்யம்,

---

வ்யா.—"தவாம்ருதஸ்யந்திநி" 1 என்று துடங்கி- "வகுத்தசேஷியான தேவருடைய 2*தேனேமலருந் திருவடித்தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொருக்ஷுத்ரவிஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே!, மதுவ்ரதமானவண்டு மதுபரிபூர்ணமானதாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதின்சுவடறிந்ததான் கிட்டுகையரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்கு நனைக்கப்போராததாயிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்றுபடியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்கையாலும்; விசேஷலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணரானவர்களை மீட்கவரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால் வருமது உபாஸ்த்யஜமென்னுமிடம்ஸித்தமிறே.

௨௭௪. ஆக, திநசர்யோக்த § மங்களாசாஸநாநுகூலஸஹவாஸ ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்திகளை விவரித்தார்கீழ்; (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்கடவன்) [௨௭௩] என்றத்தை விவரிக்கிறார்மேல்,

(இப்படி) என்று துடங்கி. (இப்படி யிவையித்தனையும் ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு) என்றது - கீழ்ச்சொன்னப்ரகாரத்திலே இந்தஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும் போதைக்கென்றபடி.(வஸ்தவ்யம் ஆசார்யஸந்நிதியும் பகவத்ஸந்நிதியும்) அதாவது - இவனுக்கு வாஸஸ்தலம்,ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக் குத்பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன்காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகந்தவிஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டுபோரும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான்ஸந்நிதியு மென்கை. இதுஸமுச்சயமுமன்று ஸமவிகல்பமுமன்று, ஆசார்யஸந்நிதியே ப்ரதாநம், ததலாபத்தில் அர்ச்சாவதாரஸந்நிதியென்றபடி. ஆகவிறேஆசார்யஸந்நிதியை முற்படவருளிச்செய்தது. "மத்பக்தைஸ்ஸஹஸம்வாஸஸ்தத அஸித்யௌமயாபிவா" 3என்றிறே பகவதுக்தியும்.—இனி *வக்தவ்யம் துடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம்.(வக்தவ்யம் ஆசார்யவைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது - இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால்சொல்லப்படுமது,

---

§ " திநசர்யோபாத்த" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

மூ.—ஆசார்யவைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம், குரு பரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்யம், அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்;

வ்யா.—உத்தாரகதியேபற்றுசாகத் தன்னையங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதி வைபவமும், எத்தனையேனும் தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்க்க வருவருக்கும்படிநின்ற வநாத்மகுணபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையுமென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், "நன்மையால்"1 என்கிற பாட்டுத்துடங்கி இவையிரண்டையும் விசதமாகவருளிச் செய்தாரிறே.—(ஜப்தவ்யம்குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது - இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமுறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, "ராமாநுஜாங்க்ரிஶரணோஸ்மி"2 இத்யாதிப்படியே ஸர்வேஶ்வரன் குளிரநோக்குகைக்குடலாய், "ஸதாசார்யவம்ஶோஜ்ஞேயஃ - ஆசார்யாணுமஸாவஸாவித்யாபகவத்த:"3 என்கிறபடியே-ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்யபகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்தகுருபரம்பராப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத்தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத்தால் - குருபரம்பராபூர்வகமான த்வயமேயிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேபப்ரகார மருளிச்செய்கிறவிடத்தில், "த்வயமர்தாநுஸந்தாநேந ஸஹஸதைவம்வக்தா"4 என்றிறே பெரியபெருமா ளருளிச்செய்தது.—(பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது - தனக்குஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ‡ ஊற்றிருக்கைக்குறுப்பாகச்சண்ட கண்டவிடங்களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள் முதலாகவிவ்வருகுள்ளபூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாஶகமான திவ்யவசநங்களும், அந்தவசநாநுரூபமான மறுவற்ற வநுஷ்டாநங்களுமென்கை. "ஸர்வ்யாஹ்ருதாநிமஹதாம் ஸுக்ருதாநிதத ஸ்ததஃ - ஸஞ்சிந்வந்தீரஆஸீத ஶிலஹாரீஶிலம்யதா"5 என்னக்கடவதிறே.— (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) அதாவது - ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாஶகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸவாஸநமாகவிடப்படுமது, வைஷ்ணவலக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்றுரோங்கவயங்களாலே தன்திறத்தில்பண்ணு மபிமாநமுமென்கை.—

‡ ஊற்றிருக்கை - ஊன்றியிருக்கை.

மூ.—கர்த்தவ்யம், ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும்.

உஎரு. கீழ்ச்சொன்ன பகவத்கைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே; ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும்.

உஎசு. கைங்கர்யந்தானிரண்டு.

உஎஎ. அதாவது-இஷ்டஞ்செய்கையும், அநிஷ்டந்தவிருகையும்.

வ்யா.—(கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும்) அதாவது - இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில்ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யமுமென்கை.—ஆக, இதுவரையிற்சொன்ன ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம் (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது)- இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப்போருகையென்றதாய்த்து.

உஎரு. இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டுமறிவதெம்முகத்தாலே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல், (கீழ்ச்சொன்ன) என்றுதுடங்கி. (கீழ்)என்றது-வஸ்தவ்யாதிகளைச்சொன்ன விந்தப்ரகரணத்திலென்றபடி. (பகவத்கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது - பகவானிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணுமென்கை. (ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யவசநத்தாலும்) என்றது - ஆசார்யவிஷயத்தில் ஶுஶ்ரூஷாப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கிஷ்டாநிஷ்டங்களின்னதென்னு மிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலுமென்கை.

உஎசு. இனிமேல் கைங்கர்யவேஷந்தன்னையறிவிக்கைக்காக, (கைங்கர்யந்தானிரண்டு) என்கிறார்.

உஎஎ. அதாவதேதென்ன, (அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டந்தவிருகையும்) என்கிறார்.

உஎஅ. இவைதானிரண்டுமெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

மூ.—௨௭௮. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

வ்யா.—(இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று துடங்கி. அதாவது - கீழ்ச் சொன்ன கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவுமிஷ்டாநிஷ்டங்கள், இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும்பற்றியிருக்குமென்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களைப்பற்றியிருக்கையாவது)- ஸ்வவர்ணஸ்வாஶ்ரமோசிதமான கர்மங்களை பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்த புத்த்யாவநுஷ்டிக்கை யநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்டிக்கையாவது - லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை, “ இனிஇவற்றில் நம்மாழ்வார்கள நுஷ்டிக்கிறவை ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை; இப்படி யநுஷ்டியாதபோது ஸமஸ்தஸாஸ்த்ரதாரான வேதநர்க்கு நாஶஹேதுவாகையாலே ஈஶ்வரனுக் கஹிமதஸாஸ்த்ரனுவன்; ஆகையால், யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம்பிறக்கும், யாதோரளவாலே ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து; ப்ரவ்ருத்திதர்மந்தானே அஹிஸந்திஹேதுத்தாலே நிவ்ருத்திதர்மமான வோபாதி, இந்தநிவ்ருத்திதர்மமும் ப்ராப்யமாகக்கடவது; இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம், எம்பெருமானுடையவநஹிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக்கடவது” என்று தனிஶ்லோகத்திலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. இனி, ஸ்வார்த்த புத்த்யாவநுஷ்டிக்கையாவது - ஸவவர்ணஸ்வாஶ்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையநுஷ்டியாதொழியில் க்ருத்யாகரணரூபபாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) - “ இதமைஸ்வரூபம்” 1 என்கிறபடியே - விநியோகதஶையில் ஶேஷியுடைய விநியோகஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில் தன்னுடையஶேஷத்வத்தை யிட்டிருய்த்தல் பாரதந்த்ர்யத்தையிட்டெதிர்விழி கொடாதொழிதல்செய்கை யநிஷ்டமாயிருக்கை.—அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு - ஸ்வவர்ண ஸ்வாஶ்ரமோசிதங்களைச் செய்கை யிஷ்டம் தத்விருத்தங்களைச்செய்கையநிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக் குசிதமானவற்றைச்செய்கை யிஷ்டம் தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம்.—

வ்யா.—அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணாஶ்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கையநிஷ்டம் நிருபாதிகநித்யஶேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச்சொல்லுகை யன்றிக்கே, அநிஷ்டம் வர்ணாஶ்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும் இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனேவிபஜித்து, வர்ணாஶ்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யவர்த்ததே - ஆஜ்ஞாச்சேதீமமத்ரோஹீமத்பக்தோபிநவைஷ்ணவ:" 1 என்றும் "அவிப்லவாயதர்மாணாம் பாலநாயகுலஸ்யச - ஸங்க்ரஹாயசலோகஸ்யமர்யாதாஸ்தாபநாயச - ப்ரியாயமமவிஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்யஶார்ங்கிண: - மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபிநலங்கயேத்-யதாஹிவல்லபோராஜ்ஞோ நதீம்ராஜ்ஞாப்ரவர்திதாம் - லோகோபயோகிநீம்ரம்யாம்பஹுஸஸ்யவிவர்திநீம் - லங்கயந்ஶூலமாரோஹேத் அநபேக்ஷோபிதாம்ப்ரதி - ஏவம்விலங்கயந்மர்த்யோமர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம் - ப்ரியோபிநப்ரியோஸௌமே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத் - உபாயத்வதிரஹம் தத்ரவர்ஜயேந்மநஸாஸுதீ:" 2 என்றும் ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியு மருளிச்செய்தவசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடையவசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு,கீழ்ச்சொன்னபடியேஇவ்வாக்யத்துக்குப்பொருளாகக்கடவது.

௨௭௯. இம் மூன்றுயோஜநைக்கும் மேலில்வாக்யத்தோடு ஸங்கதி யென்னென்னில்; ப்ரதமயோஜநையில், இப்படி வர்ணாஶ்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்திவிஶேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தி னுடைய விநியோகதஶையி லாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷயவிபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாஶ்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான வக்ருத்யாதிகளைச்செய்கை யநிஷ்டமென்றலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (புண்யத்துக்கு) என்றுதுடங்கி.—த்விதீயயோஜநையில், இப்படி வர்ணாஶ்ரமவிருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை யநிஷ்டமென்றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான்வேணுமோ, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்றுதுடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.—த்ருதீய யோஜநையில், இப்படி வர்ணாஶ்ரமங்களிலூற்றமறுத்தால் அக்ருத்யகரணம்வந்துபுகுராதோவென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—௨௭௯. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணுனிறே.
௨௮0. இவன், புண்யத்தை பாபமென்றிருக்கும்;
அவன், பாபத்தை புண்யமென்றிருக்கும்;
அவனுக்க்துகிடையாது. [டு
௨௮௧. கைங்கர்யந்தான் ஹக்திமூல

வ்யா.—(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணுனிறே) என்றது - ஹமவதநுமீரவஹஹேதுவாக ஶாஸ்த்ரவிஹியமா யிருக்கச் செய்தேயும் மோக்ஷவிரோயியென்னுமத்தாலே புண்யம்செய்கைக்குட்படவஞ்சுகிற விவ்வயிகாரி, ஹமவங்நிரஹஹேதுவாக [௧0 ஶாஸ்த்ரவிஷியமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச்செய்யாத பாபத்தையொருக்காலும் செய்யானிறே யென்கை.

௨௮0. இவன் புண்யத்துக் கஞ்சும்படியையும், வத்ஸலனுனவீஶ்வரனுக்குமிடமறும்படி பாபப்ரவ்ஙத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும் படியையும் ஊர்ஶிப்பிக்கிருர்மேல், [௧௫

(இவன்புண்யத்தை) இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. அதாவது - "தஊாவிஷ்வாந் புண்யபாபேவிஹூய நிரஞ்ஜநஃபரம0ஸாம்யமுபைதி"1 என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷவிரோயி என்றிருக்குமிவ்வயிகாரி, நாட்டார்ஸுவஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை ஹமவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயாவநிஷ்டாவ [௨0 ஹமாகையலே, ஊுஃவஹேதுவான பாபமென்றுநினைத்து வெருவியிருக்கும் ; ஆஶ்ரிதர்செய்த 2 * குற்றம்நற்றமாகவேகொள்ளு மதிமாத்ரவத்ஸலனுனவீஶ்வரன், இவ்வயிகாரியேதேனு மொருபாபத்தைப்பண்ணிலும் அத்தைக்குற்றமாகநினையாதேநற்றமாகநினைத்துகந்திருக்கும்; அவனப்படியிருந்தானேயாகிலும், இவ்வயிகாரிபாப [௨௫ ப்ரவ்ஙத்தியி லந்வயமற்று நியதனுய்வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனுனவனுக்கு, அதாசைப்பட்டுப்போமித்தனையொழியக்கிடையாதென்கை. —ஆக, கீழ்கர்த்தவ்யமாகச்சொன்னகைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே யென்றும், கைங்கர்யந்தான் ஓவிவியமென்றும், அதுதானின்னதென்றும், தஊஹயமுமின் [௩0 னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ்சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக ஶங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

௨௮௧. ஈத்ஙஶகைங்கர்ய மிவனுக்கேதேனு மொருவழியாலேயாகிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய வவஶ்யகாணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிருர் மேல், [௩௫

(கைங்கர்யந்தான்) என்றுதுடங்கி. (ஹக்திமூலமாய்வருகையாவது) - ஶேஷியுடைய முகமலர்த்திக் கறுப்பானவையேசெய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷயப்ரேமமடியாகவருகை.

மூ.—மல்லாதபோது நீதிமூலமாய்வரவேணும்.

௨௮௨. அதுவுமில்லாதபோது, அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலு மந்வயமின்றிக்கேயொழியும்.

௨௮௩. கைங்கர்யந்தன்னை ஃபலஸாதநமாக்காதே ஃபலமாக்கவேணும்.

௨௮௪. அதாவது - தான்கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

வ்யா.—(அல்லாதபோது நீதிமூலமாய்வருகையாவது) - அதின்றிக்கேயொழிந்தால், "அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:"1 என்கிறபடியே - ஶேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது ஶேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் நீதியடியாகவருகை. இதில் பக்திமூலமானதுவே முக்யம், தத³லாபத்தில் நீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி.

௨௮௨. அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அதுவுமில்லாதபோது) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அமுக்யமான நீதிமூலகைங்கர்யந்தானு மில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே ஶேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயிருந்துள்ள ஶேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வயமற்று விடுமென்கை.

௨௮௩. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும் - கைங்கர்யாவஶ்யகர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வருமநர்த்தவிஶேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதநத்வபுத்தியைத் தவிர்க்கிறார்மேல்,

(கைங்கர்யந்தன்னை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-இப்படி யவஶ்யகரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ந்தன்னைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்டாத்ருஷ்டஃபலங்களிலேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணாதே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை.

௨௮௪. இத்தைவிஶதீகரிக்கிறார்மேல்,

(அதாவது) என்றுதுடங்கி. (அதாவது) என்றது - இத்தைஸாதநமாக்காதே ஃபலமாக்குகையாவதென்றபடி. (தான்கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது) - கைங்கர்யம் பண்ணுகிறதான் அதுக்கு ஃபலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றை யர்த்தியாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகச் செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவவனை "தாஸ்ஸர்வா: ஶிரஸா தே³வ: ப்ரதிக்³ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" 2 என்கிறபடியே தன்பூர்த்திபாராதே ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

மூ.—௨௮௫. கொடுத்துக்கொள்ளாதே கொண்டதுக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

௨௮௬. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும்போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

௨௮௭. மடிதடவாதசோறும், சுருள்நாறுதபூவும்,

வ்யா.—௨௮௫. இவ்வளவும்போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும்வேணுமென்கிறார்மேல்,

(கொடுத்து) என்றுதுடங்கி. அதாவது-“தேஹிமேததாமிதே”1 என்கிறபடியே - தானவனுக்கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன்பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே, “ இன்றுவந்தித்தனையு மமுதுசெய்திடப்பெறில் நா-னொன்று நூறுயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்”2 என்ற பெரியாழ்வார்திருமகளைப்போலே, தான்ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படியிருந்துள்ள வற்றைத்தன்னஹிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாநின்றுகொண்டு பின்னையுமடிமைசெய்கையாகிறகைக்கூலி கொடுக்கவேணுமென்கை.

௨௮௬. இப்படி யநந்யப்ரயோஜநனாய் கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்னுமத்தை ஸதிஷ்டாநுமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ஸ்ரீ விதுரரையும்) என்றுதுடங்கி.

௨௮௭. திஷ்டாநுஸூதரானவவர்கள் கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்,

(மடிதடவாத) என்று துடங்கி. (மடிதடவாத சோறுவது)-முந்தறவாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக்காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக மடியைப்பிடித்துத்தடவி உண்டவன் னெஞ்சுளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாநுரபரரிடுஞ் சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவன் னெஞ்சுகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படி யிருந்துள்ள சோறிறே, “ஹ்ருஷ்டவத்பவது விஜாதீரேஷு நிஷண்ணப்ரமாஸநே - விதுராந்நாநிபுபுஜே ஶுசீநிகுணவந்திச”3 என்று பாவநத்வஹோமீயத்வ ப்ரஶஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுரரவனுக்குஸமர்ப்பித்தது.—(சுருள்நாறுத பூவாவது)-அதிநிஸ்பர்ஶமுண்டானல் சுருள் நாறும்படியிறே பூவின்ஸ்வபாவமிருப்பது ; அப்படியே, ப்ரயோஜநாநுரஸ்பர்ஶமாகிற சுருள் நாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும் புஷ்பம்; இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, “ப்ரஸாதபரமௌநாயௌமமகேஹமுபாகதௌ-ட்ந்யோஹமர்வயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவநः” 4 என்று விசேஷஜ்ஞர்ஶ்லாகிக்கும்படி அத்யாதர பூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.—

மூ.—சுண்ணும்புபடாதசாந்துமிறே யிவர்கள்கொடுத்தது.

உஅஅ. கைங்கர்யதசைபோலே முன்புள்ளதசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணும்.

உஅகூ. முன்பே நாலுதசையுண்டு.

உகூ0. அதாவது - ஜ்ஞாநதசையும், வரணதசையும், ப்ராப்திதசையும்,

வ்யா.—(சுண்ணும்பு படாதசாந்தாவது)- ஆயிரம்பொன்னழியக் கூட்டியும் சுண்ணும்பு திவலைபடக்கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே, "ஸுகந்தமேதத்ராஜார்ஹம்ருசிரம்ருசிராநநே- ஆவயோர்காத்ரஸத்ருசம்தீயதாமநுலேபநம்" I என்று அவனர்த்தித்தவநந்தரம் 2* பூசுஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது.—ஆக, இப்படி யநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்கை.

ஆக, இவ்வளவும் - வஸ்தவ்யாதிசணையில் வரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருசகைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்னு மிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து.

உஅஅ. இப்படி யநந்யப்ரயோஜநனுய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்றுசொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்தாதுக்தமென்றுநினைத்து, இப்படி கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(கைங்கர்யதசைபோலே) என்றுதுடங்கி. (முன்புள்ளதசைகளிலும்) என்றது - கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வதசைகளிலுமென்றபடி.

உஅகூ. முன்பே யெத்தனைதசை யுண்டென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

உகூ0. அந்த நாலுதசையுந்தானேதென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(அதாவது) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதசையாவது)-ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம்பிறந்துசெல்லுகிறதசை. (வரணதசையாவது)- ஸித்தோபாயஸ்வீகாரதனைஸர்வேச்வரனைத்தனக்குபாயமாக வரிக்கிறதசை. (ப்ராப்திதசையாவது)- ஸாம்ஸாரிகஸகலது:க்க நிவ்ருத்திபூர்வகமாக வவன்றிருவடிகளை ப்ராபிக்கிறதசை.

மூ.—ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

உகூக.ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தைமுன்னிடும்; வரண தசையில் அபூர்த்தியைமுன்னிடும்; ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியைமுன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவதசையில் அபிநிவேசத்தைமுன்னிடும்.

வ்யா.—(ப்ராப்யாநுபவதசையாவது) - ப்ராப்யபூதனானவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிறதசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்த்வஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது; ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசைசரமதசையாய் பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலேவந்தேறுகைக் கிட்டபடியொழுங்காயிருக்கும்.

உகூக. இவ்வோதசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல்,

(ஜ்ஞாநதசையில்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது)- ஆசார்யன் மேன்மேல்தனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்பண்ணும்படி தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய வஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும்விஜ்ஞாபிக்கை. (வரணதசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - "நோற்றநோன்பிலேன்"1 "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி"2 "ஸத்கர்மநைவகிஞ்சநஸஞ்சிநோமி"3 இத்யாதியிற்படியே - பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக்கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வாகிஞ்சந்யத்தை புரஸ்கரிக்கை. (ப்ராப்திதசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது)- பெற்றபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, "வானுலகந்தெளிந்தே யென்றெய்துவது"4 "தரியேனினி"5 "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ"6 இத்யாதிப்படியே - விளம்பாஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவதசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது) - பெருவிடாயனுக்குக் குடித்ததண்ணீராராதாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால்த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் தனக்குவிளைந்துசெல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை.—ஆக, ஜ்ஞாநதசைமுதலான நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) [உஅஅ]-இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்றுகருத்து.

உகூஉ. இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்பதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

மூ.—௨௯௨. அஜ்ஞாநம்போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்தி போவது ஈஶ்வரபூர்த்தியாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே; அபிநிவேஶம்போவது அநுபவத்தாலே.

௨௯௩. அஜ்ஞாநத்துக்கடி அபராதம்; அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ஆர்த்திக்கடி அலாபம்; அபிநிவேஶத்துக்கடி அழகு.

வ்யா.—(அஜ்ஞாநம்போவது) என்று துடங்கி. அதாவது - தத்த்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள வஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யதாவத்தாக தர்ஶிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கிட்டான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி ஶமிப்பது, இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாயபூதனான வீஶ்வரனுடைய ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளைப்ராபிக்கப் பெறாமையாலுண்டான வார்த்திதீருவது, ஆர்த்திகண்டாலாற்றமாட்டாதே அப்போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய க்ருபையாலே; அநுபவதஶையி லநுக்ஷணம்பிறக்கு மபிநிவேஶ மடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை.

௨௯௩. இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - ஜ்ஞாநதஶையில் முன்னிடுகிற வஜ்ஞாநத்துக்குமூலம், அநாதிகாலக்ருதாக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணாதிரூபமான வபராதம்; வரணதஶையில் முன்னிடுகிற வபூர்த்திக்குநிதாநம், பேற்றுக்குஹேதுவாக நினைக்கலாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்ஶிப்பிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்திதஶையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்குஹேது, ப்ராப்யவஸ்துவை ஶீக்ரமாகக்கிட்டப்பெறாமையாகிற வலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தஶையில் முன்னிடுகிறவபிநிவேஶத்துக்குக்காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலு மாசைப்படப்பண்ணு மவன்வடிவழகென்கை.

௨௯௪. ஆர்த்யபிநிவேஶவேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஆர்த்தியுமபிநிவேஶமுமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று. ["இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை"] என்று துடங்கி

மூ.—உகூச. ஆர்த்தியும் அபிநிவேசமு மிருக்கும்படி
அர்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.
உகூரு. இவன்றனக்கு நாலுதசைபோலே நாலு
குணமுண்டு.
உகூசு. அதாவது - ஜ்ஞானமும், அஜ்ஞானமும்,
சக்தியும், அசக்தியும்.
உகூஎ. இதுதா னவனுக்குமுண்டு.

வ்யா.—"திருவாணைநின்னாணைகண்டாய்"1 என்றுதடுத்தும்வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்திதலையெடுத்தல்] † என்னுமளவாக-ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், ["செய்யவுடையுந்திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு"2 என்கிறபடியே முன்புத்தையமுதையநுபவித்து என்றுதுடங்கி, தன்னைப்பெற்றப்ரீதியால்வந்தசெவ்வியையநுபவித்து] $ என்னுமளவாக - அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும், அந்தப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்யதசைக்குமுன்னே நாலுதசையுண்டென்றும், அவைதானின்னதென்றும், அவ்வவதசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப்போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும்,அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்குநிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உகூரு. இந்ததசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(இவன்றனக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குடலாகக் கீழ்ச்சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

உகூசு. அவைதானெவையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே,

(அதாவது ஜ்ஞானமுமஜ்ஞானமும் சக்தியுமசக்தியும்) என்று அந்த குணங்கள்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

உகூஎ. இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ்சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, ஈஶ்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(இதுதானவனுக்குமுண்டு) என்று. (அவன்) என்று - கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஈஶ்வரனை பராமர்சிக்கிறது.

உகூஅ. இப்படியிருந்துள்ள விருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவையென்று அவற்றைவிபஜித் தருளிச்செய்கிறார்,

(அவனுடைய) என்றுதுடங்கி. கீழெடுத்தவடைவிலன்றிக்கே ஈஶ்வரகுணவிஷயங்களை முந்தறவருளிச்செய்தது, வேதாந்த

---

† முதல்ப்ரகரணம். $ நாலாவதுப்ரகரணம்.

மூ.—உகூஅ. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய ஸமணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்; ஶக்திக்கிலக்குஇவனுடையரக்ஷணம்; அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

உகூகூ. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய ஸமணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்குஆசார்யதோஷம்; ஶக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம்;

வ்யா.—விஷயங்கள்சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்யசாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய ஸமணம்) என்றது - "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:"1என்றும் "ஸஹஸ்ராம்ஶு:"2 என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனானவனுடைய திவ்யஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாதிமுத்யந்துடங்கி யிதுவேதநன்பக்கலுண்டான ஆத்மஸமணமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடையதோஷம்) என்றது - "அவிஜ்ஞாதாஸஹஸ்ராம்ஶு:" 2 என்றும், "அவிஜ்ஞாதாஹிஹக்தாநாமாகஸ்ஸகமலேக்ஷண:- ஸஹஜமகத்ஸமஸ்தஞ்ச பஶ்யந்நபிஹ்ருதிஸ்திதः"3 என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்குமவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம், ப்ரக்ருதிவஶ்யனான விவன் பண்ணுமக்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை. (ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடையரக்ஷணம்) என்றது - "பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவஶ்ரூயதே"4 என்கிறபடியே ஸர்வஶக்தியானவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்யமாகிற ஶக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலேஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுஸமணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது - அப்படி ஸர்வஶக்தியான வவனுடைய வஶக்திக்கு விஷயம், உபாஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக்கைவிடுகையென்கை.

உகூகூ. இப்படி ஈஶ்வரஸமணவிஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல்வேதநஸமணவிஷயங்களையருளிச்செய்கிறார்,

(இவனுடைய) என்றுதுடங்கி. (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யஸமணம்) என்றது - இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான வாசார்யனுடைய ஸத்ஸமணஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்) என்றது - இவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம், ஆசார்யன்றிருமேனிஸ்வபாவஜமாய் ஆமஞ்ஜகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (ஶக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம்) என்றது - இவன் ப்ரவ்ருத்திஶக்திக்குவிஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்குகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை.

மூ.—அஶக்திக்கிலக்கு நிஷித்யாநுஷ்டாநம்.

ரூ00. நிஷித்யந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

ரூ0க. அதாவது-அக்ருத்யகரணமும், பகவதபசாரமும், பாகவதாபசாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும்.

ரூ0உ. அக்ருத்யகரணமாவது - பரஹிம்ஸை, பரஸ்தோத்ரம், பரதாரபரிக்ரஹம், பரத்ரவ்யாபஹாரம், அஸத்யகதநம், அபக்ஷ்யபக்ஷணம், துடக்கமானவை.

வ்யா.—(அஶக்திக்கிலக்கு நிஷித்யாநுஷ்டாநம்) என்றது-இவனுடைய அஶக்திக்குவிஷயம், ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தவிரோதிகளான ஶாஸ்த்ரநிஷித்யங்களினுடைய அநுஷ்டாநமென்கை.

ரூ00. இப்படியிருந்துள்ள நிஷித்யத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார்,

(நிஷித்யந்தானும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - உபாதேயமான ஶரணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமானநிஷித்யந்தானும் சதுர்விதமாயிருக்குமென்கை.

ரூ0க. அந்நாலுபடியாவது தானேதென்னுமபேக்ஷையிலே,

(அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும்அஸஹ்யாபசாரமும்)என்று அவைதன்னையுத்தேஶிக்கிறார்.

ரூ0உ. இவற்றினுடைய வேஷந்தானேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யிவற்றையடைவே விவரிக்கிறார்,

(அக்ருத்யகரணமாவது) என்றுதுடங்கி. (பரஹிம்ஸையாவது)-"நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வபூதாநி"1 என்கிற விதியையதிக்ரமித்துப்பண்ணும் ப்ராணிபீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது) - ப்ராப்தவிஷயஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்தவிஷயங்களை ஸ்துதிக்கை. (பரதாரபரிக்ரஹமாவது) - பிறர்க்கநந்யார்ஹமான ஸ்த்ரீவிஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது)-பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாஶமாகவாதல் அப்ரகாஶமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதநமாவது)-யதாத்ருஷ்டார்த்தவிஷயமும் பூதஹிதமுமன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச்சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது)-ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க்கொண்டு தனக்குபக்ஷ்யமன்றிக்கேயிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை. (துடக்கமானவை) என்றது - "பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்டசிந்தநம் - விதயாபிநிவேஶஶ்ச த்ரிவிதம் கர்மமாநஸம் - பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைஶுந்யஞ்சைவ ஸர்வஶ: - அநிபத்தப்ரலாபஶ்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம் - அதத்தாநாமுபாதாநம் ஹிம்ஸா சைவாவிதாநத:-பரதாரோபஸேவா ச ஶாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்" 2 இத்யாதிகளாலே மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே.

மூ.—௩௦௩. ஸமவ்யவஹாரமாவது - தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபுத்தியும், வர்ணாஶ்ரம விபரீதமான வ்யவஹாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநநிரூபணமும்,

---

வ்யா.—௩௦௩. அநந்தரம், ஸமவ்யவஹாரத்தை விவரிக்கிறார், (ஸமவ்யவஹாரமாவது) என்றுதுடங்கி. (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கையாவது) - "யேது ஸாமாந்யபாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் - தே வை பாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருதா: ; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே - ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ரதிவாகரம்"1 என்று - தேவதாந்தரங்களோடு ஈஶ்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லாநிற்க, "அந்த:ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா ; தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் ; ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே"2 என்கிறபடியே-ஸ்வேதரஸகலநியாமகனாய் ஸமாப்யதிகரஹிதனான ஈஶ்வரனை, "அந்யாந்யா தேவதா:"3 என்று-தச்சரீரதயா விஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபுத்தியாவது) - "அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந் - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா"4 என்கிறபடியே-அஜஹத்ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு 5* துயரில்மலியும்மனிசர்பிறவியிற்றோன்றிநிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காகவவன் செய்துகாட்டின ஶரீரவாஸ ஜநந ஶோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவஶ்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணாஶ்ரமவிபரீதமானவ்யவஹாரமாவது) - ததாராதநதஶையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்தவர்ணரானவர்களாராதித்தல், உத்தமாஶ்ரமிகள்முதலானோர் க்ருஹஸ்தவத்தாம்பூலநிவேதநாதிகளைப்பண்ணுதல்துடக்கமானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநநிரூபணமாவது)-"தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவம்"6 இத்யாதிப்படியே - ஆஶ்ரிதர்க்கபிமதமானதேதேனுமொருத்ரவ்யத்தைத்திருமேனியாக ஸ்வீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தில்பண்ணுமாதரத்தைப்பண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கிற வேற்றத்தையறியாதே, 7 * மாத்ருயோநிபரீக்ஷகரைப்போலே இதின்னத்ரவ்யமன்றோவென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிரூபிக்கை.

மூ.—ஆத்மாபஹாரமும், பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும், துடக்கமானவை.

௩0௪. பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு¶ ஸஹகரிக்கையும், அவர்கள்பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும், பகவானுக்கநிஷ்டமா யிருக்கும்.

௩0௫. பாகவதாபசாரமாவது - அஹங்காரார்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் விரோதம்.

வ்யா.—(ஆத்மாபஹாரமாவது) - "யோऽந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்யதே - கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா"1 என்று ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேகசேஷபூதமானவாத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமாவது)-அமுதுபடிசாத்துப்படிக் கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (துடக்கமானவை) என்றது - இன்னமிப்படிக்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. த்வாத்ரிம்சதபசாராதிகளு முண்டிறே.

௩0௪. கீழ்ச்சொன்ன வற்றோபாதி பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக்கநிஷ்டமா யிருக்குமென்கிறார்,

(பகவத்த்ரவ்யத்தை) என்றுதுடங்கி. (தானபஹரிக்கையாவது)-நேரேதானேயிதுக்குகர்த்தாவாய்ச்செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது) - நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, அபஹர்த்தாக்களுக்குஅநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம்பண்ணுகை. (அவர்கள்பக்கலிலே யாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது)-நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள்பக்கலிலே சிலவற்றையபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள்தாங்களே தருமவற்றைவாங்குகை. (பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது - இவையித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய்க் க்ருஷிபண்ணிப்போரும் ஸர்வேச்வரன்திருவுள்ளத்துக்கநபிமதமா யிருக்குமென்கை.

௩0௫. அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார், (பாகவதாபசாரம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்கு முடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள்வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணியிவர்களாசைப்பட்ட தொன்றுகில் இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென் றிருக்கமாட்டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும்விரோத மென்கை.

¶ "அபஹரிக்குமவர்களுக்கு" என்று பாடமாகில் வ்யாக்யாநத்தில் ப்ரதீகத்துக்குச் சேரும்.

ஸூ.—௩௦௬. அஸஹ்யாபசாரமாவது - நிர்நிபந்தநமாக பகவத்பாகவதவிஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்பக்தாபசாரமும்.

௩௦௭. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய்,

வ்யா.—௩௦௬. அநந்தரம், அஸஹ்யாபசாரத்தைவிவரிக்கிறார், (அஸஹ்யாபசாரம்)என்றுதுடங்கி. அல்லாதவபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈஶ்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே, (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது; "பகவதஸஹநீயாபசாரஃ"1 என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத்பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையாவது) - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதிநிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத்விஷயம் பாகவதவிஷயம் என்றால் காணக்கேட்கப்பொறாதபடியிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது)-அவனருளிச்செய்தவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்தமந்த்ரதத்வார்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கையுந் துடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது) - ஆசார்யபக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவர்கள்திறத்தில் பண்ணுமஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் துடக்கமானவை.

௩௦௭. இப்படி அக்ருத்யகரணாதிசதுஷ்டயத்தையு மடைவேவிவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியாயிருக்குமென்னு மத்தையு மருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(இவை) என்றுதுடங்கி. (ஒன்றுக்கொன்றுக்ரூரங்களாகையாவது) - அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாய், அதுதன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி - பூர்வபூர்வங்களிற்காட்டி லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹமதிஶயித்திருக்கை. அக்ருத்யகரணத்தில், ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின்ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டுபோரும் தன்றிறத்தி லபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ"2 என்கிறபடியே தனக்குயிராகநினைத்திருக்கும் பாகவதவிஷயங்களில் அஹங்காராதிகளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அதுதன்னளவு மன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார்பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவஜ்ஞாபகனாய் உபயாபிமதனானவாசார்யன்

ரூ.—உபாயவிரோதிகளுமாய், உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும்.

வ்யா.—பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்குமஹிமதரான தத்பக்தர்பக்கலிலேயாதல் செய்யுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; ஆகையாலொன்றுக்கொன்று க்ரூரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதப [டு வாராதிகளு மனுர்ஹவிக்குமாயிருக்க தனித்தனியிப்படி பிரித்துக்சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிசேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாயவிரோதிகளுமாய் உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கையாவது)- இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்திலொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷிபண்ணுகைக்குறுப்பான வெம்பெருமானுடையக்ருபைக்கும், [க0 எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்யமா யிருந்துள்ளவவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயிருக்கை. "இரக்கமுபாயம் இனிமையுபேயும்"1 என்னக்கடவதிறே. ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணாதிகள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன்திருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹத்தைக் கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையுமுகப்புமிவன்பக்கலறும்படி பண் [கடு ணுகையாலே, இவற்றையுபாயோபேய விரோதிகளென்னத்தட்டில்லை.—(தனக்குத்தான்தேடும்நன்மை) [கசு0] என்றுதுடங்கி, நமஸ்ஸப்தார்யத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும்) [உசுங] என்று உகந்தருளின நிலப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத்கைங்கர்யம்) [ஙக0] என்கிற [உ0 விடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பதநாராயண பதார்யங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்களாசாஸநப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்யமாவாரியகைங்கர்யமும்பகவத்கைங்கர்யமும்) [உஎச] என்றுதுடங்கி,(கிஞ்சித்கரித்தால்ஸ்வரூபம்நிறம்பெறுவது) [உஅசு]என்னுமளவாகவும்,சது[உடு ர்த்யர்யத்தை யருளிச்செய்கையாலும்;நிஷித்யவாதுர்விஷயப்ரதிபாதநமுகேநப்ராஸங்கிகமாக மீளவும்நமஸ்ஸப்தார்யத்தைப்பேசுகையாலும்,இவ்வளவும்உத்தரவண்டார்யத்தையருளிச்செய்தாராய்த்து.†

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால்-கீழுக்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப்பெறும் வேதநனுக்கு உபாயோபேயாதி காரப்ரயாநா[ங0 பேக்ஷிதங்களையும், ப்ராபகாநுரபரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூபநாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநு கூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகாராநு பாயத்வத்தையும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்கு மிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும், உபயரும் முன்னிடு [ஙடு

† ப்ரயமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரம் உபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏதது-பாயாதிகாரி நிஷ்டையையுஞ் சொல்லுகையாலே (ங0எ-வது வாக்யமளவாக) பூர்வவண்டார்யத்தையும், அவ்வதிகாரிநிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச்சொல்லுகிறவிதுக்குள்ளே (கசு0-வது வாக்யந்துடங்கி) உத்தரவண்டார்யத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து. (அ-வதுபக்கம்-கஉ-வதுவரியையும், க0-வதுபக்கம்-அ-வது வரிதுடங்கி கஎ-வது வரியளவாகவும் நோக்குக.)

மூ.—௩௦௮. தான்ஹிதோபதேஶம் பண்ணும்போது

வ்யா.—மதுக்குப்ரயோஜந விஶேஷங்களையும், உபேயதஶையிலும் ப்ராப்திதஶையிலு மிவன் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வதோஷநிவ்ருத்தியும் பராநுபவவிரோதியாம்படியையும், தன்னால்வரும் நன்மையிலவனால்வரும்நன்மைக்குள்ளவாசியையும், ஈஶ்வரனேரக்ஷகன் தான்தனக்கு நாஶகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நஶிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவதவிரோதத்தை விளைத்து மிவன்ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசாரக்ரௌர்யத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே பாகவதமாஹாத்ம்யத்தையும், இவன் நிவ்ருத்தியையும், நிவர்த்யோக்தங்களுடைய ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதியையும், தச்சரமோக்த கர்த்தவ்ய ரூபகைங்கர்யவேஷத்தையும், கைங்கர்யதத்பூர்வதஶைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான ஶரணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷயவிபாகத்தையும், அதில் அஶக்திவிஷய நிஷித்யசாதுர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது.

ஸதாசார்யலக்ஷணப்ரகரணம்.

௩௦௮. அநந்தரம், (தான்ஹிதோபதேஶம்பண்ணும்போது) என்றுதுடங்கி, (உகப்புமுபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) [௩௬௫] என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்னவர்த்த விஶேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான வாசார்யவிஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்ஶிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், தது‌பயருடைய பரிமாற்றம், இவையிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்.

இவ்வதிகாரிக்கு அஶக்தி விஷயமான நிஷித்யங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் க்ரூரநிஷித்யம் பரோபதேஶஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென் றருளிச்செய்கிறார்,

(தான்ஹிதோபதேஶம்பண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யத்தாலே. அதாவது-கீழ்ப்ரகரணத்தில்¶ சொல்லப்பட்டவதிகாரி லக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருந்துள்ளதான், உஜ்ஜிஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னைஉபஸத்திபண்ணினவர்களுக் குஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை யுபதேஶிக்குங்காலத்தில்,

¶ “ கீழ்ப்ரஸங்கத்தில்” என்றும் பாடங்காண்கிறது.

ஸூ.—தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் ஃபலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூரநிஷித்தம்.

௩0௬. தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது- தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; ஶிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது- தனக்குஶிஷ்யனென்று நினைக்கை; ஃபலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது - த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையும், ஶிஷ்யனுடைய வுஜ்ஜீவநத்தையும், ஶ்ரீமத் கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தையும், ஃபலமாக நினைக்கை.

வ்யா.—உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேஶபாத்ரனான ஶிஷ்யனையும், உபதேஶஃபலத்தையும் விபரீதப்ரதிபத்திபண்ணுகை, பூர்வோக்தநிஷித்தங்களிற்காட்டில் க்ரூரநிஷித்தமென்கை. அவ்வோநிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாஶகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேஶங்கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலேஇத்தைஅவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரநிஷித்தமென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஹாநியில்லை) [௩௧௨] என்றிறே மேல்சொல்லத்தேடுகிறது.

௩0௬. தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் ஃபலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே, அவற்றையுபபாதிக்கிறார், (தன்னைமாறாடி நினைக்கையாவது) என்றுதுடங்கி. அதாவது-உபதேஷ்டாவானதன்னையுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடிநினைக்கையாவது) - உபதேஶஸமயத்தில் தன்னுடையவாசார்யனேயிவனுக்குபதேஷ்டாவாகவும் தானங்குத்தைக்குக் கரணமாத்ரனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேஶிக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபரதந்த்ரனா யிருக்கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேஶபாத்ரனான ஶிஷ்யனையுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடிநினைக்கையாவது) - தன்னைப்போதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேஶிக்க வேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே,இவனைத்தனக்கு ஶிஷ்யனென்றுநினைக்கை. உபதேஶஃபலத்தையுள்ளபடி நினையாதே (மாறாடிநினைக்கையாவது) - பரோபதேஶம்பண்ணுமளவில்,இவ்வாதமாதிருந்தி "ஆளுமாளார்"1என்கிறவிஷயத்துக்கு மங்களாஶாஸநத்துக்காளாகவேணும் என்னுமிதுவே ஃபலமாக உபதேஶியாதே, இவனால்வருமர்யஶுஶ்ரூஷாரூபமான த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையாதல்,ஶிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாரார்ணவத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவநாதிகளைச் செய்கிறதிலுங்காட்டி லோராத்மாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான்றிருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படியிருந்துள்ள ஶ்ரீமத்கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்நாள் தன் தனிமைதீரக்கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல், உபதேஶத்துக்கு ஃபலமாக நினைக்கையென்றபடி.

மூ.—௩கo. நினையாதிருக்க இந்நாலு ஫லமும் ஸித்திக்கிறபடியென்னென்னில்; ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன்நினைவாலே த்ருஷ்ட஫லம் ஸித்திக்கும்; ஈஶ்வரன்நினைவாலே உஜ்ஜீவநம்ஸித்திக்கும்; ஆசார்யன்நினைவாலே பகவத்கைங்கர்யம்ஸித்திக்கும்; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

வ்யா.—௩கo. இப்படியிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு஫லமும் ஸித்திக்கிறபடிதானென்னென்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவைஸித்திக்கும் வழியருளிச்செய்கிறார், (நினையாதிருக்க) என்றுதுடங்கி. (ஶேஷபூதனானஶிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்ட஫லம் ஸித்திக்கும்) என்றது - ஶிஷ்யனானவன் தனக்கு ஶேஷத்வமேஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது ஶேஷத்வம் கூடாதென்று தன்ஸ்வரூபலாபத்துக்காகத்தன்னாலானகிஞ்சித்காரம்பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்தஶுஶ்ரூஷைகளாகிற த்ருஷ்ட஫லம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம்ஸித்திக்கும்) என்றது -1* எதிர்சூழல் புக்குத்திரிந்து தன் விஶேஷகடாக்ஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளையுண்டாக்கி ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேஶாந்வயத்தையுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற $ வெம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே ஶிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது - இவன் ஹிதோபதேஶம் பண்ணி மங்களாஶாஸநத்துக்காளாம்படி சேதநரைத்திருத்துகிறவிது எம்பெருமான்றிருவுள்ளத்துக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே, இது பகவத்கைங்கர்யமன்றோ! என்றநுஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன்நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம்ஸித்திக்கும்) என்றது - அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாகவங்கீகரித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றி மங்களாஶாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணினமஹோபகாரகனன்றோ† ! என்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியாலே, ஶிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும்பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடிநடக்கையாலவனோடுண்டானஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி.

$ "அக்கரைப்படுத்தவெண்ணுகிற" என்றும் பாடங்காண்கிறது.
† "மஹாநுபாவனன்றோ" என்றும் பாடம்.

மூ.—ஙகக. ஸாக்ஷாத்பலமு மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடியென்னென்னில்; தன்நினைவாலும்ஈஶ்வரன்நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

ஙகஉ. இப்படியொழிய வுபதேஶிக்கிலிருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை.

வ்யா.—ஙகக. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் ஶிஷ்யேஶ்வரஸ்வாசார்யர்கள்நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிடமருளிச்செய்து, உபதேஶத்துக்கு ஸாக்ஷாத்பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டாவான ஆசார்யபரதந்த்ரனுக் குபதேஶபாத்ரமான விவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்றுதுடங்கி. (ஸாக்ஷாத்பலமாவது)-உபதேஶபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களாஶாஸநத்துக்காளாகை; இது (தன்நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது)-உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திகளொன்று மின்றி இதுவேபலமாகநினைத்து உபதேஶிக்கவே அவனப்படி திருந்திமங்களாஶாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது) - தன்னையாசார்யபரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிற விவன் தன்பக்கலுபதேஶங்கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை;இது (ஈஶ்வரன்நினைவாலேஸித்திக்கையாவது)-இப்படி தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்திபண்ணாதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேஶிக்கும் பரிபாகமுடையனான விவனிவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை.

ஙகஉ. இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷித்தமாக வடியில்சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடேயுபதேஶிக்கி லுபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார்,

(இப்படியொழிய) என்றுதுடங்கி. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை) என்கிறது-கீழ்ச்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடேயுபதேஶிக்கிலொழிய ஈஶ்வரனிவனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவுக்காசார்யத்வ மாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை ; இப்படி யதாப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேஶியாதவளவில் உபதேஶஸித்தியில்லாமையாலே, உபதேஶபாத்ரமான வவனுக்கு ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை யென்கை.

ஙகங. ஆசார்யனுக்கிரண்டு மஹாகுண மவஶ்யம் வேணு மென்கிறார்,

மூ.—௩கங. ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யன்பக்கல்க்ருபையும், ஸ்வா
சார்யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும் வேணும்.
௩கச. க்ருபையாலே ஶிஷ்யன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்;பார
தந்த்ர்யத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். [ரு
௩கரு. நேரே ஆசார்யனென்பது-

வ்யா.—(ஆசார்யனுக்கு)என்றுதுடங்கி. அதாவது-உபதேஷ்டா
வானவாசார்யனுக்கு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்துஉபஸந்நனான ஶிஷ்ய
ன்பக்கல், ஐயோ!என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பான உபதே
ஶாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடானக்ருபையும், தன்னைக்கர்த்தாவாக [ச0
நினையாதேஅத்தலைக்குக்கரணபூதனாகவநுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வா
சார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும், அவஶ்யமுண்டாக வேணு
மென்கை.

௩கச. இவற்றால் ஃபலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார்,
(க்ருபையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அப்படியவன் [கரு
ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேஶாதிகளைப்பண்ணிப் போருமிவன்
க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே
ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும் ; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தி
யற்று ஸ்வாசார்யகரணபூதனாகத் தன்னையநுஸந்திக்கைக்கும்
மற்றும்ஸர்வகார்யத்திலும் ததீயனாய் வர்த்திக்கைக்கு முட [உ0
லான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம்
ஸித்திக்குமென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாய்த்தது-ஹிதோபதேஶஸமயத்தில் ஸ்வவி
ஷயத்திலும் ஶிஷ்யவிஷயத்திலும் ஃபலவிஷயத்திலு முண்டாம் விப்ர
திபத்திகள் க்ரூரநிஷித்தமென்றும், அந்தவிப்ரதிபத்திகள்தா [உரு
னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்டப்ரயோஜநாதிகள்
வந்துஸித்திக்கும் வழியும், ஸாக்ஷாத்ஃபலாசார்யத்வங்கள் ஸித்தி
க்கும்வழியும்,இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்யா உபதேஶிக்கிலுபயஸ்
வரூபமும் ஸித்தியாமையும்,ஆசார்யனானவனுக் கவஶ்யாபேக்ஷித
குணத்வயமும், தத்குணத்வயஃபலமும் சொல்லிற்றாய்த்து. [௩0

௩கரு. இப்படி உபதேஶாநுகுண நியமங்களை தர்ஶிப்
பித்தவநந்தரம், உபதேஶிக்குமளவில் இன்னமந்த்ரத்தை யுபதே
ஶித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்பதென்கிறார்,

(நேரே) என்றுதுடங்கி. (நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது-
ஆசார்யத்வம் குறைவறவின்றியிருக்கச்செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரங் [௩ரு
கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷா தாசார்யனென்று
சொல்லுவதென்றபடி.

மூ.— ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுபதேஶித்தவனை.

௩-௧௬. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான ஸமஸ்த தேவதாமந்த்ரங்களை யுபதேஶித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

௩-௧௭. ஸமஸ்த தேவதாமந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது ஃபலத்வாரா.

வ்யா.—(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுபதேஶித்தவனை) என்றது- "ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம்"1 இத்யாதிப்படியே அகிலஃபலப்ரதமாயிருந்ததேயாகிலும் அந்யஃபலங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷஃபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, "ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ்ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: - கதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாமபுநர்பவகாங்க்ஷிணாம்"2 என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய், அதஏவ "மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம்-பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந:"3 என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராதிகோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வப்ரதிபத்தியோடே யுபதேஶித்தவனையென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்யமசரமபதவிவரணமாய், சரமஶ்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில்பூர்வோத்தரவாக்யவிவரணமாயிருக்கையாலே, மற்றரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதமரஹஸ்யமான இத்தோடே அநந்யமாயிருக்கையாலே, இத்தைச்சொல்லவே அவற்றினுடையவுபதேஶமும் தன்னடையேசொல்லிற்றாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (பெரிய திருமந்த்ரத்தையுபதேஶித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால்இது ரஹஸ்யத்ரயோபதேஶத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

௩-௧௬. ஸமஸ்த தேவதாமந்த்ரங்களிலேதேனுமொன்றை யுபதேஶித்தவர்களுக்குமாசார்யத்வமில்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரத்தைநிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய், பெருமையின்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ளததிதர ஸமஸ்த தேவதாமந்த்ரங்களை யுபதேஶித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வப்ரயுக்தமான வாசார்யத்வப்ரதீதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தியில்லை யென்கை.

௩-௧௭. க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதாமந்த்ரங்களை யன்றோ, ஸமஸ்த தேவதாமந்த்ரங்களை யிப்படிசொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸமஸ்த தேவதாமந்த்ரங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பரதேவதையான ஸமஸ்த தேவதாவிஷயமாகையாலேவந்தபெருமையை யுடையமந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்றுசொல்லுகிறது. அர்த்த காம புத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரஃபலங்களைக் கொடுக்கிறவழியாலேயென்கை.

மூ.—ஙகஅ. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறது மத்தாலே.

ஙகசு. இதுதான் ஔபாதிகம்.

ஙஉ0. வேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

ஙஉக. ஶிஷ்யனென்பது -

வ்யா.—ஙகஅ. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே. (அத்தாலே) என்றது - கீழ்ச்சொன்னவை நியதமான க்ஷுத்ரஃபலங்களைக் கொடுக்கையாலே யென்கை.

ஙகசு. ஆனாலிவற்றுக்கிதுஸ்வாபாவிகமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்று - க்ஷுத்ரஃபல ப்ரதத்வத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஔபாதிகம்) என்றது - உபாதி ப்ரயுக்தமாய்வந்த தித்தனையென்கை.

ஙஉ0. அத்தையுபபாதிக்கிறார்,

(வேதநனுடையருசியாலேவருகையாலே) என்று. அதாவது- ஸமவங் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ ஶக்தியுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய க்ஷுத்ரஃபலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதிவஶ்யனான வேதநனுடைய க்ஷுத்ரஃபல ருசியாலேவருகையாலே யென்கை. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு மோபாலமந்த்ராதிகளும், புத்ர காமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்ஶந நாரஸிம்ஹமந்த்ராதிகளுமாய், இப்படிநியமேந க்ஷுத்ரஃபலங்களையே கொடுத்துப்போருகிறவிது, வேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக வவ்வோமந்த்ரங்க ளவ்வோ ஃலங்களைக் கொடுக்கக்கடவதென்று ஈஶ்வரன்நியமேந கல்பித்துவைக்கையிறே. அதுதான் வேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதிக மென்னலாமிறே.

ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்.

ஙஉக. ஆக, (தான்ஹிதோபதேஶம்பண்ணும்போது) [ங0அ] என்றுதுடங்கி, (ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை) [ஙகசு] என்னுமளவும் - ஆசார்யஸ்வரூப ஶோதநம்பண்ணி, அநந்தரம், அதின் மேல்வந்த ப்ராஸங்கிகஶங்கைகளையும் பரிஹரித்தார்கீழ்; மேல் ஶிஷ்யஸ்வரூபஶோதநம்பண்ணுகிறார்,

(ஶிஷ்யனென்பது) என்றுதுடங்கி. (ஶிஷ்யனென்பது) என்றது - உபதேஶஶ்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாகச்சொல்லுகையன்றிக்கே, ஶிஷ்யனென்று முக்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி.

மூ.— ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும், ஃபலஸாதநஶுஶ்ரூஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையுமுடையவனே.

வ்யா.—(ஸாத்யாந்தரநிவ்ருத்தியாவது) - ஸ்வரூபவிரோதியான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்துமந்வயமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார்யன்றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (ஃபலஸாதநஶுஶ்ரூஷையாவது) - "குருஶுஶ்ரூஷயாவித்யா"1 என்கிறபடியே ஆசார்யனைத் தான்பண்ணுகிற ஶுஶ்ரூஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம்பண்ணுகைப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன்தனக்குபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞாநமாகிற ஃபலத்தினுடையஸித்திக்குஸாதநமாயிருந்துள்ளவாசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே,ஸ்வரூபாநுரூபமான ஃபலத்திலும் ஸாதநத்திலுமுண்டான ஶ்ரோதுமிச்சையாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற ஃபலத்துக்குஸாதநமான தத்பரிசர்யையென்னவுமாம். (ஆர்த்தியாவது)- "இருள்தருமாஞாலம்"2என்கிறபடியே பிறந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான இவ்விஸம்ஸ்ருதியினின்றும் கடுகப்போகப்பெறாமையாலேயுள்ள க்லேஶம். அன்றிக்கே, ஆசார்யவிப்ரஹாநுபவாலாபத்தில்க்லேஶமாகவுமாம். (ஆதரமாவது)-உத்தரோத்தர மநுபுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவத்குணாநுபவத்தில்மேன்மேலுமுண்டாகாநிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, (ஆசார்யனைக்கண்டால்பசியன் சோற்றைக்கண்டாப்போலே) [௨௪௫] ததநுபவகைங்கர்யங்களிலே மண்டிவிழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது) - ஆசார்யன் பகவத் பாகவதவைபவங்களைப் பரக்க உபபாதியாநின்றால், "ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே"3 என்னும்படியகிலஸூயையற்றிருக்கை. அன்றிக்கே,ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால் அகிலஸூயையற்றிருக்கையென்னவுமாம். "அஸூயாப்ரஸவபூ:"4என்கிறவிதுக்கு, "ஹிதம்சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப்பொறாதது" என்றிறே பூர்வர்களருளிச்செய்தது. பகவத்விஷயத்திலுட்பட அஸூயைபண்ணாநின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ. "இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே"5என்றுனிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனாய்த்து நேரே ஶிஷ்யனென்பது.

௩௨௨. இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்திவிஶேஷத்தை விவரிக்கிறார்மேல்,

மூ.—௩௨௨. மந்த்ரமும், ஜேவதையும், ஃபலமும், ஃபலாநுபந்திகளும், ஃபலஸாதநமும், ஐஹிகபோகமுமெல்லாமாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்.

௩௨௩. "மாதாபிதாயுவதய:"1என்கிற ஶ்லோகத்திலே இவ்வர்த்தை பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார்.

௩௨௪. இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி.

வ்யா.—(மந்த்ரம்) என்று துடங்கி. அதாவது- "மநநாத்த்ராயத இதிமந்த்ர:"2என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரஜேவதையும், தத்ப்ரஸாதலப்யமான கைங்கர்யரூபமஹாஃபலமும், தஜநுபந்திகளான அவித்யாதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிறவிவையும், தத்ப்ராப்யஃபலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ரதாரக்ருஹக்ஷேத்ரபஶ்வந்நாத்யநுபவரூபமான விஹலோகத்தில் போக்யமாகிற விவையெல்லாம் நமக்குநம்முடையவாசார்யனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவனென்கை. "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம குருரேவபராகதி: - குருரேவபராவித்யா குருரேவபராயணம் - குருரேவபர:காமோ குருரேவபரம்தநம் - யஸ்மாத்தது பதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோகுரு:" 3 என்றும் "ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம்வவாஷ்டாக்ஷரதோகுரு: - இத்யேவம்யேநமந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தேமநீஷிபி:" 4 என்றும், இப்படி ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகை யாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

௩௨௩. இப்படி தாமருளிச்செய்த விவ்வர்த்தத்திலாப்திக்குடலாக விதுபரமாசார்ய வசநஸித்தமுமென்றருளிச்செய்கிறார்,

(மாதா) என்றுதுடங்கி. அதாவது – "மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூதி:"1என்று - ஐஹிகபோகங்களையும், "ஸர்வம்"1என்று- அநுக்தஸகலஸங்க்ரஹத்தாலே மந்த்ரஜேவதாஃபலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையு மாழ்வார்திருவடிகளேயென் றருளிச்செய்கை யாலே, அந்தஶ்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யரான வாளவந்தாரு மருளிச்செய்தா ரென்கை.

௩௨௪. இப்படியெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடியே தென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று. அதாவது - இப்படிஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்குஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேஶாதிகளாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய வநுபவத்துக்கர்ஹனும்படி பண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மென்கை.

ஸூ.—௩௨௫. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி, ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநிலம், ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

௩௨௬. ஶிஷ்யனுமாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக்கடவர்கள்.

௩௨௭. ஶிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்;

வ்யா.—௩௨௫. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதமசரமாவதிகளை தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு) என்றுதுடங்கி. இச்சேதநன் முந்துறவநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கவிலத்தையுமறிவித்து ஸமவஷ்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தினவாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்யகௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்தவீஶ்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னையநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்த நிலமீஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவுமீஶ்வரன்பக்கலுபகாரஸ்ம்ருதியென்றபடி. இத்தால்- ஸமவஷ்விஷயத்தை யுபகரித்தவாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்கவிழிந்தால், அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலேயூற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிறவிஷயத்தை நாம்பெற்றதெம்பெருமானாலேயன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலேசென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து.

௩௨௬. இனி, இந்த ஸதாசார்யஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ஶிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்றுதுடங்கி. (அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்துகையாவது) - ஶிஷ்யனாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும். (நடத்தக்கடவர்கள்) என்றது - இதினுடைய அவஶ்யகரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

௩௨௭. இருவருமிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(ஶிஷ்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனாசார்யனுக்கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன்ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசார்யமுகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடையகிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப்போரக்கடவன்;

மூ.—ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தைநடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறாடிநடத்தக்கடவன்.

௩௨௮. ஶிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவநத்திலே யூன்றிப்போரும்.

௩௨௯. ஆகையால், ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஜோஷத்துக்கிலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கிலக்காகைக் கவகாஶமில்லை.

வ்யா.—மங்களாஶாஸந பரனாகையாலே இவ்விக்ரஹத்தின் ஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்திலொருகலக்கம் வாராதொழிய வேணுமென்றும், அப்படியேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில் இத்தைப்போக்கித்தந்தருள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. (ஆசார்யன்மாறாடிநடத்துகையாவது) - ஹிதைகபரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநிவாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழிநடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத்தான் நடத்தி, இஷ்டத்தில்ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்தநாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணு மென்றர்த்தித்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தைநடத்தக்கடவனென்கை.

௩௨௮. இப்படி செய்துபோருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதாநமா யிருக்குமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஶிஷ்யனுகப்பிலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது- ஶிஷ்யன் ஶேஷத்வஜ்ஞனாகையாலே ஶேஷியான வாசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடையஶிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாரோத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலேயூற்றமாய்ப்போருமென்கை. ஆகையால், ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்றுகருத்து.

௩௨௯. கீழ்ச்சொன்னவற்றால் பலிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஆகையால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, ஶிஷ்யனான விவனாசார்யனுடையப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப்போருகையொழிய அநிஷ்டகரணாதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான்முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று - உகப்பிலே யூன்றிப்போருமென்றுசொன்னதொன்றையும் அநுவதிக்கிறதாகவுமாம்.

மூ.—௩௩௦. நிக்ரஹத்துக்குபாத்ரமாம்போது அது ஹித ரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.
௩௩௧. ஶிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.
௩௩௨. நிக்ரஹந்தான் பகவந்நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாநுகுணம்.

வ்யா.—௩௩௦. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம்போது அந்தநிக்ரஹ மிரண்டு தலைக்குமெங்ஙனேயாகக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (நிக்ரஹத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக வாசார்யநிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்தஶையில் அந்தநிக்ரஹம் ஶிஷ்யனானவிவனை யபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழிநடத்துகைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மைநிக்ரஹிப்பதே யென்று இவன்னெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன்னெஞ்சுளைதல்செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹவிஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாஶ்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்ய மென்கை.

௩௩௧. நிக்ரஹமுபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோவென்ன; (ஶிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம்த்யாஜ்யம்)என்கிறார். அதாவது-நிக்ரஹமுபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது, யாதொருகாரணத்தாலே நீரிலேநெருப்பெழுமாப்போலே தன்விஷயத்தில் குளிர்ந்துதெளிந்திருக்கிற வாசார்யஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்தகாரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கை.

௩௩௨. கீழ்ச்சொன்ன வாசார்யநிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைபவமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்யகோடி வடிதமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (நிக்ரஹந்தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேணபண்ணுகிறநிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதிநிவ்ருத்திக்குறுப்பாகையாலே, "கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு"1 "செய்யேல்தீவினை"2 இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிற பகவந்நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அநுகுணமென்கை.— "ஆசார்ய னர்த்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவைஹேதுவாகப்பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனிஇவனுடையஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாநுகுணமாகக்கடவது"3என்று இதுதன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரிறே.

மூ—௩௩௩. ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

௩௩௪. இரண்டுமிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

௩௩௫. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி;

வ்யா.—௩௩௩. கீழிருவர்க்கும் ப்ராப்யாங்கத்வங்களாகச் சொன்னஹிதகரணப்ரியகரணங்களின் வேஷத்தைவிஶதமாக வருளிச்செய்கிறார்,

(ஆசார்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்துஉபஸத்திபண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒருபழுதுவாராதபடி யேகாந்ரவித்தனாய்க்கொண் டுபதேஶாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டுபோரக்கடவன்; ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன், தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் தன்ஸ்வரூபரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டு போருகிற வாசார்யனுடைய திருமேனியை யுசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாந்ரவித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவனென்கை.

௩௩௪. இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணினாலிரண்டுதலைக்கும் ஸலிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(இரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஆசார்யனாலே ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பேணுகையும், ஶிஷ்யனாலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப்பேணுகையும் ஸ்வாஸாதாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; "அஹமந்நம்"1 என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாய்வைத்து அநாதிகாலமப்படி விநியோகப்படப் பெறாமல் கிடந்த விவன்ஸ்வரூபம் தாத்ருஶவிநியோகார்ஹமாகத்திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், "நன்கென்னுடலங்கைவிடான்" 2 என்கிறபடியே-அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்கஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற வாசார்யவிக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டுபோருகையும், பகவானுக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்குமென்கை.

௩௩௫. இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத்தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் ஶிஷ்யனுக்குத்தன்னுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணத்திலு மந்வய முண்டானால்வருமதென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(ஆசார்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனாயிருக்க ஶிஷ்யனானவன் இதுவேநமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப்பேணிக்கொண்டுபோருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத்தான் ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குஹாநி;

மூ.—ஶிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

௩௩௬. ஆசார்யனாத்மரக்ஷணம்பண்ணுமிடத்தில் அஹங்காரம் விரோதி; ஶிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம்விரோதி.

௩௩௭. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்;

வ்யா.—தானாசார்யன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனானபின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை யவன் பேணிக்கொண்டு போரக்கண்டிருக்கையொழிய தான் தன்னாத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற இது, ஶிஷ்யனுக்கு ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை.—ஆகையால், மறந்தும்,ஶிஷ்யனுக்குத்தன்னுடையஸ்வரூபரக்ஷணமும்ஆசார்யனுக்குத்தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாய்த்து.

௩௩௬. இனி, ஆசார்யனும் ஶிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்குவ்யவஸ்திதங்களானவாத்மரக்ஷணதேஹரக்ஷணங்களைப்பண்ணுமிடத்தில்,அவஶ்யம்பரிஹரணீயங்களானவிரோதிகளை யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யனாத்மரக்ஷணம்பண்ணுமிடத்தில்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஹிதபரனானவாசார்யன் ஸ்வோபதேஶாதிகளாலே ஶிஷ்யாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்,நான்ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிறவஹங்காரம், ஆசார்யபரதந்த்ரமாகிற தன்னதிகாரவிரோதி ; ப்ரியபரனானஶிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், ஶரீரார்த்தப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யஶேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்னதிகாரவிரோதியென்கை.

௩௩௭. ஆசார்யனுக்கும் ஶிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷணதஶையில் ப்ரதிபத்தி விஶேஷங்களை வகுத்தருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ஆசார்யன்) என்று துடங்கி. (ஆசார்யன் தன்னுடையதேஹரக்ஷணம் தன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது- "ஶரீரமர்த்தம்ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" 1 என்கிறபடியே- ஶிஷ்யன்ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக வவன்காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங்கொள்ளக்கடவனென்கை.—

மூ.—ஶிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷம் ஆசார்யன்வஸ்து வைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

ஙஙஅ. ஆசார்யன் ஶிஷ்யன்வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன்; ஶிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவனல்லன்.

ஙஙகூ. கொள்ளில் மிடியனும்; கொடுக்கில் கள்ளனும்.

வ்யா.—(ஶிஷ்யன்ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன்வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது-தனக்கோருடைமையின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்யஶேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக விநியோகங்கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விநியோகங்கொள்ளக்கடவனென்கை.

ஙஙஅ. ஆசார்யதேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால், ஶிஷ்யன்தனக்குள்ளதெல்லாமங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருஶவஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, ஶிஷ்யனுடைய மமதாதூஷிதமானவஸ்துவை யிருவரும்கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்லரென்கிறார்,

(ஆசார்யன் ஶிஷ்யன்வஸ்துவை) என்றுதுடங்கி. (ஶிஷ்யன்வஸ்துவைக்கொள்ளக்கடவனல்லன்) என்றது - இவன் மதீயம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை மறந்தும் அங்கீகரிக்கக்கடவனல்ல னென்கை.—(ஶிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக்கொடுக்கக் கடவனல்லன்) என்றது - ஸ்வகீயம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்காரமமகார ஸ்பர்ஶமுள்ளவைவிஷம் என்று வெருவியிருக்கும் ஶுத்தப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு, விஷத்தை யிடுமாப்போலே ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்லனென்கை.

ஙஙகூ. அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(கொள்ளில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும்வஸ்துவையாபலத்தாலேஸ்வீகரிக்கில்,ஈஶ்வரனேஅவிலஹரநிர்வாஹகனாய்ப்போருகையாலேநமக்கென்னகுறையுண்டு என்றிருக்கும்பரிபூர்ணனை தான்தேஹயாத்ரைக்கும் கூடமுதலற்ற தரித்ரனாய்விடும்; என்னதுஎன்றுஸம்பந்தியிபண்ணி ஒன்றையாசார்யனுக்குக்கொடுக்கில், “ஶரீரமர்த்தம்” 1 இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாயிருக்கிறவதிலே மதீயத்வஸம்பந்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்யஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

ஙஙச0. இவ்வளவேயன்று, ஸம்ஸாரப்ராப்தியும் வருமென்கிறார்,

மூ.—௩௪௦. கொள்கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தங்குலையும்.

௩௪௧. இவன்மிடியனாகையாலே கொடான்; அவன்பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

௩௪௨. அவனுக்கு பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம்ஜீவித்தது; இவனுக்குமிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

வ்யா.—(கொள்கொடை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் "ஶரீரமர்த்தம்"1 இத்யாதிப்படியே ஸர்வமு மங்குத்தையதென்னும்நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படிஸமர்ப்பித்தவற்றை ஶேஷியானவாசார்ய னங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடையுண்டானபோது, ஶிஷ்யாசார்யத்வரூபஸம்பந்தம் குலைந்தே விடுமென்கை.

௩௪௧. இப்படி தாரித்ர்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலைவதும் கொள்கொடைதானுண்டாகிலிறே; அதுதா னிவர்கள் செய்யார்களென்னு மிடத்தை ஸஹேதுகமாக வருளிச்செய்கிறார்,

(இவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனானவிவன், "ஸகலமுமாசார்யஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்று மில்லை" என்றிருக்கும் மிடியனாகையாலே, நாமங்குத்தைக்கொன்றைக்கொடுக்கிறோம் என்றுகொடான்; ஆசார்யனானவன், "ஈஶ்வரன் ஸகலபரநிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலேநமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவனபிமாநதுஷ்டமானவையொன்றையுமங்கீகரியானென்கை.

௩௪௨. இந்த பூர்த்திதாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றையருளிச்செய்கிறார்,

(அவனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது-ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாநதுஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே, ஆசார்யத்வமாகிறஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; ஶிஷ்யனான விவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வஸம்பந்தமுள்ளதொன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகலததீயத்வப்ரதிபத்தி ஸித்ததாரித்ர்யத்தாலே ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

௩௪௩. இனி, ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப்பண்ணு முபகாரமின்னதென்றருளிச்செய்வதாக, தச்சிஷ்யாசாரத்தை யநுவதிக்கிறார்,

மூ.—௩௪௩. ஆனால் ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில்;

௩௪௪. ஆசார்யன்நினைவாலேயுண்டு.

௩௪௫. அதாவது-ஜ்ஞாநவ்யவஸாயப்ரேமஸமாசாரங்கள்.

௩௪௬. ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாகவிவனுக்குத்தவிரவேண்டுவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீஜநத்தை விலக்குகையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவமந்த்ரதேவதாபரிபவமும்.

௩௪௭. ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரவ்யாபஹாரமாவது-

வ்யா.—(ஆனால ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப்பண்ணு முபகாரமொன்றுமில்லையோவென்னில்) என்று. அதாவது- இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதையில்லையாகிலும், உபகாரஸ்ம்ருதி யுடைய ஶிஷ்யன் மஹோபகாரகனானவாசார்யனுக்குப்பண்ணு முபகாரமொன்றுமில்லையோவென்னி லென்கை.

௩௪௪. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார்,

(ஆசார்யன்நினையாலேயுண்டு) என்று. அதாவது- ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஶிஷ்யன்நினைவாலொருக்காலுமொன்றுமில்லை ; ஸ்வக்ருஷிபலஸந்துஷ்டனானவாசார்யன்நினைவாலேயுண்டென்கை.

௩௪௫. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அதாவது) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநவ்யவஸாயப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) - ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், ததநுரூபங்களான உபாயவ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவைமூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும்.—இத்தால் -திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாநவ்யவஸாயப்ரேமங்களையும், ததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

௩௪௬. ஆசார்யனுக் குகப்பாக விவன்பண்ணும் கைங்கர்யந் தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபமாயிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்தவநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச் செய்கிறார் மேல்,

(ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக விவனுக்குத்தவிரவேண்டுவது) என்று துடங்கி. (ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே - அவைதன்னை யுத்தேஶிக்கிறார்.

௩௪௭. இப்படி யுத்தேஶித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவேவிஶதீகரிக்கிறார் மேல்,

(ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்றுதுடங்கி. (ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரவ்யம்) என்கிறது - " பிறர்நன்பொருள்"1 என்னும்படி - ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வாத்மத்ரவ்யத்தை,

மூ.—ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷித்வமும்; ஶ்ரிய:பதித் ஹோஜநத்தை விலக்குகையாவது - அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

௩௪அ. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்நபரித் ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா.—(ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) - ஶேஷத்வைகநிரூபணீயமான வற்றைத்தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்யஶேஷித்வமாவது)- ஶ்ரிய:பதயேகஶேஷிமானவற்றை தத்இதரஶேஷிமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதாபித்ராதிதேவதாந்தரபர்யந்தமாயிருக்கும். இவை யிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும் கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இதுதன்னை, “ கிஂதேந நக்ருதம்பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா”1என்று-ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லாநின்ற திறே.—(ஶ்ரிய:பதித்ஹோஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை ஶ்ரிய:பதித்ஹோஜந மென்கிறது-ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமவனுக்கு பசித்த வனுக்குணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே. “மண்ணும்விண்ணு மெல்லாமுட்னுண்ட”2என்கிறவிடத்தில் - [ரக்ஷணமவனுக்கு தாரக மாகையாலே ‘உண்ட’2என்கிறது,இல்லையாகில் காக்கும்என்னவமை யும்] § என்றிறே நம்பிள்ளையருளிச்செய்தது. ஏவம்பூதமான வவ னுடையரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது-“அவரக்ஷணே” 3 என்கிறதாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்கவிட்டமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலே யாதல் தன்னைரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனாகை. இதுதான், ஶ்ரிய:பதயேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலேகழிக்கப்படுகிறதிறே.

௩௪அ. அவன்ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அவனுடைய)என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸர்வரக்ஷகனான வவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம், ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிறப்ரப ந்தத்திலே விஶதமாகச்சொன்னோம், அங்கேகண்டுகொள்வதென் கை. அதிலே, அவனையொழிந்தாரடங்கலும் அரக்ஷகரென் னுமத்தை ப்ரதிபாதித்தவநந்தரம், “ஈஶ்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவி ட்ட வவஸ்தையிலும் ‘பின்னுநின் றடியேனுக்குற்றானாய் வளர்த்து’4 என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங் காட்டி யின்சொல்சொல்லியும் ” என்றுதுடங்கி “ இவனேயெல்லா ர்க்கும் ரக்ஷகன்” என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ர மத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

§ இது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் வாக்யம்.

மூ.—குருபரிபவமாவது - கேட்டவர்த்தின்படி யநுஷ்டியாதொழிகையும், அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கையும்; மந்த்ரபரிபவமாவது-அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும், விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது-கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

வ்யா.—(குருபரிபவம்) இத்யாதி. (கேட்டவர்த்தின்படியநுஷ்டியாதொழிகையாவது)-ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாகவவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேயரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணா தொழிகை. (அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கையாவது)-தனக்குத் தஞ்சமாக வவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை, நாஸ்திக்யாதிகளாலே யிதுக்கதிகாரிகளல்லாதவர்களுக்கு க்யாதிலாபாதிகளை நச்சி யுபதேசிக்கை.—(மந்த்ரபரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியாவது) - ஆசார்யன் அந்தமந்த்ரத்துக் கருளிச்செய்த வர்த்தங்களைப்பலகாலு மநுஸந்தித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே, ஔதாஸீந்யத்தாலே மறந்துவிடுகை. (விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியாவது)-ஆசார்யனருளிச்செய்தப்ரகாரமன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்கு மர்த்தங்களை யிதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கை.—(தேவதாபரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது)- "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்"[1] "மாயவன்றன்னை வணங்கவைத்தகரணமிவை"[2] என்கிறபடியே-பகவத்பரிசர்யார்த்தங்களாகஸ்ருஷ்டங்களாய், "உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியுஞ்சிந்தித்தேத்திக்கைதொழவே"[3] என்கிறபடியே-அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே, மேட்டில் நீர் பள்ளத்திலே விழுமாப்போலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணுகை. (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையாவது) - "மால்கொண்ட சிந்தையராய்"[4] "நாத்தழும்பெழநாரணாவென்றழைத்து மெய்த்தழும்பத்தொழுது"[5] இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே-ஸ்வரூபப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டிவிழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. — ஆக, "மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ - த்ரிஷு பக்திஸ்ஸதா கார்யா"[6] என்றும் - "மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்"[7] என்றும் - பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற விம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிபவிக்கையாவ திவையாய்த்து.

மூ.—௩௪௯. இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்யவிஷயத்தில் "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்" 1 "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" 2 என்று உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

௩௫0. மநஸ்ஸுக்குத்தீமையாவது - ஸ்வகுணத்தையும், பகவத்தோஷத்தையும் நினைக்கை.

வ்யா.—௩௪௯. ஆக, இப்படி ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும் தவிரவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; இன்னமுமிவனுக் கபேக்ஷிதமாயிருப்ப தொன்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(இவனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-இவ்வதிகாரிக்கு, ஶரீரத்தோடிருக்கும் காலமித்தனையும், மஹோபகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடையதீயமனஸ்ஸைப்போக்கினாய், அநந்யப்ரயோஜநமாக வநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய் என்றுஉபகாரஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திக்கவேணுமென்கை.

௩௫0. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவதேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(மநஸ்ஸுக்கு) என்றுதுடங்கி. (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - ஶமதமாத்யாத்மகுணங்கள் தனக்குண்டானாலும், "நிறைவொன்றுமிலேன்" 3 "நலந்தானொன்றுமிலேன்" 4 என்கிறபடியே-நமக்கோராத்மகுணமுமில்லை என்று தன்வெறுமையை யநுஸந்திக்கவேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலிய ¶ நினைக்கை. (பகவானுடையதோஷத்தை நினைக்கையாவது)-தனக்கு பரதந்த்ரமான விவ்வாத்மவஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தைவ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவுமன்றிக்கே நிர்த்தயரைப்போலே யதாகர்மபலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளிமறுத்தறுத்துத் தீர்த்து மவன்கைக்கொண்டாலும் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யும் என்று விஶ்வஸிக்கவொண்ணாதவன், என்றாப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரங்களையிட்டு தர்மஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன்செய்கைமுறைமையா யிருந்ததில்லையீ என்றாப்போலவும் நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொருதோஷமில்லையிறே. இனி, (பகவத்தோஷத்தைநினைக்கையாவது) - திருமேனியோடேயிருக்கையாலே மேலெழத்தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு,ப்ரக்ருதிவஶ்யர், அஹங்காராதிபரர் என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது (ஸ்வகுணத்தையும் பகவத்தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது).

¶ போரப்பொலிய - மிகவும்பூர்ணமாக.

மூ.—௬௫௧. தோஷம்நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே.

வ்யா.—௬௫௧. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும் சிலதோஷமு ண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்னவருச்செய்கிறார், (தோஷம் நினையா தொழிகிறது) என்று துடங்கி. அதாவது-ஸம வத்ஸமவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையா தொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்கவதுநினையாதொழிகிறாப்போலே உண்டாயிரு க்க நினையாதொழிகிறதன்று; முதலிலே யிவ்விஷயங்களில் அதி ல்லாமையாலே யென்கை. —எங்ஙனே யென்னில்; ஸர்வமுக்திப்ர ஸங்கமவாராதபடி தானிட்டகட்டளையிலே அங்கீகரிக்கைக்காக, "ஒ ன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்"1 என்றும், "எதிர் சூழல்புக்கு"2 என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுடைய உஜ்ஜீவநத்து க்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு போருகை யாலே, அநாதிகாலமுபேக்ஷகனாய்க் கைவிட்டிருந்தானென்ன வொண்ணாது; நிர்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாக தண்டிக்கிறது ம், மண்தின்றப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டஞ்சப்பண்ணும் மாதா வைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக்குடலா மித்தனை; நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் பூர்வம்ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப் போந்ததேயாகிலும், க்ருபாபரதந்த்ரனாயங்கீகரித்தபின்பு, நித்யஸம் ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோகபாகியாக்கு மளவில் நிவாரகரறச்செய்கைக் குறுப்பாமித்தனை யாகையாலே, ப்லாக்ய மாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரம் "யதிமேப்ரஹ்ம சர்யம்ஸ்யாத்" 3 என்கிறபடியே தனக்கிந்தபோகத்திலொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், "ரோப்யகாமாத்"4 என்கி றபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத்தன் பக்கல் ப்ரவணராக்கியுத்தரி ப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே, குணமித்தனையல்லது குற் றமன்று. இனி, ஸமவதர்களும் "குற்றமின்றிகுணம்பெருக்கி" 5 என் கிறபடியே-நிர்தோஷராய் நிரவதிககுணராயிருக்கையாலே, உள்ளுறவாராய்ந்துபார்த்தால், அவர்கள்பக்கலிலும் காணலாவதொ ருதோஷமில்லையிறே. மற்றுமிப்புடைகளிலே ஸமவத்ஸமவத விஷ யங்களில் தோஷங்கள்தோற்றிற்றாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள் வது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து (இல்லாமையா லே) என்றிவரருளிச்செய்தது.

௬௫௨. தோஷமில்லை என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ்; இனி, பரபக்ஷத்தாலே தோஷஸத்பாவத்தை யங்கீகரித்துக் கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

மூ.—௩௫௨. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அதுபரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

௩௫௩. ஸ்வதோஷமானபடியென்னென்னில்;

௩௫௪. ஸ்வதோஷத்தாலும், ஸம்பந்தத்தாலும்.

௩௫௫. தோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்திநடக்கும்.

௩௫௬. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம்.

வ்யா.—(தோஷமுண்டு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-இப்படிச்சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷமுண்டென்றுநினைக்கில், அவர்கள்பக்கல் தனக்குத்தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள்தோஷமன்றுத்ரஷ்டாவான தன்னுடையதோஷமென்கை.

௩௫௩. அதுஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷயப்ரச்நத்தையநுவதிக்கிறார்,

(ஸ்வதோஷமானபடியென்னென்னில்) என்று. பரகதமாய்த்தோற்றுகிறவதுஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனேயென்னிலென்றபடி.

௩௫௪. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது - காசாதிதோஷதுஷ்டசக்ஷுஸ்ஸானுக்கு சந்த்ரத்வித்வாதிகள் தோற்றுமாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம்தோன்றும்படியான துர்வாஸநாதூஷிதத்வமாகிற ஸ்வதோஷத் தாலும், பித்ராதிகள்தோஷம் புத்ராதிகளதாமாப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்த விசேஷத்தாலுமென்கை.—(ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றிச்சொல்லுகிறது; மற்றையது, தோஷவத்தையை யங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

௩௫௫. ஸ்வதோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷந்தானுண்டானாலன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(தோஷமில்லையாகில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-சந்த்ரத்வித்வதர்சநஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சநஹேதுவான ஸ்வகத தோஷமில்லாதபோது பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அதுநடவாமையால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

௩௫௬. நடந்ததில்லையாகில் வரும் தோஷமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(நடந்ததில்லையாகில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்ததோஷஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந்நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம்;

ஸூ.—௧௫௭. இதுதனக்கவஸரமில்லை;

௧௫௮. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத்பாகவதகுணங்களுக்குமே காலம்போருகையாலே.

வ்யா.—இதடியாக வேறொருதோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை.—இத்தால்-இது அவஸ்யம் பரிஹரணீயமென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.

௧௫௭. இதுதானெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதுதனக்கவகாசமிவனுக் குண்டானாலிறே யென்கிறார்மேல்,

(இதுதனக்கவஸரமில்லை) என்று. அதாவது- பகவத்பாகவததோஷ சிந்தனமாகிறவிதுதனக்கவஸரந்தானிவனுக்கு முதலிலே யில்லையென்கை.

௧௫௮. அதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வதோஷத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" 1 "பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு-மிந்நின்றநீர்மை"2 "அமர்யாத꞉ க்ஷுத்ர꞉"3 "விநிவேசமாநமதராகவிலோலமோஹாத்யஜ்ஞாநஸம்ப்ரமித꞉"4 'அதிக்ரமந்நாஜ்ஞாம்தவவிதிநிஷேதேஷுபகவத்தேப்ய ஹித்ருஹயம்வாஸ்ரீக்ஷித்விரபிஷ்க்ருதாய ஸததம் - அஜ்ஞாநஞ்ஜ்ஞாநம்வா பகவதபஸஹநீயாபவிரத꞉" 5 "ஸ்ரீரங்கேஸத்வத்குணாநிவாஸ்மத்தோஷாநங்கீகாரஷ்ஸ்வாயதோஹம்" 6 இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும்; அந்ததோஷத்தைப்பாராம லங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும் "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு"7 என்றும் "போயயஷ்பரஸ்பரம்"8 என்றும் "அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரிய-நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ" 9 என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே-புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாம்ருதோததி꞉"10 "அஸங்க்யேயகல்யாண குணகணௌகமஹார்ணவ"11 "யதாரத்நாநிஜலதேரஸங்க்யேயாநிபுத்ரக-ததாகுணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயாமஹாத்மந꞉"12என்றும், "நாஹம்ஸமர்தோபகவத்ப்ரியாணாம் வக்தும்குணாந்பத்மபவோபியஸ்மாத்"13 என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருந்துள்ள குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றொன்றுக்கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கேகாலம்போருகையாலே) என்கையாலே - ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு மவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தஸித்தமிறே.

மூ.—௫௫௯. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.

௫௬௦. அதுக்குஹேது ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்.

வ்யா.—௫௫௯. ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) [௫௫௦] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்-ஸமாநபகவத்பக்தராநுஸந்தாநமாகாதென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோஷ்யமும், தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அதுதத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அதுஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநங்கைக்குத்தரமும், தோஷப்ரதிபத்திநடக்கிலதுதானே யிவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷஸமாநபகவத்பக்தராநுஸந்தாநத்துக்கேகாலம்போருகையால் இதுக்கிவனுக்கவஸரமில்லையென்னுமிடமுமருளிச்செய்தார்கீழ்; இப்படி தனக்குச்சேஷியமான ஸமாநபகவத்பக்தவிஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தாலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள்தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமுமின்னபடியாக வேணுமென்கிறார்மேல்,

(ஸம்ஸாரிகள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத்வைமுக்யம், 1* அநாத்மந்யாத்மபுத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்திமுதலான தோஷங்கண்டால் அந்தத்தோஷங்களை யிட்டவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை.

௫௬௦. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(அதுக்குஹேதுஸம்பந்தஜ்ஞாநம்) என்று. அதாவது-தனக்குசேஷிகளான ஸமாநபகவத்பக்தர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்குஹேது அவர்களோடுதனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானப் போலே, ஸம்ஸாரிகள்தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாகவநுஸந்திக்கைக்குஹேது நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கு மீஸ்வரனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதிஸம்பந்திகளுக்குவந்ததோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக்குறையில்லையிறே.

௫௬௧. இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள்தோஷந்தானிவனுக்குத்தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத்தோன்றாதென்கிறார்மேல்,

மூ.—௩௯௧. "இறைப்பொழுது மெண்ணோம்" 1 என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.

௩௯௨. தோன்றுவது நிவர்த்தகார்யமாக.

௩௯௩. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள்குற்றம்

வ்யா.—(இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "கடல்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரை யெண்ணாதே யிருப்பாரையிறைப்பொழுது மெண்ணோம்" 1 என்று - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்துபரிவர்யைபண்ண விருக்கும் பெருமையையுடையனுய்வைத்து திருக்கடல்மல்லையிலேவந்து தங்களைப்பெறுகைக்குத்தரைக்கிடைகிடக்கிற நீர்மையையுடையவனை, இதொருநீர்மையிருக்கும்படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்றுகேவலதேஹபோஷணாதிபரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள்தோஷந்தானிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுதென்கை. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு,மொக்குமிறே.

௩௯௨. (தோன்றுது) [௩௯௧] என்னப்போமோ, "சொன்னால்விரோதம்" 2 "ஒருநாயகம்" 3 "கொண்டபெண்டிர்" 4 இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகள்குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(தோன்றுவது) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் தோன்றுவது அந்ததோஷங்களினின்றுமவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. 2 * சொன்னால்விரோதம் முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில்திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்யஸேவாதிகளினின்றுமவர்களைநிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே; அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்றுகருத்து.

௩௯௩. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள்தோஷங்கண்டால்நுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தானிவனுக்குத் தோன்றுதென்னுமிடமும், தோன்றுவதின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார்கீழ் ; இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களைஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனாயும் போருமளவன்றிகே,ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்கவடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(பிராட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலானஎழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம்போலே பத்துமாஸம்தர்ஜநபர்த்ஸநம்பண்ணவிருந்த பிராட்டி,இவர்களப்படிசெய்தகுற்றத்தை

மூ.—பெருமாளுக்கும் திருவடிக்குமறிவியாதாப் போலே, தனக்குப் பிறர்செய்தகுற்றங்களை ஸமவஸ் ஸாமவத விஷயங்களி லறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

ஙுசுச.அறிவிக்கவுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று நின்றதிறே.

ஙுசுரு.குற்றஞ்செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும், க்ஷமையும்,

வ்யா.—ஸமவஸ்விஷயமான பெருமாளுக்கும் ஸாமவதவிஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர்செய்தகுற்றங்களை ஸமவஸ்விஷயத்திலாதல் ஸாமவதவிஷயத்திலாதல் மறந்தும்விண்ணப்பஞ்செய்யக் கடவனல்லனென்கை. (அறிவிக்கக்கடவனல்லன்) என்கிறது - அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டேயழிந்துகிடக்கிற விவர்களுக்கு மிகவும்விநாஶஹேதுவாமென்றுநினைத்து.

ஙுசுச. இது கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமாம்படி ஈஶ்வரன் படியை யருளிச்செய்கிறார்,

(அறிவிக்கவுரியவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - “எதிர்சூழல் புக்கு”1என்கிறபடியே தம்முடையஶீலஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரிசேதநரைத்தப்பாம லகப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்களிப்படி யநுகூலராய்த்தோன்றுதொழிந்தாலும், “இவர்கள்செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக் குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே!” என்று அதுதானே ஹேயமாகவிருப்பர்,அதுக்குமேல் அவர்கள் வைமுக்யம்பண்ணினார்கள்என்று அவர்கள்குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச்செய்யாரென்கிற “சூழ்ந்தடியார்”2 என்கிறபாட்டிலே - சேதநர்செய்தகுற்றங்களைத் தன்திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுடனறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேஶ்வரனுட்படத் தன்திருப்பவளம்திறந் தருளிச்செய்யாதே,தானருளிச்செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால் - அவனுட்படவிப்படிமறையா நின்றா லிவனுக்குப் பின்னைச்சொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

ஙுசுரு. இப்படி உத்தேஶ்யவிஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ்செய்தவர்கள்விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணுமென்கிறார் மேல்,

(குற்றஞ்செய்தவர்கள்பக்கல்)என்றுதுடங்கி. (பொறையாவது) - அவர்கள்செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியைபண்ணுதல் நெஞ்சிலேகன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற வபராதஸஹத்வம். (க்ஷமையாவது) - நாம்பொறுத்திருந்தோமாகிலு மெம்பெருமா னுவிதஉண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனியிதுக்கென்செய்வோம்! என்கிற பரது:கா்வாஸஹிஷ்ணுத்வம்.

மூ.—சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

வ்யா.—(சிரிப்பாவது) - அநிஷ்டவிஷயமாக இவர்களால் செய்யலாவதொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதிமுகத்தாலே வ்யாதிலாஹாதிஷ்ட விஷயங்களிறேயிவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால்தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல்பட்டுத் தளர்வுதோமென்றிருந்தார்களாகாதே, இவர்களறிவிலித்தனமிருந்தபடியென்! என்றுபண்ணும் ஹாஸ்யம். (உகப்பாவது) - அவர்கள்பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்குவிஷயமான ஶரீரத்தைத் தனக்கு ஶத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும்இஷ்டபதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய ஶத்ருவிஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப்பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல்செய்தா லுகக்குமாப்போலே, அவர்களளவில் பிறக்கும்ப்ரீதி. (உபகாரஸ்ம்ருதியாவது) - நம்முடையதோஷங்களை நாம்மறந்திருக்கும் தஶைகளிலே யுணர்த்தியும், நமக் கிவ்விருப்பில்நசையறும்படியான செருப்புக்களைச்செய்தும், இவர்கள்நமக்குப் பண்ணுகிற வுபகாரமென்றுன்! என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை. (நடக்கவேணும்) என்றது - இவையித்தனையும் குற்றஞ்செய்தவர்விஷயத்திலே யிவனுக்கவஶ்யமுண்டாய்ப்போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக. ஆக இப்ப்ரகரணத்தால்-ஹிதோபதேஶ ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தி விஶேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக வுபதேஶிக்கவேணு மென்னுமிடமும், உபதேஶஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவினுடைய ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேஶிக்கி லுமவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லாமையையும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமான லக்ஷணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வ மின்னமந்த்ரத்தை யுபதேஶித்தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே - ஸதாசார்யலக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம், ஸச்சிஷ்யலக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற்றங்களையும், ஶிஷ்யனுக் காசார்யவிஷயத்தில் "தீமனங்கெடுத்தாய்" 1 இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாத முபகாரஸ்ம்ருதிநடக்கவேணு மென்னுமத்தையும், மநஸ்ஸுக்குத் தீமையின்னதென்னு மிடத்தையும், அதினுபாதேயாம்ஶத்தி னுபபாதநத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்றுமிவனுக் கபேக்ஷிதமானவர்த்தவிஶேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இச்சொல்லிவந்த த்வயநிஷ்஠னான அதிகாரிக்கு ததுபதேஷ்டாவான ஆசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

ஸூ.—௩௬௬. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; ஸமவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது.

ஸமவந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரப்ரகரணம்.

வ்யா.—௩௬௬. இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, ஸமவத் குணாநுஸந்தாநமபயஹேது) என்றுதுடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது) என்னுமளவாக - இவ்வதிகாரிக்கநாதிகாலார்ஜிதகர்மவிநாஶகாரணமாய் அத்வேஷம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாநஹேதுவான ஸமவந்நிர்ஹேதுகக்ருபாவைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள்தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய்வந்த வர்த்தவிஶேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத்தலைக்கட்டின வநந்தரம், கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) [௩௫௮] இத்யாதிவாக்யத்திலே இவனுக்கநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷஸமவத் ஸாமவதகுணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஸாமவதகுணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்ஶத்துக்குபயுக்தமல்லாமையாலே யத்தைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷஸமவத் குணாநுஸந்தாநங்களை யங்கீகரித்துக்கொண்டு அவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்னதென்கிறார் மேல்,

(ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்றுதுடங்கி. (ஸ்வதோஷமாவது)-அநாத்மகுணாதிகளும், அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துங்காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற வவித்யாதிகளும்; ஏதநுஸந்தாநம்,இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸாரணம் வரில் செய்வதென்என்னும் பயத்துக்குஹேது. (ஸமவத் குணமாவது) - இத்தோஷத்தைப்பார்த்திகழாமலங்கீகரித்து இவற்றைப்பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குடலான வவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள்; ஏதநுஸந்தாநம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமும் படியாகில் செய்வதென் என்கிறபயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்குடலாயிருக்கை. — "அபராதஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாவாரோஹம்ஸ்க்ருபஶரஶஸ்யார்ஸ்பதமபி - தயாஸிந்தோபந்தோநிரவதிக வாத்ஸல்யஜலதே தவஸ்மாரம்ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ:" 1 என்னக்கடவதிறே.

௩௬௭. இப்படி யிவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷஸகல குணங்களையும் சேரச்சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடிகர்மம், பேற்றுக்கடிக்ருபை) [௩௭௪] என்றும், (கர்மபலம்போலேக்ருபாபலமுமநுபவித்தேயறவேணும்) [௪௦௨] என்றும்-

மூ.—௩௬௭. ஹயாஹயங்களிரண்டும் மாறுடி
லஜ்ஞதையே ஸிய்யிக்கும்.

௩௬௮. ஆனல், "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்"1
"ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்"2

வ்யா.—கர்மத்தையும் க்ருபையையுமே இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், (ஹயஹேதுகர்மம், அஹய ஹேதுகாருண்யம்) [௪0௪] என்று நிகமித்தது - இவையெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்கு ப்ரயாநஹேதுக்களவையாகையாலே; இவையிரண்டையும்பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையுமிவைபுக்கவிடத்தே தானேவந்துவிடுமிறே. இங்ஙனன்றி, அவன்படியை நினைத்து ஹயமும், தன்படியைநினைத் தஹயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமேஹலிக்குமென்கிறார்,

(ஹயாஹயங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்குபரதந்த்ரமான வாத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ! நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனானவனின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிச்கில்செய்வதென்! என்று அவன்படியை நினைத்து ஹயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போதாத்மகுணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து ஹயங்கெடுகையுமாமளவில் ; தான்தனக்கு நாஶகனென்று ஹயப்படுகையும், ஈஶ்வனேரக்ஷகனென்று ஹயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷமில்லாமையாலே அஜ்ஞதையே ஸிய்யித்து விடுமென்கை.

௩௬௮. (அஜ்ஞதையேஸிய்யிக்கும்) [௩௬௭] என்ற விதைத்தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள்பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரதயவஸ்யாநம் பண்ணினவர்கள்ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்,

(ஆனல்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படியாகில், தத்த்வவிதக்ரேஸரரான வாழ்வார்கள், "உண்ணிலாவியவைவரால்குமைதீற்றியென்னையுன்பாதபங்கயம்-நண்ணிலாவகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்"1என்று - "காட்டிப்படுப்பாயோ"3 என்கிறபடியே விஷயங்களைக்காணில் முடியும்படியானவென்னை, உள்ளேநிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரஶத்ருக்களாயிருக்கிற விந்த்ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி பண்ணி, ப்ராப்தமுமாய் ஹோக்யமுமான உன்றிருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, ஶரணாகதனானபின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலியவெண்ணாநின்றாயென்றும்; "மக்கள்தோற்றக்குழிதோற்றுவிப்பாய்கொலென்றின்னமாற்றங்கரைவாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" 2 என்று - மநுஷ்யர்களுடைய

மூ.—என்கிற பாசுரங்களுக்கடி யென்னென்னில்;

௩௬௯. பந்தாநுஸந்தாநம்.

௩௭0. ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித்தாய்முதுகிலேகுத்துமாப் போலே, நிருபாதிகபந்துவாய் ஶக்தனுமாயிருக்கிறவன் விலக்கா தொழிந்தா லப்படிசொல்லலாமிறே.

௩௭௧. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்கா தொழிந்தால் தாயேதள்ளினாளென்னக்கடவதிறே.

வ்யா.—ஸர்வஸ்தாநத்திலே யென்னுடைய கர்மாநுகுணமாக இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்று, இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான வாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறமரம்போலே உன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்சாநின்றேன் என்றுமருளிச்செய்தபாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னிலென்கை.

௩௬௯. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார்,

(பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று. அதாவது - பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிகரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான பந்தத்தினுடைய வநுஸந்தாநமென்கை.

௩௭0. பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே யிப்படி தன்னால் வருமவற்றை யவன்குறையாகச்சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ரஜை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே யோடித்திரிகிறப்ரஜை, அங்கேயிடறிக்கால்நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலேவந்து, தனக்கிவ்வேதனைவந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள்முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஔபாதிகப்ரயுக்தமல்லாமையாலே 1*ஒழிக்கவொழியாத பந்தத்தை யுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோடுவாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களாலே யிவன் படுகிற நலிவைத்தவிர்க்கைக்கு ஶக்தனுமாயிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறானென்னலாமிறே யென்கை.

௩௭௧. விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனேசெய்தானென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ரஜையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - கிணற்றின்கரையிலே ப்ரஜையிருக்கிறபடியைக் கண்டமாதாவானவள் அப்போதேயோடிச் சென்று கிணற்றின்கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜைவிழுந்தவளவில், "தாயப்போதேசென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜைவிழுமோ, கிணற்றின்கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது, ஆனபின்பிவளன்றோ தள்ளினாள்" என்று லோகஞ்சொல்லக்கடவதிறே யென்கை.

மூ.—௩௭௨. இவனுடையவநுமதி பேற்றுக்குஹேது
வல்லாதாப்போலே அவனுடைய வநு
மதியுமிழவுக் குஹேது வன்று.
௩௭௩. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.
௩௭௪. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.
௩௭௫. மற்றைப்படி சொல்லில்

வ்யா:—௩௭௨. ஆனால், "அப்ரதிஷித்தமநுமதம்" 1 என்கிறந்யாயத்தாலே-விலக்காமையாவது அநுமதியாய்த்தபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னையிவனிழவுக்கு ஹேது வென்னவருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவனுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ரக்ஷ்யபூதனானவிவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அவிஷ்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனானவவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ரமர்யாதைஜீவிக்கைக்காக க்ரமேணங்கீகரிக்கிறோமென்று இவன் ருசிபார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே தத்லாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

௩௭௩. இவ்வநுமதித்வயமும் பின்னையேதாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

(இரண்டும்) என்றுதுடங்கி. (இருவர்க்கும்ஸ்வரூபம்) என்றது-பரதந்த்ரராயும் ஸ்வதந்த்ரராயுமிருக்கிற விருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரணாகார மென்றபடி. அதாவது - பரதந்த்ரனான விவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனான வவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யவஸ்துரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுஸரண நிர்வஹணார்யமான ஸம்ஸாராநுமதிஸ்வாதந்த்ர்யவேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

௩௭௪. ஆனால் இழவுபேறுகளுக்கடியெவையென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இழவுக்கடி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸம்வஷ்விஷயத்தை அநாதிகாலமிழக்கைக்குஹேது, "முன்செய்தமுழுவினை" 2 என்னும்படி அநாதிகாலஸஞ்சிதமான விவனுடையகர்மம்; இப்படி இழந்துகிடக்கிற விவனவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குஹேது, "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" 3 என்னும்படி இருகரையு மழியப்பெருகும் ஸம்வத் க்ருபையென்கை.

௩௭௫. இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச்சொல்லுமளவில் வருமநர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(மற்றைப்படிசொல்லில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-இப்படியன்றிக்கே, (ஸபாஸயங்களிரண்டும்மாறுடில்) [௩௬௭] என்கிறவிடத்திற்போலே, " இழவுக்கடி ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யம், பேற்றுக்கடி சேதநலக்ஷணம்" என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவைமாறிச்சொல்லில்

மூ.—இழவுக்குறுப்பாம்.

௩௭௬. எடுக்கநினைக்கிறவனைத் தள்ளினா யென்கை யெடாமைக் குறுப்பிறே.

௩௭௭. "சீற்றமுள"1 என்ற வநுஸந்தாநத்திலே

வ்யா.—ஈஶ்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறுமவிழந்துபோகைக்குடலாமென்கை.—அங்ஙன், (மற்றைப்படி) இத்யாதிக்கு, "இழவுக்கடிவேதநகர்மம், பேற்றுக்கடி ஈஶ்வரக்ருபை" என்று இழவிவனாலும் பேறவனாலுமாகச் சொன்னபடி யன்றிக்கே, இழவு பேறுகளிரண்டுக்குமடி யீஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய மென்று அநாதிகாலமிழந்ததுக்குமடியவனாகச் சொல்லிலவன் கைவாங்குகை யாலே, ஒருகாலமுமவனைப் பெறுமவிழந்து போகைக்குடலாய் விடுமென்னவுமாம்.

௩௭௬. இப்படி சொல்லுமளவில் ஈஶ்வரன் கைவாங்குமென்னுமத்தை, லௌகிகந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக் கொண்டு தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(எடுக்கநினைக்கிறவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன்கர்மாநுகுணமாக வநவதாநத்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்றானொருக்ருபாவானனவ னெடுப்பதாக யத்நிக்கிறவள விலே, தான்விழுகிறபோது அவனலங்கனென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு அவன்தன்னைத் தள்ளினானாக நினைத்து, "இக்கிணற்றிலே யென்னைத்தள்ளினாயும் நீயன்றோ" என்றால், "நான்செய்யாத காரியத்தை யிவன் சொல்லுவதே!" என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக்குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னையெடுக்க நினைக்கிற க்ருபாவானனவீஶ்வரனை,"இத்தனைகாலமுமென்னைஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டுவைத்தாயும்நீயே"என்றால்,சீறிக்கைவாங்கி, பட்டது படுகிறான் என்றிருந்து விடுகைக்குறுப்பாமிறே யென்கை.

௩௭௭. இப்படி சொல்லுகை ஈஶ்வரனுக்குச் சீற்றத்துக்குடலென்னுமிது லௌகிகந்யாயத்தைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்த்வதர்ஶிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக்கநந்தரத்திலே தாமேயருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறார்,

(சீற்றமுள) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "இன்னம் - மக்கள் தோற்றக்குழிதோற்றுவிப்பாய்கொல்"1என்று - ஈஶ்வரன் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானாகச்சொன்னவிது, கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கிற வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்குக்ருஷிபண்ணிப்போருமவன்றிருவுள்ளம் சீறுகைக்குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப்பஞ்செய்தவார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற மூதலிக்கைக் கநந்தரத்திலே,

மூ.—இவ்வர்த்தத்தைத் தாமேயருளிச்செய்தாரிறே.

௩௭௮. சீற்றமுண்டென் றறிந்தால் சொல்லும்படியென்னென்னில்; அருளும், ஆர்த்தியும், அநந்யகதித்வமும் சொல்லப் பண்ணும்.

௩௭௯. சீறினாலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாம்படியிருப்பானொருவனைப்பெற்றா லெல்லாஞ் சொல்லலாமிறே.

வ்யா.—இறவுக்கடியவனாகச் சொல்லுகை நிரவஹ ஜநகமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை முன்பப்படி யருளிச்செய்ததாமே யருளிச்செய்தாரிறே யென்கை.

௩௭௮. "சீற்றமுள"1என்ற பின்பும் "ஆகிலும்செப்புவன்"2 என்று முன்புசொன்னதுதன்னையே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை, ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார்,

(சீற்றம்) என்று துடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென் றறிந்தால் பின்னையுமிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்; அவன் சீற்றத்தைத் தன்ஸந்நிதியில்ஜீவிக்கவொட்டாதபரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சீற்றங்கண்டஞ்சி வாய்மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சீறியெடுத்தெறியிலும் வேறுபுகலில்லாமையாகிற வநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணுமென்கை.—இத்திருமொழியிலே, "அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே" 3 "துணியேனினிநின்னருளல்லதெனக்கு"4"தொண்டரானவர்க்கின்னருள் செய்வாய்" 5 என்று பலவிடங்களிலு மவனருளையும், "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்"6"காற்றத்திடைப் பட்டகலவர் மனம்போ - லாற்றத்துளங்காநிற்பன்" 7 "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும்" 8 "இருபாடெரி கொள்ளி யினுள்ளெறும்பேபோ-லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்" 9 "வெள்ளத்திடைப் பட்ட நரியினம் போலே-யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்" 10 என்றும் பலத்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய வார்த்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச்செய்தாரிறே.

௩௭௯. இப்படி அநந்யகதித்வாதிகளுண்டானாலும் அவனுக்குச்சீற்றம்பிறக்கும்படி சில வற்றைச் சொல்லலாமோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(சீறினாலும்) என்று துடங்கி. அதாவது - சீறினகாலத்திலும்சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானா யிருப்பா னொருவனைப்பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை.

மூ.—ரு அ0. “க்ருபயாபர்யபாலயத்” 1 “அரிசினத்தால்”2.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா.—ரு அ0. சீறினதஶையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார்,

(“க்ருபயாபர்யபாலயத்”1“அரிசினத்தால்”2) என்று. அதாவது- “ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாகதம் - வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயாபர்யபாலயத்”1 என்று-அபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கிலக்காய்ப் புறம்பு புகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்தகாகத்தை,க்ருபையாலே ரக்ஷித்தாரென்கையாலும் ; “அரிசினத்தா லீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள்நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேன்” 2 என்று-பெறுகைக்கு வருந்திவரங்கிடந்து பெற்றதாயானவள், இதுசெய்த தீம்பைக்கண்டு அரிந்துபொகடவேண்டும்சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்டவரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும்,வேறுபோக்கடியற்று,சீறியெடுத்தெறிகிறவவளுடைய முகத்திரக்கத்தையேநினைத்து அழுது காலைத்தழுவிக்கொள்ளும் குழவிபோலே, என்னபராதத்தைக்கண்டு அருகுவாராதபடி தேவர்தள்ளிவிடப்பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லதுவேறுபோக்கடியற்றிருந்தேன் என்றுஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாளருளிச்செய்கையாலும்;(சீறினாலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவன்) [ருஎகூ] என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை.இப்படி ஆழ்வாரருளிச்செய்த விவ்வர்யத்தை,“நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேஶ ஹாதும் தவபாதபங்கஜம்-ருஷாநிரஸ்தோऽபி ஶிஶு:ஸ்தநந்தயோ நஜாதுமாதுஶ்சரணௌஜிஹாஸதி” 3 என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தாரிறே.—ஆக, இவ்வளவும், (பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடி லஜ்ஜைதையேஸித்திக்கும்) [ருகூஎ] என்றதின்மேல்வந்த ஶங்காபரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மங்களாஶாஸந ப்ரகரணமான

த்விதீயப்ரகரணம்ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண ம்.

சதுர்த்தப்ரகரணம்.

(த்ரிபாத்விபூதிப்ரகரணம்.)

ஸூ.—௩௮௧. த்ரிபாத்விபூதியிலே

ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தில் ஈஶ்வரன் பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரை.

வ்யா.—௩௮௧. இனி, (ஸர்வஸ்வதாநுஸந்தாநமஹாயஹேது) [௩-௬௬] என்று கீழருளிச்செய்தத்தை விஶதீகரிக்கைக்காக, ஈஶ்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார்,

(த்ரிபாத்விபூதியிலே) என்றுதுடங்கி. "த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி"1 என்கையாலே, நித்யவிபூதியைத்ரிபாத்விபூதி யென்னக்கடவதிறே. இதினுடைய த்ரிபாத்த்வந்தான் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; "பாதோஸ்ய விஶ்வா பூதாநி-த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி"1 என்று- இந்தவிபூதியிலெல்லா பூதங்களுமிவனுக்கு நாலத்தொன்றென்னும்படி அல்பமாயிருக்கும்; பரமாகாஶத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதித்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்காயிருக்கும். "இந்தவிபூதித்வயவிஷயமான பாதஶப்தமும் த்ரிபாச்சப்தமும் அல்பத்வமஹத்த்வங்களுக்குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபரமன்று, லீலாவிபூதியிலண்டங்கள் தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது"2 என்று தீபப்ரகாஶத்திலே ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ்விபூதியில் கார்யரூபப்ரதேஶத்தைப்பற்ற பரமாகாஶத்தில் நித்யவிபூதி மும்மடங்காயிருக்குமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, " 'திவி'1 இதி அப்ராக்ருதஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச-அப்ராக்ருதைர்போக்யபோகோபகரணபோகஸ்தாநவிஶேஷைர்வா, பூஷணாஸ்த்ராதிரூபேண ஜடாஜடாத்மகவஸ்த்வபிமாநிபிர்நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ரபரைர்பவநித்யஸூரிபிர்முக்தைஶ்சாத்மபிர்வா ஸம்பவதி"3 என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே பட்டரருளிச்செய்தபடியே - அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள போக்யவிஶேஷங்கள் போகோபகரண விஶேஷங்கள் போகஸ்தாநவிஶேஷங்களாகிற மூன்றம்ஶங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்திற் படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜடாஜடாத்மகவஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவலபகவதநுபவபரராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமாயிப்படி மூன்றம்ஶமாயிருக்குமாத்மாக்களை யுடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலாவிபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிஶயஸுகாவஹையான நித்யவிபூதியிலே.

மூ.—பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க அதுண்டு துருக்காட்டாதே, தேஶாந்தரகதனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப்பிரிந்தாலாற்ற மாட்டாதே,

---

வ்யா.—(பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிஶயாநந்தஜநகமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவ மவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்கவென்கை.

(அதுண்டு துருக்காட்டாதே) அதாவது-அப்போதப்போது வடிவு இட்டுமாறினாப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணுமந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றாதேயென்கை.

(தேஶாந்தரகதனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயங்கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது - அநேகபுத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேஶாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், “இவர்களோபாதி யவனுங்கூடவிருந்து வாழுகைக்கிட்டுப்பிறந்துவைத்தும் இத்தையிழந்துகிடக்கிறானே!” என்று, தேஶாந்தரகதனான வந்தபுத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுங்கூடியிருந்து வாழச்செய்தே “இஸ்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநரித்தை யிழந்துகிடப்பதே!” என்று தேஶாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் நேராகப் போயென்கை.

(இவர்களைப்பிரிந்தாலாற்றமாட்டாதே) அதாவது - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் [ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க]$ நித்யவிபூதியிலே யிஸ்ஸம்ஸாரிசேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனானாப்போலே, “ஸஏகாகீநரமேத” 1 என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதராயிருக்குமளவிலும் இவர்களை ஶரீரமாகக் கொண்டு தான் ஶரீரியாயிருக்கச் செய்தேயும், அத்தையொருகலவியாக நினையாதே, கரணகளேபரஸஹிதராய் அவர்கள்வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயாப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக்கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபரவியுக்தராய், 2* அசித்விஶேஷிதராய்க் கிடக்க தான் நித்யவிபூதியிலேயிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும், அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப்பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

$ குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஶ்ரீகோஶங்களில் காண்கிறது.

மூ.—இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையுங் கொடுத்து, கண்காணநிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்றுகண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத்தாய்முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே தானறிந்தஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே யகவாயிலே யணைத்துக்கொண்டு,

---

வ்யா.—(இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து) அதாவது - அநுராத்மதையாலும் அவதாரார்வாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குறுப்பாக, “விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:” 1 இத்யாதிப்படியே - ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை 2*உபயமாநமநாவாய்க்கொடுத்தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையுங் கொடுத்து) அதாவது - அந்தகரணகளேபரங்களைக்கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை யறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநஶக்தி ப்ரவ்ருத்திஶக்தி நிவ்ருத்திஶக்திகளாகிற ஶக்திவிஶேஷங்களையுங் கொடுத்தென்கை.

(கண்காணநிற்கிலாணை யிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி) அதாவது - இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வப்ராப்திதோற்ற இவர்கள்கண்ணுக்கு விஷயமாய்நிற்கில், “த்வம்மே” என்றால் ஸஹியாமல் “அஹம்மே” என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள்கண்முகப்பிலே நீயொருக்காலும் நிற்கக்கடவையல்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பர்களென்று நினைத்து, “நசக்ஷுஷா பச்யதிகச்சிதேநம்” 3 “கட்கிலீ” 4 என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமாகாதபடியென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத்தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே,தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகவிடமாட்டாதே யகவாயிலேயணைத்து) அதாவது - தன்னையும் தாயையுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தமடியாக முதுகிலேயணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, 5*அநாதிமாயயாஸுப்தராய் ஸ்வபரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விச்வேதநரை ஶேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடக்ஷமனன்றிக்கே “யஆத்மநிதிஷ்டந்” 6 என்கிறபடியே அநுராத்மத்வேந இவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டென்கை.

மூ.—ஆட்சியில் துடர்ச்சிநன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையைநோக்கி யுடன்கேடனாய், இவர்களஸத்கர்மங்களிலேப்ரவர்த்திக்கும்போதுமீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப்போலே யிருந்துமீட்கைக்கிடம் பார்த்து,

---

வ்யா.—(ஆட்சியில் துடர்ச்சிநன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது - ஒருவனுடைமையை யொருவனபஹரித்தாளாநிற்க உடையவனாய்வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னுமிடந்தோற்றப்பலநாளுந்துடர்ந்துபோந்தால்பின்புவ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகாநிற்குமிறே; அப்படியே, "அநுஹவ விஹவாத்" 1 என்கிறவேதநருடைய வாட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருதலைபற்றிக்கொண்டு போருகிறதுடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அநுராத்மதயாவஸ்யிதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதேயாரகனாய்க்கொண்டு யார்யஹூதரான விவர்கள்ஸத்தையழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன்கேடனாய்) அதாவது - இப்படி ஸத்தாயாரகதயா ஸ்வர்மநரகப்ரவேஶாதிஸர்வாவஸ்யையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப்போருகை. (உடன்கேடன்) என்பது - இவன்கேடு தன்கேடாயிருக்குமவனையிறே.

(இவர்களஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து) அதாவது -" ஆதாவீஶ்வரதத்தயைவ புருஷஸ்ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்த்யாஸ்வயம்தத்தஜ்ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்நாந்யுத்பாதயந்வர்த்ததே"2 என்கிறபடியே - அடியிலே தான் கொடுத்தஜ்ஞாநஸ்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்தியாலே ஸ்வருசியநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான சேதநர், துர்வாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கு மளவிலும், அந்தர்யாமியான தான்நினைத்தால் மீட்கலாயிருக்கச்செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ர நியோகமறு மென்னுமத்தைப் பற்றவும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருமென்னுமத்தைப் பற்றவும், மீட்கமாட்டாதே அநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி, உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்க ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப்போலேயிருந்தும், அதில் நின்றுமவர்களைமீட்கைக்குறுப்பாகச் சொல்லிக்கொள்ளத்தக்க தொருநன்மையாகிற வவகாஶம்பார்த்தென்கை.

மூ.—நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங்காணுதே, நெற்றியைக்கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்றுகண்ணநீரோடே மீளுவது;

வ்யா.—(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங்காணுதே) அதாவது - இப்படி யிடம்பார்த்துப்போருமளவில் ஶாஸ்த்ரமர்யாதாநுஸரணமாகவாதல் தானறிந்ததாகவாரோபித்துக்கொண்டாதல், இவர்களை அஸத்கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக்கவகாஶமாயிருப்பதொரு நன்மைகாணுத வளவன்றிக்கே, அவ்வஸத்கர்மங்கள்தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக்கொள்ளலாவதொருதீமைதானு மூட்படக்காணப்பெறுதே யென்கை.—(நன்மையென்றுபேரிடலாவதொரு தீமையாவது) - பரஹிம்ஸைசெய்துகொண்டு திரியாநிற்கச்செய்தே ஸமவஷ்ஸமவத விரோதிகளாயிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை, விஷயப்ரவணனாய் ஸமவஷ்டாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலேபுக்குப்புறப்படுகை, பயிரின்ற பசுவைத்துடர்ந்தவாறே அதொருகோயிலைவளையவருமாகில் அத்தையடிக்கையிலுண்டான வாதிரஹத்தாலே தானுமத்தை வளையவருகை, நிந்தார்யமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை, முதலானவை. (நெற்றியைக்கொத்திப்பார்த்தாலொருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது) அதாவது -ஸர்ப்பதஷ்டராய் ம்ருதகல்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராணஸ்திதிபரீக்ஷார்யமாக நெற்றியைக்கொத்திப்பார்த்தால் ஒருப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசைகாணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் வைத்யர்க்களைப்போலே, நன்மைகாணுதவளவில் விடாதே நன்மையென்றுபேரிடலாவதொரு தீமைதானுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலுமிவர்கள்பக்கல் பசைகாணுவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல இத்தை யிழந்தோமென்றழுது கண்ணநீரோடே மீளுவதென்கை.—அன்றிக்கே,(நன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமை) என்கிறது - "ஶ்யேநோபிசரந்யஜேத"1 என்று ஆஸ்திக்யஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ஶ்யேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொருநன்மைகாணுதவளவன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரமர்யாதையாலே மேல்தானுகிலுமாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலானவதுதானு மூட்பட விவர்கள்பக்கல் காணப்பெறுதேயென்னவுமாம்.

மூ.—தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய் என்பேரைச்சொன்னாய் என்னடியாரைநோக்கினாய்அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய்அவர்களுக்கொதுங்கநிழலைக்கொடுத்தாய்

வ்யா.—அப்போதைக்கு,(நெற்றியைக்கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலே-ஜ்ஞாதஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமைபாலே அஜ்ஞாதஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென்றாராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலேஒருவழியாலுமங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படிசொல்லுகிறது.

(தனக்கேறவிடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது-இப்படிமீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டானவாபலத்தாலே பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம்பார்த்துத்திரியும் தனக்கேற வவகாசம் பெற்றவளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச்சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலேசிலவற்றையேயிட்டு) அதாவது - அவ்வூர் இவ்வூர்என்று இவன்பலஊர்களையுஞ்சொல்லாநிற்க, கோயில் திருமலைமுதலாக தானுகந்தஊர்களிலேயேதேனு மொன்றைச்சொன்னால்,அம்மாத்ரமேபற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச்சொன்னாய் என்றும்; அவர்இவர் என்றாப்போலே சொல்லாநிற்க, ஒருவன்பேரைச்சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச்சொன்னால், அவ்வளவேகொண்டு, என்பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சிலஸாதவதர்கள் காட்டிலே வழிபோகாநிற்க அவர்களைஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளதுபறிப்பதாக வழிபறிக்காரருத்யோகிக்கிறவளவில்,ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொருசேவகன் அவர்கள்பின்னேதோன்ற,அவனை தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறானாக நினைத்துஅவர்கள் ஸயப்பட்டுப்பறியாதொழிய,அதுபற்றாசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும் ; ஒருவன் வர்ஷ காலத்தில் தன்வயல்தியப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தேநின்றும் வயலிலேவர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட்டிறையாநிற்க, மருஸூமியிலே நெடுந்தூரம்நடந்து, இத்தனைஜலம்பெறில் நம்ப்ராணன்தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்துவருகிறார்கள் சிலஸாதவதர் அவனறியாமல் அந்தநீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றைவிளக்கியிளைப்பாறிப்போனால், அதடியாக, என்னடியார்விடாயைத்தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன்தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க வர்ஷபீடிதராய் எங்கேயொதுங்குவோமென்றுவருகிறார் சிலஸாதவதரங்கே யொதுங்கியிருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத்தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்கநிழல்கொடுத்தாய் என்றும் ;

மூ.—என்றாப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னையுரைகல்லிலே யுரைத்துமெழுகாலே யெடுத்துகால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாப்போலே, ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைக் கல்பித்து தானே யவற்றையொன்று பத்தாக்கிநடத்திக்கொண்டு போரும்.

வ்யா.—இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்களறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித்தென்கை.

(மடிமாங்காயிட்டு) (மடிமாங்காயிடுகையாவது) - மாங்காயெடாமல் வெறுமனே வழிபோகிறவன்மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டாயென்கை. இது வலியஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன்வாணியன் இத்யாதி, ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டுபோரும்) அதாவது - பொன்வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக்காட்டின பொன்னை யுரைகல்லிலேயுரைத்துபொன்சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தியெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால்பொன்னாய்த்து கழஞ்சுபொன்னாய்த்து என்று திரட்டுமாப்போலே, ஒருஜந்ம மிரண்டுஜந்மத்தள வன்றிக்கே சேதநநுடைய ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும், விடாயைத்தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச்சொன்னாய் பேரைச்சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரைநோக்கினாய் என்றாப்போலேயுண்டாமாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களை, சாஸ்த்ரவிஹிதமும் வேதநவிதிதமுமன்றி யிருக்கத் தானே கல்பித்து ; கல்பிதமானவைதன்னை ஒன்றை யநேகமாக்கிநடத்திக்கொண்டு போருமென்கை.

௩௮௨. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதமடியாக வீச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுண்டோவென்ன,

(லலிதாசரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்கிறார். அதாவது - விதர்பராஜஸுதையாய் காசீராஜமஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிலுங்காட்டில் ஆபிரூப்யம் அதிவச்யஸௌபாக்யம் தேஹதேஜஸ்ஸு ஸர்வகுணஸம்பந்நதை இவையுடையளாய் அஹோராத்ரவிஷ்ணுமந்திரத்திலே அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிறபடியைக்கண்டு, "உனக்கிவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபணகைங்கர்யப்ராவண்யத்துக்கும் காரணமென்" என்று ஸபத்நிகள்கேட்க,

மூ.—௩௮௨. லலிதாசரிதாதிகளிலே

வ்யா.—அவள் ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே, "ததேஷாகயயாம்யேதத்யத்வ்ருத்தம்மமஸோபநா:"1 என்றுதுடங்கி, "ஸௌவீரராஜஸ்யபுராமைத்ரேயோ பூத்புரோஹித:-தேநவா யதநம்விஷ்ணோர்காரிதம்தேவிகாதடே-அஹந்யஹநிஸுஸ்ரூஷாபுஷ்பதூபோபலேபநை:- தீபதாநாதிபிஸ்சைவ சக்ரேதத்ரவஸந்த்விஜ:"1 என்றுஸௌவீரராஜபுரோஹிதனானமைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான்கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகலகைங்கர்யங்களையும்பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; "கார்த்திகேதீபிதோதீப உபாத்தஸ்தேநவைகதா - ஆஸீந்நிர்வாணபூயிஷ்டோ தேவஸ்யபுரதோநிஸி- தேவதாயதநேவாஸம் தத்ராஹமபி மூஷிகா-ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணேக்ருதபுத்திர்வராநநா:- க்ருஹீதா ச மயாவர்த்தி ப்ருஷதம்ஸோரராவச-நஷ்டா வாஹம்ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்யபயாதுரா-வக்த்ரப்ராந்தேநஸம்யந்த்யாஸதீபப்ரேரிதோ மயா- ஜஜ்வாலபூர்வவத்தீப்த்யா தஸ்மிந்நாயதநேபுந:"2 என்று-கார்த்திகமாஸத்திலே, அவனந்தவெம்பெருமான்ஸந்நிதியிலே லேற்றினவத்திருவிளக்குஅவியத்தேடுகிறவளவிலே, அக்கோயிலிலேயொருபெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறதான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாகநினைத்துச்சென்றுகவ்வினவளவிலே யொருபூனைகத்தினகுரலைக்கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையாநிற்க, அப்போது பயத்தாலேநடுங்குகிற தன்மூஞ்சியாலே அந்தத்திரிதூண்டப்பட்டு முன்புபோலேயத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிந்தபடியையும்; "ம்ருதாசாஹம்ததோ ஜாதாவைதர்பீராஜகந்யகா-ஜாதிஸ்மராகாந்திமதீஸர்வதீநாம்பராமஸ்ருணை:"3 என்று அநந்தரம் தான்மரித்துவிதர்ப ராஜனுக்கு புத்ரியாய் ஜாதிஸ்ம்ருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; "ஏஷப்ரபாவோதீபஸ்யகார்த்திகே மாஸிஸோபநா:-தத்தஸ்யவிஷ்ண்வாயதநேயஸ்யேயம்வ்யுஷ்டிருத்தமா - அஸங்கல்பிதமப்யஸ்யப்ரேரணம்யத்க்ருதம்மயா - விஷ்ண்வாயதநதீபஸ்ய தஸ்யைதத்புண்யஜம்பலம் - ததோஜாதிஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம்ஸோபநம்வபு: - வஸ்யா:பதிர்மேஸர்வாஸாம் கிம்புநர்தீபதாயிநாம்"4 என்று-அந்த வஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக தனக்கிந்த வேற்றங்களெல்லா முண்டானபடியையும் சொன்னாளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி, ஆதிஸப்தத்தாலே - தத்த்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியானஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீனையாய், அதுதோற்றுதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக்கொண்டு போகவளர்ந்துகொண்டு, இனி ஒருவன்கையிலே ப்ரதானம்

வ்யா.—பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அந்தபிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவசோகார்த்தையாய், "யேநஸம்வர்த்திதாபாலாயே நாஸ்மிபரிரக்ஷிதா - தேநபித்ராவியுக்தாஹம் நஜீவேயம்கதஞ்சந-நக்ஷ்யாம்வாநிபதிஷ்யாமிஸமித்யேவாஹுதாசநே - பர்வதாத்வாபதிஷ்யாமிபித்ருஹீநாநிராச்ரயா"1 என்று தேஹத்யாகோத்யுக்தையானவளவிலே, "ஆநந்த்யகருணாவிஷ்டோயமஸ்ஸர்வஹிதேரத: - ஸ்வயம்ரோப்ராஹ்மணோ பூத்வா ப்ரோவாசேதம்வசஸ்தயா"2 என்கிறபடியே- ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன்க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒருவ்ருத்தப்ராஹ்மண வேஷத்தைக் கொண்டுவந்து, "அலம்பாலே விசாலாக்ஷிரோதநேநாதிவிஹ்வலே - நஹ்யப்ராப்யதேதாதஸ்தஸ்மாந்நார்ஹஸி சோசிதும்"3 இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி, "தஸ்மாத்த்வம்தீர்க்கவ்ருத்தஸ்நேஹ்யா ச்ரோதுமர்ஹஸிஸுவ்ரதே - பித்ருவியோகோயம் யேநாஹ்ருதகர்மணாதவ"4 என்று - ஆகையாலுன்னுடைய தீர்க்கவத்தைவிட்டு இந்தமாதாபித்ருவியோகம் உன்னுடையவாதொருகர்மத்தாலே புண்டாய்த்து அத்தைச்சொல்லக்கேளென்று தானேசொல்லி, "புராத்வம்ஸுந்தரீநாமவேச்யாபரமஸுந்தரீ-ந்ருத்தகீதாதி¶நிபுணாவீணாவேணுவிசக்ஷணா"5 என்றுதுடங்கி- பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரியென்பாளொருவேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்வஸித்துப்போருவானொரு ப்ராஹ்மணபுத்ரனை யுன்நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே யொருசூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள்புத்ரனைக்கொல்லுவித்தநீ இனியொருஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை யிழந்து மறுகிப்பரிதபிப்பாய்" என்று சபித்தபடியாலேகாணுனக்கிந்த சோகம்வந்ததென்ன ; "ஆனால் இந்தபாபியான நானுத்தமஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்றுகேட்க; "ச்ருணுதஸ்யமஹாப்ராஜ்ஞேநிமித்தம்ஜந்மதோமம - யேநத்வம்ப்ராஹ்மண ஸ்யாஸ்யகுலேஜாதாமஹாத்மந:"6 என்றுதுடங்கி-ஜ்ஞாநாதிகனாய் ஒன்றிலும்பற்றற்று ஸர்வத்ரஸமதர்சியாய் ஹம்ஸவ்யாஜபரனாய் க்ராமைகராத்ரந்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு ஹம்ஸவ்ரதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல்புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கினவளவிலே,தளாடிக்காரர்$ அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டைவிடுவித்து அந்தஹம்ஸவ்ரதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆச்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிதுனக்குண்டாய்த்து என்று இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்யானமும்:—

¶ "ந்ருத்தகேயாதி" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

$ தளாடிக்காரர் - தலையாரிகள்.

மூ.—இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்.

வ்யா.—இன்னமும், ஒரு ஸ்த்ரீ யமபடராலே யத்பதே பீடிதையாய் ஆகாஶத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷை தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராநிற்க, அஶ்வத்ததீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸுபண்ணியிருந்த மாயவி அத்தைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி, தானொருநாள் செய்த தப:பலத்தை யவளுக்குக்கொடுக்க, அப்போதேயமபடரும் பக்நமநோரதராய், யாம்யமார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய், யாதநாஶரீரமும் போய்விலக்ஷணஶரீரமாய், இவளையுங்கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே, "பித்ருதேவதர்மராஜோऽஹத்தஸ்யாஸ்தத்ப்ரியதர்ஶந: - ஸாந்த்வயந்பரமஹாதேஜாவ்யாஜஹாரவசோம்ப்ரதி" 1 என்று - பித்ருவத்ப்ரஸந்நவதநனாய் இவளைக்குறித்து இன்சொல்லுச் சொல்லுகிறயமன், "ஹ்ருதேத்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் நகிஞ்சிதிஹவித்யதே - இதோத்வாதஶஜந்மாந்தே த்வாங்கஶ்சித்யதிராவிஶத்-விஷ்ணுபக்தோநிவாஸார்த்தம் ராத்ர்யாஞ்சு தவவேஶ்மநி - தத்ஸந்நிதாநப்ரபவஸ்தவஸாயுஸமாகம: - ஸாஹிவைப்ரஹ்மவித்ருஷ்டிஸ்ரீமத்ரங்கமுபாஶ்ரிதா - தத்ரதீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதஶ்வத்த்யம்நாமஸம்ஜ்ஞிதா - யத்மஜ்ஞாயர்மபரமா யஸ்யாஸ்தேஸங்கமோऽபவத்"2 என்று - மாயவியினுடைய வங்கீகாரமுனக்கு வருகைக்குறுப்பாக நீயறியச்செய்த தொருநன்மையில்லை, இஜ்ஜந்மத்துக்குப் பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொருராத்ரி உன்னுடையக்ருஹத்திலே தங்கிப்போகைக்காக ஒருபாகவதன் வந்துன்னைக்கிட்டியிருந்துபோனான், தத்ஸந்நிதாநத்தாலே யுண்டானது காணுனக்கிந்த ஸாயுஸமாகமம் என்றுமுன்பேயுண்டானதோரஜ்ஞாதஸுக்ருதத்தை யிவள்பேற்றுக்கடியாகச்சொன்னானென்கிற காருடபுராணத்தில் கோயில்மாஹாத்ம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்கமொழியக்காணலாம்) என்றது- விஸ்தரேணகாணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களடியான பகவத்கடாக்ஷமே யிவர்களுக்கிவ்வோபலங்கள் வருகைக்குஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைப் பற்றாசாகக்கொண்டு ஈஶ்வரனங்கீகரிக்குமென்னுமிதுக்குஇவையுதாஹரணமாகலாமிறே.

௩௮௩. ஆக, ஸர்வேஶ்வரன் தன்நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரிசேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே யுத்யுக்தனாய்க் கரணகளேபரப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ராநுஸரணமாக விவர்கள்பக்கலிலே சிலஸுக்ருதவிஶேஷங் கண்டங்கீகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்றுபார்த்து, ததலாபத்தில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத

மூ.—௩௮௩. அஜ்ஞான மநுஷ்யர்கள், ¶ வாளாதந்தானென்றிருப்பர்கள்.

௩௮௪. ஜ்ஞாநவான்கள், "இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்"1 "எந்நன்றி செய்தேனாவென்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே"2 "நடுவேவந்துய்யக்கொள்கின்றநாதன்"3 "அறியாதனவறிவித்தவத்தாநீசெய்தனவடியேனறியேனே"4

வ்யா.—ஸுக்ருதங்களைத்தானே கல்பித்து, அவைதன்னை ஜந்மபரம்பரைகள் தோறுமொன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதமங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ்; இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வாசியறியாதவர்களிதுக்கிசைந்துவைத்தே ஏதத் அநுஸந்தாநே விஸ்மயராகாமலிருப்பர்களென்கிறார்மேல்,

(அஜ்ஞானமநுஷ்யர்கள்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞராகிறார்)-நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைபவமறியாதவர்கள். (வாளாதந்தானென்றிருப்பர்கள்) என்றது - இப்படியுபகரித்தருளுவதே! என்று தலைசீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாமல், வெறுமனே உபகரித்தானென்கிறமாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்துவிடுவர்களென்றபடி.

௩௮௪. இதில்வாசியறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஜ்ஞாநவான்கள்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநவான்களாகிறார்) -நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவைபவத்தை யுள்ளபடியறியுமவர்கள். ("இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்" இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாய்க்கிடந்தவென்னை யின்றுவஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமானநெஞ்சிலேவைத்தான்; பெரியவுடையாரைப்போலே தடையோடே முடிந்தேனோ, திருவடியைப்போலே "த்ருஷ்டாஸீதா"5 என்றுவந்தேனோ, அன்றிக்கேதன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனாம்படி விஹிதகர்மங்களையநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மைசெய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புகுந்துபெருப்பேறுபெற்றானாய் விளங்குகிறது; விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க நடுவேவந்துஜ்ஜீவிப்பியாநின்ற ஸ்வாமி; எனக்கஜ்ஞாதஜ்ஞாபநத்தைப்பண்ணி ஸ்வாமியானநீ சேஷிஸம்பந்தனான வென்பக்கல்பண்ணின உபகாரம் உபகரித்தநீயறியிலறியுமித்தனை, என்னால்சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ;

¶ "வாளார்தந்தார்" என்னும் பாசுரம், வ்யாக்யாநத்தில் - ௨௫௧, வது - பக்கத்தில் காண்க.

மூ.—"பொருளல்லாத வென்னைப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்"1 "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்"2 "மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்"3 என்றீடுபடாநிற்பர்கள்.

௩௮௫. ஹாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள்புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்து பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக முதலிகளெல்லாருந்திரளவிருந்தவளவிலே

வ்யா.—"அஸந்நேவ"4 என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தவென்னை, "ஸந்தமேநம்"4 என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படிபண்ணி, அந்தஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய்; அஹிதத்தையும் விஹிதத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையுமுகந்து க்ஷுத்ரவிஷயங்களையுமுகக்கும் பொல்லாதநெஞ்சைப்போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க்கொண் டுன்னையேயநுபவிக்கும் மநஸ்ஸைத்தந்தாயென்று அவன்நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின உபகார விசேஷங்களை யநுஸந்தித்துத்தலைசீய்த்து ஈடுபடாநிற்பர்களென்கை.

அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) [௩௮௩] இத்யாதிக்கு (வாளார்தந்தார்) என்றுபாடமாகில், இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் தன்நிர்ஹேதுகக்ருபையாலேதங்களையுஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுவரும்ப்ரகாரத்தையறியாதமநுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத்திரிவார்தங்களுக்குவந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடையவாளார் தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாப்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருதபலத்தாலேவந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. [௩௮௪] அப்போதைக்கு, ஸகலமுமவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன்நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின உபகாரவிசேஷங்களை யநுஸந்தித் திடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று மேலில்வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி.

௩௮௫. இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகார ஸ்யாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்,

(ஹாஷ்யகாரர்காலத்திலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸகலவேதாந்ததாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்ஶயவிபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான ஹாஷ்யகாரர்காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே,

மூ.—இவ்வர்யம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்புபிறந்தவார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

ரு அசு. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக் கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும். [ரு

ரு அஎ. இவையுங்கூட விவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன் றன்னை முதலிலே யவன்ஸ்ஜீஷ்டித்தது.

வ்யா.—ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "இதுநெடுங்கால மார்வாசலிலேயவர்கள்புறப்பாடுபார்த்திருந்தோமோ வென்று தெரியாது, இன்று வகுத்தஶேஷியான பெருமாள்புறப்பாடுபார்த்து வந்திருக்க என்ன [சுO ஸுக்ருதம்பண்ணினோம்" என்ன; தத்ப்ரஸங்கத்திலே "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவனுக்கு ஹவிஷயத்தில்ருசிபிறைக்கைக்கடியென்" என்று விவாரிக்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிகஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் "நமக்குஹவிஷயம்போலே ஸுக்ருத[சுO ஷேவரென்று மொருவருண்டோ வாஶ்ரயணீயர்" என்ன; பிள்ளை திருநறையூரரையர், "ஸுக்ருதமென்றுசொல்லுகிறதும் நீநினைக்கிற விஷயந்தனனைகாண்" என்றருளிச்செய்ய,¶ ஆக விப்படி பின்புபிறந்த வார்த்தைகளை யிவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கயைதான் "தருதுயரந்தடாயேல்"1 என்கிறபாட்டில்வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்[கரு க்ரஹேணபூர்வர்க ளருளிச்செய்துவைத்தார்களிறே. இத்தால் - அஜ்ஞாதஸுக்ருதமுண்டாய்த்தாகிலும் அதுஹலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி யங்கீகரிக்கு மீஶ்வரனேஹலஹேது வென்றதாய்த்து.

ரு அசு. கீழுக்தமான வர்யத்தை நிமமிக்கிறார்,

(ஆகையால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ர[உO காரத்தாலே ஸர்வமுக்திப்ரஸங்காதிகள் வாரார்மைக்காக இசுவேதநனறியாமல் விளையுமவையான சிலஸுக்ருதவிஶேஷங்களையே இவனையங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப்பிடித்துக்கொண்டு விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணுநிற்குமென்கை.

ரு அஎ. இப்படி யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேது [உரு வாகக்கொண்டுகடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம்ஸஹேதுகமாகாதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(இவையுங்கூட) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இந்தயாத்ருச்சிகஸுக்ருதங்களுமுட்பட விவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும்யோக்யதையில்லாதபடிகரணகளேபரவியுரனாய்க்கிடந்த[ருரு விவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவனுண்டாக்கிற் றென்கை. இத்தால் - கடாக்ஷஹேதுவாகச் சொன்ன

¶ இதுக்கநுரம், "அதாவது-ஒன்றையாராயப்புக்கால், அதுக்கவ்வருகு வேறொன்றின்றியிருப்பதிறே - அடியாவது; யாதொன்று ஹலப்ரதமானது-அதிறேயுபாயமாவது. அல்லது நடுவே யநேகாவஸ்யைபிறந்தால், அவற்றினளவில் பர்யவஸியாதிறே; இளைப்பாறுவததிலே சென்றிறே, நடுவே இளைப்பாறுதிறே" என்கிற வ்யாக்யாநத்தில்வாக்யமநுஸந்தேயம்.

மூ.—௩௮௮. அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்றனக்கு ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

௩௮௯. பழையதாகவுழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்துபலபர்யந்தமாமாப்போலே, இவைதான் தன்னடையேவிளையும்படியாய்த்து; பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை க்ருஷித்த கட்டளை.

வ்யா.—யாத்ருச்சிகஸுக்ருதாதிகளு மவனுடையக்ருஷிபல மென்கை. ஸஶ்லேஷத்தாலே-துல்யந்யாயஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களுக்குமடி அவன் க்ருஷியென்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். க்ருஷிதான் வேதநகர்மாநுகுணமன்றோவென்னில்; க்ருஷிப்பது கர்மத்தைக்கடாக்ஷித்தே யாகிலும் யௌகபத்யமநுக்ரஹகார்யமிறே.

௩௮௮. தந்நிரூபணத்திலிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(அதுதன்னை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - 1*அசித்விசேஷிதமாய்க்கிடக்கிற தசையிலே யுஜ்ஜீவநோபயோகியான கரணகளேபரங்களை பரமதயையாலே யவன்தந்தபடியை யநுஸந்தித்தால், தததீநஸத்தாதிகனான விவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்சத்திலவன்செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய தானொருப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

௩௮௯. ஈஶ்வரக்ருஷியா லிவனுக்குவிளையு மங்கீகாரப்பற்றாசுகள்யாத்ருச்சிகஸுக்ருதாதிகள் மாத்ரமேயன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன விவைதானுண்டாம்ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாத லருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(பழையதாக) என்றுதுடங்கி. அதாவது - புதிசாகத்திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாகஉழுவது நடுவதுவிளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே கர்ஷகன்அதுக்கென்னவொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்துவிளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற நிரூபணவிசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகஸுக்ருதாதிகளாதல் இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷிசெய்யவேண்டாதே இச்சேதநர்பக்கலிலே தன்னடையேவிளையும்படியாய்த்து, பக்திக்குகர்ஷகனானவீஶ்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை க்ருஷித்துத்திருத்துமென்றபடி.

மூ.—௩௯0. அவைதானெவை யென்றால்;

௩௯௧. பூர்வக்ஜித புண்யாபுண்ய ஃபலங்களை விரகாலம் ஃபுஜித்து உத்தரகாலத்தில் வாஸநைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனையென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார் நாம்நின்றநிலையேது நமக்கினி மேல்போக்கடியேதென்று பிறப்பன சிலநிரூபண விசேஷங்களுண்டு அவையாதல், முன்புசொன்னவையாதல்.

வ்யா.—௩௯0. (இவை) [௩அ௯] என்று கீழருளிச்செய்த வத்தைவிசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷயப்ரஸ்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (அவைதானெவையென்றால்) என்று.

௩௯௧. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார்,

(பூர்வக்ஜித) இத்யாதியாலே. அதாவது-முன்புசெய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மத்வயத்தினுடையவும் ஃபலங்களைஸ்வர்கநரகாதிகளிலே நெடுங்காலமநுபவித்து மேலுள்ளகாலத்தில்பூர்வகர்மவாஸநைகொண்டு புண்யபாபரூபகர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்குமத்தனையென்றுசொல்லத்தக்கதாம்படி அத்தகர்மாவாய் கர்மஃபலாநுபவத்தில் கையொழிந்துநின்ற தசையிலே, காண்கிறதேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோநாமாரென்றும், நசிக்கும்படிநின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ நாம்நின்றநிலையேதென்றும், இப்படி நின்ற நமக்கினிமேலீடேறுகைக்கிடான போக்கடியேதென்றும் தன்னடையேயுண்டாவன சிலநிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபணவிசேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதிஸுக்ஜிதங்களாத லென்கை.

௩௯௨. இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரக்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(யதாஹி) என்றுதுடங்கி. ஃபகவச்சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டுஸம்ஹிதையாயிறேயிருப்பது: அதிலேயொன்றிறேஅஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை. "பஞ்சராத்ரஸ்யக்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தாநாராயணஸ்ஸ்வயம்"1 என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா ஃபகவானாயிருக்கச்செய்தே தத்தத்ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தரவக்தாக்களுமுண்டிறே; அதிலிந்தஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்ந்யஸம்ஜ்ஞிகனான ருத்ரன்வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதைஎன்கிறது; இந்தஸம்ஹிதையிலே, "நுண்ணுணர்வில்நீலார்கண்டத்தம்மான்"2 என்கிறபடியே - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியாயிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய்ப்ரஹ்மவித்தமனான ஸ்ரீநாரதஃபகவான் சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க,

வ்யா.—அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயத்தில் இவன்பண்ணின ப்ரஶ்நத்துக்குத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக்களான நிக்ரஹஶக்திஅநுக்ரஹஶக்தியென்று ஸர்வேஶ்வரனுக் கிரண்டுஶக்தியுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதில் “ திரோதாநகரீஶக்திஸ்ஸாநிக்ரஹஸமாஹ்வயா - புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம்ஸா திரோஹாவயதிஸ்ஸ்வயம்”1 என்றுதுடங்கி - நிக்ரஹாத்மிகையானஶக்தியிலே திரோஹிதஸ்வஸ்வரூபாதிகனாய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தியாலே ஸம்ஸாராந் முக்தனும் படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, “ ஏவம்ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி: - ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபாகாப்யுபஜாயதே - ஸமீக்ஷிதஸ்து தேநாஸௌ ஸம் கருணாவர்ஷரூபயா - கர்மஸாம்யம் ஸமஜஸ்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா - ஶக்திஹாவஸ்வஸவைஜீவமுத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே: - கர்மணீ ஸமமேதத்ர தூஷ்ணீம்பாவமுபாகதே” 2 என்று - ஸம்ஸாரசக்ரஸ்தனாய் து:காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேஶ்வரனுக்கொரு க்ருபைஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாகவுண்டான வவன்கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க் கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தியினுடைய ஸந்நிதாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்குமென்னுமிடத்தையும், இக்கர்மஸாம்ய மென்றதின்கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேணசொல்லி, “ யதாஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹமுபேயுஷி - நிவ்ருத்தமோஷணேச்சோ மாத்யஸ்தா ஸநே உபாஸதே - அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து ஶக்தே: பாதக்ஷணே ததா - உதாஸாதே ஸமீபூயகர்மணீதே ஶுபாஶுபே - தத்பாதாநந்தரம்ஜந்துர்யுக்தோ மோக்ஷஸமீக்ஷயா - ப்ரவர்த்தமாநவைராக்யோ விவேகீ ஹிநிவேஶவாந் - ஆசமாநநுஸந்தாய ஶாஸ்த்ரநம் யுபஸர்ப்ய ச - லப்த்வா ஸத்தர்ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபத்யோபாயபாலந:”3 இத்யாத்யத்யாயஶேஷத்தாலே-வழிபோகிறவன்ஸம்பாரத்தை வைத்து மறையநின்றவளவிலே அவனுடையஸம்பாரத்தை யபஹரிப்பதாகவுத்யோகிக்கிறதஸ்கரர், அந்தஸம்பாரத்தை யவன்வந்து கைப்பற்றினவளவில், யாதொருபடி நிவ்ருத்தமோஷணேச்சோ மத்யஸ்தராய்நின்றுகொண்டு எப்போதுமுதாஸீநராயிருந்துவிடுவர்கள்; அப்படியே, பகவதநுக்ரஹஶக்தி யிவன்பக்கலிலே வந்தக்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன்வழியேயிழுப்பதாகநின்ற புண்யபாபகர்மங்களிரண்டுமிவனைவந்துமேலிடாமல்உதாஸீநித்திருந்துவிடும்; அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தி தன்பக்கல்வந்தவநந்தரம் இச்சேதநன்மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய் ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யனாய் விவேகா

மூ.—௩௯௨. "யதாஹிமோக்ஷகாங்க்ஷ்யே"1 என்றுதுடங்கி இதினுடையக்ரமத்தை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலேசொல்லிற்று.

௩௯௩. "வெறிதேயருள்செய்வர்"2 என்றிவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

௩௯௪. "செய்வார்கட்கு"3 என்று அருளுக்குஹேதுஸுக்ருதமென்றுநின்றதேயென்னில்; அப்போது "வெறிதே"2 என்கிறவிடம் சேராது.

வ்யா.—ஶிஷ்யனாய்ஶாஸ்த்ரப்ரவணனாய் ஸதாசார்யஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி லப்தஸத்தாகனாய் லப்தஜ்ஞானனாய் அந்த ஜ்ஞானத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாரார்ணவத்தீர்ணனாய்ப்பரமபதத்தைப்ராபிக்குமென்று சொன்னனிறே; ஆகையாலே, "யதாஹிமோக்ஷகாங்க்ஷ்யே"1 என்றுதுடங்கிஇந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

௩௯௩. இப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரேபாத்ரபூதராய் ஆப்ததமாக்ரேஸரரான வாழ்வாரிவ்வர்த்தத்தைத் தெளியவருளிச் செய்தாரென்கிறார் மேல்,

(வெறிதே)என்றுதுடங்கி. (வெறிதே யருள்செய்வர்)என்றது- நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவரென்றபடி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது - இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்ஶயவிபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாஶமாகவருளிச் செய்தாரென்கை.

௩௯௪. அந்ததிவ்யஸூக்திக்கநந்தரோக்தியிலபிப்ராய மறியாதார்ஶங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்,

(செய்வார்கட்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-"அருள்செய்வர்"2 என்றவநந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபேக்ஷையிலே, "செய்வார்கட்கு"3 என்று - அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்குஹேது சேதநஸுக்ருதமென்று நின்றதேயென்னில்; அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுகவாசகமான "வெறிதே" என்கிற விடம்ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், "செய்வார்கட்கு" என்கிறது - தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக் கென்றபடி.

௩௯௫. ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத்க்ருபைகாரணம் அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லுவார் வசனத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார்,

ஸூ.—௩௬௫. ஜந்மஜாதிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே ஜந்மவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது ; அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலேயென்னில், இந்தஃபலவிசேஷத்துக்கத்தை ¶ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

௩௬௬. சாஸ்த்ரமும்வியியாதே நாமுமறியாதேயிருக்கிற வித்தைஸுக்ருதமென்று நாம்பேரிடுகிறபடியென்னென்னில்; நாமன்று, ஈச்வரன்என்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

வ்யா.—(ஜந்மஜாதிமுக்யம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப்போந்தவிவ்வேதநனுக்கு ஜந்மஜவிஷயத்தில் பிறக்கிற வாஹிமுக்யம், இவனுடைய ஸுக்ருதநிவந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல ஜந்மவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப்பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அவிலாத்மமஹாநுதியாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமாயிருந்துள்ள ஜந்மவத்வேஷமாகிற விப்ஃபலவிசேஷத்துக்கு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணாதென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் ஜந்மவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்றுகருத்து.

௩௬௬. சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய் வேதநாவிதிதமுமான விந்தயாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டாரின்னாரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரரூபேண வருளிச்செய்கிறார்,

(சாஸ்த்ரமும்)என்றுதுடங்கி. அதாவது-"இதம்குர்யாத்"1என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருஜ்ஞரான வேதநராலே புத்திபூர்வேணநுஷ்டிதமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச்செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் வியியாதே இன்ன ஸுக்ருதம்பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமுமறியாதேயிருக்கிற விந்தயாத்ருச்சிகாதியைஸுக்ருதமென்று நாம்பேரிடும்படி யெங்ஙனே யென்னில் ; "இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனானவீச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டுவைத்தான்" என்று தத்த்வதர்சிகளான வாசார்யர்களருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்குமென்கை. ஆக, மேல் [௩௬௩] "வெறிதே யருள்செய்வர்"2 என்று*மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற விவ்வர்த்தத்தை விசதமாக வருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின்மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணியருளினாராய்த்து.

¶ "காரணமென்னவொண்ணாது" என்றும், கோசாந்தரங்களில் பாடங்காண்கிறது.

மூ.—௩௯௭. இவ்வர்யவிஷயமாகஆழ்வார்கள்பாசுரங்களில் பரஸ்பரவிருத்யம்போலேதோற்றும்; அவற்றிற்சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டானவக்தவ்யங்களும்,

---

வ்யா.—௩௯௭. இனி, இவ்வர்யவிஷயமாக ஆழ்வார்கள்பாசுரங்களில் அந்யோந்யவிருத்யம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்யஸ்யாபகமாக மற்றுஞ்சொல்லவேண்டும் ப்ரமாணதர்க்கங்களு மிவ்விடத்தில் தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது வின்னதென்கிறார்,

(இவ்வர்யவிஷயமாக) என்றுதுடங்கி. அதாவது—நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிறவிவ்வர்யவிஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக்கிலக்காய் *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார்களுடைய ஸஹேதுகஸ்வீகார ப்ரகாசகங்களானபாசுரங்களில், "வெறிதேயருள்செய்வர்" 1 "எந்நன்றிசெய்தேனோவென்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே"2 என்றும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன"3 "மாதவனென்றதேகொண்டு"4 என்றும், "நல்லதோரறஞ்செய்துமிலேன்"5 என்றும், "நோற்றேன் பல்பிறவி"6 என்றும், "யானெத்தவத்தாற்காண்பன்கொலின்று"7 என்றும், "யானேதவஞ்செய்தேன்"8 என்றும், இத்யாதிகளாலே ஸஹேதுகஸ்வீகாரஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்கலில்லையென்றது உண்டானாப்போல் சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்யம்போலேப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில்சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன - "மாதவன்"4 "மலை"3 என்கிறவை வ்யாஜயுக்திமாத்ரமாகையாலே அவற்றையாரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற ஸஹவாத்ஸல்யத்தையேயங்கீகாரஹேது, அவைஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்யம்; "நோற்றேன்பல்பிறவி"6 என்றது-எனக்குப் பலஜந்மங்களுண்டாம்படியாகவாய்த்து நான்ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம்சொன்ன வித்தனை, அநேகஜந்மம் உன்னைப்பெறுகைக்குஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினேனென்றபடி யன்று; "யானேதவஞ்செய்தேன்"8 என்றது - 9*இருந்தமிழ்நன்மாலை யிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே என்னைப்போலே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மைஶ்லாகித்தமாத்ரமென் றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசநவிரோதம்வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன)-மற்றுமிந்நிர்ஹேதுகஸ்யாபநார்யமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி: - ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே - நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீயேந மஹா

மூ.—விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

ஙகூஅ. ஆகையால், இவன்விமுகனான தசையிலுங்கூட வுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீஸ்வரனை யநுஸந்தித்தால், எப்போதும் நிர்பரனாயே யிருக்குமித்தனை.

ஙகூகூ. "எதிர்சூழல்புக்கு"1.

வ்யா.—மதே - ஆசார்யவிஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்திபராங்கதிம் - நாஸௌபுருஷகாரேண நசாப்யந்யேநஹேதுநா - கேவலம்ஸ்வேச்சயைவாஹம்ப்ரேக்ஷயேகஞ்சித்கதாசந"2இத்யாதிப்ரமாணங்களும், ஏதத்அநுகூலாமக தர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது - இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்பரப்புவருமென்றஞ்சி சொல்லுகிறோமில்லையென்றபடி.

ஙகூஅ. ஆக, கீழ் (ஸமஸ்த மோக்ஷநுஸந்தாந மஹாஹேது) [ஙசூசூ] என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்குபபாதகமாக, (த்ரிபாத்விபூதியிலே) [ஙஅக] என்றுதுடங்கி, இவ்வளவும் - ஈஶ்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையேபிடித்து க்ருஷிபண்ணிப்போரும்படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை நிகமிக்கிறார்,

(ஆகையால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஈஶ்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளையிதுவாகையாலே, இப்படியிந்தசேதநன்தன்பக்கல் விமுகனானவவஸ்தையிலு முட்பட விவனுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போந்த மோக்ஷதாயிகனானவனை யநுஸந்தித்தால், ஏவம்பூதனானவ னிவ்வவஸ்தாபந்நராக்கி நம்மைகர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிஶ்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்பரனாயேயிருக்குமித்தனை பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

ஙகூகூ. (விமுகனானதசையிலுங்கூட வுஜ்ஜீவிக்க க்ருஷிபண்ணின வீஶ்வரனையநுஸந்தித்தால்) [ஙகூஅ] என்று தாம் கீழருளிச்செய்தவர்த்தத்திலாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய விஶேஷாநுஸந்தாநத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(எதிர்சூழல்புக்கு) என்றுதுடங்கி. "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது - எனக்குத்தப்பவொண்ணாதபடி, பார்த்தவிடமெங்குந்தானேயாம்படியான வ்யாப்தியிலே யுள்புக்கென்றபடி. "எதிர்சூழல்" என்கிறது - அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாய்த்தாகிலும், இப்போது இவரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேகயோஜனைக ளுண்டாயிறேயிருப்பது.

மூ.—ச00. ஒருவனைப்பிடிக்கநினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

ச0க. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

ச0உ. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

வ்யா.—ச00. அதுக்குத்ருஷ்டாந்தம்,

(ஒருவனைப்பிடிக்கநினைத் தூரைவளைவாரைப் போலே) என்று. அதாவது - ஒருவனைப்பிடிக்கநினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணுமென்னு மபிநிவேஶத்தாலே அவ்வூரைச் சேரவளையுமாப்போலே யாய்த்து ஓராத்மாவையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகலசேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்துநிற்கும்படி; ஆகையால், வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்பதென்கிறார். (வ்யாப்தியும்) என்றது - ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவு முட்படவென்றபடி.

ச0க. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையை விஶதீகரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகவருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே) என்று. 1*முந்நீர்ஞாலத்தில் முதற்பாட்டிலே-ஸ்ருஷ்டியைஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும்-அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர் தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே-ஸம்ரக்ஷணசேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

ச0உ. இப்படி இவன்விமுகனான தஶையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக் கவன்க்ருஷிபண்ணிப் போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலேயிறே; தாத்ருஶ க்ருபாபலமிவனுக்கவஶ்யாநுபாவ்யமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழ், (நிர்ஹரனாயிருக்குமித்தனை) [ஙகூஅ] என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல்,

(கர்மபலம்போலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - தான் செய்தபுண்யபாபரூபகர்மபலம், "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்"2 என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸாரஹேதுவானகர்மத்தைத்தள்ளிநித்யஸூரிகளோடுஸமாநபோகபாகியாக்குகைக்குஹேதுவான வவனுடையக்ருபாபலமும் இவனுக்குஇச்சையில்லையேயாகிலும்அவஶ்யமநுபவித்தேவிடவேணுமென்கை.

மூ.—௪0௩. க்ஷைபெருகப் புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையவொண்ணாதபடி யிரு கரையு மழியப்பெருகும்.

௪0௪. ஹயஹேதுகர்மம்; அஹயஹேதுகாருண்யம்.

வ்யா.—௪0௩. ஏவ0ஹ-ஏதக்ஷைபை யநாதியாயிருக்கச்செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்ஃபலதாதாவான வீஶ்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றோகிடந்து போந்தது, இன்னமுமப்படியானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(க்ஷைபெருகப்புக்கால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-க்ஷபா ஸ0ஹரணம் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான வீஶ்வரன் தானிட்டகட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை கர்மாநுஸரணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே உதாரஹதியேபற்றாசாக விவனை யவன்தானே மேல்விழுந்தங்கீகரிக்கைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாஶ்ரயமான வீஶ்வரனுடைய சேதநகர்மாநுஸரணமாகவே நிர்வஹிக்கக்கடவோமென் றிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே" 1 என்கிறபடியே - ஈஶ்வராஜ்ஞையையதிலங்கித்து நடக்கைக்கடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" 2 என்கிறபடியே உஹயஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி யொருமட்டில்நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்குமென்கை.

௪0௪. ப்ரகரணாதியில் ஹயாஹயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷஹஹவத்குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்மகாருண்யங்கள் ப்ரயோஜநங்களாகையாலே யவற்றையுபபாதித்துக்கொண்டு வந்தார்கீழ்; அதுதன்னை நிகமித்தருளுகிறார்மேல்,

(ஹயஹேது) என்றுதுடங்கி. அதாவது- ஈஶ்வரனே யுபாயமென்றிருக்கிற விவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸ0ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென் என்கிறஹயத்துக்குஹேது, அநாதிகாலம் ஸ0ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மஸ்மரணம்; "சூழ்பிறப்பும் மருங்கேவரப்பெறுமே" 3 என்கிறபடியே ஸ0ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, ஶரீராவஸாநத்திலே ஹஹவத்ப்ராப்திக்கும் கண்ணழிவில்லைஎன்று நிர்ஹயனாயிருக்கைக்குஹேது, கர்மத்தைப்பாராமலங்கீகரித்து ஸ0ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன்றிருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குறுப்பான வவனுடைய நிர்ஹேதுககாருண்யஸ்மரணமென்கை. (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம், ஹஹவத்குணாநுஸந்

மூ.—ச0டு. ஹயாஹயங்களிரண்டும் மாறிமாறி
ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.
ச0சு. நிவர்த்யஜ்ஞாநம் ஹயஹேது; நிவ
ர்த்தகஜ்ஞாநம் அஹயஹேது.

வ்யா.—ஞாநம்) [நசுசு] என்றுதுடங்கினத்தை நிகமிக்கிற விடமாகையாலே, (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரணபர்யஹும் விவக்ஷிதம்.

ச0டு. இவ்ஹயாஹயங்களிரண்டு மிவனுக்கெவ்வளவாக நடக்குமென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(ஹயாஹயங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஹகவத்க்ஷேபாவிஷயமாயும், ப்ரக்ஷிதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மத்தை யநுஸந்திப்பது அத்தைப்பாராதே யங்கீகரித்த ஹகவத்காருண்யத்தையநுஸந்திப்பதாய்க்கொண்டிறே இவ்வதிகாரியிருப்பது; அதில், கர்மத்தையநுஸந்தித்தபோது ஹயமும் காருண்யத்தையநுஸந்தித்தபோது அஹயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி, ப்ரக்ஷிதிஸம்பந்தமற்று ஹகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும்நடக்குமென்கை.

ச0சு. இப்படிஉஹயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென், தத்ஹணவிஸ்வாஸத்தாலே யெப்போது மொக்குநிர் ஹயனுயிருக்கவொண்ணுதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(நிவர்த்யஜ்ஞாநம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமதான அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ஷிதிஸம்பந்தவிஷயஜ்ஞாநம், இவைகிடைக்கையாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில்செய்வதென் என்கிறஹயஹேது; "ஸர்வபாபேஹ்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" 1 என்று - ஸர்வேஸ்வரனிவற்றைத்தள்ளிப்பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான வவனுடைய காருண்ய விஷயஜ்ஞாநம், தத்ஹயராஹித்யஹேதுவென்கை. நிவர்த்தகபலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம்கிடக்குமளவும் ஹயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் - இவனுக்கு ஹயாஹயஹேதுக்களும், தஹ்ஹயவிபர்யயத்தில்ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந ஶங்காபரிஹாரங்களும், ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநத்தில் க்ஷிபண்ணும்படியும், அஜ்ஞாதஸுக்ஷத ஹகவதங்கீகாரஹேதுத்வமும், இங்நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைஹவாநபிஜ்ஞர்படியும், ஏதத்வைஹவாபிஜ்ஞர்படியும், இவ்வர்த்தமஹியுக்தவவநஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாதஸுக்ஷதவ்யாஜேந வவனங்கீகரிக்கும்படியும்,

வ்யா.—அங்கீகாரஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களின் தத்த்வஷிஷலத்வமும், தந்நிரூபணஷலிதமும், அங்கீகாரப்பற்றுசாமவைகாதாவித்கமாக ஸ்வயமேவவிளைக்கைக்கடியும், அவற்றின் த்வைவியமும், ஏவம்ஸுதவிஷயீகார ஶாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர்இத்தை வெளியாகப்பேசினபடியும், ஏதத்நஹிஜ்ஞ வவநபரிஹாரமும், ஆஹிமுஷ்யவத்த்வேஷ தத்த்வாஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில்ஸுக்ருதநாம மீஶ்வரக்ருதமென்னுமதுவும், ஏதத்ர்த்தவிஷயாஹியுக்தவவந பரஸ்பரவிரோத பரிஹாரார்த்யநுக்திஹேதுவும், இழப்பரக்கவுபபாதித்துவந்ததின்ஷலிதமும், தத்ராப்திஹேதுதயா ஜ்ஞாநாயிகரநுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுகக்ருபாஷலாவஶ்யாநுஹாவ்யத்வமும், ஈத்ருஶக்ருபாப்ரவாஹநத்ர்நிவாரகத்வமும், ப்ரகரணாதிப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தநிமமநமும், ஹயாஹயாநுவர்த்தநகாலாவயியும், ஏதத்ஸய ஹேதுஹூதஜ்ஞாநவிஶேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ்வயிகாரிக்கு அத்வேஷாதிமோக்ஷபர்யந்தாவில லாஹஹேதுவான ஸம்வத்தாகஸ்மிகக்ருபாப்ரஹாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால் - த்வயோபதேஷ்டிட்ட ஸுதாவார்யோபஸத்யாதிகளுக்கும் தத்ருபதிஷ்டத்வயார்த்தஜ்ஞாநாதிகளுக்கும்ஹேதுவான ஸம்வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாவைஹவம் சொல்லப்பட்டது.

வரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம்.

௬0௭. இப்ப்ரவந்தத்தில் உபக்ரமமேபிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயஸுதனை ஸர்வேஶ்வரனேவேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷஸித்திக்கு நிரபேக்ஷஸாதநமென் றருளிச்செய்து,உபாயஸுதனைஸர்வேஶ்வரன் கர்மநிவந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யநிவந்தநமாகமுக்தனாக்கவும்வல்ல நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மாநுஸந்தாநத்தாலும் தத்காருண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் வரும் ஹயாஹயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறிமாறிநடக்கும்படியையும் தர்ஶிப்பித்தார்கீழ்; இனிமேல், “ ஸாக்ஷாந்நாராயணோதேவ: க்ருத்வாமர்த்யமயீம்தநும்”1என்றும் “திருமாமகள்கொழுநன்தானேகுருவாகி” 2 என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்தஸித்தோபாயவஹிர்ஸுதமன்றியேதத்வரமாவயியாய்,வந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவாயிருக்கையாலேதந்நிஷ்டர்க்குஹயப்ரஸங்கமின்றியேயெப்போதுமொக்கநிர்ஹயராய்க்கொண் டிருக்கலாம்படியாய், வரமாவயியானஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமானவரமோபாயம்ஸதாவார்யாஹிமாநமேயென்று ஸகலவேதாந்த ஸாரவித்தமரான பூர்வாவார்யர்கள் தங்க

மூ.—ச0எ. ஸ்வதந்த்ரனையுபாயமாகத்தான் பற்றினபோ திறே யிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது.

ச0அ. உண்டபோது

வ்யா.—ஞக்குத் தஞ்சமாகவநுஸந்தித்து முபதேசித்தும் ஞ போந்தரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்ந ஶேஷித்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். அதில் இப்படி ஹயாஹயங்களிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்கநிர்ஹயனாயிருக்கலாவதொரு வழியில்லையோ வென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வதந்த்ரனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும்வல்ல நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப்பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்திஹயாஹயங்களிரண்டும் மாறிமாறிநடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளதென்கை. பரதந்த்ரஸ்வரூபனாய் மோக்ஷஹேதுவானஸ்வாசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினா லிப்ப்ரஸங்கமில்லை, ஸதாநிர்ஹயனா யிருக்கலாமென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒருமுழுச்சொல்லித்தனை.

ச0அ. ப்ரமாணாத்ப்ரமேயநிஶ்சயம் பண்ணவேணுமிறே. இவ்வர்த்தமென்கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோ மென்னுமாகாங்க்ஷயிலேயருளிச்செய்கிறார்,

(உண்டபோது) என்றுதுடங்கி. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றுஹகவதநுஹவைகதாரகராயிருக்கு மாழ்வார்களுக்கு, உண்டபோதுமுண்ணாதபோதுமாவன - ஹகவதநுஹவ தல்லாஹகாலங்கள்; அதில், ஹகவதநுஹவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, "பயிலும்பிறப்பிடைதோறெம்மையாளும்பரமர்"1 "நாளும்பிறப்பிடைதோறெம்மையாளுடைநாதர்"2 "வருமையுமிம்மையும்நம்மையளிக்கும்பிராக்கள்"3 "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்"4 "நன்மைபெறுத்தெம்மைநாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பர்"5 "எம்பல்பிறப்பிடைதோறெந்தொழுகுலந்தாங்கள்" 6 "அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரிய- செந்தாமரைக்கட்டிருக்குறளன்நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்-உறுமோபாவியேனுக்கு"7என்றும், "ஆரெண்ணும்நெஞ்சுடையாரவரெம்மையாள்வாரே"8 "ஞானத்தினொளியுருவைநினைவாரென்னாயகரே"9 "நச்சித்தொழுவாரைநச்சென்றன் நன்னெஞ்சே"10 "பேராளன்பேரோதும்பெரியோரை யொருகாலும்

மூ.—ஒருவார்த்தையும் உண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துபேருண்டிறே; அவர்கள்பாசுரங் கொண்டன்றிவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

வ்யா.—பிரிகிலேனே," 1 "கண்ணாரக்கண்டுருகிக்கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்கால்-உண்ணாதுவெங்கூற்றமோவாதுபாவங்கள்சேரா" 2 என்றும், "ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேலதுகாணும்கண்பயனாவதே," 3 "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறிற் கங்கைநீர்குடைந்தாடும்வேட்கையென்னாவதே," 4 "இன்புறுந்தொண்டர்சேவடியேத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே" 5 என்றும் - இத்யாதிகளாலே தத் விஷயத்திலுங் காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளுமுபாயோபேயபூதருமென்று அத்யாதரம்பண்ணிப்பேசுவது; பகவதநுபவாலாபஸங்க்லிஷ்டரானபோது, அப்படிபரமசேஷிகளும் பரமப்ராப்யப்ராபகபூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதராயிருந்தாலும் அவர்கள்பக்கல் நெஞ்சுசெல்லாமல் பகவத் விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, "காணவாராய்," 6 "காணுமாறருளாய்," 7 "வரிகொள்வெஞ்சிலைவளைவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்," 8 "வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த வெம்மடிகளும்வாராரால்," 9 "வாசுதேவாவுன்வரவு பார்த்து-வார்மணற்குன்றில் புலரநின்றேன்" 10 என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள்" 11 "உங்களோடெங்களிடையில்லை" 12 என்றுஇத்யாதிகளாலே- வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார்) என்கிறார். ஆழ்வார்களெல்லாரு மேகப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துபேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள்பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதியிடுவது) என்றது - *மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத்தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும், சரமபர்வைகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலேமண்டி ததநுபவஸம்ஶ்லிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவது, ததலாபஸங்க்லிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒருபடிப்பாடரல்லாதவர்கள்பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே யுபாயமென் றிவ்வர்த்தநிர்ணயம்பண்ணுவதென்கை.

௪௦௯. பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண்டறுதியிடுவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

மூ.—௪0௬. அவர்களைச்சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண் டிவ்வர்த்தமறுதி யிடக்கடவோம்.

வ்யா.—(அவர்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "மேவினேன வன் பொன்னடி- தேவுமற்றறியேன்"1என்று- ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றி அவிச்சிந்நஸேவகராய், "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்"1 என்று-தத்குணஸங்கீர்த்தநாநந்தநிர்பரராய், "அடியேன் சதிர்த்தேன்"2 என்று - உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபர்வத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே தந்நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய், உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொருவார்த்தையுஞ் சொல்லுகிறவாழ்வார்கள்பதின்மரையும் அடியிலேஒராசார்யன்றிருவடிகளைப்பற்றி யநவரதஸேவிகளாயிருக்கப்பெறாதே ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலேயிச்சேற்றும் பகவத்விஷயத்திலே மூந்தறமுன்ன மிழிந்து தத்அநுபவதசையிலொன்றைச்சொல்லுவது தத்அலாபதசையிலொன்றைச்சொல்லுவதாயிருப்பார்,இவர்கள்படுகிறபாடென்!என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரொருவருண்டிறே; சரமபர்வநிஷ்டராய்த்தத்ஏகாநுபவபரரான வவருடையபாசுரமான *கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக்கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்ஸயவிபர்யயமறமறதி நிஸ்சயிக்கக்கடவோ மென்கை. — அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவத்அநுபவம் பண்ணினபோது "உண்டுகளித்தேற்கும்ப ரென்குறை" 3 "யாவர்நிகரகல்வானத்தே" 4 "மாறுளதோவிம்மண்ணின்மிசை" 5 என்று இப்படி யநுபவஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷ கர்விதமானதொருவார்த்தையும், தத்அநுபவம்பெறாதபோது "மதியெல்லாமுள்கலங்கிமயங்குமால்"6"சாயலொடுமணிமாமைதளர்ந்தேன்நான்" 7 "காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" 8 "தீயோடுடன்சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனே"9என்று இப்படிஸோகவேகஜநிதமானதொருவார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பத்துபேருண்டிறே; ததீயரேஸேஷிகளு முபாயோபேயமுந்தருமென் றறிந்திருக்கச்செய்தே, தத்அநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத்விஷயவைலக்ஷண்யபரவஸராய் இப்படி உண்டபோதொருவார்த்தை சொல்லுகிறவர்களுக்கு கொண்டன்று ஸ்வாசார்யசரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற விப்பரமார்த்தநிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார்திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி "தேவுமற்றறியேன்"1 என்றிருக்கையாலே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டிஹர்ஷஸோகபரவஸராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே;

மூ.—சக0. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும்
சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.

வ்யா.—அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக்கொண் டிவ்வர்த்தநிர்ணயம்பண்ணக் கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

சக0. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமானவர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார்மேல்,

(ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தத³நுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, ப்ராபகத்தை தத்³த்வயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே; வ்யுத்பத்திதசையில் உபேயம்முற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாநதசையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தைபரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும்ப்ராப்யத்துக்கும்சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கநந்யார்ஹஶேஷித்வமே வடிவாய், அதினுடையயாதாத்ம்யம் ததீயஶேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயஶேஷத்வமேவடிவாயிறேயிருப்பது; ஏவம்ஸூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத்கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய்ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியாயிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்யவேஷமிதுவாகையாலேதத்³த்வயாநுகு³ணமானப்ராபகம்ததீயரேயாகவேண்டியிறேயிருப்பது; இனி அந்ததீயரில்வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்த்வஜ்ஞாநப்ரதாநத்தைப் பண்ணினமஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்தஸாத்வதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடையஎல்லைநிலமுமாயிருக்கும்; இந்தஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன்றிருவடிகளில்பண்ணும் கைங்கர்யமாயிருக்கும், இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய் அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்³ருஶமானப்ராபகம் ஸ்வாசார்யசரணயுகளமாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யபீத்யா நிர்ப⁴ரத்வத்தைப்பற்ற விதில்போந்தவளவல்ல, முக்²யோபாயமிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

சகக. இவ்வர்த்தவிஷயமாக ஐதிஹ்யத்தை யருளிச் செய்கிறார்மேல்,

மூ.—சகக. வடுகநம்பி, ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்.

சகஉ. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம்;

வ்யா.—(வடுகநம்பி) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுமெம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி "தேவுமற்றறியேன்"1 என்றிருக்கும் வடுகநம்பி; எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாறும்போலே அவிநாபூதராய் "ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே" 2 "ராமாநுஜார்யவஶக: பரிவர்த்திஷீய" 3 என்று உபாயோபேயங்களவர் திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாஶரதி முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலடிக்கொதிப்பாலே வந்தவார்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கிகாகுத்ஸமாகப் பெருமாள்பக்கலிலும் சென்று பற்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங்கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப்போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு, எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் "தேவுமற்றறியேன்"1 என்றிருக்கவேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவிவர்களிருகரையரென்றருளிச் செய்வரென்றபடி.

சகஉ. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே) [சகo] என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யொருவழியாலிசைந்து, பகவத்கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸஜாதீயமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே என்பாருடையஶங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதமம் ப்ராப்யவேஷத்தையோடவைத்துக் காட்டுகிறார்,

(ப்ராப்யத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (ப்ராப்யமாவது) - ஶேஷத்வைகநிரூபணீயமான வாத்மவஸ்துவுக்குபுருஷார்த்தமானகைங்கர்யம். பர்வஶப்தம்-அம்ஶவாசி. இங்கு, ப்ரதமபர்வமாகச் சொல்லுகிற வாசார்யகைங்கர்யமாவது - "திருத்தித்திருமகள்கேள்வனுக்காக்கியபின்"4 என்கிறபடியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத்விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தின வாசார்யனுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத்கைங்கர்யமாவது - "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்" 5 என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க் கடிமைப்படுத்தும் பகவானுக் குகப்பாகப்பண்ணும் பாகவதகைங்கர்யம்;

மூ.—சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம்.

௪௧௩. ஸ்வரூபப்ராப்தியை ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க ப்ராப்திபலமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

௪௧௪. இதுதான் துர்லபம்.

வ்யா.—சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவதகைங்கர்யமாவது - ஆசார்யவானென்றுகக்குமவர்களாய், ஆசார்யவைபவஜ்ஞாபகராய் ஆசார்யகைங்கர்யத்தினேற்றமறியுமவர்களான பாகவதர்களெல்லார்க்கு முகப்பாகப்பண்ணுமாசார்யகைங்கர்யம்.—ஆக, ஆசார்யப்ரீதி விஷயமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஆசார்யகைங்கர்யமென்றும், பகவத்ப்ரீதிவிஷயமான பாகவதகைங்கர்யத்தை பகவத்கைங்கர்யமென்றும், பாகவதப்ரீதிவிஷயமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தை பாகவதகைங்கர்யமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆகையால், ஆசார்யகைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்று சொன்னவிதில் குறையில்லையென்று கருத்து.

௪௧௩. இப்படி ஆசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே, இது வருகிறவழிதானென்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வரூபப்ராப்தியை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" 1 என்று - பரப்ராப்திபூர்விகையாய் அநாதிகர்ம நிபந்தநாவித்யாஸம்பந்தத்தாலே மலாவகுண்டிதமணிப்ரபையைப்போலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்பாவரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, இப்படி ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவாத்மா, ஶேஷத்வைக நிரூபணீயதயா ஶேஷிவிஷயகிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கையாலே, அந்தஸ்வரூபப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஶேஷியான பகவானுக்குஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷய கிஞ்சித்காரமுகப்பாகையாலே, அந்தபகவத்கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் விவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம்வரக்கடவதாய், அந்தபாகவதர்களெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரகனான வாசார்யவிஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமேயுகப்பாகையாலே அந்தஸாத்யத்தினுடைய விஶேஷவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வமானவாசார்யகைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை.

௪௧௪. இந்தசரமபர்வஸாத்யத்தி னருமையைதர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல், (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

மூ—௪௧௫. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத்விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, ப்ரதமபர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ளவருமை.

௪௧௬. அங்கு தோஷதர்ஶநத்தாலே மீளலாம்; இங்கு அதுசெய்ய வொண்ணாது.

௪௧௭. தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்.

வ்யா.—௪௧௫. இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல்,

(விஷயப்ரவணனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-க்ஷுத்ரவிஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி யவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு, அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்தவிஷயமான பகவத்விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, 1 * பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத்விஷயப்ரவணனாய் தத்கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதமபர்வமானவத்தைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள வருமையென்றபடி.

௪௧௬. அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(அங்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்ரவிஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்ஶிக்கவே யருவருத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய் நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமான விவ்விஷயத்தில் தோஷகந்தமில்லாமையாலே தோஷதர்ஶநம்பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. “ஸங்க்யாதும் நைவ ஶக்யந்தே குணதோஷாஶ் ஶார்ங்கிண:- ஆநந்த்யாத்ப்ரதமோ ராஶிரபாவாதேவ பஶ்சிம:”2 என்னக்கடவதிறே.

௪௧௭. க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிறதோஷமொன்று மிங்குச் சொல்லலாவதில்லையே யாகிலும், ஸ்வவிஷயஸக்தி பரவஶர்க்கு ஸ்வஸம்ஶ்லேஷஸுகத்தை யுருவநடத்தாதே விஶ்லேஷித்து உத்கர்ஷத்தை விளைக்கையாலே “கடியன் கொடியன்”3 இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சிலதோஷமுண்டே; அதுதான் மீளுகைக்குடலானாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(தோஷமுண்டானாலும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அப்படி யாற்றாமையாலே தோற்றுவன சிலதோஷமுண்டானாலும், “கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்” 4 என்று அவைதன்னையேவிரும்பி மேல்விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல்விழுகைக்குடலான குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்குமென்கை.

மூ.—சகஅ. லோகவிபரீதமாயிறே யிங்கிருப்பது.

சகசூ. ஹுண முபாஷேயமாகைக் கிடானஹேது ஷோஷித்துக்கு முண்டிறே.

சஉ0. நிர்க்ருணனென்று, வாய்மூடுவதற்குமுன்னே க்ருணுவானென்றுசொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

வ்யா.—சகஅ. லோகத்தில் ஷோஷம்ஹேயமாய் ஹுணமுபாஷேயமாயன்றோ விருப்பது, ஷோஷம்ஹுணம்போலே யுபாஷேயமாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(லோகவிபரீதம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஷோஷம் விடுகைக்குடலாய் ஹுணம் பற்றுகைக்குறுப்பாயிருக்கும் லோகப்ரக்ரியையன்றியே, ஷோஷமும்ஹுணம்போலே யுபாஷேயமாயிறே யிவ்விஷயத்திலிருப்பதென்கை.

சகசூ. எல்லாஞ்செய்தாலும் ஷோஷம்ஹுணம்போலே யுபாஷேயமாகக்கூடுமோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(ஹுணமுபாஷேயமாகைக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸமஸ்தஹுணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாஷேயமாகைக்கிடான ப்ராப்தஸேஷிஹதத்வமாகிறஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிறஷோஷத்துக்கு முண்டிறேயென்கை. இத்தால்-அவன்பக்கலுள்ளதென்னுமத்தாலே ஹுணமுபாஷேயமாகிறவோபாதி, அவன்பக்கலுள்ளதென்னுமத்தைப்பற்றஷோஷமு முபாஷேயமாகக் குறையில்லையென்றதாய்த்து. இப்படியாகையாலே ஷோஷமுண்டானாலுமது மீளுகைக்குடலாகாதென்றுகருத்து.

சஉ0. விஸ்லேஷஹஸையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதிஷோஷத்தை யங்கீகரித்து, அதுதான்ஹுணவது பாஷேயமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்தார்கீழ்; அந்தநைர்க்ருண்யாதி ஷோஷந்தான் முதலிலே யிவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்தவசநங்களாலே ஊர்ஸிப்பிக்கிறார்மேல். அதில்முதலிலே, ஆழ்வாருடையவசநத்தை ஊர்ஸிப்பிக்கிறார்,

(நிர்க்ருணன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-"எனதவளவண்ணர் தகவுகளே"1 என்று எங்ஙனேயிருந்தன ஸௌஸீல்யஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படிக்ருபக்களுமாய் பரதுக்கவாஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சிலயார்மிகர்நடையாட அவலைகளுக்கு அழகிதாகக்குடிக்கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளையாற்றுமைக் குதவாததுகொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய்மூடுவதற்குமுன்னே, அவள்வாயைப்புதைத்தாப்போலே "தகவுடையவனே" 2 என்று - கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ, அது நங்குற்றங்காண்என்று க்ருபாவத்தையைச் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி.

மூ.—சஉக. இப்படிசொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ஷைபயாலே யென்றுஸ்நேஹமு முபகாரஸ்ம்ருதியும்நடந்ததிறே.
சஉஉ. நிர்ஙஷணுகஶங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்யையிலும் காரணத்தை ஸ்வமுதமாகவிறே சொல்லிற்று§.
சஉ௩. ஸ்மரணஶோஷிங்க ளிரண்டும், க்ஷுத்ரபுருஷார்யத் தையும் புருஷார்யகாஷ்டையையுங் குலைக்கும்.

வ்யா.—சஉக. இவ்வுக்திதான் தாயார்சொன்ன ஸ்மரணஹாநிக்கு ஒருபரிஹாரம்பண்ணின மாத்ரமோ, ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிறஶங்கையிலே, இதின் ஸஹ்ருதயத்வத்தை மூதலிக்கிறூர், (இப்படி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸ்மரணஹாநிசொன்னத் தைத்தள்ளி ஸ்மரணம்சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ஷைபயாலேயென் று, "மிகவிரும்பும்"1என்று - ஸ்நேஹமும், "பிரான்"1என்று - உப காரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் "தகவுடையவனே"1 என்ற விது ஸஹ்ருதயோக்தியென்கை.

சஉஉ. அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறூர், (நிர்ஙஷணுக) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பிரிவாற்றுமையாலே பெருகக்கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள், பெருமாள் தன்னுற்று மைக்குதவவந்து முகங்காட்டப்பெறுத வின்னுப்பாலே, " வ்யாதக் ப்ராஜ்ஞஶ்க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ராகவஃ - ஸத்வ்ருத் தோநிரநுக்ரோஶஶ்ஶங்கே"2 என்று-பெருமாளைநிர்ஙஷணராகஶங் கித்துச்சொல்லுகிறவவஸ்யையிலும்,"மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்"3என் று-இப்படி ஶங்கிக்கைக்கடி யென்னுடையபாக்யஹாநி யென்கையா லே, ஶங்காகாரணத்தை ஸ்வமுதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

சஉ௩. (ப்ரயமபர்வத்தைவிட்டு) [சகரு] என்கிறவிடத் திலே, அர்யாதுக்தமான ஸமவத்ஸம்ஶ்லேஷமும், (ஶோஷிமுண் டானும்) [சகஎ] என்கிறவிடத்தில், அர்யாதுக்தமான தத்விப் லேஷமுமாகிற விவையிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறூர், (ஸ்மரணஶோஷங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. ஸ்மரணமாவது-ஸ்வ ஸௌந்தர்யாதிகளைஆஸ்ரிதர்க்குமுற்றூட்டாக வநுபவிக்கக்கொ டுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி. ஶோஷமாவது-அவ்வநுபவாலாபத் தாலே யவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுத்துடிக்கத் தான்முகங்காட் டாதேயிருக்கையாகிறபிரிவு. இவையிரண்டும், (க்ஷுத்ரபுருஷார்ய த்தையும் புருஷார்யகாஷ்டையையும் குலைக்கையாவது)-ஒரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை.—இதில், ஸ்மரணமிரண்டையும் குலைக் கையாவது-"மாற்பால்மனஞ்சுழிப்பமங்கையர்தோள்கைவிட்டு"4 எ ன்றும்,"மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும்பேரின்பமெல்லாந்-துறந் தார்தொழுதாரத்தோள்"5என்றும், தத்விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே

§ "சொல்லுவது" என்றுபாடாந்தரம்.

வ்யா.—க்ஷுஜ்ரவிஷயவைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுஜ்ரபுருஷார்யாந்வயத்தைக்குலேக்கையும்; 1* பயிலுஞ்சுடரொளியிலே தநீயஶேஷித்வத்திலேயூன்றிநின்ற வாழ்வாரை, அந்ததநீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேநப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌஸ்ர்ய ஶீலாதிகளாலே தநீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை யநுஹவிக்கையிலாசைகரைபுரண்டு அநஞரம் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினப்போலே, வேறொன்றுக்காகப்புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பொன்றுக்காளாகாதபடி பண்ணும்2* தஜ்ஜீவிதகாபஹாரியான வவன்பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்யகாஷ்டையான தநீயஶேஷித்வத்தில் நிலேயைக்குலேக்கையும். தோஷமிரண்டையும் குலேக்கையாவது - அநுஹவாலாஹக்லேஶத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், “உண்டறியாளுறக்கம் பேணாள்” 3 “பந்தோடுகழல் மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள்பாவைபேணாள்” 4 என்கிறபடியே - முன்பநுஹவித்துப்போந்த ப்ராக்ஸஹோஹங்களாகிற க்ஷுஜ்ரபுருஷார்யங்களில் பொருந்தாமையை விளக்கையும்; “அவனடியார்சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டாரிங்கே திரிய - செந்தாமரைக்கட்டிருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோபாவியேனுக்கு” 5 என்றும் “தனிமாத்தெய்வத்தளிரடிக்கீழ் புகுதலன்றியவனடியார் - நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு” 6 என்றும் இப்படி தத்விஷயஸம்ஶ்லேஷரஸம் வேண்டாதபடி தநீயவிஷயஸம்ஶ்லேஷரஸமேயமையுமென்றிருக்குமவர்களேயும், அந்ததநீயருடனே கூடியிருந்தாலுமவர்கள்பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை யநுஹவிக்கையிலாசையாலே, “காணவாராய்” 7 “காணுமாறருளாய்” 8 என்று கூப்பிடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்” 9 இத்யாதிகளாலே அவர்கள்தங்களோடே வெறுத்துவார்த்தைசொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்யகாஷ்டையில்நெஞ்சுபற்றுதபடி பண்ணுகையும்.

சஉச. இதில், க்ஷுஜ்ரபுருஷார்யத்தைக் குலேக்குமென்றவிது தன்பக்கலிலேயகப்பட்டாரைப் புறம்பொருவிஷய மறியாதபடிபண்ணுமிவ்விஷயத்தின் ஸ்வஹாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்யகாஷ்டையைக் குலேக்குமென்னுமதுவே யிவ்விடத்தி லபேக்ஷிதம், ஆனபின்பு க்ஷுஜ்ரபுருஷார்யஹஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கிகமாகையாலே அத்தைவிட்டு ப்ராகரணிகமான பரமபுருஷார்ய ஹஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறார்,

மூ.— சஉச. 1* நித்யஶத்ருவாயிறேயிருப்பது.

வ்யா.—(நித்யஶத்ருவாயிறேயிருப்பது) என்று. அதாவது-"ஶத்ருக்நோநித்யஶத்ருக்ந:"1 என்று-பெருமாளுக்கு அபிமதவிஷயமானஸ்ரீஷரதாழ்வானையே தனக்குத்தேப்யராகப்பற்றி அவனையல்லதறியாதேயிருக்கும் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் ஷரதாநுவ்ருத்திக்குவிரோயியான ராமஸௌந்தர்யமாகிற நித்யஶத்ருவை ஜயித்திருக்குமென்கையாலே, ததீயகைங்கர்யநிஷ்டனுக்கு நித்யஶத்ருவாயிறே ஸமவத்ஸௌந்தர்யமிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படிவிலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்தகாஷ்டையைக்குலைக்குமென்னக்குறையில்லையென்று கருத்து.

[சஉரு] அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன முணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (முணதோஷங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. முணமாவது-(இங்குஅதுசெய்யவொண்ணாது)[சகசு] என்கிறவிடத்திற் சொன்ன 2* புஂஸாஂத்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியானஸௌந்தர்யஶீலாதிகள்; தோஷமாவது- (முணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்) [சகஎ]என்கிறவிடத்திற்சொன்ன "கடியன்கொடியன்"3 இத்யாதிகள். (இரண்டும் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்தகாஷ்டையையுங் குலைக்கும்) [சஉரு]என்றது- ஒரொன்றேயிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. முணமிரண்டையும் செய்கையாவது- "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந்துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்"4 இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக்குலைக்கையும், ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே யாழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்தகாஷ்டையான ததீயஶேஷத்வநிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது - முணம்போலே யுபாதேயமாய், 5* அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பந்துகழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தைக் குலைக்கையும், "சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கே திரிய - நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ் புகுதல்-உறுமோ"6 என்னும்படியான புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்தயோஜநைக்கு, (நித்யஶத்ரு)[சஉச] என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி முணவிஶிஷ்டவஸ்துவிஷயமாகக்கடவது.—[சஉரு]அங்ஙனுமன்றிக்கே, முணம்புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக்குலைக்கும் என்று இங்ஙனே விபஜித்து யோஜிப்பாருமுண்டு. அப்போதைக்கும், முணம்புருஷார்த்தகாஷ்டையைக்குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தைக் குலைக்குமென்னுமது

மூ.—சஉரு. இப்படி ப்ராப்யத்தையறுதியிட்டால், அதுக்குஸஜ்ஜாீயமாகவேணுமிறே ப்ராபகம்.

சஉசு. அல்லாதபோது, ப்ராப்யப்ராபகங்களுக் கைக்யமில்லே.

வ்யா.—க்கும், பூர்வயோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக்கடவது. இவ்விஷயஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே வரமபர்வமான வாவார்யகைங்கர்யமாகிற விதுதான் ஊர்லஹமென்று ஸிoஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழோடேயந்வயம்.

சஉரு. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்) [சகo] என்றவிதில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் வரமபர்வமான வாவார்யகைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய்நின்றார்கீழ்; இந்தப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபகநிர்ணயம் பண்ணுகிறார்மேல்,

(இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்று துடங்கி. அதாவது-இப்படி ஆவார்யகைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்தப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத்ப்ராபகமென்கை.—இத்தால்-ஆவார்யகைங்கர்யமாகிற வரமப்ராப்யத்துக்கு ஆவார்யனே ப்ராபகனாகவேணுமென்றபடி.

சஉசு. இப்படியல்லாதபோதுவரும்ஹாநியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அல்லாதபோது) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படிப்ராப்யத்துக்கு ஸஜ்ஜாீயமாம்படி யாவார்யனை ப்ராபகமாகக்கொள்ளாதே ஈஸ்வரனைப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும்தன்னிலைக்யமில்லையென்கை. ப்ரயமபர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம், வரமபர்வத்துக்குமொக்குமிறே; ஆகையாலேயிறே பிள்ளையமுதனார், "பேறொன்றுமற்றில்லைநின்சரணன்றியப்பேறளித்தற்காறொன்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி" 1 என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மேகவிஷயமேயாக வருளிச்செய்தது.

சஉஎ. இப்ப்ரவந்தத்தி லுபக்ரமமேபிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) [சoஎ] இத்யாதிவாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகலஸாஸ்த்ரஸித்தனை யீஸ்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆவார்யனஜ்ஞாதஜ்ஞாபக முவேநோபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப்போந்தது; இப்போது, ஈஸ்வரனைவிட்டு ஆவார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் ஸாஸ்த்ரவிரோதமும் ஸ்வோக்திவிரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈஸ்வரனையுபாயமாகப் பற்றுமதிற்காட்டில் ஆவார்யனேயுபாயமாகப்பற்றினால்வருமேற்றந்தானேதோ வென்கிற ஸங்கையின்மேலேயருளிச்செய்கிறார்,

மூ.—சஉஎ. ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை, கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை, காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி.

வ்யா.—(ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை)என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை,அவன்கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை, அவன்காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதியென்கை. இங்ஙனருளிச்செய்தது - ஈஶ்வரவிஷயத்தோடு ஆசார்யவிஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும்,அவ்விஷயத்தைப்பற்றுமதிலிவ்விஷயத்தைப்பற்றுமதுக்குண்டான கார்யஸித்தியில் அமோகத்வமும்தோற்றுகைக்காக. அதெங்ஙனேயென்னில்; சரணத்வோக்தியாலே ததநந்யத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை அவன்கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - மஹாப்ரபுவாயிருப்பானொருவனை வஶீகரித்துக்காரியங்கொள்ளுவானொருவன் அவன்கையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப்பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யவுமாய்,ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயுதறிவிடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென்றறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆஶ்ரிதனானவிவனுடையவபேக்ஷிதம் தன்னுடையக்ருபையாலேநெஞ்சிளகிக்காரியஞ்செய்யில் ஃபலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ¶முறுகிச் செய்யாதொழியில் விஃபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப்பற்றுகைஅவன்காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - அப்படி ப்ரபுவானவன்றன்னையே காலைப்பிடித்துவேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவஶனாய் காரியஞ்செய்தல்லதுநில்லாமையாலே தப்பாமல்காரியம்ஃபலிக்குமாப்போலே, ஆஶ்ரிதனானவிவனுடைய வபேக்ஷிதமறுதியாக ஃபலிக்கும்படியிருக்கையாலும்; அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

சஉஅ. ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருஶமாகவேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே - ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருஶோபாயமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈஶ்வரனையுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும்விரோதங்காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வமீஶ்வரனோடன்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததநந்யத்வநிபந்தநமென்னுமத்தையும், ஈஶ்வரனைப்பற்றுமதில் இவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச்செய்தார் கீழ்; இனிமேல், பலஹேதுக்களாலும் ஆசார்யவைபவத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார், இவ்விஷயத்தையுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு

¶ “மிறங்கி” என்றும் பாடங்காண்கிறது.

மூ.—சஉஅ. ஆசார்யன்இருவர்க்கு முபகாரகன்.

சஉகூ. ஈச்வரனுக்கு சேஷிவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்குசேஷியையுபகரித்தான்.

சஙo. ஈச்வரன்றானுமாசார்யத்வத்தை யாசைப் பட்டிருக்கும்.

சஙக. ஆகையிறே, குருபரம்பரையிலே யந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையும்

வ்யா.—ருசிவிச்வாஸங்கள் விளைகைக்குறுப்பாக, அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வரசேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனானமையை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஆசார்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படியுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷபூதரான வீச்வரசேதநரிருவர்க்கும் அபிமதவஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரகனென்கை.

சஉகூ. இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவையென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(ஈச்வரனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்பண்ணிவசீகரிக்கப்பார்த்தவிடத்திலும்ஆத்மவஸ்து வெட்டப்படாமையாலே யிழவாளனாயிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான்; பகவஜ்ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகாலமஸத்கல்பனாய்க்கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத்ஸம்பந்தத்தையறிவித்து சேஷியான வவனைக்காட்டிக் கொடுத்தானென்கை.—இத்தால் - ஆசார்யனுடையசேதநேச்வரர்களிருவர்க்குமுபகாரகனாகையாகிறவைபவம்சொல்லப்பட்டது.

சஙo. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்யவைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்,

(ஈச்வரன்றானும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீச்வரன்றானும் இவ்வாசார்யத்வத்தினேற்றத்தைப் பற்ற விதில் மிகவும் ப்ரதிபத்தியைபண்ணியிருக்குமென்கை.

சஙக. அதெங்கே கண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே, அத்தை மூதலிக்கிறார்,

(ஆகையிறே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஆசார்யத்வத்தையாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, "ஸ ஏவாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:-ஆசார்யாணா மஸாவஸாவித்யாபகவத்த:"1 என்னும்படி குருபரம்பரையிலேத்வயோபதேஷ்டாத்வேநாந்வயித்ததும்; ஆசார்யக்ருத்யத்தையேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக்குறித்து, தத்த்வவிவேகாதிபரமோபாயபர்யந்தார்த்தப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதையருளிச்செய்ததும்;

மூ.—அபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

சஙஉ ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருஶப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, விபூதிவதுஷ்டயமும் ஈஶ்வரத்வயமு முண்டாகில்.

சஙங. ஈஶ்வரஸம்பந்தம், பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் [ரு பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்யஸம்பந்தம், மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

வ்யா.—ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக, "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாயதவாஸ்மீதியாசதே - அபயம்ஸர்வபூதேப்யோததாம்யேதத்வ்ரதம்மம"1 என்று அபயப்ரதாநமருளிச்செய்ததுமென்கை.—[க0 இத்தால் - ஈஶ்வரனு மாசைப்படும்படியன்றோ ஆசார்யத்வத்தின் பெருமையென்று ஆசார்யவைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

சஙஉ. இன்னமுமொருவழியாலே ஆசார்யவைபவத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்,

(ஆசார்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - உபயவி [கரு பூதியையும் விபூதிமானானவீஶ்வரனையும் தானிட்டது வழக்காம்படிபண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன்பண்ணினஉபகாரத்துக்கு ஸத்ருஶமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானாயிருப்பானொரீஶ்வரனும் வேறேயுண்டாகிலென்கை. "யோதத்யாத் பகவஜ்ஜ்ஞாநம் குர்யாத்தர்மோப [உ0 தேஶநம் - க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம்தத்யாந் நதத்துல்யம்கதஞ்சந"2 என்னுநின்றதிறே.—இத்தால் - ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாஶரஹித மஹோபகாரகத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

சஙங. இன்னமுமொருமுகத்தாலே ஆசார்யவைபவத்தையருளிச்செய்கிறார், [உரு

(ஈஶ்வரஸம்பந்தம்) என்றுதுடங்கி. இவ்விடத்தில், (ஈஶ்வரஸம்பந்தம்) என்கிறது - (ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை) [சஉள] என்று கீழ்ச்சொன்னததாஶ்ரயரூபஸம்பந்தத்தை; அது, (பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும்பொதுவாகையாவது) - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவும்வல்ல நிரங்குஶ [ங0 ஸ்வதந்த்ரனோடுண்டான ஸம்பந்தமாகையாலே, உபயஸாதாரணமாயிருக்கை. (ஆசார்யஸம்பந்தமாகிறது) - (ஆசார்யனைப்பற்றுகை) [சஉள] என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாஶ்ரயணரூப ஸம்பந்தம்; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாகையாவது) - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும்விடும் ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வப்ரகாரத்தாலு [ஙரு மிவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும் நிரதிஶயக்ருபாவானோட்டை ஸம்பந்தமாகையாலே, ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸாரவிமோசநைகஹேதுவாயிருக்கை.—

மூ.—௪௩௪. ஹமவல்லாஹம் ஆசார்யனாலே.

௪௩௫. ஆசார்யலாஹம் ஹமவானாலே.

௪௩௬. உபகார்யவஸ்துகௌரவத்தாலே, ஆசார்யனிற்காட்டில்மிகவுமுபகாரகனீஶ்வரன்.

வ்யா.—இத்தால்-மோக்ஷஹேதுத்வ நிபந்தநமான வைஹவம்சொல்லப்பட்டது.

௪௩௪. உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்தார்கீழ்; உபகாரகத்வத்தி லீஶ்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கைக்காக வடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார்மேல், (ஹமவல்லாஹம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - நிருபாதிகஶேஷியாய் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும் ஹமவானைலபிக்கை, தத்வஸம்ஜ்யையைகப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு மங்களாஶாஸநத்துக்காளாகவேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து தன்வ்யாமோஹவிஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனாலே யென்கை.

௪௩௫. ஏவம்ஹூதனான வாசார்யன்றன்னை லபிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யலாஹம்)என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஹமவல்லாஹஹேதுவாய் பரமப்ராப்யஹூதனான வாசார்யனை லபிக்கை, "ஈஶ்வரஸ்யசஸௌஹார்த்தம்" 1 இத்யாதிப்படியே - நிருபாதிகஸுஹ்ருத்தாய் விஶேஷகடாக்ஷ பற்றுசுகளையும் தானேகல்பித்துக்கொண்டு விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணி அத்வேஷத்தைப்பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தையுண்டாக்கி ஸாத்விகஸம்ஹாஷணத்திலேமூட்டி ஸதாசார்யப்ராப்தியைப்பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுகக்ருபாவானான ஹமவானாலேயென்கை.

௪௩௬. ஆனல் இருவருமுபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (உபகார்யவஸ்து) என்றுதுடங்கி. அதாவது - உஹயருமுபகரித்தவஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்யவஸ்துவான பந்தமோக்ஷோஹயஹேதுவாய் ப்ரதமபர்வமுமாயிருக்கிற ஹமவத்விஷயத்திற்காட்டில் ஹமவதுபகார்யவஸ்துவான மோக்ஷைகஹேதுவாய் சரமபர்வமுமாயிருக்கிற வாசார்யவிஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈஶ்வரனையுபகரித்த வாசார்யனிற்காட்டில் ஆசார்யனையுபகரித்தவீஶ்வரன் மஹோபகாரகனென்கை.

௪௩௭. "அசிந்த்யாத்ஹுதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராஶயே - அகாதஹமவத்ஹக்திஸிந்தவே" 2 என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக்கேற்றம் ஜ்ஞாநவைராக்யஹக்திகளாலே யிறே;

மூ.—௪௩௭. ஆசார்யஸம்பந்தங்குலையாதேகிடந்தால்,ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஆசார்யஸம்பந்தங் குலைந்தால், அவையுண்டா னாலும் ப்ரயோஜநமில்லை.

௪௩௮. தாலிகிடந்தால்பூஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தை விளைக்கும்.

வ்யா.—அந்த ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திகளுண்டானவ னிந்தவா சார்யஸம்பந்தத்தைநெகிழநின்றானாகிலும் அவைபலவல்லா பத்துக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்,

(ஆசார்யஸம்பந்தங்குலையாதே கிடந்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமா யுபகாரகனுமாயிருந் துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமாநிக்கும் படி யவன்திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி யத்தைநோக்கிக்கொண்டுகிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்த்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்தவிஷயவைராக்யம் ப்ராப்தவிஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்களில்லையேயாகிலும், அவ் வாசார்யப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்களஹேதுவான வந்தவாசார்யஸம்பந்தம் ஸ்வவி ப்ரதிபத்தியாலேகுலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிகளானவவை பூர்வஸுக்ருத ங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேதுவாகா மையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

௪௩௮. ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று,அவத்யகரமுமென்கிறார்,

(தாலிகிடந்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பதிவ்ரதை யானஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்தஸூசகமான தாலியொன்றும் போகா மல்கிடந்தால்,பூஷணங்களில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப்பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே! என்றுநினைத்துத்தாலியைவாங்கிப்பொகட்டால்,விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யாவஹங்க ளாயிருக்குமென்கை.—இத்தால்-ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாநவை ராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்யஸம்பந்தமாத்ரம் குலையா மல்கிடந்தால்,இவன்ப்ரஸாதத்தாலேயவைக்ரமேணஉண்டாக்கிக்கொ ள்ளலாம்; ஆசார்யஸம்பந்தமித்தனையுங்குலைந்தால்,ஆத்மகுணங்க ளானஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும்அவை ஶ்லாக்யதாஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

மூ.—சஙகூ. தாமரையையலர்த்தக்கடவ வாதித்யன்றானே நீரைப்பிரிந்தா லதுதையுலர்த்துமாப்போலே, ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரன்றானே ஆசார்யஸம்பந்தங்குலைந்தா லத்தைவாடப்பண்ணும்.

சச0. இத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் உஜ்ஜீவனம்.

வ்யா.—சஙகூ. ஆசார்யஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூபவிகாஸகனீச்வரனன்றோ, அதுகுலைந்ததாகிலு மித்தனையாத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன்ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணுனோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(தாமரையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலேபிறந்து ஜலதாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, "செங்கமலமந்தாஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்"1 என்னும்படி நியமேந விகாஸகனுப்போரு மாதித்யன்றானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்லேஷித்தால் அந்ததாமரையை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமானதத்ஸம்பந்தம்குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநவிகாஸமுகேந "உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்" 2 என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரன்றானே, ஸ்வஸத்தாதாரகமான வாசார்யஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன்குலைத்துக்கொண்டகாலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக்கடவவந்தஸ்வரூபத்தைவிகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே நாளுக்குநாளும் நஷ்டப்ரஜ்ஞனுமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை. "நாராயணோபி விக்ருதிம்யாதி குரோ꞉ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே꞉ - கமலம்ஜலாதபேதம் சோஷயதிரவிர்ந தோஷயதி" 3 என்னக்கடவதிறே.

சச0. இங்ஙனே சொல்லுகிறதென், இவ்வாசார்யஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்கவொழியாது"4 என்கிற பகவத்ஸம்பந்தம் முஜ்ஜீவநத்துக்குடலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(இத்தையொழிய) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அநாதிஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆசார்யனுணர்த்துவதற்குமுன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தினபின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக்கடவதாயிருக்குமது இவ்வாசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாக வந்ததானும்குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்யஸம்பந்தத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் இவனுக்குக்கிடையாதென்கை. ஆகையால் இதுபோய்த்தாகிலு மது நமக்குஜ்ஜீவநத்துக்குடலென்றிருக்க விரகில்லையென்று கருத்து.

மூ.—ச௪௧. இரண்டுமமையாதோ, நடுவிற்பெருங்குடி யென்னென்னில்;

ச௪உ. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால்வேண்டுமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு மிதுவேணும்.

வ்யா.—ச௪௧. இப்படி ஆசார்யஸம்பந்தத்தையொழிய ஸாத்வத்ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்ஶிப்பித்தவநந்தரம், ஸாத்வதவிஷய ஸம்பந்தமு மவ்வோபாதியிவனுக்கவஶ்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை தர்ஶிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷயப்ரஶ்நத்தையநுவதிக்கிறார்,

(இரண்டுமமையாதோ நடுவிற்பெருங்குடியென்னென்னில்) என்று. அதாவது-ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸாத்வத் ஸம்பந்தஸ்யாபகமான வாசார்யஸம்பந்தமும், தத்ஸ்யாபிதமான ஸாத்வத்ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும்போராதோ, ப்ராப்யமத்யமபர்வோக்ததயா நடுவிற் பெருங்குடிபோலே யிருக்கிற ஸாத்வதர்களோடு "ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்" 1 என்கிறஸம்பந்தமெத்தைப்பற்ற வேண்டுவதென்கிறதாகிலென்கை.

ச௪உ. இப்ப்ரஶ்நத்துக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார்,

(கொடியை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - உபஜநாபேக்ஷமாய் வளருவதொருகொடியை அதின்பரிணாமத்துக் கெல்லாமிடங் கொடுக்கத்தக்க பெரியதோருபஜ்நத்திலே சேர்க்கும்போது, முதலிலே அதுதன்னோடேசேர்க்கப்போகாமையாலே தறைப்படாமல் முந்தறத்தா னிதுக்காஶ்ரயமாய்க் கொண்டணுகிநின்று தன்னோட்டையந்வயமுவேந கொள்கொம்பிலே கொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக் காலபேக்ஷிதமாமாப்போலே,2*கோல்தேடியோடுங் கொழுந்துபோலே அபிமுகனான விச்வேதநன் ஆஶ்ரிதரக்ஷபதியாம லுத்தரிப்பிக்கும் மஹாஶ்ரயமான வாசார்யன்றிருவடிகளி லந்வயிக்கும் போது, முதலிலே ததந்வயம் ஸித்திக்கை யரிதாகையாலேமுந்தறத் தாங்களாஸந்நராய்நின்று தங்களோடே யிணைக்குவித்து அவ்வழியாலே யாசார்யவிஷயத்திலேசேர்க்கும் ஸாத்வதர்களோட்டை ஸம்பந்தமவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கை. இப்படி ஆசார்யாந்வயத்துக்கடி ஸாத்வதர்களாகில், (ஆசார்யலாபம்ஸாத்வானாலே) [ச௩௫]என்பானென்னென்னில் ; அதுக்குக்குறையில்லை, ஸாத்வதாந்வயந்தனக்கடியவனாகையாலே ஆபிமுக்யபர்யந்தமாகத்தானே க்ஷேபண்ணிக்கொண்டுவந்து பின்னை ஸாத்வதர்களோடேயிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான் ஆசார்யவிஷயத்திலே சேர்ப்பது : இதித்தனையும் இவரருளிச்செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலேஸித்தம். எங்ஙனேயென்னில் ; வேதநனைகொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனை

ஸூ.—௪௪௫. "ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஶ்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு,

வ்யா.—கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஸாமவதர்களை சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தாநேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனாயிருப்பானொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தையிட்டுமுளைப்பித்து கொழுந்துசரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொருகொடியை, இதுக்கினி யோருபலம்பநம் வேணுமென்றுதானே உபலம்பநமும்தேடி அதிலேசென்றேறுகைக்கு சுள்ளிக்காலும்நாட்டி இவ்வழியாலே உபலம்பநத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக விவேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, "ஈஶ்வரஸ்யச ஸௌஹார்தம்" 1 இத்யாதிப்படியே க்ரமேணாபிமுக்ய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோராசார்யனையும் இன்னானென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனோடே சேர்க்கும் ஸாமவதர்களோடே முதலந்வயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்யவிஷயத்திலே யந்வயிப்பிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலேயேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே யந்தக்கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்யவிஷயத்தி லீஶ்வரன்சேர்த்த வேதநனாலுள்ள ப்ரயோஜநமு மீஶ்வரனதேயென்னுமிடமும் ஸித்தம். இனி அவேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே வேதநோத்தமனான விவ்வாசார்யன்றானும் பரஸம்ருத்த்யைகபரனாகையாலே, ஸ்வஶேஷியான வீஶ்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

௪௪௫. இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) [௪௪௫] என்றுதுடங்கி, (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) [௪௪௭] என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னாகப்பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய வபிமாநமே யுஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்று இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையனான வாபரணத்துக்கு நாயகக்கல்போலேயாய்த்து வசநபூஷணத்துக் கிப்ப்ரகரணம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி. இத்தனையு மருளிச்செய்கையைப் பற்ற அபிஸந்திகையிட்டுக்கொண்டுவந்தது கீழடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில்நிஷ்டையைஸ்தாபிக்கிறது. அதில்ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம்ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸர்வரும் விஶ்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேஶலப்தமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது — "அநாதிகாலம் 'நானேயெனக்குநிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே, 'இவன்நமக்குஶேஷம்' இவன்காரியம் நமக்கேபரம், என்று தன்னை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான வீஶ்வராபிமாநத்தை யழித்துக்கொண்ட விவனுக்கு,

மூ.—ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை" என்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

௪௪௪. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்திநழுவிற்று.

௪௪௫. பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திநழுவிற்று.

வ்யா.—துர்கதியேபற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்றபிமாநித்திருக்கு மந்தவபிமாநமொழிய வேறுஜ்ஜீவநோபாயமில்லை" என்று, ஸகலசாஸ்த்ரஸாரவித்தமரேஸரரான நம்பிள்ளைதிருவடிகளிலே பழுக்கஸேவித்து ததேகபரதந்த்ரராய் ஸகலசாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையுமவ ரருளிச்செய்யக் கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரானபிள்ளை, தஞ்சமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்றுகருத்து.

௪௪௪. இப்படி, (ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை) [௪௪௩] என்பானென், சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்க ளுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவையெல்லா மிவனுக்குபாயமன்றிக்கேநின்றமையை யடைவேயருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில்ப்ரதமத்திலே, பக்தி யுபாயமன்றியேநின்றபடியை யருளிச்செய்கிறார்,

(ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - பகவத்ப்ராப்திஸாதநதயாவிஹிதையாய் ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுண்டாக்குமென்னும்பயத்தாலே இவனுக்குபாயமன்றியிலே நழுவிநின்றதென்கை.

௪௪௫. அநந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை யருளிச்செய்கிறார்,

(பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது-ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுரூபையாய் மஹாவிச்வாஸரூபையானப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷோபயநிர்வாஹகனான பகவான் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக 1 * வைத்தசிந்தை வாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில்செய்வதென் என்கிறமஹாபயத்தாலே இவனுக் குபாய மன்றியிலே நழுவிநின்றதென்கை.

௪௪௬. அநந்தரம், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரமுபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை யருளிச்செய்கிறார்,

மூ.—சசசு. ஆசார்யனையும்தான்பற்றும் பற்று அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, காலன்மோதிரமிடுமோபாதி.

சசஎ. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்.

சசஅ. கைப்பட்டபொருளைக்கைவிட்டு புதைத்த பொருளைக்கணிசிக்கக்கடவனல்லன்.

வ்யா.—(ஆசார்யனையும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிறஸ்வீகாரம், ஸ்வரக்ஷித்வகர்த்ருத்வரூபமாய் ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்கிற வஹங்காரத்தை யுள்ளேயுடைத்தாயிருக்கையாலே, ஸ்வவிநாஶகரமானகாலனைப்ரதிக்ரஹித்து அந்தப்பொன்னாலேஅங்குளீயகதாரணம் பண்ணினால்அவஶ்யகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கவஶ்யகரமா யிருக்குமென்கை. ஆகையால்இதுவும் உபாயமன்றியேநின்றதென்றுகருத்து.

சசஎ. பாரிஶேஷ்யாத் கீழ்தாமருளிச்செய்ததே யுபாயமென்று தலைக்கட்டுகிறார்,

(ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்று. அதாவது-மோக்ஷஸாதநதயாஶாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்த்யாதிகளொன்று முபாயமன்றியிலே நின்றபின்பு, நிரதிஶயக்ருபாவானாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாகநோக்கிக்கொண்டு போருமாசார்யன் 'இவன் நம்முடையவன்' என்றிருக்குமந்தவபிமாநமே யிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றுமுத்தரிப்பிக்குமென்கை.—ஆக, (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே) [ச0எ] என்றுதுடங்கி உபபாதித்துக்கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ஶோதித்து நிர்ணயித்தருளினாராய்த்து.

சசஅ. அநந்தரம், இவ்வுபாயநிஷ்டரான வதிகாரிக்குகர்த்தவ்யவிஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான வாசார்யவிஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யபேக்ஷிப்பானல்ல னென்னுமிடத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார்,

(கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது- கையிலே யிருக்கிறதநம்போலே அதிஸுலபனாயிருக்கிற ஆசார்யனைக்குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர்புதைத்துவைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும்பொருள்" 1 என்னும்படி துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற விசஷிக்கக்கடவனல்ல னென்கை. "ஸுலபம்ஸ்வகுரும்த்யக்த்வா துர்லபம்யஉபாஸதே - லப்தம்த்யக்த்வாதநம் மூடோகுப்தமந்வேஷதிக்ஷிதௌ" 2 என்றும் "பற்றுகுருவை" 3 என்றுதுடங்கி, "தன் - கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில்தாம்புதைத்த- வப்பொருள்தேடித்திரிவானற்று" 3 என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

மூ.—சசகூ. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான வுதகத்தை யுபேக்ஷித்து ஜீமூதஜலத்தையும் ஸாகரஸலில த்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும்வாபீகூபபயஸ் ஸுக்களேயும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன். [ரு

வ்யா.—சசகூ. இன்னமும் சிலத்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான வாசார்யவிஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தையாசைப்படுவானல்ல னென்கிறார்மேல்,

(விடாய்பிறந்தபோது) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பிபாஸைவிஞ்சினபோது சடக்கென பாநம்பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க் [க0 கொண்டு தன்கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலபதையேஹேதுவாக வநாதரித்துத் தரையிலேயுகுத்து, ஆகாஶஸ்தமாய்க் கொண்டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆஸந்நமாயிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழியவற்றினகால மின்றிக்கேயும் எப்போதுமுண்டானாலும் அவ்வளவும் சென்றுபஜீவிக்கவேண் [கரு டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலேயுண்டாயும் வநித்ராதிகள்கொண்டு கல்லிப்பெறவேண்டியிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தையாசைப்படுமவனைப்போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷைபிறந்த தசையிலப்போதே தனக்குதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற வாசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாஶவர்த்தியாய்துஷ்ப்ராபமா [உ0 யிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்லவல்லவர்களுக் கன்றியே யுதவாதவ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகர்க்கொழிய பாஶ்சாத்யர்க்குதவாதவிபவத்தையும், நித்யஸந்நிதியுண்டாயும் ஸம்பாஷணாதிகளா லிவனோடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந் தன்னி [உரு லேயுண்டாயிருந்தாகிலும்யமநியமாதிக்ரமேணயத்நித்து தர்ஶிக்கவேண்டும்அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக்கடவனல்ல னென்கை.— " வக்ஷார்மம்ய0 குருரு0த்யக்த்வா ஶாஸ்த்ரமய்யஞ யஸ்மரேத்-§கரஸ்தமுதக0 த்யக்த்வாவநஸ்தமபிவாஞ்சதி" 1 என்றும்- "எட்டவிருந்தகுருவை யிறையன்றென்று விட்டு" 2 என்றுதுடங்கி, [ரு0 "அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று" 2 என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

சடு0. இப்படி ஸுலபமான வாசார்யவிஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குடலாயிருக்க இத்தையுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக்கடவனல்லனே யாகிலும், ப்ராப்யத்வேநவவை [ருரு யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன ; அவையெல்லாமாசார்யனேயென்றிருக்கக்கடவனென்கிறார்,

§ " ஹஸ்தஸ்தமுதகம்" என்றுபாடாந்தரம்.

ஸூ.—௪௫௦. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமும், எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

வ்யா.—(பாட்டுக்கேட்குமிடமும்)என்றுதுடங்கி. அதாவது- "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" 1 என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப்பண்ணும் ஸாமகாநம்கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும், அஸுரராக்ஷஸபீடிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவர்களார்த்தநாதம் கேட்கச் செவிகொடுத்துக் கொண்டுகண்வளரும் வ்யூஹஸ்தலமும், அவர்களார்த்தத்வநி கேட்டுத்துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" 2 என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணையில்நின்றுமிவ்வருகே வரக்குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதாரஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர்வளைப்புப்போலே இட்டவடிபேரவிடாதே வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், "ஏஷமிந்தீவரஸ்யாமோ ஹ்ருதயேஸுப்ரதிஷ்டித:" 3 என்றும் "ஒண்சங்கதைவாளாழியானொருவனடியேனுள்ளானே"4என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதயகமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத்தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வஸ்தலமாகிற விந்தப்ராப்யஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்குவகுத்தஸ்தலமாய் ப்ராப்யமாயிருக்கு மாசார்யவிஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக்கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது)-பிறரறியாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வஸ்தலம்; (ஊட்டுமிடமாவது)- சக்ஷுர்விஷயமாயிருந்து தன்வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆஸ்ரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதாரஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். "யேநைவ குருணாயஸ்ய ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே - தஸ்ய வைகுண்டதுக்தாப்தித்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவஸ:" 5 என்றும் "வில்லார்மணிகொழிக்கும்" 6 என்றுதுடங்கி "அருளாலேவைத்தவவர்" 6 என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.—அன்றிக்கே (பாட்டுக்கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாகவவற்றையாசைப்படக் கடவனல்லனென்கிற வளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக்கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடேசேர யோஜிக்கவுமாம்.

௪௫௧. ஏவம்பூதனை விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூபவர்த்தகத்வததுபயரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயுமிருக்குமவர்களைதர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்,

மூ.—சருக. இவனுக்குப்ப்ரதிகூலர், ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும்; அநுகூலர், ஆசார்யபரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர், ஈச்வரபரதந்த்ரர்.

சருஉ. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்குபாயாங்கமா யிருக்கும்;

வ்யா.—(இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- இப்படி ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனாய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடைபடுத்தி, "தேவு மற்றறியேன்"1 என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அநுகூலாத்மநாசத்தைப்பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்துவைத்த பகவத்வ்யதிரிக்ததேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரராயிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தைவளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியுணர்ந்து தச்சரமாவதிநிஷ்டரான ஸதாசார்யபரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூபநாசகரும் ஸ்வரூபவர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமானவாசார்யபாரதந்த்ர்யத்திலூற்றமன்றியிலே ப்ரதமபர்வமான ஈச்வரபாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற்சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வநிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமையில்லையிறே. இத்தால் - கீழ் பகவத்ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக்குறுப்பாக வநுகூலப்ரதிகூலதர்சநம்பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனான விவனுக்கும் ஸஹவாஸநிவ்ருத்திவிஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸவிஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தததிகமான உபேக்ஷணீயவிஷயமு மிவனுக்கொன் றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

சருஉ. இவ்வதிகாரிக்குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டாநங்களைப் பலபடியாலு மருளிச்செய்தார்கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாயநிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்குமுண்டான விநியோகவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-தத்த்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமானவநுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனான விவனையொழிந்தவதிகாரிகளுக்கு, உபாயமதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமல்நடக்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே யுபாயசேஷமா யிருக்கும்;

ஸூ.—இவனுக்கு ¶ உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

௪௫௩. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம், தன்னையும் பிறரையும் நஶிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

௪௫௪. தான்நஶிக்கிறது, மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நஶிக்கிறது, தன்னையநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரித்தும்.

வ்யா.—ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகமாகையாலுபாயாதிகார ஶேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக்குண்டானஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன்முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்குமென்கை. (இவனுக்குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமானபோது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க்கொண்டுஇவைதானிவனுக்குபேயமாயிருக்குமென்றபடி.

௪௫௩. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யப்ரீதிஹேதுவாகநினைத்துக் குறிகொண்டுவர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவஶ்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்யமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது—ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாஶத்தையும்ஸ்வாநுஷ்டாநங்கண்ட பரருடையவிநாஶத்தையும்பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை.

௪௫௪. உபயவிநாஶமு மித்தாலேவருகிறபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(தான்நஶிக்கிறது) என்றுதுடங்கி. அதாவது—ஆசார்யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத்பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கு மபிமதவிஷயமாயிருக்கிறதான் நஶிக்கிறது, அம்மூவர்க்குமிது அநிஷ்டமாகையாலும், (அபசாரமாவது) - அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான வபசாரத்ரயத்திலுமந்வயிக்கையாலே; பிறர்நஶிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்துநிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்த்வவித்தான விவனிப்படிசெய்கிறான் இதில்தோஷமில்லையாகப்பட்டன்றோ! நமக்குப்பின்னையென்! என்று தன்னுடையவநுஷ்டாநத்தைத்தாங்க ளங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவதவைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தையங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகஶூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிக்கிறவர்கள் நஶிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நஶிப்பானென்,

¶ "உபேயமாயிருக்கும்" என்னும்பாடாந்தரம்வ்யாக்யாநத்தில்ஸுஸ்பஷ்டம்.

மூ.—௨௭௫. விஹிதபோகம், நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே, ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் வேதாந்தவிருத்தமுமாய் ஶிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யா.—தோஷங்கண்டால் அநாதரிக்கலாகாதோவென்னில்; ராஜபுத்ரனுக்குதோஷமுண்டானால் ராஜா தான் ஶிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனையநாதரித்தவர்கள்மேலேநிக்ரஹம்பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாமிமதனானவிவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேஶ்வரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப்பொறாமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாஶமேபலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. "அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதேமாமநந்யபாக்-ஸாதுரேவஸமந்தவ்ய ஸ்ஸம்யக்வ்யவஸிதோஹிஸ:" 1 என்று உபாஸகவிஷயமாக வருளிச்செய்தபடிகண்டால், எல்லைநிலத்திலேவந்து நின்றவிவ்வதிகாரிவிஷயத்தி லவனிருக்கும்படி சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையால், இப்படி தானும்பிறரும்நஶிக்கும்படியிருக்கையாலே இவனுக்குநிஷித்தாநுஷ்டாநம்பரித்யாஜ்யமென்றதாய்த்து.

௨௭௫. இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாஶஹேதுவாகைக்கடி, ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கே, ஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமானஸ்வதாரபோகத்துக்குக்குறையில்லையேயென்னவருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(விஹிதபோகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - விஶிஷ்டவேதவிஷயியான ஶாஸ்த்ரத்தாலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில்போகம், தச்சாஸ்த்ரநிஷித்தமானபரதாரபரிக்ரஹம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று, 2*செம்பினாலியன்றபாவையைத்தழுவுகை முதலான கோரதுர்வாஸநம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்யபோகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், "ஶாந்தோதாந்தஉபரதஸ் திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோபூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்" 3 இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும் - உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடுவாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகாதென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்ஶநத்தாலும் அப்ராப்ததர்ஶநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதாநரான ஶிஷ்டர்களாலேஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷயவிரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக்கநபிமதமாகையாலே ஆசார்யமுகமலவிகாஸபாதுர்ஸவரூபப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய்,இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

மூ.—௪௫௬. ஹோதீயதாபவ்ருத்தி குலைந்து தர்மபவ்ருத்தியா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

௪௫௭. "க்ஷேத்ராணிமித்ராணி" 1 என்கிற ஶ்லோகத்திலவஸ்யை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

வ்யா.—௪௫௬. ஹோதீயதாபவ்ருத்தியைவிட்டு தர்மபவ்ருத்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல்,

(ஹோதீயதாபவ்ருத்தி குலைந்து) என்றுதுடங்கி. அதாவது - விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தியில்காமுகதயாவரும் ஹோதீயதாபவ்ருத்தியை விட்டு, உபாஸகரானமஹர்ஷிகள் துடக்கமானஶிஷ்டர் பைத்ருகருண மோசகப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்நாநநிவஸத்தி லங்கீகரியா விடில் ப்ரூணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத்தைப்பற்றவும் தர்மபவ்ருத்யாப்ரவர்த்திக்குமாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபவ்ருத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மநிஷ்டனான விவனுக்கு அந்யதர்மாநுவ்ருத்தம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை.—இத்தால்-ஹோதீயதாபவ்ருத்யாப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபவ்ருத்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம்குலையும்; ஆனபின்பு, ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால் ஏதேனுமொருபடியந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநிதப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் நிஶ்சிதமிறே.

௪௫௭. இப்படி ஸ்வரூபஹாநிவருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணசித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகலபோக்யவஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த்தோற்று மவஸ்யைபிறக்கவும்வேணும் ஸ்வரூபம்குலையாமைக் கென்கிறார் மேல்,

(க்ஷேத்ராணி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "க்ஷேத்ராணிமித்ராணி தநாநிநாத புத்ராஶ்ச தாரா: பஶவோக்ருஹாணி - த்வத் பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வேப்ரதிகூலரூபா:"1 என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக்குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ஶ்லோகத்திற்சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ரதநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களு மக்நிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான வவஸ்யைபிறக்கவேணும் ஸ்வரூபப்ரச்யுதிபிறவாமைக்கென்கை. இஶ்ஶ்லோகார்த்தத்தை "நல்லபுதல்வர்" 2 இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தாரிறே.

மூ.—சருஅ. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்திலாத்மதாரணயோக்யதையும், உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

வ்யா.—சருஅ. இனிமேல் ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவஶ்யாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை யறிவிக்கைக்காக, அவற்றி னுடைய உபாயசதுஷ்டயஸாதாரண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(ப்ராப்யபூமியில்) என்று துடங்கி. (ப்ராப்யபூமியாவது)- தனக்குவகுத்தஶேஷியானவிஷயமெழுந்தருளியிருக்கிறதேஶம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது) - அத்தேஶத்தைக்கிட்டியல்லது தரியாதஅதி மாத்ரமானவாஸபம். (த்யாஜ்யபூமியாவது)-அவ்விஷயத்தையகன் றிருக்கைக்குடலானதேஶம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது) - இத்தைவிட் டேநிற்கவேணுமென்னுமிச்சை. (அநுபவாலாபத்திலாத்மதாரண யோக்யதையாவது)- வகுத்தஶேஷியானவிஷயத்தினுடைய விஶ்லேஷ ரஹாத்யநுபவம்பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜநமில்லா விடில்தேஹம் தரியாதாப்போலேதான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கேயிருக்கை. (உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும்வேணும்) என்றது- இவையித்தனையும்,உபாயசதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்குமதிகாராநுரூபண மாகவேணுமென்றபடி. (உபாயசதுஷ்டயமாவது) - (ஸ்வஸ்வா தந்த்ர்யபயத்தாலே) [சசச] என்று துடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வமதபரமதஸ்வீகாரங்களும். பகவத்விஷயத்தில் ஸ்வமதபரமத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம். இதி லும் முற்பட்டயோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு ; கீழேநாலுபாயத் தையும்சேரவிவர்தாமேயருளிச்செய்ததுக்குச் சேருகையாலே. இதில் பக்திப்ரபத்திநிஷ்டரிருவர்க்கும், “ மாகவைகுந்தம்காண்பதற் கென்மனமேகமெண்ணும்”1என்கிற-ப்ராப்யபூமியான பரமபதத் திலேப்ராவண்யமும், “வரமஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ் திதி: - நஶௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைஶஸம்” 2 “கொடுவு லகங்காட்டேல்” 3 என்னும்படி - ப்ராப்யவஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருதமய்யே யிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்யபூமி யில்ஜிஹாஸையும், “உன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்”4 என்கிறபடியே-பகவதநுபவாலாபத்திலாத்மதாரணயோக்யதையு மவஶ்யமுண்டாகவேணும். ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வமதபரமதஸ்வீ காரநிஷ்டரானவிருவருக்கும் (எல்லாம்வகுத்தவிடமே) [சரு0] என்றிருக்கையாலே - ஆசார்யனெழுந்தருளியிருந்த தேஶம் ப்ராப் யபூமியாய், அவனைப்பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்யபூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவவிஷயமு மாகையாலே,

மூ.—௪௫௬. "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" 1 என்கிறபாட்டை பூர்வோபாயத்துக்குப்ரமாணமாகவநுஸந்திப்பது.

வ்யா.—ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாகஅவஸ்யமுண்டாகவேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம்விபஜித்துச்சொல்லக்கடவது.—அன்றிக்கே,"மதுரகவிசொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தம்" 2என்று-தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தை விஸ்வஸித்தவர்களுக்குவாஸஸ்தாநம் ததீயவைபவமேறடக்கும்ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வநிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத்விஷயத்தில்பரிபூர்ணநுபவாதிகள் ஸித்திப்பதவ்விபூதியிலேயாகையாலும்,ப்ராப்யபூமிபரமபதம்:3 *இருள்தருமாஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யபூமி. (அநுபவாலாபத்திலாத்மதாரணயோக்யதையாவது) - ஸ்வாசார்யவிஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத்விஷயத்திலு முண்டான அநுபவம்பெறுமளவில் தான்தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

௪௫௬. உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத்விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிறபக்திப்ரபத்திகளாகிற உபாயத்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவிநின்ற ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வநந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான்பற்றும்பற்று) [௪௪௬] என்றும் (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) [௪௪௭] என்றுமருளிச்செய்த - ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரரூபோபாயத்வயத்துக்கும் ப்ரமாணதர்ஸநம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம்காட்டுகிறார், (பழுதாகாது) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அமோகமாயிருப்பதோருபாயமறிந்தேன்; ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க் கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாதப்ரகாரத்தைநினைத்து நாடோறு மநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டுபோரும்ஜ்ஞாநாதிகரைக்கண்டு தங்களுக்குத்தாரகராக வாஸ்ரயித்துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோடவிநாபூதமான பாபத்தைப்போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல்திறந்து அங்கே ஸம்ஜ்ஞ்யமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் ததீயகைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பார்என்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" 1 என்கிறபாட்டை ஆசார்யவிஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பதென்கை.

மூ.—சகூ0. "நல்லவென்தோழீ" 1

வ்யா.—இத்தால் - ஸ்வமதஸ்வீகாரமஹங்கார மர்ஹதயா அவஷ்யகரமா யிருந்ததேயாகிலும் ஃபலஸித்தியில் வந்தால்பழுது போகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. "மாருணுயோஹி ப்ருமங்யேத மாருரு0வாயோஹிமந்யதே - தாவுபௌபராமா0 ஸித்தி0 நியமாஅாபமதஃஹதஃ"2என்று - பரமதஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வமதஸ்வீகாரத்துக்கும் ஃபலம்தப்பாதென்னுமிடம் ஹாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

சகூ0. இனிமேல், பரமதஸ்வீகாரமாகிற ப்ரமோபாயத்துக்குப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்ஶிப்பித்தருளுகிறார்,

(நல்லவென்தோழீ) என்றுதுடங்கி. அதாவது - தோழியானவள்இவள்தனக்குப்பேற்றுக்குடலாகநினைத்திருப்பது, அவன் "நத்யஜேயம்"3 என்றவார்த்தையையும், பெரியாழ்வார்வயிற்றிற்பிறப்பையுமாய்த்து; இப்போ தவன்வார்த்தை தனக்குஃபலியாதமாத்ரத்தைக்கொண்டு இதுதன்னிலு மதிஶங்கைபண்ணுநின்றாள், இனிஇவளெங்ஙனே ஜீவித்துத்தலைக்கட்டப்புகுகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க: அவளைப்பார்த்து, என்னிலுமென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்தையயானவென்னுடையதோழீ! அநபாயியாய் அதஏவஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிறவர், அதுக்குமேல் ஶ்ரிய:பதிகளாய் ஒருவருக்குமெட்டவொண்ணாத பெருமையையுடையராயிருப்பாரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதணையநிற்கையுமன்றிக்கே அவர்க்கும்நமக்கும் பர்வதபரமாணுக்களோட்டைவாசிபோரும்படிக்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர்நாம், ஆனபின்பு நம்மால்செய்யலாவதுண்டோ, அவரொருவார்த்தை முன்பேசொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மால் அவரைவளைக்கப்போமோ, அதுகிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஶ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்தவேற்றத்தையுடையராய் ஸர்வவ்யாபகவஸ்துவைத் தன்திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக்கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார், "ஆசார்யதேவோபவ"4 என்கிறபடியே நமக்குத்தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற வவரைஒரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியைஅறுத்துவரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்ஜநத்தைச் சேர்த்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருக்குழல்பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருவந்திக் காப்பிடவழைக்கவுமாம், அன்றிக்கே நான்தம்மைமுன்னிட்டாப்போலேதமக்குபுருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டுவரப்பண்ணவுமாம், வல்லதொருப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம், நாம் மேல்விழக்கடவோமல்லோம் என்றாண்டாளருளிச்செய்த "நல்லவென்தோழீ" 1 என்கிறபாட்டையும்;

மூ.—"மாறாயதானவனை" 1 என்கிறபாட்டுக்களையும், ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ஶ்லோகத்தையும், "பஶுர்மநுஷ்ய:" 2 என்கிறஶ்லோகத்தையும், இதுக்குப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது.

வ்யா.—ஈஶ்வரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக்கூரியதிருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிறமார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூறும்படியநாயாஸேநகிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, "அந்தியம்போதிலரியுருவாகியரியை யழித்தவனை-பல்லாண்டு - பாடுதும்"3 என்று-அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாஶாஸநம்பண்ணி யிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற வவர்கள்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் அவர்களபிமாநத்திலேயொதுங்கியிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம் என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த "மாறாயதானவனை" 1 என்கிறபாட்டையும்; "அக்ருத்ரிம" 4 என்றுதுடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் ஶேஷருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய வதிஶயத்துக் கெல்லைநிலமாயிருப்பாராய், அந்தப்ரேமப்ரகர்ஷத்துக் கடியான யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்கு பிதாமஹராயிருக்கிற நாதமுநிகளைப்பார்த்து, "அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப்பாராதே ப்ரஸந்நராயருளவேணும்" என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தாருளிச்செய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ஶ்லோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம்பிறக்கைக்கு யோக்யதை யில்லாத பஶுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யராகவுமாம், யாவர்சிலர் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படியிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள்,அவர்களந்தவைஷ்ணவனாலே ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பார்களென்கையாலே,ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம் ததீயாபிமாநமே யுத்தாரகமென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற - "பஶுர்மநுஷ்ய:பக்ஷீ வா யேசவைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: - தேநைவதேப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்"2என்கிற பௌராணிகஶ்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரமதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி.

௪௬௧. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்திநிஷ்டனைவதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அதுபாராமலீஶ்வரன் கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாயஶேஷமாயிருந்துள்ள வாசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென், ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

மூ.—௪௬௧. ஆசார்யாபிமாநந்தான், ப்ரபத்திபோலே உபாய
தாரங்களுக்கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்

வ்யா.—(ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது
ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிதுதான், "தமேவசாத்யம்புருஷம் ப்ரபத்[
யே"1 "தமேவஶரணம் கச்சத"2 இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே
விரோதிபாபக்ஷயத்துக்கும்பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்
உபாயாந்தரமானபக்திக்கங்கமுமாய், தத்த்யாக பூர்வகமாக "மாமே
கம்ஶரணம்வ்ரஜ" 3 என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி ப
ஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமே வோபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வ[
தந்த்ரோபாயமுமாயிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகாரமாந்
யத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரனுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக்குறுப்
பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை
யுண்டாக்காநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே யதுக்கங்கமுமாய், அத
தையொழியத்தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட
டநிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத்தானே யுபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமு
மாயிருக்கு மென்கை.—அன்றிக்கே, "அநாசார்யோபலப்தாஹி
வித்யேயம்நஶ்யதித்ருவம்"4என்றும் "ஶாஸ்த்ராதிஷு ஸுத்ருஷ்டாபி
ஸாங்காஸஹபலோதயா - நப்ரஸீததிவைவித்யாவிநாஸதுபதே
ஶதஃ"5என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொருவித்யையை [உ
யவலம்பிக்குமவனுக்கும் அதுக்கோராசார்யோபதேஶம் வேண்
கையாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, "தேன
வதேப்ரயாஸ்யஸி" 6 என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச்சொல்லுவா
னென்னென்ன; (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்றுதுடங்கி யருளிச்
செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது-ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாநபக்திக[ளு
ளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்திவிரோதிபரிஹா
ரார்த்தமாகவிஹிதமாய்க்கொண்டு ததங்கமுமாய், "அநந்யஸாத்யே
ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் - ததேகோபாயதாயாச்ஞா
ப்ரபத்திஶ்ஶரணாகதிஃ" 7 என்கிறபடியே- அந்யோபாயங்களையொழி
ந்து தன்னையேயுபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி [பூ
பூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வ
தந்த்ரமாயிருக்குமாப்போலே,ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிதுதான்ஏதே
னுமோருபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேஶ மவஶ்யாபேக்ஷிதமாகை
யாலே அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாயிருந்ததே
யாகிலும். "பாலமூகஜடாந்தாஶ்ச பங்கவோ பதிராஸ்ததா-[பூ
ஸதாசார்யேணஸந்த்ருஷ்டாஃ ப்ராப்நுவந்திபராங்கதிம் - பஶுர்
துஷ்டிபக்ஷீவா"8 இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமேவோத்தாரகமாகைய
லே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்குமென்கை.

சூ.—௪௬௨. பக்தியிலஶக்தனுக்குப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலஶக்தனுக்கிது.

வ்யா.—௪௬௨. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென் றருளிச்செய்கிறார்,

(பக்தியிலஶக்தனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" 1 என்கிறபடியே ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரஸித்த கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தகரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய் ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கும் பக்த்யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வபுத்தியாலும் ஸ்வரூபவிரோதித்வபுத்தியாலும் நாமிதுக்கு ஶக்தரல்லரென்று கைவாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்திஸாத்யதயா ஸுகரமுமாய் பகவத்பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்யவஸாயஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்தில் மஹாவிஶ்வாஸ முண்டாகை யரிதாகையாலும், பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் நாமிதுக்குஶக்தரல்லரென்று தேங்கினவனுக்கும் பஶ்வாதிகளுக்கும்கார்யகரமாகையாலே விஶ்வாஸஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவுமாயிருக்கும் பரதந்த்ரஸ்வரூபனான ஆசார்ய னுடைய அபிமாந ரூபமான இந்தசரமோபாய மென்கை. பக்தியிலஶக்தனுக்கு துஷ்கரத்வஸ்வரூப விரோதித்வங்களிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது;ப்ரபத்தியி லஶக்தனுக்கும் விஶ்வாஸமாந்த்ய பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யபயரூபஹேதுத்வயமுண்டேயாகிலும் பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய பயமேப்ரதாநஹேது ; (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்திநழுவிற்று; பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திநழுவிற்று) [௪௪௪,௪௪ரு] என்றிறேஇவர்தாம் கீழருளிச்செய்தது. இத்தால்-அந்யோபாயாஶக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரி யாமோபாதி, இவ்வுபாயாதிகாரியும் அந்யோபாயாஶக்ததயா அநந்யகதியானவனென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியிலஶக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில்தோஷமில்லை. பக்தியிலஶக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே, ப்ரபத்தியிலஶக்தனைக்குறித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லையென்று கருத்து.

௪௬௩. இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்,

சூ.—௪௬௩. இதுப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் ஃபலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா.—(இது) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தை சரமபர்வபர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச்சருகெழுந்துகிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளித்தெழும்படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமானபின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்யஶரணத்வத்தை சரமபர்வபர்யந்தமாக உணர்த்தி, ஃபலஸாதகமான உபாயாத்யவஸாயயோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்யபோக்யத்வத்தையும் சரமபர்வபர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்யகைங்கர்யபோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை ஃபலபர்யந்தமாம்படி யாக்குமென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வாத்யாகாரத்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வபர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதானுமாசார்யோபதேஶாதிகளாலே லப்யங்களாகையாலும், அவ்வுபதேஶாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற வாசார்யாபிமாநமாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றையுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ளபதத்ரயார்த்தநிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கியுஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும்படி சொல்லிற்றாய்த்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமானவிது இவன்ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியை ப்ரகாஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்,

(இது) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிது, ப்ரதமம் பகவத்விஷயத்திலே யந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வயராஹித்யத்தாலே "வாடினேன்"1 என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவதவிஷயத்திலேயூன்றுவித்து ஃபலாந்வயயோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், "நின்றுதன்புகழேத்த"2 என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில் நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமாயிருந்தவத்தை ஃபலபர்யந்தமாக்குமென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் - ஆசார்யனையுபாயமாகப்பற்றினார்க்கு பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறிநடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்தநிர்ணாயக ப்ரமாணமின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த

வ்யா.—ஸ்தாபநத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்யநிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்யநிர்ணயம்பண்ணினால் இதுக்கு ஸத்ருசமாகவேகொள்ளவேணும் ப்ராபகமென்னுமதும், அல்லாதபோதுவரும் தூஷணமும், ஈச்வரவிஷயத்திலிவனுக்குள்ள வரணவத்பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸங்க்ஷிப்பித்துக்கொண்டு ஈச்வரனைப்பற்றுமதில் இவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வரசேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனென்றும், ஈச்வரனு மாசைப்படும் பதத்தையுடையவனென்றும், இவன் பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லையென்றும், இவனோட்டை ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கேஹேதுவாயிருக்குமென்றும், ஈச்வரனையுபகரித்தவிவனிலும் இவனையுபகரித்த வீச்வரனே மஹோபகாரகனென்றும், இவ்வாசார்யவைபவமும்; ஆத்மகுணமுண்டானாலுமாசார்யஸம்பந்தத்தைநெகிழில்அந்தப்ரயோஜநமும் அவத்யகரமும் ஈச்வரநிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்தவிச்சேதத்தில் பகவத்ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கு பாகவதஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாநமொழிய உஜ்ஜீவநோபாய மில்லையென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாநநிஷ்டனானவன் ஸுலபமான விவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாக விச்வஸிக்கக்கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதிப்ராப்யஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபய ரின்னாரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகதஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரிநிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக் குண்டாக்கும் பலபரம்பரையையும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்குமுத்தாரகமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆக, இத்தால்-வாக்யத்வயோக்தோபாயோபேயசரமாவதியை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

பெரியஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.